

Елън Г. Уайт

История на изкуплението

Божията любов най-после възтържествува

История на изкуплението

Елън Уайт

Божията любов най-после възтържествува

Съдържание:

- Предговор от издателите – стр. 4
- 1. Падението на Луцифер - стр. 5
- 2. Творението - стр. 8
- 3. Последствията от бунта – стр.10
- 4. Изкушение и грехопадение – стр.14
- 5. Планът на спасението – стр.18
- 6. Жертвоприношенията на Каин и Авел – стр. 24
- 7. Сит и Енох - стр. 26
- 8. Потопът – стр.29

9. Вавилонската кула – стр.33
10. Авраам и обещаното семейство – стр. 34
11. Женитбата на Исаак – стр. 39
12. Яков и Исав – стр. 40
13. Яков и Ангелът – стр. 43
14. Децата на Израел – стр. 46
15. Проявление на Божията сила – стр. 51
16. Изходът на Израел от египетско робство – стр. 55
17. Странстването на Израел – стр. 58
18. Божият закон – стр. 62
19. Светилището – стр. 69
20. Разузнавачите и донесеното от тях – стр. 72
21. Грехът на Моисей – стр. 75
22. Смъртта на Моисей – стр. 77
23. Израел влиза в обещаната земя – стр. 79
24. Божият ковчег и успехите на Израел – стр. 83
25. Първото пришествие на Исус Христос – стр. 89
26. Службата на Христос – стр. 92
27. Как е предаден Христос – стр.94
28. Съдът над Христос – стр. 96
29. Разпятието на Христос – стр. 100
30. Възкресението на Христос – стр. 104
31. Възнесението на Христос – стр. 109
32. Петдесятница – стр. 110
33. Изцелението на сакатия човек – стр. 113
34. Верността на Бог по време на гонения – стр. 116
35. Евангелското правило – стр. 118
36. Смъртта на Стефан – стр. 119
37. Обръщането на Савел – стр. 122
38. Начало на службата на апостол Павел – стр. 125
39. Служенето на Петър – стр. 127
40. Избяването на Петър от тъмницата – стр. 132
41. В далечни страни – стр. 136
42. Години на служенето на апостол Павел – стр. 140
43. Мъченическата смърт на Павел и Петър – стр. 143
44. Голямото отстъпление – стр. 145
45. Тайната на беззаконието – стр. 148
46. Първи реформатори – стр. 152
47. Лутер и великата Реформация – стр. 154
48. Успехът на Реформацията – стр. 157
49. Движението напред забавено – стр. 160
50. Вестта на първия ангел – стр. 161
51. Вестта на втория ангел – стр. 165
52. Среднощният вик – стр. 167
53. Небесното светилище - стр. 170
54. Вестта на третия ангел - стр. 172
55. Твърдо основание – стр. 175
56. Мрежата на Сатана – стр. 176
57. Спиритизъм – стр. 178
58. Високият вик - 181

- 59. Краят на изпитателния срок – стр. 183
- 60. Време на Якововата скръб – стр. 185
- 61. Освобождение на Божия народ – стр. 186
- 62. Наградата за светиите – стр. 188
- 63. Хилядагодишното царство – стр. 188
- 64. Второто възкресение – стр. 189
- 65. Коронацията на Христос – стр. 191
- 66. Втората смърт – стр. 193
- 67. Новата земя – стр. 194

Елън Уайт

История на изкуплението

Божията любов най-после възтържествува

„История на изкуплението”, на вдъхновеният автор Е. Уайт, е книга, написана за тези времена.

То представлява голям интерес за съвременния читател. Докато се приближаваме към края на второто хилядолетие след Христа, събитията, произтичащи в нашия свят, поставят въпросителни на хоризонта на бъдещето. Обречен ли е човешкият род, измъчен и изгубил всякакви жизнени ориентири за по-големи беди и преживявания, или напред проблясва надеждата за нещо по-добро? Изказванията на много политически личности и видни учени все още могат да ни обнадеждат, обаче гласовете на много философи, държавни ръководители и свещенослужители звучат не чак толкова оптимистично. Може ли някой в днешно време да ни придаде увереност и да ни успокои? Не се отчайват само тези, които изцяло са уверени в Бог, Който несъмнено знае преживяванията на хората и по чуден начин изменя хода на човешката история. Подобен род оптимизъм не се основава само на човешки умозаклучения. Според прочетените и изложени в тази книга впечатляващи, и пълни с драматизъм истории за това, как човечеството в продължение на цялата своя история страстно се е борило с тъмните сили на злото, в сърцето на читателя все повече и повече ще расте вярата в грядещото се избавление. Настоящата книга е основавана на библейски повествования

за непрекъснатата вече в продължение на няколко хиляди години велика борба между силите на доброто и злото, между Бог и Сатана, за правото да управляват съзнанието и волята на човека, и това определя неговото, на човека, бъдеще. В нея ще намерите историята за сътворението на човека и неговото грехопадение, а също и за действието на злите сили, провокиращи хората във всички векове на войни и престъпления, обричащи цялото човечество на безбройни беди и трагедии. В същото време, сърце на книгата се явява вестта за изкуплението, за спасението на човечеството от Исус Христос, благодарение на Неговите страдания на кръста.

Всяка страница от това повествование засяга тези аспекти от човешката история, които другите автори, ако не се смятат, разбира се, писателите на Библията, като правило, са обвити в мълчание. „История на изкуплението” – в пълния смисъл на думата, това е история на великата борба между Бог и Сатана, в която се оказва въвлечен и човекът. Кулминация на тази история е завръщането на Исус Христос, Цар на царете и Господ на господарите, за да възстанови земята и подари вечен мир и щастие на всички изкупени.

Съставителите на книгата са включили избрани откъси на тази тема от други книги на Елън Уайт. Експозицията на „История на изкуплението” е разположена в реда на историческото развитие, обхваща цялата история на нашия съществуващ свят, разрива нейната завършеност и пълнота.

Времето е много скъпо. Необратимо! Вечността зове и привлича към себе си всеки от нас. Прочитайки тази книга, ще разберете какво чудесно бъдеще ни очаква занапред, само Бог и силите на доброто да удържат окончателната и пълна победа над злото.

Издателите

Глава 1

Падението на Луцифер

Луцифер беше най-величественият и прекрасен ангел до въставането му против Божието управление и само възлюбеният Божи Син се ползваше с по-големи почести от него. В неговото лице, както и у другите ангели, се отразяваше смирение и щастие. Неговото високо и открито чело свидетелстваше за голям интелект. Той беше съвършен във всичко. Неговите маниери и движения изразяваха вътрешно благородство и величие. Лицето му сияеше с някаква особена светлина, озаряваща всичко наоколо. Тази светлина беше по-ярка и по-прекрасна от всяка друга, която излъчваха лицата на останалите ангели. Все пак Христос, възлюбеният Божий Син, беше несравнимо по-величествен от цялото войнство на небесните ангели. Той беше едно с Бог Отец много преди ангелите да бъдат сътворени. Луцифер започна да завижда на Божия Син и постепенно да си присвоява власт, принадлежаща само на Христос. SR 13.1 (The Story of Redemption).

Великият Създател събра всички жители на небето, за да окаже особена чест на Своя Син в тяхното присъствие. Той издигна Сина Си на Своя престол и небесни ангели Ги обкръжиха. После Отец обяви, че от тук нататък, по Негова воля, Христос се явява равен с Него; и по този начин присъствието на Неговия Син означаваше Неговото Собствено присъствие. От сега нататък се налагаше на словото на Сина да се подчиняват, както на словото на Самия Отец. Той предостави на Сина Си власт, да господства над цялото небесно войнство. Могъщият Творец подчерта, че Неговият Син, в тясна връзка с Него, ще участва в предстоящото сътворение на земята и населяващите я. Бог обяви, че Христос винаги ще изпълнява Неговата воля и намерения, и че нищо

няма да върши самостоятелно, от Себе Си. Именно в Него ще се изпълнява волята на Отец. SR 13.2.

Луцифер изпитваше ревност и завист към Христос. При все това, когато всички ангели се поклониха на Христос, признавайки Неговото превъзходство, Неговата върховна власт и законно право да управлява Вселената, Луцифер, заедно с всички, се навеждаше с тях, но сърцето му беше изпълнено с омраза и завист. На небето се състоя особен съвет, където Бог Отец посвети Христос в Своите планове, но за тях Луцифер не знаеше нищо. Той не разбра, нито му беше позволено да научи намеренията на Бога. А Христос беше признат от всички небесни ангели за Господар на небесата, тъй като притежаваше такава сила и власт, както и Сам Бог. Луцифер смяташе, че сред небесните ангели той е Божият любимец. Така че повереното му високо положение не предизвика в него чувство на благодарност към своя Създател. Искаше му се да стане равен на Самия Бог. Опиваше се от величието си, считайки, че ангелите са длъжни да го почитат. Беше му поверено особено почетно дело. Той обитаваше най-близо до Всемогъщия Творец и както никой друг можеше да съзерцава лъчите на непомръкваща слава, обкръжаваща вечния Бог. Беше му приятно да размишлява за това, с какво удоволствие, радост и усърдие ангелите изпълняваха всичките му заповеди. Нима неговите одежди не сияеха в слава и великолепиe? Защо тогава Христос е удостоен с по-голяма чест, отколкото той? SR 14.1.

Недоволен и с изтерзана завист към Исус Христос, Луцифер изостави мястото на непосредственото присъствие на Отца. После събра всички небесни ангели и маскирайки шателно своите истински намерения, всъщност им изложи своето недоволство, истинската причина за което се явяваше не кой да е, а самият той. Представяйки себе си обиден, той разказа на всички за това, че Бог го е пренебрегнал и без право е възвеличил Исус. После им разказа мнимите последствия от това, как тепърва идва краят на сладката небесна свобода, на която са се наслаждавали ангелите, тъй като сега над тях е поставен още един Властелин, на Когото занаяпред те са длъжни робски да се подчиняват. При това Луцифер обяви на ангелите, че занаяпред няма да позволи на никого да потъпква техните права, че повече няма да се покланя на Христос, че ще се сдобие с такива почести, които изначало по право са били предназначени за него, и че сега той ще е предводител и господар на всички, които пожелаят да го следват и да се покоряват на неговия глас. SR 14.2.

Ангелите започнаха активно да обсъждат създаването се положение. За много беше очевидно, че Луцифер и неговите привърженици се опитват да изменят принципите на Божието управление във Вселената. Причина за тяхното недоволство и нечестие беше, че те не можаха да проникнат в дълбочина Неговата непостижима мъдрост и да разберат, че Той е възвисил Своя Син и Му е дал безгранична сила и власт. Така те въстанаха против властта на Сина. SR 15.1.

Верните на Бога ангели положиха много усилия, за да вразумят Луцифер, вдигнал въстание против Твореца на Вселената. Те не съзираха нищо противозаконно в това, че Бог е дал на Христос Божествена власт и убеждаваха Луцифер и неговите поддръжници в правотата на Бога, привеждайки най-убедителни доводи, стремейки се да докажат на Луцифер, че неговото достойнство и полагаща му се чест никак не са се намалили, след като Отец възвеличи Своя Син. Достъпно и ясно обясниха на Луцифер, че Христос се явява Син Божий и е съществувал заедно със Своя Отец много преди те, ангелите, да са били сътворени, и че Той винаги се е намирал отдясно на Отца, и никога преди това никой не е оспорвал Неговата власт във Вселената, където Христос не е деспотичен Владетел, а кротък и любящ Господар, Чии заповеди никак не са властни нареждания, а ласкави умолявания, изпълнението на които доставя радост на всички небесни жители. Отново и отново верните ангели убеждаваха разбунтувалия се

Луцифер в това, че Бог по особен начин почита Христос в тяхното присъствие, което никак не намалява и не принизява неговата чест и достойнство, които преди това Той му е дал. Със сълзи на очи те горещо убеждаваха този херувим да се откаже от злобните си намерения и отново да се покори на волята на небесния Отец; та нали до сега всичко във Вселената се намираше в мир и съвършена хармония, а неподчинението на Твореца неминуемо би довело до най-гибелни последствия? SR 15.2.

При все това Луцифер отказа даже да слуша. Той извърна лицето си от преданите и верни на Бога ангели, презрително наричайки ги роби. Те с ужас наблюдаваха как на Луцифер успешно му се отдава да осъществи своите метежни планове. На последователите си той обеща, че ще въведе нови и по-справедливи форми на управление, от тези, които са имали, гарантиращи пълна свобода на всеки. И много ангели, повярвали му, признаха в негово лице своя предводител и повелител. Виждайки, че неговото въстание против Божественото управление набира сила, Луцифер се ласкаеше, че скоро всички ангели ще дойдат на негова страна и тогава ще стане равен на Самия Бог, а цялото небесно войнство безпрекословно ще изпълнява неговите властни заповеди. Верните ангели се опитаха да го разубедят, предупреждаваха го за унищожавашите цялата Вселена последствия, към които може да доведе това упорито неподчинение на Бога; те го уверяваха, че Този, Който е създал небесните ангели, има власт и да ги лиши от всички права, и Божествената Му сила да сложи край на това дръзко и ужасно въстание. Само помислете, сътвореното същество се изправя против своя Творец и не желае да се подчини на Божия закон, който е свят, както и Самият Бог! Верните Божии ангели настойчиво съветваха последователите на Луцифер да не слушат неговите лъжливи доводи, а на него самия, и на тези, които се намираха под неговото влияние, те предлагаха да се върнат при Бога и да признаят, че са се заблудили, подлагайки на съмнение Божието право за върховна власт. SR 16.1.

Много от привържениците на Луцифер вече бяха склонни на това, да приемат настоящите съвети на верните ангели, да се разкаят за своето недоволство и отново да заслужат доверието на Отец и Неговия възлюбен Син. Тогава големият бунтовник заяви, че той е запознат с Божия закон и че даже, ако трябва отново робски да се подчини на Бога, неговите достойнства ще му бъдат отнети. Луцифер каза на своите привърженици, че всички те, заедно с него, са отишли твърде далеч, затова смело ще посрещне всякакви последствия, но никога няма робски да се преклони пред Сина на Бога. Той заяви, че Бог никога няма да прости нито на него, нито на тях, и че сега те сами трябва да отстояват свободата си, и със сила да се сдобият с положение и власт, които не са им били доброволно предоставени от Бог. По този начин Луцифер, „носителят на светлина”, този, който имаше участие в Божията слава, който заставаше пред Божия трон, чрез престъплението си се превърна в Сатана – „противник” („Патриарси и пророци”, с. 40). SR 16.2.

Верните ангели незабавно се отпавиха към Божия Син, за да Му съобщат случващото се. Но се оказа, че в това време Отец вече обсъждаше с Него създаването се положение, изисквайки най-добрия способ за разрешение на конфликта и за благополучието на всички верни на Бога ангели – веднъж, и завинаги да сложи край на самонадеяните сатанински претенции за власт. Всемогъщият Бог, разбира се, можеше мигновено да изхвърли този главен измамник от небето, но това не влизаше в Неговия план. Той милостиво реши да предостави на бунтуващия се Луцифер еднаква възможност да съпостави силата и могъществото си със силата на Божия Син и верните Му ангели. В тази борба на всеки предстоеше да направи своя избор пред всичките небесни жители. Никак не беше безопасно да се позволи на когото и да било от присъединилите се към Сатана ангели да остане на небето. Те научиха урока за

произхода на бунта против непроменения Божи закон и това беше неизлично. Ако Бог беше употребил силата Си за наказание на този главен бунтовник, нямаше да се открие кой още от ангелите поддържа Луцифер и неговото въстание. Затова Бог избра друга посока на действие, понеже желяеше да изяви ясно Своята справедливост и съд на цялото небесно войнство. SR 17.1.

Война на небето

Бунтът срещу Божието управление беше най-голямото престъпление. Оказа се, че цялото небе е излязло развълнувано. Ангелите се строиха по подразделения, начело на всяко от които стоеше висш по ранг херувим. Не желяейки да се покори на властта на Божия Син, Господар на небесата, стремейки се към самовъзвишение, движен от амбицията на своето тщеславие и честолюбие, Сатана започваше война против Божия закон. SR 17:2.

Цялото небесно войнство беше повикано да се яви и представи пред Отец, за да може всеки да изкаже мнението си. Тогава Сатана започна безсрамно да говори на всичките небесни жители, че Бог не възвеличил него, а Исус Христос. Заставайки гордо отпред, той настояваше да го почитат като равен на Бога, и да бъде посветен в съкровенията Божии намерения. Тогава Бог съобщи на Сатана, че тайните Си планове Той открива само на Своя възлюбен Син. Заедно с това, Бог настоя цялото небесно семейство напълно и безусловно да се подчиняват на Христос, което доказа, че Сатана е недостоеен да присъства в небето. Когато Луцифер разбра това, той ликувашо посочи своите последователи, съставлящи почти половината от всички ангели и възкликна: „Тези са с мен! И тях ли ще изхвърлиш опразвайки небесата?“ После Сатана на всеослушание обяви, че той е готов до край да се съпротивлява на властта на Христос и да отстоява своето място на небето, противопоставящ мощ срещу мощ и сила срещу сила. SR 18.1.

Верните на Бога ангели заплакаха, слушайки дръзките думи на Сатана и неговите самонадеяни изявления. Бог беше принуден да обяви на всички, че Сатана и неговите съучастници не могат повече да останат на небето. Техният щастлив и благополучен живот се обуславяше само на пълно послушание на закона, който регулира взаимоотношенията на всички разумни същества. Но законът не предвиждаше спасение за тези, които се осмеляваха да го нарушат. Сатана ставаше все по-смел, продължавайки своето въстание и всячески изразяваше презрението си към закона на Твореца. Той просто не можеше да се примири със съществуването на този закон. Твърдеше, че на ангелите не е нужен въобще никакъв закон, и че те трябва да бъдат оставени свободно да следват собствената си воля, която, несъмнено, винаги щеше да насочва в правия път. Сатана заяви, че законът е ограничение на тяхната свобода и затова главната цел на започнатото от тях въстание се явява премахването на този закон. По негово мнение, ангелите заслужаваха по-добра участ. Но не така мислеше Бог, Който беше създал законите и ги беше издигнал до равенство със Себе Си. Щастieto на ангелските войнства се обуславяше от пълното им послушание на този закон. Всеки ангел имаше своя определена работа и докато Сатана не вдигна бунт, на небето цареше съвършен порядък и пълна хармония във всичките им действия. SR 18:2.

Така започна войната в небето. Синът Божий, Князът на небето и Неговите верни ангели влязоха в битка с главния бунтовник Луцифер и тези, които се присъединиха към него. Божият Син с верните Му ангели надделяха, а Сатана и неговите съучастници бяха изгонени от небето. Тогава цялото небесно войнство призна и се поклати на Бога на правдата. На небето не остана ни най-малка следа от бунта. Отново настанаха

порядък, мир и съгласие. Небесните ангели скърбяха за съдбата на тези, които преди разделяха с тях непомрачена радост и щастие, и чиято липса се усещаше на небесата. SR 19.1.

Отец се посветва със Своя Син, относно незабавното осъществяване на Своите намерения, да сътвори човека за заселване на земята. Затова беше решено, че преди да му даде безсмъртие, трябва да изпита верността му. Ако човекът издържеше определеното от Бога изпитание, то впоследствие щеше стане равен на ангелите. Щеше да се ползва с Божията милост и свободно щеше да общува с ангелите, и те с него. Бог не искаше да лиши човека от свободна воля и избор. SR 19.2.

Глава 2

Сътворението

(Битие 1 гл.)

Отец и Синът пристъпиха към осъществяване на Своя велик и удивителен замисъл – сътворението на нашия свят. Земята излезе изпод ръката на Създателя превъзходно красива. Планини, хълмове и равнини, осеяни с реки водни басейни. Повърхността на земята не беше една обширна равнина, а я разнообразяваха планини - не толкова високи и скалисти, както днес, но имащи красиви и плавни очертания. Нямаше голи и високи скали, но те лежаха под повърхността, наподобяващи кости на земята. Водите бяха равномерно разпределени в почвата. Хълмовете, планините и красивите равнини бяха окичени с растения и цветя, и високи царствени дървета от всякакъв вид, които бяха в много пъти повече и по-красиви отколкото днешните. Въздухът беше чист и здравословен, целият свят напомняше величествен дворец. Ангелите съзерцаваха земята и се радваха, виждайки това чудно и прекрасно творение на Божиите ръце. SR 20.1.

След като земята беше създадена, а по-късно и животните, Отец и Синът осъществиха Своето намерение, замислено още преди падането на Сатана – да сътворят човек по Свой образ и подобие. Те правиха всичко заедно по сътворяването на нашата земя и всичко живо на нея. И сега Бог каза на Сина Си: „Да сътворим човека по наш образ”. Адам излезе съвършен от ръцете на Създателя с благородна осанка и красива съразмерност. Той беше повече от два пъти по-висок от днешните жители на земята и със симетрична пропорционалност. Лицето му не беше нито бяло, нито бледо, а румено и сияещо от здраве. Ева беше малко по-ниска от Адам – нейната глава беше малко над раменете му. Тя също беше благородна, съвършена в симетрия и много красива. SR 20.2.

Тази безгрешна двойка не носеше никакви изкуствени дрехи. Те бяха облечени с покривало от светлина и слава, подобно на ангелите. Докато живееха в послушание към Бога ги обгръщаше Неговото сияние на святост. Въпреки че всичко създадено от Бога, беше съвършено красиво и изглежда нищо не липсваше на земята, която Той сътвори, за да бъдат Адам и Ева щастливи, все пак Бог изрази Своята велика любов към двойката, насаждайки специално за тях градина. Част от своето време хората трябваше да посвещават на приятни занимания в поддръжка на градината, а част от времето си прекарваха в общение с ангелите, които ги посещаваха и им даваха различни наставления. Всичкото останало време те можеха да прекарат в спокойни и щастливи размисления. Трудът им в градината не беше изморителен и изтощителен, точно

обратното, той им доставяше удоволствие и им предаваше нови сили. Тази красива градина трябваше да стане техен прекрасен дом. SR 21.1.

В градината Бог посади дървета от всякакво разнообразие – полезни и красиви. Имаше дървета отрупани с изобилен плод, богати на аромати, красиви за окото и приятни на вкус. Те бяха предназначени за храна на святата двойка. В градината растяха прелестни лози. Те се виеха нависоко, окичени с плодове, подобни на които човекът не е виждал след грехопадението. Плодовете бяха много големи и разноцветни. Някои почти черни, други – лилави, червени, розови и ярко зелени. Тези прекрасни, разкошни плодове на гъвкавата лоза се наричаха грозде. Огромни чепки грозде висяха, не докосвайки земята, макар че нямаха никаква допълнителна опора. За Адам и Ева беше радост да се занимават с направлението растежа на лозата, оформяйки по такъв начин в изумителни беседки, и да си правят жилища в шумата на великолепните, дървесни и живи клонки, окичени с ароматни плодове. SR 21.2.

Цялата земя беше облечена с възхитителен килим от зеленина, украсен с безкрайно множество разнообразни ароматни цветя, във всевъзможни оттенъци. Всичко беше направено с вкус и великолепие. Сред градината растеше дървото на живота, славата на което превъзхождаше всички останали дървета. Плодовете му приличаха на златни и сребърни ябълки и увековечаваха безсмъртието. Листата на това дърво притежаваха целителни свойства. SR 22.1.

Адам и Ева в Едем (евр. Еден)

Святата двойка беше много щастлива в Едем. Беше им дадена неограничена власт над всички живи същества. Лъвът и агнето спокойно играеха и се веселяха около тях или дремеха в краката им. Птици, с най-разнообразни окраски пърхаха сред дървета, цветя и около Адам и Ева, а техните благозвучни песни прославяха Твореца, отговаряйки на ехото сред дърветата в мелодични съзвучия. SR 22.2.

Адам и Ева бяха очаровани от красотите на своя Едемски дом. Те се възхищаваха на окръжаващите ги мънички пернати певци, покрити с ярка, изящна перушина и пеейки без умора щастливи и радостни песни. Святата двойка се присъедини към пеенето на птиците, извисявайки заедно с тях химни на любов, прослава и обожание на Отец и Неговия скъп Син – заради любовта, с която бяха обградени. Те осъзнаваха, че всичко в света беше създадено в удивителна хармония и порядък, които говореха за безкрайната мъдрост на Твореца. При това Адам и Ева все повече и повече познаваха красотата и славата на своя Едемски дом и сърцата им все по-пълно бяха обхванати от дълбоко чувство на любов и признателност, а устните им отронваха искрени думи на благодарност и благоговейна почит към своя Създател. SR 22.3.

Глава 3

Последиците от бунта

Сред градината, близо до дървото на живота Бог посади дърво за познаване на доброто и злото. Това дърво беше специално създадено от Бог, за да бъде залог за тяхното покорство, вяра и любов към Него. Затова на нашите прародители беше заповядано да не ядат от това дърво и да не се докосват до него, за да не умрат. Той им каза, че могат свободно да ядат от плодовете на всяко дърво в градината, освен от едно, но ако вкусят от тези плодове, то непременно ще умрат. SR 24.1.

Когато бяха поставени в красивата градина, те имаха всичко нужно за тяхното щастие. Но преди да им даде вечен живот, Бог, според великата Си мъдрост, реши да изпита верността им. При все, че Бог благоволи към първите хора и във всяко време те можеха свободно да общуват с Него, все пак не ги обгради напълно от влиянието на злото. На Сатана беше позволено да се опита да изкуши безгрешната двойка. Ако те издържаха това изпитание, то завинаги щяха да останат в съюз с Бога и Неговите небесни ангели. Sr 24.2.

Сатана беше учуден в своето ново положение. Беше дошъл краят на радостта и щастието. Той се взираше в ангелите, които, както и той, бяха някога щастливи, но сега, заедно с него бяха пропъдени от небето. До падението даже и сянка на недоволство не помрачаваше тяхното съвършено блаженство. Сега всичко изглеждаше различно. Лицата, които преди отразявайки образа на своя Създател, бяха навъсени и изразяваха отчаяние. Сред тях царяха раздори, спорове и горчиви взаимни обвинения. Преди бунта тези неща бяха непознати на небето. Сега Сатана съзерцаваше ужасните последици от деянията си, треперейки и бойки се даже да помисли за бъдещето и резултатите от всичко извършено. SR 24.3.

Някога, когато настъпваше време за радостни и щастливи хвалебни песнопения за прослава на Бога и Неговият възлюбен Син, той дирижираше целия небесен хор. Той беше определен да запее, а цялото войнство от небесни ангели се присъединяваше към него и звуци на възхитителни мелодии за слава на Бога и Неговия Син изпълваха небесата. Но сега, вместо звуци на чудесна музика, до слуха на предводителя на големия бунт достигаха разпри и гневни думи. Къде е той? Не е ли това само ужасен сън? Нима е истина, че са го изгонили от небесата и техните врати вече никога няма да се отворят за него? Ето, приближаваше часът, когато всички бляскави свети ангели се събираха за поклонение пред Бога, но той, Сатана, никога повече нямаше да пее заедно с тях небесни песни, никога повече той не щеше да се поклони за почит и свято благоговение пред Вечния Бог. SR 25.1.

Ако можеше отново да стане такъв, какъвто беше преди – чист, верен и лоялен; с радост би се отказал от всичките претенции за власт. Но беше изгубен, отвъд изкуплението, заради своя арогантен бунт! И това не беше всичко – той увлече със себе си и други в бунта, в резултат на което, ни един от последвалите го ангели, никога даже и не помисляли за това, да се усъмни в Божията воля или да не се подчинят на закона на Бога, докато той не им внуши мисълта, че ще се наслаждават на още блага и по-голяма и възхитителна свобода. Това беше софистиката, с която той ги измами. И сега отговорността, от която той с удоволствие би се отказал, лежеше на него. SR 25.2.

Тези духове бяха станали бурни поради разочарованите надежди. Вместо обещаното благо, те изпитваха тежките последици на своето непослушание и пренебрежение към закона Божий. Никога повече тези нещастни същества не щяха да изпитат над себе си кроткото ръководство на Исус Христос. Никога повече техните духове нямаше да се развълнуват от чувство на радост, дълбока, искрена любов и мир, вдъхновени от Неговото присъствие. Никога повече те нямаше да се върнат при Него в благоговейна почит и готовност за подчинение. SR 25.3.

Опитите на Сатана да върне предишното си положение

Сатана трепереше, осъзнавайки извършеното от неговото влияние. В самота той размишляваше за своето минало и за настоящето, и съставяше планове за бъдещето. Внезапно, нещо подобно на ураган, обгърна могъщото му тяло. Беше преминал небесен ангел. Сатана го повика и започна да го умолява за среща с Христос. Беше му предоставена такава възможност. Тогава той разкри всичките си преживявания на

Божия Син - как напълно се разкайва за своя бунт и чака отново да придобие Неговото благоволение и милост. Той страстно желае отново да заеме това място във Вселената, което Бог отначало му предоставил, и отново да изпълнява Неговото мъдро управление. Със сълзи Христос слушаше скърбите на Сатана, но при все това му каза, че щом Бог е разпоредил, той никога повече не може да бъде приет в небесата. Не биваше да подлага небето на опасност. Всички небесни палати щяха да бъдат осквернени, ако той се върнеше тук, та нали точно в него се зароди грехът. Семената на бунта се намираха още в него. Луцифер нямаше и най-малък повод да се бунтува; с това той погуби не само себе си, но и множество небесни ангели, които щастливо и безметежно биха живели и занаят на небето. Божият закон можеше да осъди беззаконието, но не и да го прости. R 26.1.

Той не се разкая за своя бунт, въпреки че видя добротата и благостта Божии, с които беше злоупотребил. Малко вероятно беше, че неговата любов към Бога е пораснала след бунта дотолкова, че сега той отново да се покори на Бог и да започне да изпълнява с радост Неговия закон, който преди беше презрял. Осъзнатата окаяност поради загубата на гальовния небесен свят, гнетящото чувство за вина, все по-силно тегнещо над него и обладаващото го разочарование, които преживя, че на неговите очаквания и надежди не е съдено да се сбъднат, му причиняваха скръб. Да бъде водач въвн от небето беше много различно от това да бъдеш почитан в небето. Загубата, която трябваше да понесе от изгубването на всички небесни привилегии за него беше твърде голямо бреме. Той искаше да спечели всичко това отново. SR 26.2.

Тези големи промени в положението му не усилиха любовта му към Бог, нито към Неговия мъдър и справедлив закон. Когато Сатана докрай се убеди, че за него вече няма никаква възможност отново да заеме своето предишно положение и да придобие Божията благосклонност, той изяви своята злоба с нарастваща омраза и страстна ярост. SR 27.1.

Бог знаеше, че такъв твърдо решен бунт няма да остане бездеен. Сатана щеше да изобрети подлост, за да дразни небесните ангели и да им показва своето презрение към Неговата власт. Нямайки повече възможност да се намира заедно с верните ангели, отвътре портите на небесата, Сатана ги причакваше при входа и когато верните на Бог ангели влизаха и излизаха, той ехидно се надсмиваше над тях, стремейки се да ги склони към дискусия. Той щеше да се старае да унищожи щастието на Адам и Ева. Щеше да се старае да ги подтиква към бунт, знаейки, че това ще донесе скръб в небесата. SR 27.2.

Заговор срещу човешкото семейство

Неговите съмишленици го търсеха и той, изправяйки се в цял ръст, с предизвикателен вид им съобщи за своите планове, със сила да изтръгне от Бога благородния Адам и спътницата му – Ева. Той заяви, че ако успее с лъжа да склони хората към непослушание на Бога, то Бог обезателно ще предвиди някакво прощение за тях, и тогава за него и падналите ангели ще се появи прекрасната възможност, заедно със съгрешилите хора, да се възползват от Божията милост и прощение. Ако този план не успееше, тогава те щяха да се обединят с Адам и Ева; щом човека за пръв път наруши Божия закон, ще изпита върху себе си Божия гняв, както го изпитаха те самите. Нарушението на Божиите заповеди ще постави Адам и Ева в положението на разбунтували се против своя Създател, и тогава той ще може да се обедини с тях, за да завладеят Едем и да го превърнат в свой постоянен дом. А получили достъп до дървото на живота, намиращо се посред градината, тяхната сила, мислеха те, щеше да бъде

равна на силата на светите ангели, и тогава даже Сам Бог нямаше да може да ги изгони от Едем. SR 27.3.

Сатана се съветваше със своите зли ангели, но не всички с готовност се съгласиха да участват в това рисковано и страшно начинание. Той им каза, че не може да се довери на никой от тях, защото мислеше, че само той има достатъчно мъдрост, за да продължи с толкова важното начинание. Затова Сатана искаше, докато те размишляват над чутото, уединявайки се, да разработи плановете си докрай. Той се стремеше да внуши на своите съмишленици, че това е тяхната последна и единствена надежда. И че ако този план не успее, всяка възможност да си върнат изгубеното, и да управляват небето, или която и да е част от Божията Вселена, ставаше безнадеждна. SR 28.1.

Сатана се уедини и се залови да разработи в детайли план, който с пълна сигурност щеше да осигури падането на Адам и Ева. Той се опасяваше, че неговите намерения може да се осуетят. А даже и ако му се удадеше да излъже Адам и Ева към непослушание на Божиите заповеди, и ги направеше нарушители на Неговия закон, това нямаше да му донесе никаква полза, и неговото положение ни най-малко не щеше да се подобри, тъй като неговата вина само щеше да се увеличи. SR 28.2.

Сатана потръпна от ужас при мисълта, че щеше да потопи святата и щастлива двойка в същата злочестина и угризения на съвестта, каквито изпитваше и сам той. Като че ли се колебаеше. Беше ту твърд и решителен, ту неуверен и съмняващ се. В същото време неговите ангели го диреха - своя предводител, - да му съобщят за своите решения. Те щяха да се обединят със Сатана в осъществяването на неговите планове, да понесат заедно с него отговорността и да споделят последствията. SR 28.3.

Сатана отхвърли чувствата на безнадеждност и слабост. Като техен предводител укрепил себе си да направи всичко, което бе по силите му, за да се изправи с целия си кураж и да се противопостави срещу авторитета на Бог и Неговия Син. Той ги запозна със своите планове. Ако застанеше дръзко пред Адам и Ева и започнеше да се оплаква от Божия Син, те никога нямаше да го слушат дори и за миг, защото щяха да са готови за такава атака. Затова трябваше да прибегне към хитрост и измама, за да постигне това, което беше невъзможно да достигне със сила и принуждение. SR 29.1.

Адам и Ева предупредени

Бог събра цялото небесно ангелско войнство, да вземе мерки за предотвратяване действията на злото. В небесния съвет беше решено ангели да посетят Едем и да предупредят Адам за опасността от врага. Два ангела без протакане, спешно се отправиха да посетят нашите първи родители. Святата двойка ги посрещна с невинна радост, искрено изразявайки сърдечната си благодарност и хвала към своя Творец за това, че Той толкова обилно ги обсипваше със Своите щедрости. Та нали всичко, което ги обкръжаваше в Едем – изумително и привлекателно, - беше сътворено за тяхно щастие и наслаждение, и види се, мъдро приспособено за техните нужди. Но над всяко друго благословение Адам и Ева оценяваха присъствието на Божия Син и небесните ангели. При всяко тяхно посещение Адам и Ева можеха да общуват с тях, подробно разказвайки им за своите новооткрити чудеса сред природата в прекрасния Едемски дом. Те имаха много въпроси, тъй като някои неща разбираха все още твърде смутно. SR 29.2.

Ангелите милостиво и любезно отговориха на техните въпросите, а после им изложиха печалната история за бунта и падението на Сатана. След това те ясно им обясниха, че намиращото се в градината дърво за познание на добро и зло беше поставено, за да бъде залог за тяхното послушание и любов към Бог. Че щастливият и радостен живот на светите ангели е следствие на тяхното пълно послушание на Бога,

ето защо те (Адам и Ева) също се намираха в сходна ситуация; и можеха или да се подчинят на Божия закон, и да бъдат неопикуемо щастливи, или да престъпят закона, да изгубят своето високо положение, и да бъдат потопени в безнадежно отчаяние. SR 29.3.

Те казаха на Адам и Ева, че Бог никога нямаше да ги принуди да Му бъдат послушни - че не ги е лишил от възможността да се противопоставят на Неговата воля, че те са морални същества, свободни да се подчиняват или не. Обаче имаше една забрана на Бог, която Той беше намерил за нужно да постави и тя все още лежеше пред тях. Ако престъпеха Божията воля, със сигурност щяха да умрат. Беше казано на Адам и Ева как един издигнат ангел, вторият по ранг след Христос, беше отказал да се подчинява на Божия закон – предопределен да управлява небесните същества. В резултат на този бунт на небето възникна война, която завърши с това, че бунтовникът беше изгонен от там; бяха изхвърлени и всички небесни ангели, обединили се с него, които поставиха под въпрос властта и авторитета на великия Йехова. Сега този паднал враг беше станал зъл противник на всичко, което засягаше интересите на Бог и Неговия скъп Син. SR 30.1.

Верните ангели предупредиха Адам и Ева, че Сатана замисля да причини зло и че сега е необходимо да са много бдителни, тъй като могат да се сблъскат с този паднал враг. Докато те се предаваха на подчинение на Божия закон, той не можеше да им причини зло; при необходимост по-скоро всеки небесен ангел би им дошъл на помощ, отколкото да бъдат наранени. Но ако те не се подчиняваха на Божиите закони, Сатана постоянно щеше да има възможност да им досажда, да ги смущава и безпокои. Те имаха два пътя – да останат непоколебими, когато първия път Сатана се опита да ги изкуши и винаги да се намират в такава безопасност, както и небесните ангели; или да отстъпят на изкушителя и тогава Този, Който не пощади последвалите Сатана небесни ангели, не щеше да пощади и тях. При последния случай им предстоеше да понесат наказание за своето престъпление, тъй като Божият закон е така свят, както и самият Бог, изискващ от всички жители на небето и земята пълно послушание. SR 30.2.

Ангелите предупредиха Ева да не се отделя от мъжа си докато работи, тъй като може да бъде доведена до среща с този паднал бунтовник. Отделени един от друг, те бяха в по-голяма опасност, отколкото, когато бяха заедно. Ангелите им наредиха неотстъпно да следват Божиите наставления относно дървото на познанието, понеже само пълното послушание на Неговите заповеди се явява гаранция за тяхната безопасност, тъй като само тогава врагът щеше да бъде лишен от възможността да ги измами. Бог нямаше да позволи на Сатана постоянно да изкушава с грех святата двойка. Само при дървото за познаване на доброто и злото той можеше да има достъп до тях. SR 31.1.

Адам и Ева увериха ангелите, че никога няма да посмеят да пристъпят ясно определените Божии заповеди, че за тях е най-голяма радост и удоволствие да изпълняват Неговата воля. Ангелите се обединиха с Адам и Ева в сладкозвучно пеене, а Сатана слушаше, как от щастливата обитател на Едем се лее песен, изпълнена с радостно обожание към Отец и Сина. Той слушаше тази мелодия и неговата омраза и злоба се разгаряха още повече; затова той изрази пред съучастниците си своето нетърпение да склони Адам и Ева към непослушание; и веднъж навлякъл им Божия гняв, щеше да промени техните песни на хвала, в ненавист и проклетия по адрес на техния Създател. SR 31.2.

Глава 4

Искушение и падение

(Битие 3 гл.)

Сатана прие образ на змия и проникна в Едем. Змията беше красиво създание с крила и докато летеше над земята, блестеше като полирано злато. Тя не се допираше до земята, а прелиташе от място на място и се хранеше, както и човекът, с плодовете на дърветата. Сатана влезе в змията, разположи се на дървото за познанието и започна лениво да яде от неговите плодове. SR 32.1.

Случи се, че Ева несъзнателно се отдели от мъжа си, докато те работеха в градината. Когато забеляза това, тя почувства опасност, но веднага се успокои от мисълта, че нищо не я заплашва, дори ако мъжът ѝ не е с нея. Ева реши, че е достатъчно умна и силна, за да различи злото и да го посрещне. А точно това ангелите бяха казали да не прави. Тя се озова вторачена в плодовете на забраненото дърво със смесени чувства на любопитство и възхищение. Тя видя, че те са прекрасни и се попита, защо Бог така безусловно и определено им забрани не само да ядат, но даже да се докоснат до тях. По-подходящ момент за Сатана нямаше. Като че ли четейки нейните мисли, той се обърна към Ева: „Наистина ли каза Бог да не ядете от никое дърво в градината?“ По такъв начин, приветливо и меко, с мелодичен глас, той заговори на удивената Ева. Тя беше слисана от това, че змията говореше с човешки глас. А той продължаваше да възхвалява нейната необикновена красота и миловидност, което не беше неприятно на Ева. Тя беше удивена, защото знаеше, че Бог не беше дал на змията способността да говори. SR 32.2.

Любопитството на Ева надделя. Вместо веднага да побегне от там, тя слушаше да чуе какво ѝ говори змията. Дори и през ум не ѝ минаваше, че пред нея е падналият враг, използващ змията като посредник. Сатана беше този, който говореше, а не змията. Ева беше подлъгана, поласкана и увлечена. Ако тя беше срещнала този, който стоеше в сянката на змията, приличащ на ангел или поне напомнящ такъв, тя щеше да е нащрек. Но този странен глас не я накара да се върне при мъжа си и да го попита, защо някой така свободно се обръща към нея. Вместо това, Ева започна да спори със змията и отговаряйки на въпроса ѝ, каза: „От плодовете на дърветата можем да ядем, само от плода на дървото, което е сред рая, каза Бог: Не яжте, и не се докосвайте до него, за да не умрете“. Тогава змията ѝ отговори: „Никак няма да умрете, но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и вие ще бъдете като Бог, да познавате доброто и злото“. SR 33.1.

Сатана се стараеше да внуши на Ева мисълта, че ядейки от плода на забраненото дърво, те ще придобият нови, по-съвършени и всеобхватни знания в сравнение с тези, които имат. Това беше неговият любим прием, който прилагаше винаги с голям успех от момента на грехопадението си - да събуди в човешкия разум любопитство; да проникне в тайните на Всемогъщия; да не се задоволява с това, което Бог вече беше открил; и да небрежи онова, що му беше заповядано. Той щеше да ги поведе към неподчинение на Божиите заповеди и след това щеше да ги направи да вярват, че навлизат в чудесна област на познанието. Но това беше само едно предположение и жалка измама. Бидейки в несъстояние да разберат това, което Бог беше им открил, пренебрегвайки Неговите изрични заповеди, домогвайки се да се сдобият с мъдрост, независима от Бога, хората често се стремят да разберат какво Бог беше задържал от смъртните. Те са опиянени от своите собствени идеи за прогрес, очаровани от тяхната суетна философия, но слепи като в среднощен мрак, що се касае до истинското знание. Те вечно учат и не са способни да достигнат до познаване на истината. SR 33.2.

Не беше Божията воля тази безгрешната двойка да има каквото и да е разбиране за злото. Той им беше дал щедро добро, задържайки злото. Ева счете думите на змията за мъдри и получи обширно изявление: „Никак няма да умрете; но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бог, да познавате добро и зло” – правейки Бога лъжец. Сатана дръзко ѝ внуши мисълта за това, че Бог ги е измамил, за да не постигнат съкровени знания и да Му станат равни. Бог беше казал, че ако те вкусят от този плод, непременно ще умрат; а змията окончателно я убеди: „Никак няма да умрете!”. SR 34.1.

Изкусителят увери Ева, че колкото по-скоро яде от плода, толкова по-бързо ще придобие едно ново превъзходно знание, което ще я направи равна на самия Бог. Обръщайки ѝ внимание на себе си, той каза, че е ял в изобилие от дървото и е установил, че е не само съвършено безвредно, но и са прекрасни на вкус, предизвикващо бодрост и радост на духа. Ето защо, поради чудесните му свойства, способни да придават мъдрост и сила, - каза Сатана, - Бог забрани не само да опитат, но и да се докоснат до него, понеже са Му добре известни неговите чудодейни качества. Той заяви, че след като е ял от плода на забраненото за тях дърво, той е придобил дар слово. Той намекна на Ева, че Бог няма да удържи на думата Си. Това било просто заплаха, за да ги застави да стоят далеч от придобиването на висше благо. После им каза, че не биха могли да умрат. Нима не бяха яли от дървото на живота, което увековечава безсмъртието? Той каза, че Бог ги мамеше и лишаваше хората от възможността да се наслаждават на приповдигнато блаженство и висше щастие. Изкусителят откъсна един плод и го подаде на Ева. Тя го взе в ръката си. Ето, каза изкусителят, беше ви забранено даже да се докоснете до този плод, защото ще умрете. Той ѝ каза, че при изяждането на плода тя няма да установи нито зло, нито смърт в по-голяма мярка, отколкото при докосването и държането му в ръка. Ева се одързости, понеже не почувства веднага непосредствените признаци на Божието неодобрение. Тя реши, че всичко, казано от изкусителя, е мъдро и вярно. Опитвайки плода, тя изпадна във възторг от прекрасния му вкус. Плодът се оказа изумителен на вкус и тя си въобрази, че ясно усеща в себе си чудотворното му действие. SR 34.2.

Ева става изкусител

Тогава тя откъсна и яде от плода, представяйки си, че чувства прилив на животелна сила и придобива нова, по-висша същност, като че ли вече се е проявил резултатът от действието на забранения плод. Със странна и неестествена възбуда тя понесе на ръце забранените плодове, дирейки мъжа си. Намирайки го, тя му разказа за мъдрите разсъждения на змията и поиска незабавно да го заведе до дървото за знание. Ева разказа на Адам за това, че тя вече беше яла от плода и вместо чувство за смърт, усещаше приятно и ободряващо въздействие. Веднага след като Ева съгреши, тя стана мощен медиум, чрез който щеше да се причини падението на нейния съпруг. SR 35.1.

Аз видях как лицето на Адам се опечали. Той изглеждаше изплашен и смаян. Виждаше се, че в съзнанието му се водеше борба. Той каза на Ева, че е твърде сигурен, че това е бил врагът, за когото бяха предупредени, така че тя трябваше да умре. Но тя го уверяваше, че не чувства никакви болезнени последици, а тъкмо обратното, чувстваше се прекрасно, както никога досега, и настойчиво го умоляваше да яде. SR 35.2.

Адам твърде добре разбра, че спътницата му е нарушила единствената забрана, постановена пред тях като изпит за тяхната верност и любов. Ева се аргументира, че змията е казала, че никак няма да умрат и че неговите думи трябва да са верни, защото вместо знаците на Божието неодобрение над себе си, усещаше такова щастливо и

блажено състояние, в каквото, по нейна представа, пребиваваха небесните ангели. SR 36.1.

Адам съжали, че Ева се беше отделила от него, но всичко беше свършило. Предстоеше му да бъде отделен от нея, чието общение значеше толкова много за него. Как можеше да се примири с това? Тъй силно обичаше Ева. И в безизходното си отчаяние, реши да сподели нейната съдба. Ясно съзнаваше, че Ева е станала негова неразделна част и ако тя трябваше да умре, той щеше да умре с нея, тъй като, самата мисъл за раздяла беше непоносима за него. Не му достигна вярата в неговия милостив и великодушен Творец. Не разбра, че Бог, Който го беше направил от земна пръст и му беше вдъхнал жизнено дихание, създавайки го прекрасен и съвършен, и сътвори от реброто му Ева, за да му бъде постоянен другар в живота, можеше да му създаде друга спътница. В края на краищата, разсъждаваше Адам, дали думите на тази мъдра змия нямаше да се окажеха верни? Стоящата пред него Ева беше толкова прекрасна и миловидна, и видимо така невинна, както преди. Сега тя проявяваше към него по-голяма любов, като че ли благодарение на опитаният от нея плод, тя го обичаше още повече. Той не забеляза в нея никакви признаци на смърт. Тя му разказа за приятното въздействие на плода и за своята гореща любов към него, затова реши смело да посрещне всички възможни последствия. Адам сграбчи плода, бързо го изяде и като Ева не почувства веднага неговите пагубни последствия. SR 36.2.

Ева считаше себе си способна да различава между вярно и грешно. Съблазнителната надежда за навлизането в едно по-висше познание я отведе до мисълта, че змията, нейният специален приятел, е твърде заинтересована от нейното благополучие. Ако тя беше потърсила своя съпруг и свързвайки се със своя Създател, предадяха думите на змията, те щяха да бъдат освободено от хитрото сатанинско изкушение още в началото. Бог не желаше Адам и Ева да разглеждат и изследват плода на дървото за познанието, защото тогава щяха да станат плячка на маскирания враг. Бог знаеше, че само ако не се докоснат до плода на това дърво, Адам и Ева щяха да се намират в съвършена безопасност. SR 36.3.

Свободата на избора в ръката на човека

Бог даде ясни наставления на нашите прародители относно дървото за познанието. Те бяха напълно информирани за падането на Сатана и за опасността от слушането на неговите внушения. Бог не ги лиши от възможността да ядат от плода на забраненото дърво. Той ги създаде морално свободни същества - да вярват думите Му, да се подчиняват на заповедите Му и да живеят; или да вярват на изкусителя, да се разбунтуват и да умрат. Адам и Ева заедно ядоха от плода на забраненото дърво и голямата мъдрост, която придобиха, се изразяваше в познаването на греха и чувството на вина. Скоро обкръжаващото ги сияние от светлината на Божията слава изчезна и под тежестта на чувството за вина, и загубата на тяхната Божествена дреха, те, изпитвайки един непознат до сега страх, се опитваха с каквото и да е, да прикрият своята голота.

Адам и Ева предпочетоха да повярват на думите, по тяхна представа излизаци от змията, макар че тя не проявяваше любов и не правеше нищо за щастието и благополучието им, докато Бог се грижеше за всичко, включително за храната и комфорта им. Навсякъде, накъдето и да обърнеха поглед, цареше изобилие и красота, но при все, че виждаше това, Ева беше излъгана от змията, която я убеди, че „нещо“ ще ги направи мъдри като Бог, и това „нещо“ е скрито в тях. Вместо да вярва на Бог, тя нечестно беше пренебрегнала Неговата велика доброта и повярвала на думите на Сатана.

Нарушавайки Божията заповед, отначало Адам си въобрази, че той също щеше да придобие нова, по-добра същност, но скоро мислите за извършеното престъпление го изпълниха с ужас. Струваше му се, че даже въздухът, който преди беше приятен и топъл, беше станал хладен. Виновната двойка усещаше своята греховност. Те с ужас мислеха за бъдещето, чувствайки пустота, беззащитност и празнота в душата. Нежната любов, мир и безметежно щастие се бяха сменили с някакво ново, непознато им преди чувство на загуба. И тогава за първи път обърнаха внимание на своята външност. Порано те не носеха специални дрехи; покриваше ги Божията дреха на слава, каквато носят небесните ангели. Тази, обкръжаваща ги преди светлина, беше изчезнала. И макар че някак си беше намалало чувството на опустошение и голота, те се съсредоточиха да търсят някакво покритие за голите си тела. Не можеха съвършено голи да се представят пред очите на своя Господ и Неговите свети ангели.

Извършеното престъпление се изправи пред тях в своята истинска светлина. Те все повече се убеждаваха, че са нарушили ясната и определена Божия заповед. Адам изказа недоволството си от Ева и я упрекна за това, че тя, оставяйки го, се беше поддала на уловката на змията. Все пак, надеждата им порасна - дали пък Бог, дал им всичко за щастие, нямаше да им прости за това единствено непослушание според великата Си любов към тях, и те не щяха бъдат подложени на това страшно наказание, от което така се бояха?

Сатана ликуваше от радост. Той беше изкусил жената, пораждайки в нея недоверие към Бог, съмнение в Неговата мъдрост и беше пробудил нездрав копнеж към Неговите непостижимо мъдри планове. Освен това, благодарение на нея му се беше удало да се домогне и до падението на Адам, който, от любов към Ева, беше престъпил Божията заповед и съгрешил заедно с нея. Вестта за грехопадението на човека бързо се разпространи между обитателите на небето. Замлъкнаха звученето на арфи, ангелите бързо снеха венците си. Цялото небе се вълнуваше. Неблагодарността на Адам и Ева за всичките блага, с които Бог така изобилно и щедро ги беше надарил, огорчи ангелите. За да решат какво да правят занаяпред със съгрешилата двойка, на небето се състоя съвет. Ангелите се опасяваха, че ако Адам и Ева вкусеха от плода на дървото на живота, щяха да увековечат съществуването на греха.

Господ лично щеше да дойде при Адам и Ева и им съобщи последствията от тяхното непослушание. Чувайки величествената походка на приближаващия се към тях Бог, те опитаха да се измъкнат от Него, докато преди, бидейки свети и непорочни, изпитваха особена радост и възторг всеки път, срещайки се със своя Творец. „И Господ Бог повика Адама, и рече му: Къде си? А той рече: Чух гласа Ти в градината и уплаших се, защото съм гол; и се скрих. А Бог му рече: Кой ти каза, че си гол? Да не би да си ял от дървото, от което ти заповядах да не ядеш?“. Господ му зададе този въпрос не защото Му беше нужна информация, а за да могат Адам и Ева сами да се убедят в греховността на своята постъпка. Когато Бог попита Адам: „Какво се случи, че ти се засрами и изплаши?“, той си призна престъплението, но не защото се разка за своето огромно непослушание, а за да стовари на Бог отговорността за извършения от него грях. „Жената, която Ти ми даде, ми даде от дървото и ядох“. Тогава Бог се обърна към жената и попита: „Защо направи това?“. В отговор Ева каза: „Змията ме съблазни и ядох“.

Проклятието

Тогава Бог се обърна към змията и каза: „Понеже си сторила това, проклета да си измежду всеки вид добитък и измежду всички полски зверове; по корема си ще се влачиш и пръст ще ядеш през всичките дни на живота си“. Тъй както змията беше

издигната над всички Божии творения, сега трябваше да бъде снижена пред всички и да стане по-нисша от всичките, и човекът да изпитва отвращение към нея – и всичко това, защото тя стана посредник на Сатана, използвайки я за своя коварен замисъл. „А на Адам рече: Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти казах да не ядеш, то проклета да бъде земята поради тебе; със скърби ще се прехранваш от нея през всичките дни от живота си. Тръни и бодили ще ти ражда; и ти ще ядеш полската трева. С пот на лицето си ще ядеш хляб, докато се върнеш в земята, защото от нея си взет”.

Затова, че хората съгрешиха, вкусвайки от плода на дървото на познанието, Бог прокле земята: „Със скръб ще се храниш от нея, през всичките дни на живота си”. Той щедро ги беше снабдявал с всичките блага, скривайки от тях злото. Сега Бог обявяваше, че хората ще се хранят от прокълнатата земя, т.е. ще се срещат със злото до края на живот си.

От тогава целият човешки род е обречен да страда от злонамерените изкушения на Сатана. Вместо щастлива, носеща радост и удоволствие работа в Едемската градина, Адам го очакваше живот, изпълнен с тежък, изнурителен труд и безпокойство. Сега хората не можеха да избегнат разочарование, печал, болка и накрая смърт, небитие. Те бяха сътворени от земната пръст и в тази пръст им предстоеше да се върнат.

На Адам и Ева беше съобщено, че се налага да напуснат своя Едемски дом.

Поддали се на измамата на Сатана и повярвали на това, че вероятно Бог лъже, те позволиха на дявола достъп до сърцата им. Затова занапред за тях не беше безопасно да останат в Едемската градина; щом щяха да имат достъп до дървото на живота, те можеха да увековечат грешния си живот. Адам и Ева умоляваха да им бъде разрешено да останат, макар ясно да осъзнаваха, че са изгубили всяко право на спокойното щастие в Едем. Те обещаваха, че в бъдеще винаги безпрекословно щяха да изпълняват Божията воля. Но им беше отказано, тъй като с падането от непорочност в грях, те се бяха сдобили не със сила, а със слабост. Ако те не бяха успели да съхранят своята чистота, когато бяха свети, щастливи и непорочни същества, то сега, в днешното им греховно състояние, у тях имаше малко сила да останат верни и предани на Бога. Чувство на непосилна мъка и угризения на съвестта изпълни сърцата им. Сега те разбраха, че наказанието за греха щеше да бъде смърт.

В същия час Господ заръча на ангелите да преградят достъпа до дървото на живота, доколкото, съгласно плана разработен от Сатана, Адам и Ева трябваше пак да не се подчинят на Бог; получили Неговото неодобрение и после вкусили от дървото на живота, те щяха да увековечат живота си в грях. Но светите ангели бяха изпратени при дървото на живота и заградиха пътя към него. Около тези ангели сияеха лъчи светлина, подобно въртящи се мечове.

Глава 5

Планът за спасението

Небесните жители бяха изпълнени със скръб, защото човекът беше съгрешил и защото светът, сътворен от Бог, занапред щеше да бъде изпълнен със смъртни същества, обречени на страдания, нещастия, болки и смърт, и защото за нарушителите на Божиите заповеди нямаше избавление. Всички потомци на Адам ги очакваше смърт.

Във видение ми беше показан Исус, прекрасен и величествен. Видях на лицето Му изражение на невъобразима печал и съчувствие. След някое време, Той се доближи към необичайно ярката светлина, която обкръжаваше Отец и съпровождащият ме ангел

каза, че Христос сега се намирал в тясно общение със Своя Отец. Докато Исус говореше с Него, сред небесните ангели се усещаше нарастващо безпокойство. Сиянието на славата, окръжаваща Отца, три пъти обвиваше Исус и когато третия път Той излезе от присъствието на Отец, можеше ясно да се види спокойното Му лице, без сянка на смущение или съмнение. То се осветляваше от неопишуемо благопожелание, доброта и милосърдие.

После Исус съобщи на цялото небесно войнство, че за падналия човешки род е намерен път за избавление. Той умолявал Отец и предложил да даде, в качеството на откуп за падналия човек, Своя безгрешен живот и да приеме на Себе Си смъртната присъда за греха на хората. По такъв начин, чрез Неговата пролята кръв и послушание на Божия закон, човекът можеше да придобие прощение и милост в Божиите очи, и отново да се върне в прекрасната Едемска градина, и да вкуси плода от дървото на живота.

Слушайки тази чудесна вест, ангелите не се зарадваха, тъй като техният Повелител, нищо не скривайки от тях, им разказа целия спасителен план. Исус им разказа, че Той ще застане между гнева на Своя Отец и падналото човечество, за да понесе на Себе Си всички беззакония, несправедливости, презрение и насмешки на грешните хора, но само малко щяха да Го приемат като Син Божий. Почти всички щяха да Го намразят и отхвърлят. Той щеше да напусне Своята небесна слава и щеше да отиде на земята като обикновен човек, смирявайки и унизявайки Себе Си, и Сам лично щеше да изпита същите изкушения, които заобикаляха отвсякъде човека. Благодарение на това Той щеше да намери как да помогне и поддържа в тежки минути тези, на които предстояха изкушения. И така, Исус изложи на ангелите, че в крайна сметка, след като Неговата мисия свършеше, Той щеше да бъде предаден в човешките ръце, щеше да понесе всички подигравки, които щяха да Му причинят подстрекаваните от Сатана нечестиви хора, и щеше да умре с най-мъченическата смърт, повесен между небето и земята, заради закоравелия грешник. Предстоеше Му да преживее ужасни часове на агония, когато даже ангелите щяха да потреперят и щяха да закрийт лицата си, за да не видят това страшно зрелище. Предстоеше Му да понесе не само ужасни физически страдания, но и несравнима с никакви телесни мъчения душевна мъка, тъй като на Него щеше да бъде възложена тежестта от греховете на целия свят. Той каза още на ангелите, че щеше да умре и да възкръсне на третия ден, и щеше да се възнесе при Своя Отец, за да ходатайства за своенравните, горделиви и грешни човеци.

Единствено възможният път за спасение

Ангелите се поклониха в нозете на своя Господар и предложиха себе си за спасението на човека, но Исус им отговори, че само Той, с цената на Своята смърт, можеше да спаси мнозина, че животът на ангелите не беше в състояние да изкупи греха. Само Неговият живот можеше да бъде приет от Отец, в качеството на откуп за грешния човек. Христос още им каза, че те щяха да вземат определено участие в реализацията на плана за спасението – щяха да Го съпровождат в различни ситуации и когато е особено необходимо, щяха да Го подкрепят, тъй като Той щеше да приеме падналата човешка природа, и щеше да бъде по-слаб даже от ангелите. Предупреждавайки ангелите за това, че те щяха да бъдат свидетели на Неговите унижения и страдания, че до гълбините на душите си щяха да бъдат поразени от всичко случващо се, че щяха да видят ненавистта към Него от заобикалящите го човеци и затова щяха да пожелаят от любов да Го спасят от ръцете на убийците, Той обясни, че не трябваше да се намесват по никакъв начин, за да не попречат на нищо от това, което трябваше да се извърши. След това на тях им предстоеше участие в Неговото

възкресение. В заключение Той каза, че планът за спасение беше щателно обмислен и че Отец го беше приел.

Със свята печал Исус утеши и ободри ангелите с вестта за това, че занапред всички спасени щяха да живеят заедно с Него, и че със смъртта Си ще изкупи мнозина, и ще унищожи този, който се явяваше господар на смъртта. После Отец щеше да Му даде царството и властта, и величието на всичките небеса, и Той щеше да ги владее во веки веков; а Сатана и всички грешници щяха да бъдат унищожени, за да не можеше никога повече грехът да наруши спокойствието на небето и пречистената земя. Той попита цялото небесно войнство одобряват ли плана, приет от Него и Отец, и радват ли се затова, че благодарение на Неговата смърт, падналият човешки род отново щеше да бъде възстановен, възвръщайки си благоволенieto в Божиите очи и отново щеше да се наслаждава на блаженствата на небето?

След тези думи на Исус цялото небе се изпълни с невъобразима радост, небесните ангели започнаха да пеят песни на хвала и поклонение. Те докоснаха струните на арфите си и пяха с по-силни гласове от обикновено, тъй като им беше открита великата милост и снизхождение на Бог Отец, решил да даде на смърт за разбунтувалия се човешки род Своя възлюбен Син. Ангелите пееха за хвала и в благоговееене се поклониха на Исус за Неговата саможертва, за това, че Той беше решил да се раздели с Отец, избрал беше живот, изпълнен със страдание, и да умре с позорна смърт, отдавайки Своя живот за другите.

Съпровождащият ме ангел попита: „Мислиш ли, че Отец е решил да жертва Своя възлюбен Син, без да преживее тежка вътрешна борба? Не! Даже в сърцето на Бога, Господар на Вселената, има мъчителна борба - със самия Себе Си: да допусне гибелта на падналия човешки род, или да даде на смърт, заради човеците, Своя единствен любим Син”. Ангелите бяха много заинтересовани за спасението на човека, а сред тях имаше и не малко, които желяеха да отдадат своята слава и да пожертват своя живот, заради спасението на загиващите хора. „Обаче – каза съпровождащият ме ангел, - това беше напразно, тъй като престъплението беше твърде голямо, животът на един ангел не беше равностоеен на него. Нищо, освен смъртта и ходатайството на Неговия Син, не може да възмезди този дълг и да спаси обречените човеци от безнадеждна скръб и страдание”.

На ангелите беше поверена особена служба – да ходят от небето до земята, за да носят на страдащия Божи Син укрепващ балсам за Духа, да Го утешават, да смекчат болката и страданията Му и да Му служат. Освен това, на верните ангели беше поръчано да охраняват и пазят Божиите избрани от падналите ангели и тъмнината, с която Сатана постоянно щеше да се опитва да ги обгражда. Бях свидетел на това, че Бог не можеше да промени закона Си, заради спасението на обречените и загиващи хора, и затова беше решил да пожертва Своя възлюбен Син, за да умре, за съгрешилите човеци.

У Сатана се появи нова надежда, че благодарение на падналия човек, му се удаваше да лиши Божия Син от Неговото високо положение. Дяволът побърза да съобщи на своите ангели, че когато Исус приемеше падналата човешка природа, тогава щеше да може да Го победи и възпрепятства в осъществяването на спасителния план.

Беше ми показан Сатана такъв, какъвто беше преди: щастлив, заемащ високо положение ангел. После го видях такъв, какъвто беше сега. Неговите черти бяха благородни, защото беше ангел, макар и паднал. Лицето му при това изразяваше тревога, безпокойство, ненавист, коварство, хитрост, недоволство и предричаше зло. Обърнах особено внимание на лицето му, било някога с такова благородно чело. Сега започваше от веждите и следваше ниско скосено чело. Видях, че от толкова дълго пребиваване в злото, всичкото добро, което притежаваше преди, се беше изродило, а всички лоши наклонности, обратно - бяха се развили. В твърде проникателния му

поглед проблясваше коварство и хитрост. Той имаше силно телосложение, но беше изгубил някогашната гъвкавост на тялото си и ръцете и плещите му сега висяха безформено. Когато се яви пред очите ми, брадичка му беше подпряна на лявата му ръка и изглеждаше потънал в дълбоки мисли. На лицето му беше застинала усмивка, при вида на която ме обхвана ужас – толкова много злоба и дяволско коварство имаше в нея. Такава усмивка се появяваше на лицето му винаги, преди да завладее новата си плячка. Когато му се отдадеше да завлече жертвата в мрежата си, тази усмивка ставаше още по-ужасна.

Смирени и с неизразима печал, Адам и Ева напуснаха прекрасната градина, в която бяха така щастливи, докато престъпиха Божията заповед. Даже атмосферата наоколо се беше изменила. След грехопадението температурата на въздуха вече не беше винаги постоянна, затова Бог им направи дрехи от кожа, които да ги пазят от студ през нощта, а денем – от палещите лъчи на слънцето.

Неизменимият Божи закон

Цялото небе скърбеше за падането на Адам и Ева, което беше навлякло справедливия Божи гняв над целия човешки род. Хората бяха отлъчени от общението с Бога и обречени на доживотни страдания и нещастие. Божият закон не можеше да бъде изменен, за да задоволи нуждите им. По Божия заповед той беше утвърден завинаги и никога не трябваше да губи силата си; не трябваше да се променя ни най-малкото изискване.

На Божиите ангели беше поръчано да се срещнат със съгрешилите хора и да им съобщят, че не можеха повече да пребивават в предишното си свято жилище - Едемската градина, но тяхното положение съвсем нямаше да бъде абсолютно безнадеждно. Съобщиха им, че Божият Син, посещавал ги преди в Едем, до дълбините на душата Си бил проникнат от състрадание, виждайки безнадеждното им състояние и доброволно беше решил да приеме върху Себе Си наказанието, което те заслужаваха. Той щеше да умре, за да избави човек живота си чрез вяра в обещаното изкупление, което Христос щеше да извърши чрез смъртта Си. За човека се откриваше врата на надеждата и въпреки големия грях, благодарение на Исус Христос, хората вече нямаше да са обречени, да останат под абсолютната власт на Сатана. Вратата в спасяващата сила на Божия Син трябваше да укрепва човека дотолкова, щото той успешно да може да се съпротивлява на замислите на Сатана. На Адам и Ева беше казано, че на целия човешки род му предстоеше да мине през изпитания, но благодарение на покаянието и вярата в Божия Син, всеки щеше да бъде изкупен от наказанието за нарушаване на закона, и по този начин, всички негови опити и стремежи да изпълнява закона Божи, щяха да бъдат приети от небето.

Ангелите съобщиха на Адам и Ева за онази печал, която беше изпълнила небето, когато стана известно за нарушението на Божия закон, и че Христос беше приел решение, да принесе в жертва за съгрешилите хора Своя свят, безценен живот.

Чак сега Адам и Ева осъзнаха, доколко възвишен и свят беше законът Божий; за престъплението, за което трябваше да се плати толкова скъпа цена заради тяхното спасение и съхранението на бъдещите потомства от пълна гибел. Те умоляваха, да им бъде позволено самите те да умрат, молиха се да им бъде наложено наказание, за извършеното от тях престъпление – на тях и на тяхното потомство, вместо това, възлюбеният Божи Син да принесе Себе Си във велика жертва. Душевната мъка на Адам все повече се усиливаше след като осъзна, че неговите грехове дотолкова бяха големи, че щяха да довелат големи последици. Нима почитаният в цялата Вселена небесен Господар, с Който той, още непорочен и свят, дълго беше беседвал, скитайки

се из Едемската градина; Комуто се покланяха и Когото прославяха и величаеха небесните ангели, сега трябваше да се лиши от Своето високо положение във Вселената, за да умре за неговото, на Адам, престъпление?

Казаха на Адам, че даже животът на ангел не можеше да възмезди неговата вина. Законът на Йехова, бъдещата основа за Неговото управление на небето и земята, беше свят, както и самият Бог.

Вседържителят не можеше да приеме живота на ангел, в качеството на жертва за неговото нарушение. Този закон в очите на Бог имаше по-голяма важност и значение, отколкото всички свети ангели около престола Му. Отец не можеше нито да премахне, нито да промени и една заповед на Своя закон, за да помогне някак на падналия човек в неговото бедствено състояние. Само Синът Божий, Който в единство с Отец беше сътворил човека, можеше да извърши изкуплението за човека, отдавайки Своя живот в жертва и приемайки на Себе Си гнева на Отец. Ангелите известиха на Адам, че щом от неговото непослушание на Божията заповед сега светът беше подложен на смърт и нечестие, хората отново щяха да имат живот и безсмъртие, само благодарение жертвата на Исус Христос.

Поглед към бъдещето

На Адам бяха открити важни бъдещи събития, започвайки от неговото и на Ева изгнание от Едем, до потопа, и далеч, чак до Първото пришествие на Христос на земята. Любовта на Божия Син към Адам и неговото потомство извърши много – Той се снижи до там, че прие човешка природа и по такъв начин възвиси Своето унижение за всеки, който вярва в Него. Само такава жертва беше достатъчна да плати спасението на целия свят, но колко малко хора се възползват от предложеното им спасение, чрез приемането на толкова велика Жертва. Мнозина не ги устройват условията, изпълнението на които позволява на всеки човек да стане съучастник на този велик план за спасение. Вместо да се разкаят и да живеят в послушание на Бог и Неговия закон, осланят вярата си на заслуги от принесените в техен интерес жертви; те предпочитат да живеят в греховете и престъпленията си, престъпвайки Божия закон. Значението на тази жертва е дотолкова безгранична, щото всеки човек, повярвал в Христос, ще стане като скъпоценно чисто злато, благодарение на Него, и даже по-скъпо от офирско злато.

На Адам бяха показани всички следващи поколения и той видя как сред хората се ширеше престъпност, разложение; как все повече негови потомци щяха да страдат под бремето на собствената си поквара и чувство за вина заради това, че човек, със своите вродени наклонности, е направляван не към добро, а към съзнателно противопоставяне на закона Божи. Беше му показано, че иззад нетърпящото непослушание на хората, Божието проклятие все повече и повече щеше да тегне над човешкия род, над животните и над цялата земя. Той видя, как безчестието и жестокостта неотклонно щяха да растат, но въпреки това, сред потока от човешки страдания и болка винаги щеше да се намира неголяма група хора, съхраняващи знанието за Бог, и именно те щяха да останат непорочни сред господстващите в света деградация и разложение. На Адам ясно му беше показано, че грехът беше нарушение на закона Божи, че човечеството беше постигнало нравствено, интелектуално и физическо израждане, а това ставаше в резултат на престъпването на Божия закон, и щеше да продължава до тогава, докато целият свят не се изпълнеше с безчестие и зло във всичките им проявления.

Адам знаеше, че по причина на греха и цялото растящо пренебрежение към Божия праведен закон, човешките дни щяха да бъдат съкратени и целият човешки свят щеше

да изгуби своето първоначално достойнство, деградирало до несвойствено преди за него ниско ниво, почти обезценявайки се, и като следствие не можейки да разбере плана за спасение и тайната на Голгота - величествени и възвишени събития, които се ознаменуваха с примирението на човек с Бога. Тогава, въпреки нищожността на интелекта, нравствените и физически сили на човешкия род, Христос – верен на великите Си цели, заради които беше оставил небето, не спря да се грижи за отслабналия, изродил се, унижен, изгубил своето някогашно достойнство представител на човешкото семейство. Той ги покани да възложат слабостите си и всички свои, унаследени недостатъци на Него. Ако те дойдеха при Него, щеше да задоволи всичките им нужди.

Жертвоприношението

Когато Адам, в съответствие със специалните Божии заповеди, принесе своето първо приношение за грях, за него то беше мъчителен обред във висока степен. Беше необходимо да вдигне ръка над животното, да отнеме живота, който можеше да даде само Бог, и да го отдаде като дар на Бог, в жертва за грях. За пръв път в живота си Адам виждаше смърт с очите си. Гледайки изтичащата кръв на агнето и конвулсиите на смъртна агония, той трябваше с вяра да гледа на Божия Син, праобраз на Който беше принесената жертва, и Който щеше да умре за грешните хора. Това, предписано от Бог церемониално жертвоприношение, трябваше постоянно да напомня на Адам за неговата вина пред Бог, а също да свидетелства за неговото признаване в грях. Когато Адам отнемаше живота на животното, той много по-дълбоко усещаше към какво беше довел целия човешки род с неговото непослушание, което с нищо не можеше да се изкупи, освен със смъртта на възлюбения Божи Син. Той се възхищаваше на безкрайната милост и изключителна любов, даващи такъв откуп заради спасението на човешкия род. Убивайки невинната жертва, на Адам му се струваше, като че със своите ръце проливаше кръвта на Сина Божи. Той знаеше, че верността към Бог и Неговия свят закон биха запазили и животните и хората от смърт. Все пак в жертвоприношението, сочещо на великата и съвършена Жертва – възлюбеният Божи Син, сияеше звездата на надеждата, която огряваше тъмното и ужасно бъдеще и трябваше да избави хората от пълна безнадеждност и гибел.

Изначало всеки отец в семейството се смяташе за господар и свещеник на фамилията си. Впоследствие, когато броят на хората по земята се умножи, тази тържествена служба за принасяне на жертва към Бога вършеха избрани, специално назначени хора. В ума на грешните хора кръвта на животното трябваше да напомня за кръвта на Божия Син. Смъртта на жертвата трябваше да свидетелства пред всички, че наказанието за греха беше смърт. Принасяйки жертва на Бога, грешникът сам признаваше своята вина и доказваше вярата си, мислено поглеждайки към великата жертва на Божия Син, праобраз на Когото беше животното. Без примирение чрез съвършения Син Божий, Бог не можеше да излее благословенията Си над човека и да осъществи великия план за спасението. Вседържителят ревностно пазеше честта на Своя закон.

Глава 6

Жертвоприношенията на Каин и Авел

Синовете на Адам, Каин и Авел, бяха съвсем различни по характер. Авел израсна богобоязлив, а Каин подхранваше у себе си бунтарски дух и роптаеше срещу Бог за това, че Той, заради греховете на Адам, беше проклел цялата земя. Родителите запознаха и двамата си сина с плана за спасението на човешкия род. От тях се изискваше само смирено послушание на Божията воля, която да свидетелства за тяхното почитателно отношение към Твореца, а също за тяхната вяра и зависимост от обещания Изкупител. Тази им зависимост се изразяваше в това, да убиват първородните в стадото и тържествено да ги принасят, заедно с кръвта, за всесъжение на Бога. Постоянните жертвоприношения трябваше да напомнят на хората за техните грехове и за бъдещия Изкупител, Който щеше да стане велика Жертва за спасението на човека.

Каин принесе своята жертва на Господ, роптаещ и невярващ в обещанията за бъдещата изкупителна Жертва. Той нямаше искреното намерение строго да съблюдава Божиите заповеди и затова не се и беше помъчил да намери агне, което заедно с първите плодове на земята, да принесе в жертва на Бог. Просто беше взел от плодовете на земята да ги принесе в жертва, с което нарушаваше Божиите нареждания. Бог беше заявил на Адам, че без проливане на кръв, не можеше да бъде простен грехът и за Каин не можеше да се прави изключение, даже ако и да принесеше в жертва на Бога от най-добрите плодове. Авел съветваше брат си да не пристъпва пред Божието лице без жертвена кръв, но Каин, бидейки по-голям брат, не послуша какво говореше по-младият. Той се отнесе с пренебрежение към съвета му и съмнявайки се, беше положил своя дар на жертвеника, роптаейки, заради необходимостта от пренасянето на церемониални жертви. Но Бог не го прие.

Съгласно Божията заповед, Авел с благоговение и в смирено поклонение принесе в жертва от първородните на своето стадо, вярвайки в обещания Месия. Бог прие дара му. От небето проблесна мълния и погълна жертвоприношението на Авел. Каин не получи потвърждение, че неговият дар е приет и се разгневи на Бога, и на брата си. Тогава Бог, в милосърдието Си, се смили за Каин и изпрати ангел, да поговори с него.

Ангелът попита Каин за причината на лошото му настроение, а после му съобщи, че ако точно следва получените от Бога указания, то Бог щеше да приеме и да признае неговата жертва. Той трябваше да смири сърцето си, да се покори, да повярва и да се вслушва в Божиите заповеди, тогава неговото приношение и дарове непременно щяха бъдат приети. Ангелът каза на Каин, че приемайки жертвата на Авел и отхвърляйки дара на Каин, Бог е постъпил справедливо, и че не проявяваше никакво пристрастие спрямо Авел. Истинската причина за това беше, неговото, на Каин, нежелание да следва съвършено определените и ясни Божии заповеди. Ако той беше променил своя начин на мислене и постъпваше съгласно Божиите указания, милостивият Отец щеше да благоволи в него, и тогава Авел, по-младият му брат, щеше да го слуша и да му се подчинява като на по-голям.

Даже след това подробно обяснение Каин не се покая. Вместо това, той се осъди на неверие и както преди изразяваше недоволството си, че Бог постъпваше несправедливо и пристрастно. В своята ревност и ненавист започна да спори с Авел, укорявайки и упреквайки го. Авел кротко показа на брат си грешката му, обясни му, че злото е скрито в самия него. Затова Каин намрази брата си още в момента, когато Бог показа на Авел, че приема неговия дар. Авел се опита да успокои гнева на Каин, напомняйки му за състраданието на Бог, Който беше запазил живота на родителите им, макар че за непослушанието си, те можеха веднага да бъдат предадени на смърт. Той говори на Каин за това, колко Бог ги обичаше; иначе не би отдал Собствения Си невинен и свят

Син в жертва за греховете на хората, подлагайки Го на страдания и изливайки върху Него Собствения Си гняв, който заслужаваше човека.

Първата смърт

И докато Авел оправдаваше Бог, Каин беше обхванат от силно раздразнение; гневът му към Авел растеше и растеше, докато не го уби в яростта си. Бог попита Каин, къде се намира брат му и той произнесе престъпна лъжа: „Не зная; страж ли съм аз на брата си?“ (Бит. 4:9). Бог съобщи на Каин, че знае за греха му, че са Му известни всички негови постъпки и даже сърдечните му размишления, затова му каза: „Гласът на братовата ти кръв вика към Мене от земята. И сега проклет да си от земята, която отвори устата си, да приеме кръвта на брата ти от твоята ръка. Когато работиш земята, тя няма да ти дава вече силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята”.

В началото, след грехопадението, Божието проклятие не се усещаше в пълна мярка на земята, но занаят й беше отсъдено да понесе двойна мярка от проклятието. Авел и Каин бяха два типа хора: праведни и нечестиви, вярващи и невярващи; те съществуват на земята от времето на грехопадението и ще съществуват до Второто пришествие на Христос. Убийството на Авел от брат му демонстрираше завистта и ненавистта на нечестивите хора към праведните за това, че бяха по-добри от тях. Нечестивите щяха да бъдат изпълнени с ревност към Божиите последователи, които щяха да бъдат гонени, преследвани и предавани на смърт, защото техният праведен живот щеше да бъде укор за порочния начин на живот на техните гонители. След грехопадението, животът на Адам беше изпълнен със скърби, унижения и непрекъснато разкаяние. Когато той учеше своите деца и внуци на страх от Господа, те често горчиво го укоряваха за неговия собствен грях, който беше донесъл толкова много беди на всички потомци. След като те, заедно с Ева, трябваше да изоставят своята прекрасна родина – Едемската градина, мисълта за това, че ги очакваше смърт, всеки път довеждаше Адам до ужас. В неговите очи смъртта беше бедствие. За пръв път му се случваше да се докосне реално до човешката смърт, когато родният му син Каин, уби брат си Авел. Обхванат от най-горчиви угризения на съвестта за своето престъпление, лишен от Авел и виждайки в лицето на Каин убиец, при това знаейки, че Бог го беше проклет, Адам страдаше тежко. Затова, преди всичко, укоряваше сам себе си за своето първо голямо престъпление. Той молеше Бог в името на обещаната велика Жертва да му прости. Дълбоко чувстваше Божия гняв за своето престъпление, извършено в рая. Поиска му се да стане очевидец на цялата поквара, която в края на краищата щеше да подбуди Бог да унищожи обитателите на земята чрез потоп. Смъртната присъда, която Създателят беше произнесъл, и която в началото му се струваше ужасна, след няколкостотин години живот му изглеждаше справедлива и милостива, доколкото само смъртта можеше да сложи край на нечестивия живот на човека.

Когато Адам видя първите признаци на загиващата природа в падащите листа и изсъхналите цветя, той не се съкруши повече, отколкото хората днес скърбят за свой починал роднина. Наистина, клюмналите цветя предизвикваха у него не дотам дълбока скръб, понеже бяха нежни и крехки. Много по-голяма печал чувстваше, когато гледаше как листата падаха от величествените високи и силни дървета. Те застилаха земята и той ясно съзнаваше, че смъртта беше неминуема за живата природа, създадена от Бог, заради благополучието на човека.

На деца си и децата на техните деца, чак до девето поколение, той разказваше за своята прекрасна и съвършена Едемска градина, за своето падение и за ужасните последици, за бремето и скръбта, които трябваше да носи през цялото време, сред раздори в семейството, завършвайки със смъртта на Авел. Разказваше подробно за

страданията, през които Бог го беше водил, за да го научи на строгото съблюдаване на Божия закон. Неуморно напомняше на всички за това, че грехът, в каквато и форма от съществуването му, неминуемо щеше да бъде наказан. Адам умоляваше всички да бъдат послушни на Бог, Който беше милостив и любящ към боящите се от Него.

След грехопадението, ангелите, както и преди, посещаваха Адам, разказваха му Божия план за спасение, напомняха му, че целият човешки род имаше възможност да намери спасение и милост в Божиите очи. Макар че между Бог и човек се беше получила голяма бездна, беше предвидено, благодарение жертвата на Исус Христос, всеки желаещ, да може да бъде спасен. При това, човекът щеше да има възможност да се спаси, но само тогава, когато животът му беше изпълнен със смирено разкаяние и вяра. Всички, които по този начин приемираха Христос за свой единствен Спасител, отново щяха да придобият благоволение в Божиите очи, благодарение заслугите на Неговия Син.

Глава 7

Сит и Енох

(Битие 4:25,26; 5:3-8, 18-24; Юда 14,15)

Сит беше заслужаваща уважение личност и му предстоеше да заеме мястото на праведния Авел. Беше наследил по-ценните черти от характера на баща си, отколкото брат му Каин. Както неговият по-голям брат и Сит се беше родил в грях, но по Божия милост той от цяло сърце приемаше мъдрите наставления, дадени от баща му, и искрено почиташе Бог, изпълнявайки Неговата воля. Беше се отделил от развратните потомци на Каин и се трудеше така, както би се трудил Авел, ако беше жив, стремейки се да обърне съзнанието на грешните хора към благоговейна почит и послушание на Бога.

Енох беше свят човек и с искрената простота на сърцето си служеше на Бог. Той видя и съзна цялата развратност на човешкия род и живееше отделно от потомците на Каин, порицавайки ги за голямото им безчестие. Тогава, както и през цялото време, на земята имаше хора, признаващи Бога и покланящи Му се. Цялото растящо безчестие носеше на Енох такива непоносими душевни страдания, че той не винаги можеше да общува с тях. Страхуваше се, че техният неверен и порочен начин на живот можеше да окаже влияние на неговите мисли и в резултат – на отношението му към Бог, и тогава щеше да изгуби онова свещено чувство на почит и благоговение, което пораждаше у него великата личност на Господ. Всеки ден душата му се разкъсваше, когато ставаше неволен свидетел на това, как хората с безнравствения си живот потъпкват авторитета на Бога. Затова той се уедини и прекарваше по-голяма част от времето си в самота, размишлявайки и молейки се. Често заставаше на колене пред Бог и очаквайки Неговото откровение, се молеше по-дълбоко да познае Неговата воля, за да я изпълнява. Така Енох беше разбрал, че Бог нямаше вечно да търпи безчестието на хората, встанали против Него и че ще унищожи този греховен род, изсипвайки над земята водите на потоп.

Чистата и прекрасна Едемска градина, от която нашите прародители бяха изгонени, остана по Божия воля на земята дотогава, докато Бог взе решение да унищожи земята с потоп. Бог беше насадил градината и по особен начин я беше благословил. Затова, в Своето чудно провидение, Той щеше да я възнесе от земята на небето. Едемската градина щеше да се върне на земята още по-великолепна, отколкото по времето на

Адам. Бог пожела да запази за земята някакъв, недокоснат от проклятието, образец на Своето съвършено творение.

Господ беше открил на Енох спасителния Си план по-пълно; чрез Духа на пророчеството го беше превел през бъдещите векове, показвайки му живота на всички поколения, които щяха да живеят на земята след потопа. Беше му показал великите събития, свързани с Второто пришествие на Христос и края на света (Юда 14).

Енох се безпокоеше за съдбата на мъртвите. Струваше му се, че както праведните, така и нечестивите, се връщаха в земята и с това всичко приключваше. Не можеше да разбере как праведните щяха да живеят, след като умрат. В пророческо видение му беше открито, че Божият Син щеше да умре като жертва, заради спасението на хората; беше му показано Пришествието на Христос в небесните облаци, съпроводен от ангелските войнства, Който щеше да дойде, за да възстанови живота на умрелите праведни и да ги освободи от гроба. Пред погледа му беше открит нравственият упадък на света преди Второто пришествие на Христос на земята. Той видя горделиви, самонадеяни, своенравни хора, които обединявайки се, щяха да обявят война против Божия закон, отхвърляйки единия и истинен Бог, нашия Господ, Исус Христос, потъпквайки Неговата кръв и презирайки Неговото примирение на кръста. Видя също и праведните, увенчани със слава и чест, и нечестивите – отритнати от Божието лице и погълнати от огън. Енох истинно и точно преразказва на хората всичко, което Бог му беше открил в пророчески Дух. Някои повярваха на думите му, оставиха безчестния си живот и в благоговейно почитание и страх Божи се поклониха на Твореца.

Възнесението на Енох

Общувайки постоянно с Бог, Енох все повече се освещаваше. Винаги, когато предаваше на слушащите го хора думи на небесна мъдрост, лицето му сияеше с небесна светлина. Величественият му и свят облик поразяваше хората, предизвиквайки у тях благоговееен страх. Енох непоколебимо следваше всички Божии заповеди, не приемаше безчестие и зло, и от все сърце се стремеше да постигне небесна мъдрост, за да извършва съвършено волята на своя Творец; и Бог го възлюби. Енох се стремеше единствено към още по-тясно уединение с Бог, от Когото се боеше, почиташе и обичаше, и Комуто се покланяше. Затова Бог не допусна Енох, подобно другите хора, да умре. Той изпрати ангелите Си, заповядвайки им да го възнесат на небето жив. В присъствието на праведните и нечестивите Енох беше взет измежду тях. Неговите близки и приятели в началото си помислиха, че Бог навярно го беше оставил на някое уединено място, но като не го намериха след щателно търсене, съобщиха, че го няма, защото Бог го беше взел при Себе Си.

С възнесението на Енох, потомъка на падналия Адам, жив на небето, Бог поднесе на хората най-важния в цялата история на човешкия род урок, засвидетелствайки, че който се осланяше с вяра на обещаната Жертва – Божия Син – и се покоряваше на Неговите заповеди, щеше да бъде награден. Тук отново са съпоставени два типа хора, които щяха да съществуват чак до Второто пришествие на Исус Христос - праведни и нечестиви, верни на Бога и противящи се на Неговата воля. Бог нямаше да забрави праведните, боящи се от Него. Благодарение на Своя възлюбен Син, Той щеше да ги почете и прослави, и възнагради с вечен живот. Нечестивите, потъпкали авторитета на Бог, се лишаваха от живот и винаги щяха да бъдат унищожени, заличени от лицето на земята; даже всеки спомен за тях щеше да изчезне, като че ли никога не са съществували.

Откакто Адам, изпитващ съвършено щастие и блаженство, беше нарушил Божията воля и се беше оказал в състояние на грях и страдание, винаги щеше да съществува

опасност за човека, разочарован и изгубил нравствени ориентири, питайки: „Каква е ползата от това, че сме пазили Неговите заповеди и сме ходили в дрехи на печал пред лицето на Господ?“ (Мал.3:14), тъй като все едно, над човешкия род тегнеше тежко проклятие и участието на всички живи беше смърт. Единствено наставленията, дадени от Бог, първо на Адам, предадени на Сит и въплътени в живота на Енох, разсейваха тъмнината и уничието, даряваха на човека надежда, въпреки че чрез Адам, на света беше дошла смъртта, чрез Исус Христос - нашият обещан Изкупител, - щяха да дойдат живот и безсмъртие.

Взирайки се в праведния живот на Енох, благочестивите хора, паднали духом и изгубили надежда, щяха да могат да се поучат от това, че въпреки разврата в грешния свят, открито и дръзко въстанали против Твореца Си, те, вярвайки от цяло сърце и ослабяйки се на обещания Изкупител, щяха да достигнат тази праведност, която беше достигнал Енох, и Бог щеше да ги приеме; а когато дойдеше краят на греха, Той щеше да ги възнесе до Своя престол.

Отделен от суетата и порочния живот, Енох, прекарваше много време в молитва и общение с Бог, символизиращ хората, верни на Бог, които щяха да живеят в последните дни, преди Второто пришествие на Исус Христос, и следвайки примера на Енох, щяха да се отделят от развалата на света. Безчестие и зло в ужасни мащаби щяха да преобладават на земята. Грешниците щяха да предават на похот и безчестни мисли развратените си сърца, щяха да развият лъжливи учения, и да въстанат против властта на Твореца на Вселената.

Божият народ, отделяйки се от царящото наоколо безчестие, щеше да се стреми към чистота и свети мисли, изпълнявайки Неговата воля в благоговейни страхове, докато Божественият образ не се отразеше в характера и поведението им. Подобно на Енох, Божият народ щеше да бъде готов за възнесение на небето. Опитвайки се да предупредят хора от този свят и да им покажат Божията воля, те нямаше да се приспособят към духа и обичаите на безбожните, но благочестивият им живот и думи щяха да осъдят тяхното безчестие. Възнесенiето на Енох на небето, точно преди самото изтребление на света с потоп от вода, символизираще възнесенiето на всички живи праведници на земята, преди тя да бъде унищожена с огън. Светиите щяха да бъдат прославени в присъствието на тези, които са ги ненавиждали за това, че вярно са изпълнявали справедливите и вечни Божии заповеди.

Глава 8

Потопът

(Битие 6, 7, 8, 9:8-17).

Минаваха векове и потомците на Сит, благодарение на благочестивия им начин на живот, бяха наречени „Божии синове“, а потомците на Каин – „човешките синове“. Божиите синове, сродявайки се с дъщерите човешки чрез бракове, изгубиха собствената си святост и под влияние на жените си, се обединиха със синовете на Каин в тяхното идолопоклонство. Мнозина забравиха страха от Бога и се подиграваха над заповедите Му, но на земята все пак останаха няколко праведника, боящи се и почитащи Своя Създател. Сред тези малцина бяха Ной и неговото семейство.

Безчестieto на хората беше станало толкова голямо и стигна такива ужасяващи мащаби, че Бог съжаляваше, задето беше направил човека. Той виждаше колко големи

бяха безчестието и извращението, и че всички помисли в сърцето на човека „бяха само зло“. Повече от сто години преди потопа, Бог беше изпратил ангелите Си при верния Ной да му известят, че повече не мислеше да прощава на развратния човешки род, но в същото време желаше хората да знаят за това. Сам Господ ден след ден наставляваше и учеше Ной, готвеше го за мисията му на верен и истинен праведник, който да предупреди света за надвисващата гибел, така че у никого да не се намери оправдание. Ной проповядваше и в същото време строеше ковчег, както му беше заповядал Бог, за спасение на него и семейството му. Строейки ковчеза по Божий замисъл, убеждаваше всички със своя пример, както сам той вярваше в това, което и проповядваше.

Семейството на Ной не беше единственото на земята, което се боеше от Бога и заповедите Му, но Ной си оставаше най-благочестивият и свят от всички хора, живеещи на земята, и именно неговият живот Бог съхрани, за да осъществи волята Си чрез него – да построи ковчег и да предупреди света за надигащата се гибел. Матусал, дядото на Ной, умря в годината, когато беше потопът; имаше немало и други хора, повярвали в проповедта на Ной и даже помагачи му в строежа на ковчеза, но всичките умряха преди водите на потопа да връхлетят земята. Градейки ковчеза и проповядвайки на хората за приближаващия потоп, Ной съдеше света.

Бог беше предоставил на всички еднакви възможности да се разкаят за своя порочен живот и да се обърнат към Него, но разюздани, хората не повярваха на проповедта на Ной. Те се надсмиваха на неговата предпазливост и се шегуваха, че строи голям кораб на сушата. Усилията на Ной не се увенчаха с успех и не промениха начина на мислене на съвременниците му. В продължение на повече от сто години той използва всичкото си старание, за да събуди хората да се разкаят и да се обърнат към Бог. Всеки удар на чука, всеки забит в ковчеза гвоздей, известяваха на хората за надигащата се гибел. Ной призоваваше хората, проповядваше, трудеше се, строеше ковчеза, но хората го гледаха с изумление, считайки го за фанатик и луд.

Строежа на ковчеза

Бог събщи на Ной точните размери на ковчеза и му даде ясни и подробни указания за отделните части на неговото устройство. В много отношения ковчезът не беше изграден като кораб, а като жилище, с фундамент във вид на лодка, която можеше да плава на повърхността на водата. Нито на една от страните на ковчеза нямаше прозорец, макар че беше висок три етажа; вътре проникваше светлина от единствения прозорец, който се намирал на покрива. Вратата беше на страничната стена. Различните отделения, приготвени за животните, бяха разположени по такъв начин, че да прониква в тях светлина през прозореца. Ковчезът беше построен от кипарис или гоферово дърво, което не гниеше в продължение на стотици години. Той беше твърде солидно съоръжение, което не беше по силите на човешката мъдрост да го изобрети. Бог беше конструкторът на този ковчег, Ной – главният строител.

Даже след като Ной, с най-прецизна точност, изпълни Божиите нареждания, беше трудно да се повярва, че този плавателен съд щеше да издържи неистовата буря, която Бог, в яростния Си гняв, щеше да изсипе на земята. Завършващите работи по строежа на ковчеза вървяха много бавно. Всяка дъсчица щателно се напасваше и всеки ръб прецизно се покриваше със смола. Всичко, което можеше да направят строителите на ковчеза, за да го укрепят, беше направено и след като работата беше привършена, единствено Бог, с Неговата чудно действаща сила, можеше да опази тази постройка от неистовите, тежки вълни.

Много хора в началото слушаха предпазливо Ной, но тяхното разкаяние не беше искрено и те не се обърнаха към Бог с цялата си душа. До началото на потопа им беше

предоставено достатъчно време за изпитание на вярата. Но никой не издържа изпита. Господстващите в света нравствено разложение и упадък ги притискаха, и в края на краищата, те се присъединиха към останалите присмиващи и гавреци се, над верния на Бога Ной. Не пожелаха да оставят греховете си. Процъфтяваше многоженството и хората се даваха в удоволствия и низки страсти.

Изпитателният срок на човешкия род, за изпитване от Бога, приближаваше края си. На безбожните, надсмиващи се над праведните жители на земята, им предстоеше да видят особеното знамение на великата Божия сила. Ковчегът беше изцяло завършен в установения от Бога срок. В специалните отделения, предназначени за съхранение на храната, Ной сложи голямо количество продукти за членовете на семейството си и за животните. След това Бог заповяда на Ной: „Влез ти и целият ти дом в ковчег; защото в това поколение тебе видях праведен пред Мене”.

Животните влизат в ковчег

Великият Творец беше изпратил ангелите Си, за да съберат отвсякъде животните, които беше сътворил. Ангелите вървяха отпред, а те, двойка по двойка – женско и мъжко – следваха след тях. Чистите животни - по седем двойки, а нечистите – по двойка. Всички тези животни, от най-свирепите, до най-ласкавите и безобидни, в спокоен и тържествен строй влязоха в ковчег. Изглеждаше, като че небето се покри с облаци, понеже всичките птици семейства долетяха при ковчег също по двойки, мъжки и женски пол - чистите птици по седем двойки, нечистите – по двойка. Целият свят с учудване наблюдаваше ставащото. Някои със страх гледаха това зрелище, но сърцата им с такова ожесточение се съпротивляваха на Божията воля, че тази, най-голяма проява на Божията сила, само за миг се беше докоснала до сърцата им. В продължение на седем дни животните едно след друго влизаха в ковчег, а Ной ги подреждаше вътре - всяко, на определеното му място. А обреченият човешки род, взирайки се в слънцето, греещо за слава над земята, почти така красиво, както и в Едем, заглушаваше зараждащите се страх и опасения в шумните веселия, и безразсъдни постъпки. Те сякаш сами искаха да си навлекат вече приготвения, сгромолясващ се Божи гняв.

Всичко беше готово, за да се затвори вратата на ковчег. Обаче Ной, намиращ се вътре, не можеше да направи това. Но скоро тълпата присмехулници видяха един спускащ се ангел, подобно на мълния от небето, облечен в сияние от светлина. Той затвори масивната врата, а после отново се устреми нагоре.

Преди да капнат първите капки дъжд на земята, Ной и неговото семейство прекараха в ковчег седем дена. Бяха се приготвили за дълго пребиваване в плаващия си дом, докато водният потоп щеше да бушува над земята. А за всички неповярвали на Ной, това бяха дни за най-богохулни веселия. Хората мислеха, че щом пророчеството на Ной не се беше изпълнило веднага, след като беше влязъл в ковчег, значи всичко беше лъжа и беше невъзможно светът да бъде унищожен чрез потоп. Та нали до тогава на земята никога не беше имало дъжд и само леки облачета се носеха над водата, мокрейки растителността и способствайки за цъфтежа.

Въпреки величествената демонстрация на Божията сила – неестествените и невиджани до сега явления, когато зверовете напуснаха горите и полята и сами влязоха в ковчег, а после Божият ангел, облечен в сияйна светлина, със страшно величие се беше спуснал от небето и затворил зад тях вратата на ковчег, хората ожесточиха сърцата си, и продължиха да пируват, да се веселят, и да се шегуват над тези предупреждаващи ги прояви на Божествената мощ.

Началото на бурята

На осмия ден небето се покри с тъмни дъждовни облаци; далечен тътен на гръм и ярко блясане на мълния, предизвикаха у хора и животни голям ужас. С надвисването на облаците се изля порой от дъжд, и тъй като преди никога нищо подобно не беше се случвало на земята, постепенно хорските сърца бяха сграбчени от див страх. Обезумели от ужас, животните се мятаха навсякъде и изглеждаше, че техните разбъркани вопли оплакваха печалната им участ и трагичната съдба на човешкия род. Бурята ставаше все по-силна и неистова, докато накрая водата рукна, подобно огромен водопад. Реките излязоха от бреговете си и всичката вода се разля над равнините; разтвориха се огромните бездни на земята и на повърхността изригнаха струи вода с неконтролируема сила, изхвърляйки на стотици метри височина масивни камъни, които после падаха, дълбоко връзвайки се в земята.

За пръв път в живота си хората наблюдаваха разрушаването на това, което бе създадено от собствените им ръце. Техните великолепни сгради, красиво насадени градини и лесовете, където бяха поставили боговете си, бяха унищожени от мълниите, навсякъде се валяха отломки. В лесовете бяха издигали жертвеници, на които принасяха човешки жертви на боговете си. Тези отвратителни за истинския Бог идоли, бяха низвергнати от Неговия гняв и това накара хората да потреперят пред силата на Твореца на небето и земята. Чак сега до съзнанието им достигна, че именно със собствените си мерзости и ужасни жертвоприношения, се бяха обрекли на изтребление.

Бурята бушуваше с все сила, грохотът на непрекъснатата стихия се смесваше с нестихващите вопли на хората, презрително отхвърлили Бога. Дървета, постройки, камъни, скални отломъци, земя – всичко се разпръскваше с огромна сила на всички страни. Невъзможно беше да се опише ужасът, обхванал хора и животни. Даже Сатана, неволно оказал се сред бушувашата стихия, се страхуваше за живота си. Доставяше му радост и удоволствие енергично и дейно да управлява хората, заставяйки ги да правят по-големи и по-големи мерзости, и разпалвайки бунт против небесния Бог. Сега проклинаше Вседържителя, обвинявайки Го в несправедливост и жестокост. Много хора, подобно Сатана, хулеха Бога и ако бяха в състояние да осъществят метежните си замисли, биха изхвърлили Господ от Неговия справедлив престол.

Докато множеството хулеше и проклинаше Твореца си, други, обезумели от ужас, протягаха ръце към ковчега, умолявайки да ги пуснат вътре. Но това беше невъзможно. Сам Бог беше затворил вратата, единствен вход за ковчега, като беше заключил в него Ной и семейството му, а всичките нечестиви - останаха отвън. Да отвори ковчега можеше единствено Бог. Вече беше твърде късно, за да се каят и страхуват от Бога. По силата на обстоятелствата, бяха принудени да признаят, че съществува жив и могъщ Бог, Когото те пропуснаха и отхвърлиха, и към Когото сега настоятелно викаха, но Неговото ухо беше закрито за техните вопли. Някои отчаяно се опитваха със сила да се вмъкнат в ковчега, макар че здравата постройка на съоръжението издържаше всякакви опити за проникване вътре. Други се вкопчваха за края на ковчега, но връхлитаци свирепи вълни, удар от дърво или камък, ги завличаха и сграбчени от бурния поток, бяха заставени да разхлабят пръсти. Всички, пренебрегвали предупрежденията на Ной и надсмивали се над този истински проповедник на правдата, твърде късно се разкаяха за своето неверие. Ковчегът се мяташе от една на друга страна, върху него се стоварваха огромни канари; животните, намиращи се вътре, с изплашен рев изразяваха големия си ужас, но сред борбата на стихията, разбиващите се вълни и разхвърлени навсякъде дървета и камъни, той продължаваше безопасно да плава. Ангели, превъзхождащи в сила бушувашите вълни, водеха ковчега, опазвайки го от каквито и да било повреди. За намиращите се вътре, всеки миг от благополучното плаване на

ковчега сред страшно бушуващият четиридесет дни и нощи щурм, беше истинско чудо на всемогъщите Божии сили.

Животните, останали самички сред разигралата се стихия, се хвърляха към хората, очаквайки помощ от тях. Някои от хората завързваха себе си и децата към по-силните животни, знаейки, че те щяха да се борят за живота си и щяха да ги изнесат до най-високите върхове, за да се спасят от всичката придошла вода. Яростта на бурята не утихваше. На всичко отгоре водата прииждаше още по-бързо от преди. Някои хора се привързваха към големи, растящи на най-високите възвишения дървета, но пороят вода изтръгваше тези дървета с корените и с неистова сила ги захвърляше във въздуха. Сякаш кипеше огромен котел, в който водата клокочеше сърдито, въртейки камъни, късове земя и дървета. Хора и зверове, спасявайки се на най-високите места, се бореа за всяка педя земя дотогава, докато и те, и другите, изчезваха в бушуващите и пенещи се води. Накрая водите на потопа погълнаха и най-високите точки на земята; и последните останали живи хора и животни загинаха в бездната....

Ной и семейството му с нетърпение наблюдаваха как спада водата. На всички така им се искаше отново да стъпят на земя. Ной на няколко пъти изпращаше врана, която излиташе от ковчега и се връщаше обратно. Не получил очакваната информация, той изпрати гълъб, който също не беше намерил пристан и се върна в ковчега. След седем дни Ной отново пусна гълъба и когато той се върна, в човката си носеше маслиново клонче; и тогава семейството, състоящо се от осем човека, така дълго заключени в ковчега, беше обхванато от небивала радост.

Отново от небето се спусна ангел и отвори вратата на ковчега. Ной можеше да отваря капака на покрива, но да отвори вратата, заключена от самия Бог, нямаше сили. Чрез ангела, отворил вратата, Бог се обърна към Ной и нареди на него и семейството му да излязат от ковчега, и да изведат всичките животни.

Жертвоприношението на Ной и Божието обещание

Ной не забрави Бога, спасил ги милостиво и веднага след излизането от ковчега, Му построи жертвеник, и принесе жертва от всяко чисто животно, засвидетелствайки своята вяра във великата жертва на Исус Христос, благодарейки Му за чудното спасение на техния живот. Приносът на Ной беше приет като приятно благоухание. Всемогъщият прие това приношение и благослови Ной и семейството му. В това се състои урокът за всички, живеещи на земята - за всяка проява на Божията милост и любов, най-напред трябва да Му въздадем благодарствена прослава, и със смирени сърца да Му Се поклоним.

И за да не се плаши човекът в бъдеще от събиращите се облаци и падащия дъжд на земята, и да не живее в постоянен страх, с ужас очаквайки още един потоп, Бог милостиво увери Ной и синовете му със Своето обещание: „Поставям завета Си с вас, че няма да се изтреби вече всяка твар от водите на потопа, нито ще настане вече потоп да опустоши земята. Бог рече още: Ето белега на завета, който Аз поставям до вечни поколения между Мене и вас и всяко живо, което е с вас. Поставям дъгата Си в облак; и тя ще бъде белег на завет между Мене и земята. Когато докарам облак на земята, дъгата ще се яви в облака и ще спомня завета си, който е между Мене и вас, и всяко живо от всяка твар, която е по земята”.

Каква снизходителност от страна на Бог! Какво състрадание към грешния, отстъпил човек! Да постави в облак прекрасната, разноцветна дъга, като знак за завет на великия Бог с човека! Тази дъга трябваше да бъде свидетел на всички бъдещи поколения за това, че повече нямаше да има потоп, с какъвто веднъж Бог беше унищожил жителите

на земята за тяхното безчестие. А когато децата във всички бъдещи поколения видеха дъгата в облака, и попитаха за нея, защо под небето се простираше тази величествена арка, тогава родителите им щяха да им разкажат за това, как хората се бяха предали на всевъзможни мерзости, зло и безчестие, и Бог беше унищожил стария свят с потоп; и как ръката на Всевишния беше огънала дъгата и беше я повесила на облаците като знамение за това, че Той никога повече нямаше да изсипе на земята води за потоп.

Този знак трябваше да укрепва вярата на всички и да засилва увереността на всеки у Бога, защото дъгата се явяваше знак на Божията милост и доброта към човека; и въпреки че с безчестието си хората бяха принудили Бог да ги унищожи с потоп, Неговата любов, както някога, обгръщаше земята. Бог беше казал още, че когато Той видеше дъгата в облака, Той щеше да Си спомни. Това не значеше, че можеше нещо да забрави, но Той говореше на хората на разбираем за тях език, за да можеше човекът по-добре да разбере.

Глава 9

Вавилонската кула

(Битие 11:1-9)

Не след дълго, някои от потомците на Ной отстъпиха от Божиите нравствени принципи. Едни следваха примера на Ной и помнеха Твореца Си, други бяха настроени скептично и войнствено. Появиха се различни мнения относно всемирния потоп. Някои, невярващи в съществуването на Бога, считаха, че потопът бил природен катаклизъм. Други вярваха, че съществува Бог и че Той беше унищожил развратените хора с потоп. Безбожните бяха завладени от бунтовен дух; тяхното съзнание, подобно съзнанието на Каин, все повече се противеше на Божията воля за това, че Той щеше да унищожи хората на земята и щеше да прокълне земята за трети път, изпращайки ѝ води за потоп.

Отстъпилите от Бога всеки ден чувстваха, че думите и благочестивият живот на тези, които обичаха и прославяха Бог, и Му се покоряваха, се оказваше изобличение на порочния им живот. Посъветвали се помежду си, нечестивите решиха да се отделят от верните на Бога, да не би праведният им и чист живот да служи за постоянно препятствие на разпуснатия им живот. Отправиха се на път, на известно разстояние намериха широка равнина и решиха да се заселят там. Построявайки си град, по-късно те замислиха да си издигнат огромна кула, която да стига до облаците, за да живеят в града и кулата, и повече да не се преселват.

Тези хора предполагаха, че в случай на още един потоп, щяха да се спасят на тази огромна кула, височината на която щеше да бъде малко по-висока от нивото на водата на потопа и тогава целият свят щеше да ги почита и прослави, и те щяха да бъдат като богове, да господстват над всичките хора. Смятаха, че кулата щеше да увековечи имената на създателите си и да отвлече от Бога вниманието на останалите, живеещи по земята хора, когато се обединяха с тях в идолопоклонство. Още не успели да завършат строежа на кулата си, те вече се бяха заселили в нея. Всички помещения бяха великолепно обзаведени, украсени и посветени на идоли. Отхвърлилите Бога си въобразиха, че ако тяхната кула успееше да достигне облаците, те щяха да узнаят причината, поради която беше станал потопът.

Противейки се на Бог, те възвеличиха себе си; но Той не им позволи да завършат работата си. Кулата беше вече достатъчно висока, когато Господ изпрати два ангела, за да възпрепятстват хората в осъществяването на замисъла им. На всеки етаж се намираха хора, които събираха заявки за едни или други строителни материали и ги предаваха по синджир надолу: първият предаваше на втория, той – на третия и така до долу, докато информацията стигнеше до земята. В един момент, когато по такъв начин, отгоре надолу се предаваше някакво съобщение, ангелите смесиха езиците, и когато работниците, намиращи се на земята, получиха това съобщение, те изпратиха други материали. А когато с големи усилия, тези строителни материали накрая бяха вдигнати до върха на кулата, се оказа, че съвсем не са онези, които са искали работещите на върха. Ядосани и сърдити, те започнаха да упрекуват този, който по тяхно мнение беше виновен за грешката. След това вече не вървеше никаква дейност в работата на строителите на кулата; недоволни един от друг, неспособни да си обяснят странните непознати думи, звучащи сред тях, те се пръснаха по земята. Дотогава всички хора говореха един език. Небесна мълния, като знак на Божия гняв, разруши върха на кулата, сгромолясвайки го на земята. По такъв начин Бог показваше на метежните, противящи се на волята Му хора, че Той беше Господарят и Творецът.

Глава 10

Авраам и обещаното семейство

(Битие 12:1-5; 13; 15; 16; 17; 21; 22:1-19)

За да осъществи замислите Си, Бог избра Аврам. Той му се откри, когато Аврам беше още млад и му даде разбиране, ограждайки го от идолопоклонството. На Аврам му беше съобщено да напусне своя затънал в идолопоклонство народ и да се отдели от рода си. Бог реши да го направи образец за вяра и истинско посвещение за Своя народ, който впоследствие щеше да живее на земята. Аврам се отличаваше с непорочност, завършеност на характера, щедрост и гостоприемство. Като могъщ княз и ползвач се с влияние човек, той внушаваше уважение. Аврам обичаше Твореца Си и благоговееше пред Него, строго изпълнявайки волята Му, заради което го уважаваха неговите слуги и съседи. Благочестив пример за праведен живот, с верните си и мъдри наставления, които Аврам даваше на слугите си и на целия си дом, той пробуждаше у всеки страх, любов и благоговение пред неговия Бог.

Веднъж Бог се яви на Аврам и му обеща, че потомството му щеше да бъде безчислено, като звездите на небето. Във видение му показа ужасна и дълбока тъмнина, която го обгръщаше - мрачна картина на дълго и уничително робство на неговите потомци в Египет. Първоначално Бог даде на Аврам една жена, показвайки с това, как трябваше да се постъпва. Той никога не беше препоръчвал многоженство за мъжете. Ламех беше първият, нарушил това мъдро Божие постановление. Той имаше две жени и това причиняваше сериозни разногласия в семейството. Ревността и завистта на двете му жени бяха причина за нещастieto на Ламех. Когато хората се умножиха по цялото лице на земята и им се раждаха дъщери, мъжете си вземаха по толкова жени, колкото искаха. Това беше един от най-отвратителните грехове, навлекли в крайна сметка Божия гняв над жителите на стария свят. Традицията на многоженството, продължила и след потопа, беше станала дотолкова общоприета, че я последваха даже праведни мъже. Изглежда техният грях не беше съвсем малък, тъй като ги обезчестяваше и отдалечаваше от установения от Бога порядък. Бог беше казал на Ной и семейството

му, спасили се в ковчега: „Само тебе видях праведен пред Мене...” (Бит.7:1). Ной имаше само една жена и благодарение на това, Бог благослови неговия задружен семеен живот. Синове на Ной също бяха праведни и Бог ги беше опазил в ковчега, заедно с праведния им баща. Бог не одобряваше многоженството под никакъв предлог, защото това противоречеше на Неговите замисли. Той знаеше изначално, че многоженството щеше да руши щастието на хората. Така се случи и с Аврам. Неговият душевен мир беше помрачен от нещастния му брак с Агар.

Неувереността на Аврам в Божиите обещания

След като Аврам и Лот се разделиха и сбогуваха, Господ каза на Аврам: „Повдигни сега очите си от мястото, дето си, та погледни към север и юг, изток и запад.... И ще направя потомството ти многочислено като земния пясък; така щото, ако може някой да преброи земния пясък, то и твоето потомство ще преброи... дойде Господното слово на Аврама във видение и каза: „Не бой се, Авраме, аз съм твой щит, твоя твърде голяма награда. А Аврам рече: ...Ето, Ти ми не даде чадо; и ето, един роден в дома ми, ще ми стане наследник...”

Аврам нямаше син и отначало мислеше, че верният му слуга Елиезер, щеше да стане негов приеман син и наследник. Но Бог му откри, че слугата нямаше да му стане син и наследник, и че той щеше да има роден син. „Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни сега на небето и изброй звездите, ако можеш ги изброи. И рече му: Толкова ще бъде твоето потомство”.

Ако Аврам и Сара с искрена вяра и вяроност очакваха Божието обещание за раждането на син, можеха да избегнат голямото нещастие. Вярваха, че всичко щеше да бъде точно така, както Бог беше обещал, но не можеха да повярват, че Сара, в своята преклонна възраст, щеше да роди син. Опитвайки се да изпълни Божието обещание, Сара предложи свой план. Тя уговори Аврам да си вземе за жена Агар. В случая не им беше достигнала вяра и пълно доверие в Божието всемогъщество. Господ възнамеряваше да изпита доколко твърдо Аврам вярваше и уповаваше на обещанията, които Той му беше дал. Послушал гласа на Сара и взел Агар за жена, Аврам не издържа изпита на вярата в Божиата безгранична сила, и причини на себе си и Сара много душевно страдание.

Високомерието на Агар

Когато Агар стана жена на Аврам, тя се възгордя и започна високомерно да се отнася към Сара. Тя хранеше надежда, че на нея беше отсъдено да стане майка на великия народ, който Бог беше обещал да произведе от Аврам. В същото време Аврам беше принуден да се вслуша в оплакването на Сара за поведението на Агар, за упреците и обвиненията, че именно той бил виновен за всичко. Аврам преживяваше и се терзаше, и накрая каза на Сара, че Агар е нейна слугиня, и тя, бидейки господарка, можеше да прави с нея каквото пожелае; въпреки че гонейки Агар, която скоро щеше да стане майка на неговото дете, чрез което, по негово мнение, щеше да бъде изпълнено Божието обещание, Аврам се отказваше от сина си. Той напомни на Сара, че ако тя го не беше помолила, той никога не би взел Агар за жена.

От друга страна, Аврам беше принуден да изслуша жалбите и на Агар, за оскърбленията и лошото отношение към нея от страна на Сара. Аврам се оказа в затруднено положение. Ако се беше опитал да заглади обидите на Агар, щеше да предизвика голяма ревност у Сара, неговата първа и горещо обичана жена. Тогава Агар

побягна от покрива на Аврам, „от лицето на Сара”. Намери я ангел, Божий посланик, и утешавайки Агар, той не одобри високомерното ѝ поведение, помоли я да се върне при господарката си, и да ѝ се покори.

След раждането на Исмаил, Бог се яви на Аврам и му беше каза: „И ще утвърдя завета Си между Мене и тебе, и потомците ти след тебе, през всичките им поколения, за вечен завет...”. Бог отново, чрез ангел, повтори обещанието Си, че именно Сара щеше да роди син и щеше да стане майка на велик народ. Въпреки това, Аврам все още не разбираше напълно това Божие обещание. Неговите мисли веднага се насочиха към Исмаил. Той смяташе, че от него щеше да произлязат многото народи, за които му говореше Бог. Движим от любов към сина си, Аврам възкликна: „Исмаил да е жив пред Тебе”.

Отново, но този път много по-ясно и определено, Бог повтори Своето обещание на Аврам: „Не, а жена ти Сара ще ти роди син и ще го наречеш Исаак; и с него ще утвърдя завета Си за вечен завет, който ще бъде за потомството след него”. Бог заповяда на ангелите, които изпрати да унищожат Содом, да посетят Аврам и те още по-ясно и достъпно му повтори обещанието, че Сара ще му роди син.

Син на обещанието

Виждайки голямата радост, обзела Авраам и Сара след раждането на Исаак, Агар не можеше да сдържа ревността си. Тя много пъти беше повтаряла на Исмаил, че него, като син на Авраам, го очакваха особените Божии благословения и че той щеше да стане наследник на всичко, което Бог беше обещал на Авраам. Исмаил споделяше чувствата на майка си и се беше озлобил, виждайки как Авраам и Сара се радваха, заради раждането на Исаак. Той презираше Исаак, знаейки, че сега на Исаак, а не на него, беше отредено предпочитание. Сара явно забеляза, че Исмаил е настроен враждебно против сина ѝ и това много я обезпокои. Тя разказа на Авраам за непочтеното отношение на Исмаил по отношение на сина ѝ Исаак, а после му предложи: „Изпъди тая слугиня и сина ѝ; защото синът на тая слугиня няма да наследи с моя син Исаак”.

Авраам беше крайно огорчен. Та нали Исмаил беше неговият любим син? Как можеше да го прогони? Попадайки в затруднена ситуация, Авраам се обърна към Бога в молитва, защото не знаеше как да постъпи. Чрез ангелите Си Бог посъветва Авраам да послуша гласа на Сара, тъй като не трябваше да допуска неговата привързаност към Исмаил или към Агар да станат пречка, препъваща го да има пълни взаимоотношения със Сара. Само по този начин в семейството можеше да се възстановят предишните единомислие и щастие. Ангелът утеша Авраам като му обеща, че налагайки се да прогони Исмаил от бащиния му дом, нямаше да умре, нямаше да бъде оставен и забравен от Бог. Той щеше да се грижи за него, защото беше син на Авраам. Освен това, Бог му обеща да произведе от Исмаил велик народ.

Авраам имаше великодушен и благороден нрав, който особено ярко се беше проявил в неговата настойчивата застъпническа молба към Бог за жителите на Содом. На силния му дух се налагаше много да страда. Сърцето му се късаше от мъка и дълбока бащина любов, когато отпращаше Агар и сина си Исмаил да бъдат странници в чужда земя.

Ако Бог одобряваше многоженството, Той не би позволил на Авраам да отпрати Агар и сина си. С това Той показа урок на всички, че стабилните брачни отношения и семейно щастие трябваше да се пазят и закрилят, понякога даже с цената на голяма жертва. Сара беше първата и единствена жена на Авраам. Имаше правата на жена и майка, каквито нямаше никоя друга в това семейство. Тя почиташе мъжа си, наричайки

го господар; единствено, когато делеше любовта и привързаността си с Агар, беше предизвикало ревност у нея. Бог не осъди Сара за поведението ѝ. Напротив, ангелът укори Авраам за недоверието му към Божиата сила, което го доведе до женитбата му с Агар и вярата му, че чрез нея ще се изпълнят Божиите обещания.

Голямото изпитание на вярата

И отново Бог счете за нужно да изпита вярата на Авраам, при това прибегвайки към най-страшното за него изпитание. Ако Авраам беше издържал първото изпитание и търпеливо беше дочакал изпълнението на Божието обещание за Сара, и не беше взел Агар за жена, той нямаше да подлага другите и себе си на сериозната проверка, на каквата само понякога е подлаган човек. Бог заповяда на Авраам: „Вземи, моля те, единствения си син, когото любиш, Исаака;...и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмите, за които ще ти кажа”.

Чувайки тази заповед, Авраам не се усъмни и не се поколеба. Рано сутринта той взе двама слуги, сина си Исаак, дърва за всесъжението и се отправи към мястото, посочено му от Бог. Не каза нищо на Сара за истинската цел на своето пътуване, знаейки, че любовта ѝ към Исаак, щеше да разколебае доверието ѝ в Бог и тя щеше да се опита да му попречи. Авраам не позволи да го обладаят бащинските му чувства, което можеше да доведе до съпротива към Бог. Божиата заповед беше дадена, за да засегне най-дълбоките и нежни чувства на неговата душа: „Вземи, моля те!”. А после, опитвайки се по-дълбоко да се докосне до сърцето му, Бог беше добавил: „единствения си син, когото любиш”, т.е., единствения син по обещание, „и принеси го във всесъжение”.

Три дена този любящ баща пътешества заедно с единствения си син, имайки достатъчно време, за да разсъждава и подлага на съмнение Божиата заповед, ако действително беше склонен на съмнения. Но у Авраам нямаше ни най-малко недоверие към Бога. Сега той не разчиташе, че Божието обещанието за син е било изпълнено чрез Исмаил, понеже Бог ясно му беше казал, че обещанието щеше да се изпълни чрез Исаак.

Авраам твърдо вярваше, че Исаак е синът на обещанието. Той вярваше също, че Бог беше имал предвид именно това, което Той каза, когато заповяда да отиде и Му принесе сина си във всесъжение. Авраам не се поколебаеше в Божието обещание; вярваше, че Всемогъщият Бог, в Своето провидение, давайки на Сара в нейната преклонна възраст син и сега заповядвайки му да отнеме живота на този син, можеше да даде отново живот и да възкреси Исаак от мъртвите. Оставяйки слугите на пътя и казвайки им, че той и синът му ще се отдръпнат малко настрана, за да се поклонят на Бог, той не им разреши да ги последват, за да не му попречат, от любов към Исаак, да осъществи това, което Бог му беше заповядал. Авраам взе дървата и ги сложи на гърба на Исаак, взе също и ножа, и огъня. Беше готов да изпълни ужасното поръчение, което му беше дал Бог. Баща и син заедно продължиха напред. „Тогава Исаак продума на баща си Авраама, казвайки: Тате! - А той тече: Ето ме, синко. – И рече Исаак: Ето огънят и дървата, а да е агнето за всеизгаряне? – А Авраам каза: Синко, Бог ще промисли агнето за всеизгаряне. – И тъй, и двамата отиваха заедно”. Този строг, любящ и страдащ баща вървеше твърдо, редом до сина си. Когато стигнаха до указаното място, Авраам съгради там жертвеник и слагайки върху му дърва, приготви всичко за жертвоприношение. После съобщи на Исаак, че Бог му беше заповядал да го принесе във всесъжение. Авраам повтори на Исаак обещанието, няколко пъти съобщено му от Бог, че от Исаак ще произлезе велик народ и изрази надеждата, че после, когато изпълнеше Божиата заповед и принесеше Исаак в жертва, Бог щеше да изпълни Своето обещание, защото Той можеше да го възкреси от мъртвите.

Вестта на ангела

Исаак вярваше в Бог, обичаше Го и беше научен на безусловно послушание към баща си. На прага на смъртта можеше, ако пожелаеше, да се възпротиви на баща си, но след една нежна прегръдка, той му позволи да го върже и положи върху дървата. Когато ръката на баща му, държейки ножа, вече беше вдигната над него, ангел Божий, уверил се във верността на Авраам по продължение на целия път, извика към него от небето и каза: „Аврааме! Аврааме! – И той рече: Ето ме. – И ангелът рече: Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо; защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не си задържал от Мене сина си, единствения си син. – Тогава Авраам, като повдигна очи, видя и ето, зад него един овен, вплетен с рогата си в един храст; и Авраам отиде, взе овена, и принесе него всеизгаряне, вместо сина си”.

Този път Авраам достойно и до край беше издържал изпитанието и с верността си изкупи някогашното си недоверие към Бога, което го доведе до там, че си взе за жена Агар. След това, когато Авраам на дело доказа своята вяност и безгранично доверие, Бог му повтори обещанието: „Тогава втори път ангел Господен викна на Авраама от небето и рече: В Себе Си се заклевам - казва Господ, - че понеже си сторил това нещо и не си задържал сина си, единствения си син, ще те благославя премного, и ще умножа, и преумножа потомството ти като небесните звезди, и като крайморския пясък; и потомството ти ще завладее портата на неприятелите си; в твоето потомство ще се благославят всичките народи на земята, защото си послушал гласа Ми”.

Глава 11 Женитбата на Исаак

(Битие 24 гл.)

Ханаанците бяха идолопоклонници, затова Господ заповяда на Своя народ да не встъпва с тях в брачни връзки, за да не се подлъжат към езичеството. Когато Авраам навлезе в преклонна възраст и чувстваше, че скоро ще умре, Исаак все още не беше женен. Той се опасяваше от разлагащото влияние, обкръжаващо сина му от всички страни и се безпокоеше да не се сдобие с такава жена, която да го отдалечи от Бога. Тази задача възложи на верния си и опитен слуга, управляващ целия му имот.

Авраам настойчиво поиска от него тържествено да се закълне пред Господ, че няма да вземе жена за Исаак измежду ханаанките, а ще отиде при роднините на му, които също вярваха в истинския Бог, и там ще му избере жена. Той му нареди и го предупреди, да не взема Исаак със себе си в тая страна, от която той, Авраам, беше излязъл, защото почти всички нейни жители бяха под влияние на идолопоклонството. Ако сред роднините на Авраам той не намереше жена за сина му, която да се съгласи, да остави близките си и да дойде при Исаак, тогава щеше да е свободен от клетвата, която беше дал.

Не беше поверено на Исаак, сам да извърши това важно начинание, без огледа на баща си. Авраам каза на слугата си, че Бог щеше да изпрати ангела Си пред него, за да

го ръководи в избора му за жена на Исаак. И слугата, комуто беше поверено това поръчение, се отправи на дълъг път. Когато Елиезер влезе в града, където живееха роднините на Авраам, той се обърна към Бог с гореща молитва, молейки Го, да го ръководи в избора му за жена на Исаак. За да не сгреша в тази работа, помоли Бог за определено знамение, потвърждаващо правилността на избора му. Настанявайки се до кладенеца, около който винаги се събираха много хора, Елиезер обърна внимание на привлекателните маниери, вежливото и грижовно поведение на една от девойките, която наричаха Ревека; и всичко произтичащо по-късно, беше свидетелство, за което той беше помолил Бог. Точно нея Бог беше избрал за жена на Исаак. Тя покани слугата на Авраам в дома на баща си, а той разказа на баща ѝ и братята ѝ за знаменieto, което беше получил от Господ, и което свидетелстваше за това, че на Ревека беше отсъдено да стане жена на Исаак.

След това слугата на Авраам попита: „Сега прочее, ако искате да постъпите мило и вярно спрямо господаря ми, кажете ми; и ако не, пак ми кажете, за да се обърна надясно или наляво. А Лаван и Ватуил в отговор рекоха: От Господа стана това; ние не можем да ти речем ни зло, ни добро. Ето Ревека пред тебе; вземи я и си иди; нека бъде жена на сина на господаря ти, както Господ е говорил. Като чу думите им, Авраамовият слуга се поклони Господу до земята”.

После, след както се договориха и дадоха съгласието си, бащата на Ревека и брат ѝ я попитаха, съгласна ли беше да остави семейството си, и да се отправи заедно със слугата на Авраам на толкова далечен път, за да стане жена на Исаак. Ревека повярва, че всичко става по Божия воля, че ръката Божия я беше избрала за жена на Исаак и каза: „Отивам”.

По онова време, брачните договори обикновено се сключваха между родителите, но децата никога не бяха принуждавани да се женят или омъжват за този, който не беше по душата им. Все пак, като правило, децата вярваха, че родителите им са мъдри и следователно ги съветваха, да предпочетат този, когото бяха избрали за тях богобоязливите им и имащи по-голям опит родители. Да се постъпва срещу общоприетото правило се считаше за престъпление.

Пример за подражание на всички деца

Исаак беше възпитан в страх от Бога и живееше живот на послушание. Когато навърши четиридесет години, той позволи богобоязливият и мъдър житейски слуга на неговия баща, да му избере жена. Синът на Авраам вярваше, че изборът щеше да е ръководен от Бог.

Тази история е записана в страниците на Свещеното писание за пример на подражание за всички деца в следващите поколения и особено за тези, които се боят от Бога.

Пример за родителите е Авраам, възпитал Исаак в любов и благородно послушание. Те трябва да учат децата си на покорност и зачитане техния авторитет. Родителите трябва също да чувстват отговорност за формиране възгледите и привързаността на своите деца, а в случай на избор за спътник в живота за сина или дъщерята, те са длъжни да бъдат разумни, за да изберат подходящия човек.

Глава 12 Яков и Исав

(Битие 25:19-34; 27:1-32)

Бог съобщи края още в началото. Преди да се родят Яков и Исав, Той знаеше, какъв характер щеше да се оформи у всеки от тях. Знаеше, че сърцето на Исав нямаше да Го послуша. Отговаряйки на обезпокоителната молитва на Ревека, Господ ѝ съобщи, че щеше да роди две деца, и че по-големият щеше да служи на по-малкия. Той ѝ съобщи бъдещето на нейните два сина: от тях щяха да произлязат два народа - единият, от които, щеше да бъде „по-силен от другия, и по-големият щеше да служи на по-малкия”. По онова време първородният имаше особени преимущества и привилегии, каквито нямаше никой друг член от семейството.

Исаак обичаше повече Исав, защото му носеше дивеч; заради неговите смелост и мъжествен дух, които проявяваше по време на лова на диви зверове. Яков беше любимият син на майката, защото имаше мек характер, доставяйки ѝ радост и щастие. От майка си Яков научи, как Бог ѝ беше съобщил, че уж по-големият ще служи на по-малкия. Разсъждавайки по младежки, той стигна до извода, че това обещание не можеше да бъде изпълнено, доколкото на Исав се полагаха всички привилегии, принадлежащи на първородния. Когато веднъж Исав се връщаше от полето, изтощен от глад, Яков се възползва от предоставената му възможност да обърне нуждата на Исав в своя изгода. Той предложи на брат си паница леща, настойчиво искайки в замяна да се откаже от правото си на първородство. И Исав продаде своето първородство на Яков.

Вземайки си две езически жени, Исав много огорчи Исаак и Ревека. Въпреки това, все пак Исаак обичаше повече Исав, отколкото Яков. Веднъж, мислейки за близкия си край, бащата помоли Исав да му приготви ядене, за да благослови сина си преди да умре. Исав скри от баща си, че беше продал първородството си на Яков и беше го потвърдил с клетва. Чувайки думите на Исаак, Ревека си спомни думите на Господ за това, че „по-големият щеше да служи на по-малкия” и знаейки, че Исав не се отнасяше сериозно към своето първородство, и го е продал на брат си, убеди Яков да излъже баща си, и с лъжа да получи неговото благословение, което, както изглеждаше, не можеше да се получи по друг начин. На Яков не му се искаше да излъже баща си, но в края на краищата се съгласи с плана, предложен от майка му.

Ревека знаеше за любовта и привързаността на Исаак към Исав и беше убедена, че никакви доводи от нейна страна няма да го накарат да промени намерението си, и да благослови Исав. Вместо да се довери на Бога, в ръцете на Когото се намираше всичко, тя прояви недостатъчно вяра, убеждавайки Яков да излъже баща си. Последвалите действия на Яков не бяха одобрени от Бог. Ревека и Яков трябваше да почакаат, докато сам Бог не осъществеше Своето намерение, вместо да се опитват да осъществят предсказаното от Него събитие, с помощта на лъжа.

Ако Исав беше получил благословение от баща си, както се полага на първородния син, благословието, все едно, би зависело единствено само от Бог. И в зависимост от постъпките, Той би благословил Исав да процъфти или да си навлече нещастия и беди. Ако Исав, подобно на праведния Авел, обичаше и почиташе Бог, Бог щеше да го приеме и благослови. Но ако подобно на Каин, той не почиташе Бог и не слушаше заповедите Му, и следваше похотите на развратеното си сърце, то и Бог нямаше да го благослови, и щеше да го отхвърли, както и Каин. В своята последователност, ако Яков живееше праведен живот, обичаше Бог и се боеше от Него, Бог щеше да го благослови и благоденстващата ръка на Всемогъщия щеше да е над него, даже ако той не беше получил благословието и привилегията, които се полагаха на първородния.

Годините на изгнание за Яков

Ревека горчиво се разкайваше, че беше дала грешен съвет на Яков, заради което ѝ беше отсъдено да се раздели с него завинаги. Нейният любимец трябваше да се спасява с бягство от гнева на Исав и майка му никога повече не видя лицето му. Исаак преживя още много години, след като беше благословил Яков и наблюдавайки поведението на синовете си се убеди, че благословието по право принадлежеше на Яков.

В семейния си живот Яков не беше щастлив в пълна мярка, единствено от това, че жените му бяха сестри. Сключил брачен договор с Лаван за Рахил, която обичаше и заради която работи при Лаван седем години, Яков се оказа излъган, получавайки за жена Лия. Когато видя, че и самата Лия е взела участие в тази лъжа, той не успя да я обикне. На Лаван му се искаше да задържи при себе си по-дълго време такъв усърден работник, какъвто беше Яков, затова реши да го излъже, давайки му за жена Лия, вместо Рахил. В гнева си Яков укори Лаван, че той се е надсмял над чувствата му към Рахил, давайки му за жена Лия, която той не обичаше, а Лаван уговори Яков да не се отказва от Лия, тъй като това щеше да е голям позор не само за нея, но и за цялото семейство. Яков се оказа в много трудно положение. Все пак реши да остави при себе си Лия, а също и да се ожени за Рахил. В продължение на целия си по-нататъшен живот той обичаше Лия много по-малко, отколкото Рахил. По отношение на Яков, Лаван се беше отнесъл много егоистично. Този човек мислеше само за това, как да извлече повече изгода от усърдния труд на Яков. Яков отдавна искаше да се махне от хитрия Лаван, но се боеше от срещата си с Исав. Той слушаше как синовете на Лаван се оплакват, говорейки: „Яков отне целия имот на баща ни и от бащиния ни имот придоби всичкото това богатство. И ето, Яков видя, че лицето на Лаван не беше към него както по-преди”.

Яков се безпокоеше. Не знаейки кой път да хване, той се довери на Бог, молейки, Всевишният да го ръководи. „И Господ рече на Яков: Върни се в отечеството си и в рода си, и аз ще бъда с тебе. Тогава Яков прати да повикат Рахил и Лия на полето при стадото му; и рече им: Гледам, че бащиното ви лице не е към мене, тъй както по-напред; но Бог на баща ми е бил с мене. А вие знаете, че с всичката си сила работих на баща ви. Но баща ви ме излъга и десет пъти промени заплатата ми, обаче Бог не го остави да ми напакости”. Яков им разказа как Бог на сън му беше казал да остави Лаван и да се отправи към родината си. Рахил и Лия се възмутиха от постъпката на баща си. Когато Яков изчисли какво баща им е направил против тях, и им предложи заедно да изоставят Лаван, Рахил и Лия казаха на Яков: „Имаме ли ние още дял или наследство в бащиния си дом? Не счете ли ни той като чужденки, защото ни продаде и даже изяде дадените за нас пари? Защото всичкото богатство, което Бог отне от баща ни, е наше и на нашите чада. Затова стори сега каквото Бог ти е казал”.

Завръщане в Ханаан

В отсъствието на Лаван Яков събра семейството си и всичко, което имаше, и си тръгна. Лаван узна за бягството на Яков след три дена и много се разгневи. Той се спусна да го гони, напълно решен със сила да върне него и дъщерите си обратно. Господ се смили над Яков и когато Лаван почти го догонваше, Бог му се яви в сън и му заповяда да не говори нито лошо, ни добро на зет си, да не го заставя насила да се върне назад, и да не го подлъгва обратно с празни обещания.

Когато Лаван настигна Яков, попита го защо не му е казал, а незабелязано се е измъкнал от неговия дом, отвеждайки със себе си и дъщерите му, като че ли са пленнички. После продължи: „Ръката ми е доволно силна да ви напакостя, но Бог на баща ви ми говори нощес, казвайки: Внимавай да не речеш на Яков ни добро, но зло”.

Тогава Яков му изброи всичките негови осъдителни постъпки по отношение на него, на Яков, и му посочи това, че Лаван винаги се е стремил само към лични облаги. Той му напомни за целия си честен труд в продължение на всичките години, казвайки му: „Разкъсано от зверове не ти донесох, аз теглех загубата. От мен ти изискваше откраднатото, било че се открадне деня или нощя. Ето как беше с мене – деня пека ме изнуряваше и нощта - мраза, и съня бягаше от очите ми”.

Накрая Яков каза: „Двадесет години вече съм бил в дома ти; четиринадесет години ти работих за двете ти дъщери и шест години за овцете ти; и ти десет пъти промени заплатата ми. Ако не беше с мене бащиният ми Бог, Бог на Авраама и Страхът на Исаака, ти без друго би ме изпратил сега празен. Бог видя моята неволя и труда на ръцете ми, и те изобличи нощес”.

След това, Лаван увери Яков, че е искал само да се види с дъщерите и внуците си, и че не е искал на никого да причини зло. Той предложи да бъде сключен завет между неговия дом и Якововия, казвайки: „Но сега ела, аз и ти да направим договор, който да бъде свидетел между мене и тебе. Тогава Яков взе камък и го изправи за стълб. Още Яков рече на братята си: Натрупайте камъни; и те взеха камъни, та направиха грамада; и ядоха там, край грамадата.... И рече Лаван: Тая грамада е свидетел днес между мене и тебе, когато сме далеч един от друг. Ако се обхождаш зле с дъщерите ми и ако вземеш други жени, освен дъщерите ми, няма никой повече да посредничи между нас; виж, Бог е свидетел между мене и тебе”.

Яков тържествено се закле в Бога, че той няма да си вземе други жени. „Лаван още каза на Якова: гледай тая грамада и гледай стълба, който направих между мене и тебе. Тая грамада да бъде свидетел, и стълба да бъде свидетел, че аз няма да премина тая грамада към тебе, нито ти ще преминеш тая грамада и тоя стълб към мене за зло. Бог Авраамов и Бог Нахоров, бащиният ми Бог, нека съди между нас. И Яков се закле в Страх на баща си Исаака”.

Когато Яков продължи пътя си, срещнаха го Божии ангели. Виждайки ги, той каза: „Това е Божие войнство”. А после в сън видя как Божиите ангели ограждаха неговия стан. Яков изпрати благо помирително послание на брата си Исав: „А вестителите се върнаха при Якова и казаха: Ходихме при брата ти Исава, а и той иде да те посрещне, и четиристотин мъже са с него. А Яков като се много уплаши и утесни, и раздели людето, които бяха с него - стадата говеда, и камилите на две дружини, казвайки: Ако налети Исав на едната дружина и я удари, останалата дружина ще се избави. Тогава Яков каза: Боже, на баща ми Авраама и Боже, на баща ми Исаака! Господи, Който си ми рекъл: Върни се при отечеството си и при рода си, и аз ще ти сторя добро. Не съм достоен за най-малката от всички милости и от всичката вярност, които си показал на слугата Си, защото едвам с тоягата си преминах тоя Йордан, а сега станах две дружини. Избави ме, моля Ти Се, от ръката на брата ми, от ръката на Исава, защото се боя от него, да не би като дойде, да ме удари – и майка и чадо. А Ти Си казал: Наистина ще ти сторя добро и ще направя потомството ти като морския пясък, който поради множеството си, не може да се изброи”.

Глава 13

Яков и ангелът

(Битие 32:24-33:11)

Старата лъжа, посредством която Яков получи благословието, полагашо се на брат му, с нова сила напомни за себе си и той се страхуваше, че Бог щеше да позволи на Исав да отнеме живота му. В отчаянието си той цяла нощ вика към Всемогъщия. Беше ми показано, как пред Яков стоеше Ангел, откривайки му в истинска светлина неговата неправилна постъпка. Когато Ангелът се обърна, за да остави Яков, той се вкопчи в Него и не го пускаше. Със сълзи на очи Яков умоляваше и настояваше пред Ангела, говорейки, че дълбоко съжалява за своя грях и несправедлива постъпка по отношение на брат си, станал причина за двадесетгодишна раздяла с родния му дом. Той се реши даже да напомни за Божието обещание и знаците за Неговото особено благоволение към него, което Всевишният му оказваше от време на време в неговото скитничество и раздяла с бащиния дом.

Цяла нощ Яков се бори с Ангела, умолявайки да го благослови. Изглеждаше, че Ангелът се съпротивлява на неговите молитви, постоянно напомняйки му всичките му грехове и в същото време се опитваше да се отскубне. С пълна решимост Яков удържаше ангела, но не физически, а със силата на живата вяра. Със закъсняла покорност и смирение, които той чувстваше заради извършената постъпка, с дълбоко страдание, Яков говореше за разкаянието на своята душа. Ангелът като че ли се отнасяше с равнодушие към молитвите му, защото през цялото време се опитваше да се освободи от хватката на Яков. Той не можеше да приложи своята свръхестествена сила, за да се отскубне от ръцете на Яков, при все че го правеше. Когато Ангелът видя, че не надвива Яков, за да го убеди в свръхестествената Си сила, Той се докосна до бедрото му и го изкълчи. Но физическата болка не допусна Яков да отслаби настойчивите си усилия. Целта му беше да получи благословение и телесната болка беше недостатъчна, за да отвлече помислите му от тази цел. Решимостта, да получи благословието, в последните минути беше по-силна, отколкото в началото. До самия край на схватката с Ангела, докато не изгря зората и не настъпи деня, вярата на Яков растеше и крепнеше. Той не пусна Ангела до тогава, докато Той не го благослови. Ангелът каза на Яков: „Пусни Ме да си отида, защото се зазори. А Яков каза: Няма да Те пусна да Си отидеш, доде не ме благословиш. А Той рече: Няма да се именуващ вече Яков, но Израел; защото си бил в борба с Бога и с човеци, и си надвил”.

Побеждаващата вяра

Силната вяра на Яков победи. Той силно държеше Ангела дотогава, докато не получи желаното благословение и уверение в това, че греховете му са простени. И тогава, вместо името Яков, което значи „лъжец”, беше му дадено ново име – Израел, което значи „Княз Божий”. „А Яков попита, като рече: Каж ми, моля, Твоето име. А Той рече: Защо питаш за Моето име? И благослови го там. И Яков наименува мястото Фануил. Защото, думаше той, видях Бога лице в лице и животът ми беше опазен”. Не някой, а сам Исус Христос беше цялата нощ с Яков, и точно с Него Яков се беше борил и крепко държал, докато не го благослови.

Не одобрявайки ни една невярна постъпка, извършена от Яков, Господ чу неговите настойчиви молби и промени намерението на Исав. Животът на Яков беше пълен със съмнения, затруднение и угризения на съвестта заради миналото му, чак до отчаяната му борба с Ангела, когато получи доказателство за това, че Бог е простил всичките му грехове.

„Да, бори се с Ангела и преодоля, с плач и молба към Него. Бог го намери във Ветил и там говори с нас. Да! Йеова, Бог на силите, Чието паметно име е Йеова” (Осия 12:4, 5).

С въоръжен отряд, Исав бързо напредваше срещу Яков, с намерение да го убие. Но в нощта, когато Яков се бореше с Ангела, друг ангел беше изпратен, за да докосне сърцето на Исав. На сън пред Исав му показа брат му, намиращ се вече двадесет години в чужбина, далеч от дома на баща си, със страх за живота си. Исав видя как скърбеше неговото сърце, когато научи за смъртта на майка си, видя покорността и смирението на Яков, а също и Божии ангели около него. На сън Исав видя още, че когато те щяха да се срещнат, той нямаше да има и най-малко намерение да причини зло на брата си. Събуждайки се, Исав разказа своя сън на четиристотинте войни, които го придружаваха и ги предупреди, никой от тях да не причини зло на Яков, защото с него беше Богът на баща им; и когато те се срещнеха, никой от тях не трябваше да му навреди. „След това, като повдигна Яков очи, видя, че ето, Исав идеше, и с него четиристотин мъже... А сам той замина пред тях и поклони се до земята седем пъти, догде не стигна при брата си. И Исав се завтече да го посрещне, прегърна го, падна на врат му и го целуна; и те заплакаха”. Яков помоли Исав да приеме неговия дар, който Исав отказваше да вземе, но Яков продължи да го уговаря: „Приеми, моля, подаръка ми, който ти е донесен, защото Бог е постъпил благо към мен, та имам всичко. И като настояваше, той го прие”.

Нагледен урок

Яков и Исав представляват два типа хора: Яков – праведните, а Исав – нечестивите. Отчаянието на Яков, когато научи, че брат му идваше с четиристотин въоръжени мъже срещу него, може да се сравни с безпокойството на праведните, когато ще излезе смъртният декрет, непосредствено преди Второто пришествие на Господ. Когато нечестивите се съберат срещу праведните и ги обкръжат от всички страни, праведните ще изпитват силно душевно страдание, понеже, подобно на Яков, те няма да виждат избавление от смъртта. Ангелът, за Когото той здраво се държеше, се бореше с него през цялата нощ. Така и праведните, в тревожно и мъчително време ще се борят в молитва с Бога, подобно на Яков. В отчаянието си Яков викаше към Бог цяла нощ, умолявайки Го, да го избави от ръката на Исав. В душевна агония, ден и нощ, праведните ще умоляват Бог да ги избави от ръцете на нечестивите, които ще ги обкръжават от всички страни.

Яков изповяда греховността си: „Не съм достоен и за най-малката от всичките милости и от всичката вярност, която Си показал на слугата си” (Бит. 32:10). Когато скръб постигне праведните, те дълбоко ще усетят своята нищожност и със сълзи на очи ще я изповядат; подобно на Яков, те ще молят Бог в името на Христос за помощ, обещана на слабия и зависим от Него, намиращ се в безнадеждно положение, и каещ се грешник. В отчаянието си Яков здраво държеше Ангела и не го пускаше. Когато го умоляваше със сълзи на очи, Ангелът му напомни всичките минали грехове и се опитваше да се отскубне, за да го изпита. Така и праведните по време на скръб ще бъдат изпитани, за да проявят в сила вярата си, с упорство и непоколебима увереност в силата Божия, която може да ги спаси.

Бог нямаше да отхвърли Яков. Яков знаеше, че Бог е милостив и викаше към Неговата милост. Той говореше в скръб, преживявайки своите прегрешенията и в разкаяние настоятелно се молеше Бог да го избави от ръката на Исав. Това продължи цяла нощ. При споменаването на миналите грехове, го завладяваше отчаяние. Той знаеше, че или трябваше да получи помощ от Бог, или трябваше да умре. Затова Яков здраво държеше Ангела и настояваше на молбата си; с отчаяно сърце умоляваше Ангела да го благослови, докато накрая не Го надви.

Така ще бъде и с праведните. Когато пред очите им отново оживеят събитията от миналия им живот, техните надежди почти ще угаснат. Но когато осъзнаят, че се решава въпросът за техните смърт или живот, ще се обърнат към Бог с гореща молитва, молейки Го да им прости всичките грехове, за които сега се разкайват със смирени сърца. Праведните ще си спомнят Божието обещание, записано в Исая 27:5: „... нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мене. Да, нека се примири с Мене”. Техните настойчиви молитви ще бъдат възнасяни към Бог денем и нощем. Бог не би чул молитвата на Яков и не би спасил милостиво живота му, ако той не беше се разкаял, че посредством лъжа получи благословието от баща си.

Така и праведните, подобно на Яков, проявявайки непреклонна вяра и твърда решимост, не ще се отрекат от Бог. Те ще чувстват своята нищожност, докато у тях не останат неизповядани грехове. Ако у тях останеха неизповядани и непокаяни грехове, които са изплували в съзнанието им в това време, когато са ги мъчили страх и душевна скръб, ще ги завладее отчаяние от пълната им греховност и несъвършенство. Разочарование би сломило искрената им вяра и те не биха имали вече достатъчна увереност в необходимостта, настойчиво да се молят на Бог за спасение. Драгоценните мигове биха били пропилены, при осъзнаването на скритите им грехове и в оплакването на безнадеждното им положение.

Време на изпитание – това е времето, предоставено на всички хора за приготвяне за деня на Божия съд. За този, който пренебрегва това време и не обръща внимание на предупрежденията, дадени от Бог, няма да има оправдание. Горещата и упорита борба на Яков с Ангела е пример за всички християни. Той удържа победата, защото беше изпълнен с решителност и настойчивост.

Всички, които като Яков очакват Божието благословение и които подобно на него неотстъпно и твърдо се държат за обещанията на Всевишния, ще се сдобият с успех. Заради това, че мнозина, наричащи себе си вярващи, но които проявяват недостатъчно усърдие по въпросите на своя духовен живот, вярата им почти не се проявява, а познанията им за истината е почти незначителна. Те не искат да се откажат от собственото си „аз”, и със съкрушени сърца да се смирят пред Бог, и дълго, настойчиво да се молят за получаване на благословения; затова няма да получат Божиите благословения. За да остане вярата ни жива по времето на скръбта, необходимо е да я упражняваме всеки ден. Тези, които сега не предприемат сериозни усилия и не проявят настойчивост във вярата, ще бъдат съвършено неготови в дена на скръбта.

Глава 14

Деца на Израел

(Битие 37; 39; 41-48; Изход 1-4)

Йосиф се вслушваше в наставленията на баща си и се боеше от Господ. Беше по-послушен към праведното учение на своя баща, отколкото братята му. Ценеше високо тези наставления и в чистотата на сърцето си обичаше да се покорява на Бог. Огорчаваше го недостойното поведение на този или онзи от братята му и смирено ги умоляваше да живеят праведен живот, и да оставят нечестивите си постъпки. Но с това Йосиф само настройваше братята си против себе си. Отвращението му от греха беше станало толкова голямо, че той вече не можеше да търпи как неговите братя грешат против Бога. За своето безпокойство той разказа на баща си, надявайки се, че неговият авторитет можеше благотворно да им повлияе. Но това изобличение още повече озлоби

и настрои братята срещу Йосиф. Те видяха как баща им силно обича Йосиф и в сърцата им се настани ревност, прерастваща в ненавист; и в края решиха да го убият.

Божий ангел във видение откри на Йосиф бъдещето, което той наивно разказа на братята си: „Ето, ние връзвахме снопи на полето; и ето, моят сноп стана и се изправи; и ето, вашите снопове се наредиха наоколо и се поклониха на моя сноп. А братята му рекоха: Ти цар ли ще станеш над нас? Или господар ще ни станеш? И намразиха го още повече, заради сънищата му, и поради думите му. А той видя още и друг сън и го разказа на братята си, казвайки: Ето, видях още един сън, че ето, слънцето и луната, и единадесет звезди ми се поклониха. Но когато разказа това на баща си и на братята си, смъмри го баща му, като каза: Какъв е тоя сън, що си видял? Дали наистина аз и майка ти, и братята ти ще дойдем да ти се поклоним до земята? И завидяха му братята му; а баща му спазваше тия думи в паметта си”.

Йосиф в Египет

Когато беше предоставен удобен случай, братята на Йосиф решиха да го убият, но като поразмислиха, в края се съгласиха да го продадат в робство, за да не се издигне над тях. По тяхно мнение, от робството, той повече нямаше да може да ги безпокои със сънищата си и не щеше има и най-малката възможност, да се вмъкне в живота им. Но Господ използва точно този техен план, за да осъществи това, което те се стремяха да избегнат, т.е. господството им над тях.

Бог не остави Йосиф по пътя за Египет. Ангел подготвяше пред него пътя в Египет и се грижеше за него от първия ден на пребиваването му. Купи го египтянинът Петефрий, царедворец, началник на охраната на фараон. Господ беше с Йосиф и му помагаше да преуспява. И Господ предразположи сърцето на господаря му и той повери на Йосиф да управлява всичкото му имущество. „Петефрий остави всичко, що имаше, в Йосифовата ръка, и освен хляба, що ядеше, не знаеше нищо за своето имане”, понеже за еврейна беше мерзост да приготвя храната на египтянина.

Когато жената на Петефрий изкушаваше Йосиф да се отклони от правия път и да наруши Божия закон, а също да измени на господаря си, той твърди й се съпротиви и с отговорите си показа облагородяващата сила на страха Божий. След всичко казано й за голямото доверие, което му беше оказал господарят му, той възкликна: „Как прочее да сторя аз това голямо зло и да съгреша Богу?”. Никакви уговорки и заплахи не можеха да го убедят да отстъпи от правия път и да пренебрегне Божия закон. И тогава тя лъжливо обвини Йосиф, и му приписа вина за гнусно престъпление, което той не беше извършил. Даже в такава ситуация Йосиф не се потопи в отчаяние. Съзнавайки своята правота, той продължи да се доверява на Бог. И Бог, Който през цялото време го подкрепяше, не го изостави и този път. Вързаха Йосиф и го хвърлиха в мрачна тъмница. Но Всемогъщият превърна и това нещастие в благословение. Той дари на Йосиф благоволение в очите на тъмничния началник и скоро затворниците попаднаха под неговото разпореждане.

Тук виждаме пример за всички поколения, живеещи на земята. Въпреки че всички могат да се окажат пред всевъзможни изкушения, всеки трябва да знае, че помощта върви редом с него и ако не устои, то е само по негова вина. Бог винаги ще е наша помощ, а Неговият Дух – наш щит. Въпреки че могат да ни заобикалят от всички страни най-сурови изкушение, ние винаги имаме Източник, от Който можем да черпим сила, да им се съпротивим.

Нравствените принципи на Йосиф бяха подложени на сериозно изпитание. Устоявайки пред такава изкушение, е твърде трудно и много хора обикновено се поддават, и падат. Но Йосиф твърдо и уверено се противопоставяше на всичко. Наложил

се да пострада за своята порядъчност и целомъдрие, тъй като жената на Петефрий, опитвайки се да го подлъже, му отмъсти за неговата честност, която не успя да пречупи. Тя безсрамно обвини Йосиф в отвратително престъпление и съдейства за това, да го хвърлят в тъмницата. Йосиф повери репутацията и бъдещето си в Божиите ръце. И въпреки страданията, това безчестие, както по-късно се изясни, му помогна да заеме важно положение. Бог стабилно пазеше неговата репутация, която безсрамната клеветница се беше опитала да очерни. Но дойде определеното от Бога време и името на Йосиф отново беше възстановено. Даже затвора Бог беше направил за него стъпало към изкачването. Почтеността никога не остава без награда. Щитът, предпазващ сърцето на Йосиф, беше страхът от Бога, благодарение на който, той винаги оставаше честен и справедлив пред господарите си и верен на Бог.

Въпреки че Йосиф беше издигнат до положението на владетел над всички държави и от там той никога не забрави Бога. Той помнеше, че беше странник в чужда земя, далеч от баща и братя, причинили му толкова много огорчения; но Йосиф твърдо вярваше, че Божията ръка беше управлявала неговия живот, и че именно Бог беше го възвисил на тази, толкова важна в египетската държава, длъжност. Чувствайки своята постоянна зависимост от Бог, той честно изпълняваше задълженията си като владетел над египетската земя.

Йосиф „ходеше по Бога”. Никакви уговорки или заплахи никога не го убедиха да кривне от правия път и да наруши Божия закон. Неговото самообладание, непоколебимата му вяност и търпение в тежките минути на изпитание, са запечатани на страниците в Свещеното писание, като образец за всички следващи поколения. Когато братята осъзнаха престъплението си, Йосиф великодушно им прости, показвайки им с тази благородна постъпка, че той не беше злопаметен поради тяхната обида и жестокост в миналото.

Дни на разцвет

Децата на Израел не бяха роби. Те никога не бяха продавали своите животни, своите земи и самите себе си на фараон за храна, както това правеха много египтяни. Благодарение на това, че Йосиф заемаше толкова високо положение в двора, на израелтяните беше дадена за владеење земя, където те свободно се заселиха и пасяха стадата си от овце и едър рогат добитък. Фараон високо оценяваше мъдростта на своя управител, разпореждайки се с всичките дела на държавата, но повече от всичко го уважаваше за това, че Йосиф беше подготвил страната за дългите години на глад, които настанаха в египетската земя. Той чувстваше, че процъфтяването на цял Египет се дължеше на мъдрото управление на Йосиф и в знак на благодарност, фараон каза на Йосиф: „Египетската земя е пред тебе; настани баща си и братята си на най-доброто място от земята; нека живеят в Гесенската земя. И ако знаеш, че някои от тях са способни мъже, постави ги надзиратели над моя добитък... Тогава Йосиф настани баща си и братята си, като им даде собственост в Египетската земя, в Рамесийската земя, според както заповяда фараон. И Йосиф хранеше баща си и братята си, и целия си бащин дом с хляб, според големината на челядите им”.

От бащата и братята на Йосиф фараон не изискваше никакви данъци и позволи на Йосиф да ги снабдява обилно с храна. Фараон говореше на своите князе: „Нима не сме задължени на Бога на Йосиф и лично на него за това, че имаме такива огромни запаси храна? Нали благодарение на неговата мъдрост днес ние живеем в такова изобилие, във време, когато хората от съседните страни умират от глад? Неговото невероятно управление над страната обогати всички страни”.

„И умря Йосиф, всичките му братя и цялото онова поколение. А потомците на Израеля се наплодиха и размножиха, увеличиха се и толкова много се засилиха, щото земята се напълни от тях. Тогава над Египет се възцари нов цар, който не познаваше Йосифа. И той рече на людето си: Вижете тия люде, израелтяните, са по-много и по-силни от нас; елате да постъпим разумно спрямо тях, за да не се размножават, да не би в случай на война да се съединят и те с неприятелите ни, та да воюват против нас, и си отидат из земята”.

Потисничество

Новият фараон на Египет разбираше, че евреите носят голяма полза на държавата. Много от тях бяха сръчни и разумни работници, и той не искаше да изгуби труда им. Реши да изравни потомците на Израел с робите, продали стадата и земите си на царя. „Затова поставиха над тях настойници, които да ги измъчват с тежък труд; и те съзидаха на фараона Питом и Рамесий, градове за житници. Но колкото повече ги измъчваха, толкова повече те се размножаваха и се разширяваха, така че египтяните се отвращаваха от израелтяните. Затова египтяните порабощаваха жестоко израелтяните; огорчаваха живота им с тежка работа, да правят кал и кирпичи и да вършат всякакъв вид полска работа; всичките работи, с които ги порабощаваха, бяха твърде тежки”.

Египтяните принуждаваха израелевите жени да работят на полето като робини. Но при все това, числеността на израелевите потомци не намаляваше. Когато фараон и неговите управители видяха, че евреите се размножаваха все повече и повече, посъветваха се помежду си, и решиха да ги заставят всеки ден да изпълняват дадена норма. Те мислеха да подчинят израелтяните с тежък физически труд, защото бяха недоволни поради това, че не можеха да преустановят числения им ръст и да съкрушат независимия им дух.

Несполучливите опити докараха египтяните до ярост и те прибегнаха към по-жестоки мерки – фараон заповяда да убиват всяко новородено момче. Сам дяволът беше автор на това злодейство. Той знаеше, че от средите на евреите трябваше да се роди избавител, който да ги освободи от робския гнет. Надяваше се, че ако му се удадеше да убеди фараон да убива новородените момченца, Божият замисъл щеше да бъде провален. Но жените, израждащи децата, се бояха от Бога и не изпълняваха нарежданията на фараон. Повиканите баби не се осмеляваха да убиват еврейските деца, заради което Бог ги възнагради. Когато съобщиха на фараон, че неговите заповеди не се изпълняват, той предприе още по-жестоки и стигащи твърде далеч мерки. Новата заповед беше абсолютно категорична; заповяда на всички египтяни строго да наблюдават евреите, казвайки: „Всеки син, който се роди на евреите, хвърляйте го в Нил, а всяка дъщеря оставяйте жива”.

Моисей

Моисей беше роден по времето, когато жестокият указ беше в силата си. Майка му Йохаведа, доколкото можеше, го криеше, а после изплете неголяма кошница от тръстика, насмоли я, за да не прониква водата в този малък ковчег и го остави при брега на реката. Мариам, по-голямата сестра на Моисей, трябваше скришом, често спирайки, да се разхожда край реката, с престорено безразличие. Тревожейки се в душата си, тя наблюдаваше какво ще се случи с малкия ѝ брат. Ангелите също наблюдаваха никой да не навреди на безпомощното новородено, което неговата любяща майка беше положила в кошница, поверявайки го на Бог и отправяйки към Него горещи молитви със сълзи на очи.

Тези ангели направляваха стъпките на фараоновата дъщеря, която искаше да се изкъпе в реката и отиде почти на същото място, където лежеше нищо не разбиращият малък пътешественик. Вниманието на принцесата беше привлечено от мъничкото странно корабче и тя изпрати една от слугините си да го донесе. Когато принцесата вдигна капака на тази уникална съдинка, тя вида прекрасно бебе, „и ето, малкото плачеше, и пожали го...”. Дъщерята на фараон разбра, че една любяща еврейска майка беше направила този малък необичаен кораб, за да запази живота на своя нежно обичан син и в същия час реши да го осинови. Мариам доближи до нея и я попита: „Да отида ли да ти повикам доилка от еврейките, за да ти дои детето? И фараоновата дъщеря рече: Иди”.

Мариам радостна изтича при майка си и разказвайки й щастливата новина, незабавно се върна с нея при фараоновата дъщеря. Тя предаде момчето на майката, заповяда й да го кърми и й обеща щедро възнаграждение за кърменето на собствения й син. С огромна благодарност Йохаведа пристъпи към изпълнението на това сега вече безопасно и щастливо поръчение. Тя вярваше, че само Бог беше съхранил живота на нейния малчуган. Оценявайки тази наистина уникална възможност сама да възпитава сина си, правеше всичко, за да порасне в страх и послушание към Бога. Тя наставляваше и учеше Моисей по-старателно, отколкото другите си деца, понеже чувстваше, че Всевишният беше запазил живота му за някакво особено велико дело. С гореща вяра в сърцето Йохаведа капка по капка вливаше в този малък разум Божествените истини, изпълвайки сърцето му със страх от Бога и любов към правдата и справедливостта. Горещо и настойчиво тя молеше Бог да съхрани сина й от каквото и да е разлагащо влияние. Тази майка учеше момчето си да коленичи и да се моли на живия Бог, тъй като само Той можеше да чуе и помогне във всяка беда. Опитваше се да запечата в съзнанието му отвращение към идолопоклонството, знаейки, че скоро щеше да й бъде отнет и върнат на приемната му майка – царица. А там, в двора на фараон, Моисей щеше да попадне под влиянието на съблазни, способни да го разубедят в съществуването на Твореца на небето и земята.

Но Моисей получи от родителите си такива наставления, които трябваше да укрепят неговия разум и да го обградят от надменността и разлагащото влияние на греха и гордостта, сред великолепието и разкоша на придворния живот. Той имаше ясен ум и разумно сърце; никога не забравяше благочестивите наставления, получени в ранната му младост. Йохаведа го беше възпитавала толкова време, доколкото беше възможно и когато Моисей достигна почти дванадесет години, наложи й се да се раздели с него, „и той стана син на фараоновата дъщеря”.

Сатана претърпя поражение. Подбуждайки фараон да убие всички новородени момчета, той се беше опитал да разруши Божия план и да унищожи този, на когото Бог щеше да поръча да избави Неговия народ. Стана така, че точно този указ, съгласно който еврейските деца ги очакваше смърт, Бог използва, за да направи Моисей член на царското семейство. Така се появи чудесната възможност да стане образован човек и да се подготви за осъществяването на Неговата мисия – да изведе израелия народ от Египет.

Фараон подготвяше приемния си внук за наследството на царския престол. Учеше го да командва египетските войски и да ги ръководи в битка. Войниците много обичаха и уважаваха Моисей, тъй като се показваше като изключително мъдър и умел пълководец. „И Моисей биде научен на всичката египетска мъдрост, и бе силен в слово и в дело” (Деян. 7:22). Египтяните видяха в лицето на Моисей забележителна личност.

Специална подготовка за ръководство

Ангели съобщиха на Моисей, че Бог беше го избрал да избави от робство децата на Израел. Съобщиха и на старейшините на израелевия народ, че настъпваше времето за избавление на техния народ и Моисей щеше да бъде човекът, чрез когото Бог щеше да осъществи това. Бъдещият водач предполагаше, че децата на Израел щяха да бъдат освободени от робство в резултат на въстание и че той трябваше да оглави еврейската войска, за да поведе война против египетската армия, и да освободи братята си от робство. Разсъждавайки по този начин, Моисей съдържаше чувствата си към приемната си майка и фараон, да не би привързаността му към тях да му попречеха при изпълнение на Божията воля.

Бог опази Моисей от оскверняващото го заобикалящо езическото влияние. Принципите на истината, възприети в ранната му младост от богобоязливите родители, се бяха запечатали завинаги в паметта му. И точно когато Моисей повече от всичко се нуждаеше от защита от разлагащото душата влияние на придворния живот, уроците от младостта донесоха своите плодове. Страхът от Бог никога не го напусна. Той така силно обичаше братята си и така искрено благоговееше пред еврейската религия, че даже заради обещания престол не скриваше произхода си.

Бидейки вече четиридесетгодишен, „излезе при братята си и гледаше теглилата им. И видя някой си египтянин, че биеше един евреин, един от братята му; и като поразгледа насам-натам и видя, че нямаше никой, уби египтянина, и скри го в пясъка. Излезе и на другия ден, и ето, двама евреи се спречкаха; и каза на единия: Защо биеш брата си? А той рече: Кой те постави началник и съдия над нас? Искаш ли и мене да убиеш, както уби египтянина? Тогава Моисей се уплаши и си каза: Явно, че това нещо стана известно. А като чу това фараон, търсеше случай да убие Моисея; но Моисей побягна от фараоновото присъствие и засели се в Мадямската земя”. Бог показваше пътя на Моисей и сред пустинята той намери пристанище в дома на Йотор - човек, който се покланяше на живия Бог. Йотор беше овчар и едновременно свещеник. Дъщерите му се грижеха за стадата на баща си. Скоро тези стада попаднаха под надзора и попечителството на Мойсей, който се беше оженил за една от дъщерите на Йотор и остана в Мадямската пустиня четиридесет години. Мойсей беше избързал доста, убивайки египтянина. Мислеше, че израелевият народ веднага щеше да разбере, че особеното Божие провидение го е избрало да ги избави. Но Бог възнамеряваше да изведе децата на Израел от Египет не по военен път, както предполагаше Моисей, а чрез Своята могъща сила, за да принадлежи славата само Нему. За осъществяването на плана Си, Бог се възползва от постъпката на Мойсей. В Своето провидение Всемогъщият настани Моисей в царско семейство, където беше получил всестранно образование; но още не беше готов за предназначения му от Бог велико дело. Моисей не можеше да остави двора на фараон с всичките му привилегии, дадени му като царски внук и веднага да се залови за осъществяване на особеното дело, поръчано му от Бог. Беше му необходимо време, за да придобие опит и да премине през школата на трудностите и лишенията. Във времето, когато живееше в уединение, Господ изпрати при него ангели и му даваше особени наставления относно бъдещето. Там, в пустинята, се научи в пълна мярка на самообладание и смирение. Грижейки се за стадата на Йотор и смирено изпълнявайки своите скромни задължения, Моисей се приготвяше да стане духовен пастир на Божието стадо, народа на Израел.

Веднъж, когато Моисей пасеше стадата в пустинята и приближи Божията планина към Хорив, „ангел Господен му се яви в огнен пламък изсред една къпина.... И рече Господ: Наистина видях злостраданияето на Моите люде, които са в Египет и чух вика им поради настойниците им; защото познах неволите им.... И ето сега вика на израелтяните стигна до Мене; още видях притеснението, с което ги притесняват

египтяните. Ела, прочее сега и ще те изпратя при фараон, за да извадиш людетe ми, израелтяните, от Египет”.

Дойде времето, когато се наложи Моисей, по Божия воля, да вземе в ръката си вместо пастирската тояга, Божия жезъл, чрез който Бог щеше да изяви силата Си в свършени знамения и чудеса, за освобождението на Своя народ от робство и щеше да го защити от преследващите го врагове.

Моисей се съгласи да изпълни това поръчение. Той посети тъста си и получи неговото съгласие, заедно със семейството си да се върне в Египет. Но не се осмели да каже на Йотор какво Бог му беше заповядал да каже на фараон, иначе Йотор не би позволил жена му и децата му да го съпроводят в това опасно дело. Бог укрепваше Моисей и премахваше всякакъв страх, казвайки: „Иди, върни се в Египет, защото измряха всички ония, които искаха живота ти”.

Глава 15

Изява на Божията сила

(Изход 5:1-12:28)

Много години синовете израелеви се намираха в робство. Някога в Египет бяха влезли няколко семейства, сега бяха станали голямо множество. И бидейки обкръжени от идолопоклонство, много от тях бяха изгубили знанието си за истинския Бог и бяха забравили Неговия закон. Бяха станали като египтяните поклонници на слънцето, луната и звездите, а също на животни и изваяни.

Всичко обкръжаващо ги беше пресметнато така, че те да забравят за живия Бог. Но сред евреите останаха не малко и такива, които пазеха знанието за истинския и жив Бог, Създателя на небето и земята. С огорчение те гледаха, как техните деца всеки ден наблюдаваха и даже участваха в мерзостите на езичниците, сред които живееха, покланяйки се на египетските идоли от дърво и камък, и принасяха жертви на безчувствените изваяни. Верните израелтяни скърбяха и в отчаянието си крещяха към Бога, умолявайки Го да ги избави от египетското робство, и да ги изведе оттам, където бяха обградени от идолопоклонство и развращаващо влияние, обкръжаващо ги от всички страни.

Но и много евреи считаха, че щеше да е по-добре да си останеха в робство, отколкото да тръгнат за друга страна и по пътя да се сблъскат с трудности, неминуеми за такова пътешествие. Затова Господ не ги освободи след първите чудеса и знамения, показани на фараон. Той така управляваше събитията, че тираничният дух на фараон се проявяваше най-пълно; изявявайки великата Си сила пред египтяните и пред Своя народ, като Се стремеше, доколкото беше възможно, по-скоро да напуснат Египет и започнат служба на живия Бог.

Въпреки че много израелтяни се бяха поддали на ширещото се идолопоклонство, все пак, верните на Бог отстояваха непоколебимо. Те не скриваха убежденията си и открито признаваха пред египтяните, че служеха на истинския и жив Бог. Привеждаха доказателства за съществуването на Бог, напомняха им факти от историята, започвайки от сътворението на света. Египтяните имаха прекрасната възможност да се запознаят с вярата на евреите и живия Бог, но бидейки идолопоклонници, се стараеха да подлъжат верните на истинския Бог и се ядосваха, когато нито заплахите, нито наградите, ни жестокото отношение имаха успех.

Последните два фараона се отличаваха с особен деспотизъм и се отнасяха жестоко към евреите. Израелевите старейшини се опитваха да обновят угасващата вяра на евреите, напомняйки им за обещанията, дадени на Авраам и за пророческите думи на Йосиф, относно освобождението от Египет, казани преди смъртта му, но много гледаха на печалното си положение, и не се надяваха на нищо.

Израел, под влияние на обкръжението

Египтяните, чувайки за надеждите на израелтяните, се надсмиваха над мечтите им за избавление и с презрителна насмешка се отнасяха към силата на техния Бог. Показвайки им тяхното положение, те казваха, че евреите са само жалки роби и ако техният Бог беше така справедлив и милостив, и владееше по-голяма сила, отколкото египетските богове, защо не ги освобождаваше? Защо не показваше величието и силата Си и не ги извеждаше?

При това египтяните посочваха на израелтяните своя народ, покланящ се на тези богове, които му харесваха и които израелтяните наричаха лъжебогове. Египетският народ превъзнасяше своите идоли, смятайки, че те съдействаха за неговия разцвет; даваха му храна, дрехи и големи богатства, че бяха предали израелтяните в техните ръце и ги бяха направили техни роби, които сега египтяните можеха да потискат, и даже да ги лишават от живота им; и следователно, те, евреите, не можеха да се наричат истински народ. Даже само мисълта, че някога евреите щяха да бъдат освободени от робството, ги караше да се усмихват.

Като се биеше в гърдите, фараон заявяваше, че му се искало да види как евреите щяха да се освободят от ръката му. Това лишаваше от надежда много еврейски синове. Струваше им се, че щеше да стане така, както казваха фараон и неговите съветници. Израелтяните виждаха, че към тях се отнасяха като към роби и когато надзирателите и управниците им ги потискаха, те трябваше безропотно да понасят всичко. Децата им, момчетата, бяха следени и ги убиваха, а целият им живот беше непосилно тежък, но те продължаваха да вярват в небесния Бог и да Му Се покланят.

Съпоставяйки състоянието си със състоянието на египтяните, евреите мъдруваха, че въобще не можеха да вярват в съществуването на живия Бог, имащ власт да спасява или погубва. Някои от египтяните се покланяха на идоли, изваяни от дърво или камък, а други – на слънцето, луната и звездите, и все пак процъфтяваха и бяха богати. Някои от евреите мислеха, че ако техният Бог беше жив и по-висш от всичките богове, Той не би ги оставил в робство при идолопоклонниците. Верните Божии слуги разбираха, че Бог беше допуснал египетското робство именно защото евреите, като народ, не пазеха верността си към Него и бяха склонни да встъпват в брачни съюзи с други народи, но скоро Бог щеше да ги изведе от Египет и щеше да унищожи гнетящото ги иго.

Времето настъпи и Бог отговори на молитвите на Своя угнетен народ, изведе го от Египет, изяви Своята мощ с такава сила, че много египтяни бяха принудени да признаят, че Бога на евреите, Когото бяха презирали, е по-горен от езическите богове. Сега Всемогъщият ги наказваше за това, че те се бяха покланяли на идоли и гордо се бяха хвалили с милостта, несъмнено оказана им, от техните безчувствени божества. Бог беше прославил името Си пред хората, за да можеха и другите народи да чуят за Неговата сила, а сега и да видят Неговата мощ. Израелевият народ, виждайки със собствените си очи чудните дела, трябваше изцяло да се отвърне от идолопоклонството, за да Му се покланя с чисти сърца.

Избавяйки Израел от Египет, Бог отчетливо явяваше пред всичките египтяни, невиждана досега милост към Своя народ. Щом нищо друго не можеше да убеди фараон, Той счете за нужно да извърши съд над тях, за да можеше от този печален

опит египетският монарх да познае, че силата на Всемогъщия превъзхождаше всички други сили. За да бъде Неговото име провъзгласено по всичката земя, Той даде нагледни доказателства за Своята Божествена сила и справедливост към всички народи. По Божий промисъл тези чудеса трябваше да укрепят вярата на израелевия народ, за да можеха израелевите потомци неотклонно да се покланят само на Този, Който вършеше всичко по Своята милост към тях.

След като фараон заповяда израелтяните сами да се снабдяват със слама за приготвянето на кирпич, Моисей му заяви, че Бог, Когото той, фараон, несъмнено не познаваше, му заповядваше да отстъпи пред Неговите изисквания и да признае Неговата власт като Господар над всички.

Язвите

Чудното превръщане на жезъла в змия и водата в реката на кръв, не трогнаха ожесточеното сърце на фараон, а само увеличиха неговата ненавист към израелтяните. Извършеното от магьосниците го наведе на мисли, че тези чудеса бяха извършени с помощта на магии, но безчислените доказателства свидетелстваха обратното; сама по себе си, язвата с нашествието на жабите беше спряна само заради молитвите на Моисей. Бог можеше да ги унищожи и превърне в прах само за миг, но Той не направи това, за да не речеше фараон, че това беше станало благодарение на магически баяния, каквито можеха да направят и магьосниците. Жабите измряха, а после египтяните ги събираха на камари. Всички видяха тези трупове, които се разлагаха, отравяйки въздуха. По такъв начин фараон и целият народ на Египет получи доказателство, което не бяха в състояние да опровергаят; на всички стана ясно, че това не беше магьосничество, а съд, извършен от небесния Бог.

Магьосниците не успяха да направят въшки след Моисей.. Господ не го позволи, за да не помислят самите магьосници или египтяни, че и те могат да произведат такава язва. Този път за неверието на фараон нямаше извинение. Господ принуди даже магьосниците да признаят, че „това е пръст Божи”.

Непосредствено след тази язва над египетската земя надвиснаха облаци от мухи. Но това не бяха от онези мухи, които безобидно досаждат в топлото време на годината; мухите, докарани от Бог в Египет, бяха огромни и отровни. Тяхното ухапване причиняваше мъчителна болка на животни и хора. Бог беше отделил Своя народ от египтяните и ни една муха не се появи сред евреите. После Господ докара на египетските животни мор, като в същото време опази животните на евреите – ни едно от еврейските животни не умря. Подир тази язва по кожата на хората и домашните животни се появиха гнойни цирки, и даже египетските магьосници не успяха да се опазят от тази язва. После Господ изпрати над Египет град, размесен с огън, съпроводен с гърмове и светкавични мълнии. Времето на всяка язва се съобщаваше предварително, за да не се обяснеше появяването ѝ със случайност. Господ доказваше на египтяните, че цялата земя се намираще под властта на живия Бог, Бога на евреите – град, гръм и буря бяха подчинени на Неговия глас. Фараон, горделивият цар, попитал веднъж насмешливо: „Кой е Иехова, та да послушам гласа Му и да пусна Израеля?”, сега се смири и призна: „Тоя път съгреших; Господ е праведен, а аз и людете ми сме нечестиви”. Той помоли Моисей да ходатайства пред Бога, за да прекрати ужасните гръмотевични тътнежи и светкавични мълнии.

После Господ изпрати над Египет следващата язва – скакалци. Фараон предпочете това наказание, пред покорството пред Бог. Не изпитвайки ни най-малко угризение на съвестта, той наблюдаваше как над неговото царство се извършваха тези страшни, свръхестествени Божии съдби. След това Бог докара над Египет тъмнина. Хората не

само че се лиши от светлина, но и въздухът стана толкова тежък, че беше даже трудно да се диша; но на земята, където живееха евреите, въздухът беше, както винаги чист, и в техните жилища беше светло.

Още една ужасна язва докара Бог над Египет; тя беше още по-жестока от предшествашите. Само царят и езическите жреци се бяха противопоставили на последната молба на Моисей. Народът на Египет искаше да се позволи на евреите да напуснат страната. Моисей предупреди фараон и народа на Египет, а също и израелтяните, за последната язва и нейните последствия. В нощта, която стана за египтяните толкова ужасна, а за Божия народ - избавителна, беше установен тържественият обред Пасха.

Твърде тежко беше за египетския фараон и гордия езически народ да отстъпят пред изискванията на небесния Бог. Фараон много дълго не се решаваше да пусне евреите. Във време на ужасното бедствие, постигащо неговата страна, той се съгласи на няколко отстъпки, но когато бедствието беше отстранявано, той се отказваше от обещанието си. По този начин язвите една след друга се сгромолясваха над Египет и фараон отстъпваше не повече от това, на което го принуждаваха страните, застигнати от ужасното наказание на Божия гняв. Фараон продължаваше да упорства в съпротивата си срещу Бог даже тогава, когато цял Египет беше разрушен.

Моисей и Аарон всеки път предупреждаваха фараон преди изливането на всяка язва за нейния характер и за последствията, до които щеше да доведе неговият отказ да пусне израелевия народ. И всеки път той виждаше, че всичко се случваше точно така, както го предупреждаваха, и въпреки това, не се съгласяваше да ги пусне. Отначало им позволи да принесат жертвоприношенията на Бога Си в египетската земя; после, когато цял Египет почувства над себе си Божия гняв, той им позволи да излязат от Египет - но само мъжете. След това, когато Египет беше унищожен от скакалците, той се съгласи да пусне с тях жените и децата, а животните - да оставят в Египет. Тогава Моисей каза на фараон, че Божий ангел щеше да убие всяко египетско първородно.

Всяка следваща язва беше по-страшна и по-сурова в сравнение с предишната, но последната беше значително по-ужасна от предните. Гордият цар негодуваше и не се смиряваше. Когато египтяните наблюдаваха как щателно израелтяните се готвеха за тази ужасна нощ, как маркираха дървените вертикални страници на вратите и горните прагове на домовете си, те презрително се смееха.

Глава 16

Изходът на Израел от египетско робство

(Изход 12:29-15:19)

Синове израелеви с точност следваха дадените от Бог указания и когато ангелът на смъртта преминаваше от един египетски дом до друг, те всички бяха готови да тръгнат на път, очаквайки кога най-накрая упоритият цар и неговите приближени щяха да им позволят да излязат. „И в полунощ Господ порази всяко първородно в египетската земя, от първородното на фараон, който седеше на престола си, до първородния на пленника, който бе в затвора, както и всяко първородно от добитъка. И фараон стана през нощта, той и всичките му слуги, и всичките египтяни; и нададе се голям писък в Египет, защото нямаше къща без мъртвец. И повика Моисей и Аарон още през нощта, та рече: Станете и вие, и израелтяните, излезте изсред людето ми, и

идете, послужете на Еова, както рекохте; заберете и овцете си и стадата си, както рекохте, та идете; па благословете и мене. Тоже египтяните принуждаваха людете, за да ги отпратят по-скоро от земята си, защото си рекоха: Ние всички измираме. И людете вдигнаха тестото си преди да кисне, като носеха на рамене ношвите, обвити в дрехите си. А израелтяните бяха постъпили според както Моисей беше казал, като бяха поискали от египтяните сребърни и златни вещи и дрехи; и Господ беше дал на людете да придобият благоволенieto на египтяните, тъй щото те бяха дали колкото искаха. Така те обраха египтяните”.

Приблизително преди четиристотин лета, Бог беше открил случилото се на Авраам, както сега това ставаше: „Тогава Господ каза на Авраама : Здраво да знаеш, че твоето потомство ще бъде чуждо в чужда земя и ще им бъдат роби; и те ще ги угнетяват четиристотин години. Но Аз ще съдя народа, комуто ще робуват; и подир това ще излязат с голям имот” (Бит.15:13,14).

„Още с тях излязоха и голямо разноплеменно множество, както и твърде много добитък”. Синовете израелеви излязоха от Египет с голямо имущество, което не принадлежеше на фараон, понеже те никога не са му го продавали. Яков и синовете му дойдоха в Египет заедно със стадата си. Там потомците на Яков станаха необичайно многочислени, техните стада бяха се уголемили и дребният добитък беше се твърде увеличил. Бог извърши съд над египтяните, изпрати им язви, та подбуди египтяните да принуди Божия народ бързо да излезе от Египет със имуществото си.

„А когато фараон пушна людете, Бог не ги преведе през пътя на филистимската земя, при все, че това беше близкия път, защото Бог рече: Да не би се разкажали людете като видят война, и се върнат в Египет. Но Бог разведе людете по околен път, през пустинята, към Червеното море. А израелтяните излязоха от египетската земя въоръжени. И Моисей взе със себе си костите на Йосиф, защото той беше строго заклел израелтяните, като каза: Бог непременно ще ви посети; тогава ще изнесете костите ми оттук”.

Огненият стълб

„И като тръгнаха от Сокхот, разположиха се в стан у Етам, към краищата на пустинята. И Господ вървеше пред тях деня в облачен стълб, за да ги оправя по пътя, а нощя в огнен стълб, за да им свети, та да пътуват и деня и нощя. Той не отнемаше отпред людете облачния стълб деня, нито огнения стълб нощя”.

Господ знаеше, че филистимците щяха да се стремят да им попречат да минат през тяхната земя, като щяха да кажат за евреите, че са избягали от господарите си в Египет и щяха да започнат да воюват с израелтяните. По такъв начин, водейки Своя народ към морето, Бог се откри на хората не само като съдещ Бог, но и като състрадателен Бог. Той предупреди Моисей, че фараон ще ги преследва и им показа мястото, където да разположат лагер на брега на морето. Всемогъщият каза на Моисей, че Му предстои да се прослави пред фараон и цялото му войнство.

Подир няколко дни, след като Бог изведе Своя народ от Египет, велможите на фараон му казаха, че евреите бяха избягали и повече никога нямаше да се върнат, и не щяха да им работят. Те много съжалиха, че им бяха позволили да оставят Египет, тъй като да се лишат от такива работници, беше голяма загуба. Въпреки че египтяните пострадаха от Божия съд, техните сърца дотолкова се бяха ожесточили поради постоянната съпротива срещу истинския Бог, че решиха да се впуснат да догонят потомците на Израел и насила да ги върнат обратно в Египет. Фараон взе със себе си много голяма армия, шестстотин колесници и се спусна в преследване на евреите, и настигна ги, когато стануваха на брега на морето.

„А когато се приближи фараон, израелтяните повдигнаха очи и ето, египтяните идеха подир тях; и израелтяните, твърде много уплашени, извикаха към Господа. И рекоха на Моисей: Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе, да умрем в пустинята? Не е ли това, каквото ти казвахме в Египет, като речехме, остави ни, нека работим на египтяните. Защото по-добре би било за нас да работим на египтяните, отколкото да измрем в пустинята. А Моисей каза на людете: Не бойте се; стойте и гледайте избавлението, което Господ ще извърши за вас днес; защото, колкото за египтяните, които видяхте днес, няма да ги видите вече до века. Господ ще воюва за вас, а вие ще останете мирни”.

Колко бързо израелтяните престанаха да се доверяват на Бога! Със собствените си очи видяха всичките Му съдби над египтяните, благодарение на което фараон пушна Израел, но когато настъпи време за изпитание на тяхната увереност в Бог, те започнаха да се съмняват и да роптаят, забравиха за впечатляващите проявления на Неговите сила и мощ. Вместо да се доверят на Бог в този кризисен час, те възмутени упрекваха верния на Бога Моисей, с тези думи на недоверие, които му казваха още в Египет. Обвиняваха го, че само заради него се бяха оказали в това бедствено положение. Моисей всячески ободряваше израелтяните, призовавайки ги да се доверят на Бога и да се въздържат от думи на неверие, тъй като скоро щяха да видят, какво Господ щеше да направи за тях. Той горещо молеше Бог да спаси Своя избран народ.

Спасението при Червено море

„Тогава рече Господ на Моисей: Защо викаш към Мене? Кажи на израелтяните да вървят напред. А ти вдигни жезъла си и прости ръката си над морето, та го раздели и израелтяните ще преминат по морето, по сухо”. Бог даде на Моисей да разбере, че Той щеше да спаси Своя народ и че техните беди щяха да станат за Него прекрасна възможност, да покаже любовта Си към тях. Когато пристъпеха към морето, Моисей трябваше да им нареди да вървят напред, а жезълът, който Бог му беше дал, щеше да раздели водите на морето.

„И ето, Аз ще закоравя сърцето на египтяните, та да влязат подир тях; и ще се прославя над фараон и над цялата му войска, над колесниците му и над конниците му. И когато се прослава над фараон, над колесниците му и над конниците му, египтяните ще познаят, че Аз Съм Господ... дигна се и облачният стълп отпреде им, та застана отдире им, и дойде между египетското множество и израелевото; на едните беше тъмен облак, а на другите светеше през нощта, тъй щото едните не се приближиха до другите през цялата нощ”.

Египтяните не можеха да видят евреите, понеже пред очите им стоеше облак, с непроницателна тъмнина, който в същото време беше светлина за евреите. По този начин Бог изобличи Своя народ за недоверието и роптанието, а също им показа Своята сила, за да ги изпита – щяха ли да Му бъдат верни, след като Той проявяваше грижата и любовта Си към тях с такива знамения. „Моисей простря ръката си над морето; и Господ направи да се оттегля морето цяла нощ от силен източен вятър, та се пресуши морето и водите се раздвоиха. Така израелтяните влязоха в сред морето по сухо; и водите бяха за тях преграда от дясната и от лявата ом страна”. Водите се повдигнаха и станаха неподвижни стени от двете страни, а Израел минаваше между тях по дъното на морето, като по суша.

Цялата нощ египетската войска тържествуваше, смятайки, че потомците на Израел бяха отново в тяхна власт. Египтяните мислеха, че беше невъзможно за евреите да се спасят, понеже пред тях се простираше Червено море, а зад тях стоеше преследващата ги огромна армия. На сутринта египтяните дойдоха при морето и видяха удивени, че

морето беше разделено; и по всичко личеше, суша, виеща се в далечината, между неподвижните като стена води. В това време израелевия народ беше вече по средата на морето, вървейки по сухото дъно. Египтяните се затуткаха, мислейки как да постъпят. Те изпитваха разочарование и негодуваха, че тези роби, отново оказали се в техните ръце, – а египтяните бяха напълно уверени в това, че щяха да ги върнат обратно в Египет, - изведнъж бяха намерили път посред морето. И египтяните решиха да ги догонят.

„А египтяните, - всичките коне на фараон, колесниците му и конниците му, - като ги погнаха, влязоха подир тях сред морето. Но на утринната стража Господ погледна от огнения и облачния стълб на египетската войска и смути войските на египтяните; Той извади колелата от колесниците им, та те се теглеха мъчно, така щото египтяните рекоха: Да бягаме от Израеля, защото Еова воюва за тях против египтяните”.

Египтяните се осмелиха да тръгнат през морето по този път, който Бог беше приготвил за Своя народ, но ангели Божии се доближиха до тяхната войска и снеха колелата на колесниците. Сега беше ги подгонила още една беда. Предвиждането им напред се бавеше и те започнаха да се безпокоят. Спомняйки си за съда, който Богът на евреите беше извършил над тях в Египет, за да ги застави да пуснат израелевия народ, египтяните помислиха, че Бог можеше и сега, тях всичките, да предаде в ръцете на израелтяните. Решиха, че сам, Богът на евреите, се бореше за тях и страшно се изплашиха, обърнаха се назад, за да избягат от тях, и „тогава Господ рече на Моисея: Простри ръката си над морето, за да се върнат водите върху египтяните, върху колесниците им и върху конниците им. И тъй, Моисей простря ръката си над морето; и около зори морето се върна на обикновението си; а като бягаха египтяните посред него, Господ изтърси египтяните всред морето. Защото водите се върнаха и покриха колесниците, конниците и цялата фараонова войска, която беше влязла подир тях в морето; не остана ни един от тях. А израелтяните минаха презсред морето по сухо; и водите бяха преграда за тях от дясната и от лявата им страна. Така в оня ден Господ избави Израеля от ръката на египтяните; и Израел видя египтяните мъртви по морския бряг. Израел видя онова велико дело, което Господ извърши над египтяните; людете се убояха от Господа и повярваха в Господа, и слугата Му Моисея”.

Когато евреите видяха как Бог със Своята чудна сила погуби египтяните, те се обединиха и вдъхновено Го хвалеха с песни, славословения и благодарности.

Глава 17

Странстването на Израел

(Изход 15:23-18:27)

В продължение на три дена скитане в пустинята израеливият народ не можеше да намери годна за пиене вода. Хората се измъчваха от жажда. „Тогава людете роптаеха против Моисея, казвайки: Що да прием? А той извика към Господ и Господ му показа дърво; и като го хвърли във водата, водата се услади. Там им наложи повеление и наредба, и там ги опита, като рече: Ако прилежно слушаш гласа на Господа, твоя Бог и вършиш това, което Му е угодно, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му повеления, то не ще ти нанесе ни една от болестите, които нанесох върху египтяните; защото Аз Съм Господ, Който те изцелявам”.

Истинска мъка от глад още не бяха изпитали. До този момент имаха храна, но се опасяваха за бъдещето си. Израелтяните не можеха да си представят как такова голямо

войнство можеше да бъде нахранено в продължение на дългото странстване в пустинята, с толкова незначителни запаси храна, която имаха и в неверието си, те си представяха как един по един умират от глад. Господ искаше да секне храната при тях и срещайки трудностите, да обърнеха сърцата си към Този, Който до сега им помагаше, та накрая да повярват в Него. Той винаги беше готов да им помага. Ако те възложеха нуждите си на Него, Той веднага щеше да им покаже знак за Своята любов и неуморна грижа за тях.

Но се оказа, че този народ просто не искаше да се довери на Бог. Потомците на Израел Му вярваха само дотолкова, доколкото Той показваше пред очите им постоянни доказателства за Своята мощ и сила. Ако те имаха истинска вяра и твърда увереност в Бога, всички неудобства и прегради по пътя, и даже истинските страдания, щяха да могат да понесат бодро, помнейки чудното избавление от египетското робство. Освен това, Господ им беше обещал, че ако се покоряваха на заповедите Му, ни една болест нямаше да ги постигне, тъй като „Той каза: Аз Съм Господ, Който те изцелявам”.

След такова надеждно Божие обещание, да не се доверят на Бог и да очакват, че те и техните деца щяха да умрат от гладна смърт, беше просто престъпление. Израелтяните бяха понесли неимоверни страдания от непосилния труд в Египет, бяха убивали децата им и Бог милостиво беше избавил Своя народ от робството, в отговор на горещите им молитви. Той обеща да бъде техен Бог, грижеше се за тях като за Свой народ и ги водеше към обширна и прекрасна земя.

Но те бяха склонни да изгубят мъжеството си при най-малките трудности, които им предстоеше да понесат по пътя за тази земя. Толкова бяха търпели, служейки на египтяните, а сега, в служенето си на Бог, не можаха да проявят търпение и страдание. Струваше им се, че се чувстват уморени, което им предаваше мрачно настроение и отчаяние. Евреите роптаеха против Моисей, предания Божи служител, обвинявайки го за всички постигнали ги трудности и недостойно изказваха съжалението си, че не бяха останали в Египет, където седяха до котлите с месо и ядяха хляб до ситост.

Урок за днешните деца

Недостатъчната вяра и ропотът на израелтяните съответстват на състоянието на Божия народ днес. У мнозина, вглеждайки се в миналото, се поражда неверието и непрекъснатото недоволство от народа по това време, когато Господ толкова много беше направил за Израел, показвайки му нееднократно доказателствата на Своята любов и грижа за тях. Съвременните вярващи мислят, че те не биха били толкова неблагодарни; но някои, разсъждавайки така, роптаят и се оплакват за незначителни поводи. Те не познават сами себе си. Бог често изпитва тяхната вяра в най-малкото и те понесат такива изпитания не дотолкова добре, колкото древните израелтяни.

Въпреки че ежедневните потребности на много хора са удовлетворени, те се опасяват да доверят бъдещето си на Бог. Затова проявяват недоверие, изпадат в отчаяние и униние да не ги постигне бедност по какъвто и да било начин. Други постоянно се безпокоят от мисълта, да не би да се окаже, че техните деца страдат заради немотия. Срещайки трудности и попадайки в притискащи ги обстоятелства по време на изпитание, вярата и любовта на такива хора към Бог ги отклонява от трудностите, и се сещат какво Бог използва, за да ги очисти. В резултат се оказва, че тяхната любов не е дотам съвършена и безупречна, за да преживеят всичко.

Вярата на народа на Всевишния Бог трябва да бъде силна, деятелна и непоколебима – именно тези качества желае да види Господ у нас. Само този, който вярва така, може да каже: „Благославяй, душе моя, Господа; и всичко, що е вътре в мене, нека хвали свящото Му име” (Пс. 103:1), понеже Той ме е облагодетелствал.

Някои считат въздържанието за истинско страдание. Мнозина се отнасят снизходително към извращения си вкус. Ограничението на нездравия апетит може да доведе мнозина, наричащи себе си християни до това, че обикновената диета да им се струва гладуване. И подобно синовете израелеви, такива хора предпочитат робство, телесни болки и даже смърт, отколкото да се лишат от котлите с месо. Хляб и вода – това е всичко, което Бог е обещал на остатъка от Божия народ във времето на скръбта.

Манната

„И като се изпари падналата роса, ето, по лицето на пустинята имаше дребно люспестообразно нещо, тънко, като слана по земята. Като го видяха израелтяните, казаха си един на друг: Що е това? Защото не знаеха що беше. А Моисей им каза: Това е хляба, който Господ ви дава да ядете. Ето що заповядва Господ: Съберете от него всеки толкоз, колкото му трябва да яде, по гомор на глава, според числото на човеците ви; всеки да вземе за ония, които са под шатъра му. И израелтяните сториха така и събраха, кой много, кой малко. И когато измериха събраното с гомора, който беше събрал много, нямаше излишък, и който беше събрал малко, нямаше недостиг; всеки събираше толкоз, колкото му трябваше да яде. Моисей още им рече: Никой да не оставя от него до утре. При все това, те не послушаха Моисея и някой оставиха от него до утринта; но червяса и се усмърдя; и Моисей им се разгневи. И всяка заран го събираха, кой колкото му трябваше за ядене; а когато препечеше слънцето, стопяваше се. А на шестия ден, когато събраха двойно количество храна, по два гомора за всекиго, всичките началници на обществото дойдоха и известиха на Моисея. А той им рече: Това е точно, каквото каза Господ. Утре е събота, свята почивка Господу; опечете, колкото искате да опечете и сварете, колкото искате да сварите; и турнете настрана каквото остане, да ви стои за утре. И тъй, туриха го настрана до утрото, както заповяда Моисей; и не се усмърдя, нито се намери червей в него. Тогава Моисей им каза: Яжте това днес, защото е събота Господу; днес няма да го намерите на полето. Шест деня ще го събирате; но седмия ден, в събота, в нея няма да го намерите”.

И днес Господ изисква не по-малко по отношение на съботата, отколкото тогава, когато Той даде споменатите по-горе особени указания на синовете израелеви. Той им заповяда да опекаат, колкото беше нужно и да сварят в шестия ден, който е ден на подготовка за съботната почивка.

Бог показа Своята голяма грижа и любов към Своя народ, изпращайки му хляб от небето. „Хората ядоха ангелски хляб” – това означава, че храната им са я обезпечавали ангели. Давайки на Своя народ манната, Бог извърши тройно чудо: двойно количество манна в шестия ден; отсъстваща храна в седмия, като тя оставаше прясна и годна за храна в продължение на цялата събота; докато в другите дни се разваляше. Това беше замислено така, за да се запечата в съзнанието на евреите святостта на съботния ден. В изобилието на засищащата ги храна те се засрамяха от своето неверие и ропот, и обещаха в бъдеще да се доверяват на Господ, но скоро забравиха обещанието си и не издържаха първия изпит на своята вяра.

Вода от скалата

„След това цялото общество израелтяни тръгнаха от пустинята Син, като бяха пътуванията им според Господната заповед; и разположиха стан в Рафидим, дето нямаше вода да пият людете. Затова людете се караха с Моисея и рекоха: Дай ни вода да пием. А Моисей им рече: Защо се карате с мене? Но людете ожадняха там за вода; и

людете роптаеха против Моисея, като думаша: „Защо ни изведе из Египет да умориш с жажда и нас, и чадата ни, и добитъка ни? Тогава Моисей извика към Господа, казвайки: Какво да правя с тия люде? Още малко и ще ме убият с камъни. А Господ рече на Моисея: Замини пред людете, като вземеш със себе си някои от израелевите старейшини; земи в ръката си жезъла си, с който удари реката и върви. Ето, аз ще застана пред тебе там на канарата, в Хорив; а ти удари канарата и ще потече вода из нея, за да пият людете. И Моисей стори така пред очите на израелевите старейшини. И нарече мястото Маса, и Мерива, поради карането на израелтяните, и понеже изпитаха Господа, като казаха: Дали е Господ между нас или не?”

Бог заповяда на израелевия народ да разположат стан на това място, където нямаше вода, за да го изпита: ще погледнат ли хората към Него при тези обстоятелства или ще роптаят, както преди. Изхождайки от опита си с Божиите обещания, те трябваше да Му се доверят при всички свои нещастия и беди, знаейки, че Той нямаше да позволи да умрат от жажда, понеже им беше обещал да ги направи Свой народ. Но вместо да се обърнат със смирени сърца и покорни молитви към Господ за своите нужди, целият народ отново поропта срещу Моисей, искайки от него вода.

Бог непрекъснато изявяваше пред тях по чудесен начин Своята мощ, за да разберат хората, че всичките получени от тях блага, произлизаха само от Него, че Той по Своя воля може както да им даде, така и да отнеме. Понякога те разбираха това и се смиряваха пред Господ, но когато чувстваха глад и жажда, отново обвиняваха за всичко Моисей, като че ли бяха оставили Египет по негова прищявка. Моисей скърбеше, слушайки жестокия им ропот. Той попита Господ какво да прави, тъй като хората бяха готови да го убият с камъни. Господ му заповяда да отиде и удари скалата с Божия жезъл. Облак от Неговата слава се намираще точно пред скалата. „Разцепи канари в пустинята и ги напои изобилно като от бездни. И изведе потоци из канарата, и направи да протекат води като реки” (Пс. 78:15, 16).

Моисей удари по скалата, където не Кой да е, а Христос стоеше редом с него и сътвори това чудо, за да потече вода из твърдата скала. Изпитвайки жажда, хората изкушиха Господ, казвайки: „Ако Бог ни е извел от Египет и ни е довел до тук, защо не ни дава и вода, както и хляб?”. Това „ако” свидетелстваше за тяхното престъпно недоверие към Всемогъщия и внушаваше страх у Моисей, че Бог ще ги накаже за този нечестив ропот. Бог изпитваше вярата на Своя народ, но той не издържаше на тези тестове. Израелтяните роптаеха по повод и на храната, и на водата, и изразяваха недоволството си от Моисей. Заради това недоверие Господ позволи на техните врагове да ги нападнат, за да покаже на народа, от къде идва към тях силата.

Избавление от амаличаните

„В това време дойде Амалик и воюва против Израеля в Рафидим. А Моисей каза на Исуса Навиева: Избери ни мъже и излез да се биеш с Амалика; и утре аз ще застана на върха на хълма като още държа Божия жезъл в ръката си. И Исус стори според каквото му каза Моисей, и се би с Амалик; а Моисей, Аарон и Ор се качиха на върха на хълма. И когато Моисей издигаше ръката си, Израел надвиваше; а когато спускаше ръката си, Амалик надвиваше. А като натегнаха ръцете му, взеха камък и подложиха на Моисея и той седна на него; а Аарон и Ор, единият от едната страна и другият от другата, подпираха ръцете му, така щото ръцете му се подкрепиха до захождането на слънцето”.

Когато Моисей държеше ръцете си, вдигнати към небето, стискайки в дясната си ръка Божия жезъл и молейки Бога за помощ, тогава Израел преодоляваше и отблъскваше враговете си; когато Моисей отпускате ръцете си, тогава израелтяните бързо губеха постигнатото предимство и враговете ги преодоляваха. Моисей отново

издигаше ръце към небето и отново успехът беше на страната на Израел, и отново врагът се обръщаше в бягство.

Това, че Моисей държеше ръцете си протегнати към небето, трябваше да научи израелевия народ, че когато те се доверяваха на Бог, когато се оставяха на Неговата сила и принасяха слава пред Неговия престол, Той щеше да се сражава за тях и да покорява враговете им. Но когато те не се доверяваха на Неговата сила и уповаваха на своята собствена, даже слаборазвитите врагове, не познаващи Бога, щяха да ги преодоляват: „Така Исус порази Амалика и людете му с острото на ножа”.

„Тогава рече Господ на Моисея: Запиши в книга за спомен и предай в ушите на Исуса това, че ще изгладя съвсем спомена на Амалика изпод небето. И Моисей издигна там олтар, който нарече Еова Нисий (Господ, мое знаме), като рече: Ръка се повдигна против Господния престол; затова Господ ще ратува против Амалика от поколение на поколение”.

Посещението на Йотор

Преди да изведе народа от Египет, Моисей отпрати жена си и децата си обратно при тъста си. И сега, чувайки за чудното избавление на израелтяните от Египет, Йотор дойде при Моисей в пустинята, и доведе семейството му. „Моисей излезе да посрещне тъста си, поклони му се и го целуна; и като се разпитаха един друг за здравето си, влязоха в шатъра. И Моисей разказа на тъста си всичко, що бе сторил Господ на фараон и на египтяните заради Израеля, и всичките мъчнотии, които ги сполетяха из пътя, и как ги избави Господ.

Йотор се зарадва много за всичкото добро, което Господ беше сторил на Израеля, като ги избави от ръката на египтяните. И Йотор каза: Благословен Господ, Който ви избави от египтяните и от фараоновата ръка, Който избави людете под ръката на египтяните. Сега знай, че Господ е по-велик от всички богове; даже и в това, с което те се гордееха, Той стана по-горен от тях. Тогава Моисеевият тъст Йотор взе всеизгаряне и жертви, за да принесе Богу; и Аарон и всичките израелеви старейшини дойдоха да ядат хляб с Мойсевия тъст пред Бога”.

Проницателният Йотор скоро забеляза, че върху Моисей лежи много тежко бреме; хората идваха при него със своите трудности и въпроси и той ги решаваше в съгласие с установения Божи закон. Йотор каза на Моисей: „Сега послушай думите ми; ще те съветвам и Бог да бъде с тебе. Ти предстоявай между людете и Бога, за да представяш делата пред Бога; и поучавай ги в повеленията и законите, и показвай им пътя, по който трябва да ходят, и делата, които трябва да вършат. Но при това, измежду всичките люде, избери си способни мъже, които се боят от Бога, обичат истината, и мразят несправедливата печалба, и постави над людете такива за хилядници, стотници, петдесетници и десетници; и те нека съдят людете всякога; всяко голямо дело нека донасят пред тебе, а всяко малко дело нека съдят сами; така ще ти олекне, и те ще носят товара, заедно с тебе. Ако сториш това и ако Бог така ти заповяда, тогава ще можеш да утраеш; па и всички тия люде ще стигнат на мястото си с мир”.

„И послуша Моисей думите на тъста си и стори всичко, що му рече. Моисей избра способни мъже измежду целия Израел, които постави началници над людете – хилядници, стотници, петдесетници и десетници. Те съдеха людете на всяко време; мъчните дела донасяха на Моисея, а всяко малко дело съдеха сами. След това Моисей изпрати тъста си; и той отиде в своята земя”.

Моисей не се смяташе за по-висш, та да не приеме съвет от своя тъст. Бог твърде го беше възвеличил и чрез ръката му вършеше чудеса. Но Моисей не мислеше, че щом сам Бог веднъж го беше избрал да наставлява другите и да върши чрез ръцете му

чудесни дела, това значеше, че самият той нямаше нужда да се учи. С радост се беше вслушал в предложението на Йотор и го беше приел като мъдро решение.

Глава 18

Божият закон

(Изход 19; 20 гл.)

След като евреите напуснаха Рафидим, те отидоха в „Синайската пустиня и разположиха стан в пустинята, дето и Израел разпъна шатрите си, срещу планината. И като се възкачи Моисей при Бога, Господ го повика от планината, и рече: Така да кажеш на Якововия дом и да известиш на потомците на Израеля; Вие видяхте що сторих на египтяните, а как носех вас на орлови крила и доведох ви при Себе Си. Сега прочее, ако наистина ще слушате гласа Ми, то, повече от всички племена, вие ще бъдете Мое собствено притежание; защото Мой е целият свят; и вие ще ми бъдете царство свещеници и свет народ. Тия са думите, които трябва да кажеш на израелтяните. И тъй, Моисей дойде, та повика старейшините на людете и представи пред тях всички тия думи, които Господ му заповяда. И всичките люде отговориха едногласно, казвайки: Всичко, което Господ е казал, ще сторим. И Моисей отнесе Господу думите на людете”.

Израелтяните встъпиха в тържествен завет с Господ и Го признаха за свой Господар, направил ги избран народ, подвластен на Неговата Божествена власт. „Тогава Господ рече на Моисея: Ето, аз ида при тебе в гъст облак, за да чуят людете, когато говоря с тебе и да те вярват вече завинаги”. Срещайки трудности по пътя си, евреите винаги роптаеха против Моисей и Аарон, обвинявайки ги, че ги бяха извели от Египет, за да ги погубят. Бог прослави Моисей пред тях, за да се доверяват занапред на неговите наставления и указания, знаейки, че Всемогъщият беше възложил на него Светия Свой Дух.

Приготвления за среща с Бога

За да може Господ да се приближи до народа и не чрез ангел, а лично да им съобщи Своя закон, Бог даде на Моисей конкретни указания относно това, как трябваше да се приготви за това народът: „Господ рече на Моисея: Иди при людете, освети ги днес и утре, и нека изперат дрехите си; и нека бъдат готови за третия ден, защото на третия ден Господ ще слезе на Синайската планина, пред очите на всичките люде”.

На хората беше заповядано да се въздържат в тези дни от всекидневния труд и грижи, и да размишляват за посвещение на Господ. Също така Бог заповяда да изперат дрехите си. В наши дни Бог е не по-малко взискателен, отколкото в онези времена. Той е Бог на реда и в наше време. Той заповядва на Своя народ по цялата земя строго да следи за чистотата и спретнатостта. Те, като поклонници на Бога, ако бяха с нечисти дрехи и сърца, щяха да са неприятни на Господ. Беше Му мъчно да види в тях липсата на благоволение към Него; Той не приемаше служене от тези, които идваха на поклонение пред Него мръсни, понеже те оскърбяваха своя Създател. Творецът на небето и земята придаваше толкова голямо значение на чистотата, че каза: „Нека да изперат дрехите си”.

„И да поставиш прегради наоколо за хората, и да кажеш: Внимавайте да се не качите на планината, нито да се допрете до полите Му; който се допре до планината, непременно ще се умъртви; обаче, ръка да се не допре до него, но той да се убие с камъни или да се устрели; било то животно или човек, който се допре, да не остане жив. Когато тръбата дълго затръби, тогава нека се приближат до планината”. Съгласно Божия промисъл, тази заповед трябваше да запечата в съзнанието на този жесток народ дълбоко благоговение и почитание пред Бога, Автор и Основа на техния закон.

Появата на Бог в плашещо великолепие

„А на сутринта на третия ден имаше гърмове и светкавици, и гъст облак на планината, и много силен тръбен глас; и всичките люде, които бяха в стана, потрепераха”. Ангелското войнство, съпровождащо величието на истинския Бог, свика хората със звук, подобно звук от тръби, който ставаше все по-силен и по-силен, докато цялата земя не потрепери.

„Тогава Моисей изведе хората из стана, за да посрещнат Бога; и застанаха под планината. А Синайската планина беше цялата в дим, защото Господ слезе в огън на нея; и димът ѝ се дигаше като дим от пещ, и цялата планина се тресеше силно”. Божественото величие слезе в облак от славна свита ангели и това изглеждаше, като че ли наоколо планината е осветена от пламенни езици.

„И когато тръбният глас се усилваше, Моисей говори, и Бог му отговори с глас. И Господ слезе на върха на Синайската планина. И Господ повика Моисей до върха на планината; и Моисей се възкачи. Тогава рече Господ на Моисея: Слез, заръчай на хората да се не спускат към Господа, за да гледат, и паднат мнозина от тях. Така и свещениците, които се приближават при Господа, нека се осветят, за да не нападне Господ на тях”.

По такъв начин, Господ, в Своето страшно великолепие, провъзгласи а Синай Своя закон, за да повярват хората. Съобщаването на Божия закон беше съпроводено от величествено проявление на Неговата власт и сила, за да знаят, че Той е единственият, истинен и живият Бог. На Моисей не беше позволено да влезе в облака на славата, а само да се приближи към него и да влезе в гъстия дим, обкръжаващ го. И така стоеше той между народа и Господ.

Божият закон, провъзгласен на Синай

След като Бог даде на Израел такива величествени доказателства за Своята сила, Той му каза Кой Е Той: „Аз Съм Еова, твоят Бог, Който те изведох из египетската земя, из дома на робството”. Този същият Бог, Който изяви силата и славата Си сред египтяните, сега изричаше Своя закон.

„Да нямаш други богове, освен Мене. Не си прави кумир, или какво да било подобие на нещо, което е на небето горе, или на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш; защото Аз Господ, твоят Бог, Съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите до третото и четвъртото поколения на ония, които Ме мразят; а показвам милост към хиляда поколения на ония, които Ме любя, и пазят Моите заповеди.

Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог; защото Господ няма да счита безгрешен оногова, който изговаря напразно името Му.

Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дена да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа – ни ти, ни син ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито

добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти; Защото за шест дни Господ направи небето и земята, морето, и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови седмия ден и го освети.

Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която ти дава Господ, твоя Бог.

Не убивай!

Не прелюбодействай!

Не кради!

Не свидетелствай лъжливо против ближния си!

Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито какво да е нещо, което е на ближния ти”.

Първите две заповеди, изречени от Йехова, се явяват предупреждения срещу идолопоклонството, тъй като то довеждаше хората към ужасни грехове, упорито противопоставяйки ги на Божията воля и изразявайки ги с човешки жертви. Бог, със Своите заповеди, искаше да ги ограда и от най-малко непозволеното от тези мерзости. Първите четири заповеди бяха дадени, за да знаят хората своите задължения към Бога. Четвъртата заповед се явяваше свързващо звено между великия Бог и Неговия народ. Съботата беше дадена на хората изключително за тяхно добро в почитанието на Бог. Последните шест заповеди отразяваха задълженията на човек по отношение на ближните му. Съботата трябваше завинаги да стане знак между Бог и Неговия народ. В живота това се проявяваше по следния начин: всички, съблюдаващи съботата, доказваха с това, че се покланят на живия и истинен Бог, създател на небето и земята. Съботата се явяваше знак между Бог и Неговия народ само за времето, докато на земята живееха хора, служещи Му.

„И всичките люде видяха гърмежите, светкавиците, гласа на тръбите и димящата планина; и като видяха, людете се оттеглиха и застанаха отдалеч. И рекоха на Моисея: Ти говори на нас и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем. Но Моисей рече на людете: Не бойте се, Бог дойде да ви опита и за да има пред вас страх от Него, та да не съгрешавате. Така людете стояха отдалеч. А Моисей се приближи при мрака, дето беше Бог. Тогава рече Господ на Моисея: Така да кажеш на израелтяните: Вие сами видяхте, че ви говорих от небето”. Величественото присъствие на Бог на Синай, земетресението, предизвикано от Неговото присъствие, буботенето на гърмовете и проблясането на мълнии, съпровождащи посещението на Бог при Своя народ, - всичко това внушаваше на хората такъв респект и страхопочитание към Неговото свято величие, че те неосъзнато отстъпиха от вселяващото страх Божие присъствие, защото не биха могли да издържат на Неговата страшна слава.

Заплаха от идолопоклонство

Отново Бог, желаейки да обгради синовете израелеви от идолопоклонството, се обърна към тях: „Покрай Мене да не правите и сребърни богове, нито да си правите и златни богове”.

Съществуваше опасност евреите, подражавайки на примера на египтяните, да си направят изваяни и да им се покланят, както на Бог.

Господ каза на Моисей: „Ето, изпращам Ангел пред тебе, да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което Съм ти приготвил. Внимавайте Нему и слушайте гласа Му; не Го предизвиквайте, защото Той няма да прости престъпленията ви; понеже Моето име е с Него. Но ако слушаш внимателно гласа Му и вършиш всичко, каквото говоря, тогава Аз ще бъда неприятел на твоите неприятели. Защото Ангелът Ми ще върви пред тебе и

ще те въведе при аморейците, хетейците, ферезейците, ханаанците, евейците и евусейците; и ще ги изстребя” (Изх. 23:20-23). Ангелът, изпратен пред израелевия народ, беше Исус Христос. „Да не се кланяш на техните богове, нито да им служиш, нито да вършиш според делата им; а да ги прекатурияш съвсем и да изпотрошаваш стълповете им. Но да служите на Господа, вашия Бог, и Той ще благославя хляба ти и водата ти; и аз ще отмахвам всяка болест изпомежду ви” (Изх. 23:24, 25).

Бог желаше Неговият народ да помни, че Той единствен е достоен за поклонение; и когато евреите надвиеха езическите народи, окръжаващи ги, не трябваше да оставят ни един от идолите им, на които се покланяха, а напълно да ги унищожават.

Много от тези езически божества струваха много скъпо и бяха прекрасно изваяни, а това можеше да съблзни израелтяните, бивши очевидци на поклонението на идоли, толкова разпространено в Египет, че даже бяха пропити с някои почитания към тези безчувствени предмети. Бог искаше Неговият народ да знае, че именно по причина на идолопоклонството на езичниците, заради което и те бяха потънали в безчестие и зло, Той ги използваше, израелтяните, като Свое оръдие за наказанието на тези народи, и за унищожението на техните лъжливи богове.

„Ще изпратя пред тебе страх от Мене и ще обезсиля всичките люде, между които отидеш, и ще направя всичките ти неприятели да обърнат гръб пред тебе. Ще изпратя и стършели пред тебе, които ще изгонят пред тебе евейците, ханаанците и хетейците. Няма да ги изпъдя отпред тебе в една година, да не би да запустее земята и се размножат против тебе полските зверове. Малко по малко ще ги изпъждам отпред тебе, доде се размножиш и завладееш земята. И ще поставя пределите ти от Червеното море до Филистимското море, и от пустинята до река Ефрат; защото ще предам местните жители в ръката ви, и ти ще ги изпъдиш отпред себе си. Да не направиш завет с тях, нито с боговете им. Да не живеят в земята ти, да не би да те накарат да съгрешиш против Мене; защото, ако служиш на боговете им, това непременно ще ти бъде примка” (Изх. 23:27-33). Тези Божии обещания бяха дадени на Неговия народ при условие на послушание. Ако евреите от все сърце служеха на Господ, то Той щеше да направи за тях велики дела.

След като Моисей получи от Бог всичките заповеди и обещания, дадени при условие на тяхното послушание, и беше ги записал за народа, Господ му каза: „Възкачете се към Господа, ти и Аарон, Надав и Авиуд, и седемдесет от израелевите старейшини, и поклонете се отдалеч; но само Моисей ще се приближи при Господа, а те не ще се приближат, нито ще се възкачат людете с него. Тогава Моисей дойде, та каза на людете всичките думи на Господа и всичките Му съдби; и всичките люде едногласно отговориха, казвайки: Всичко, което е казал Господ, ще вършим” (Изх. 24:1-3).

Моисей записа не Десет заповеди, а повели, които, както Бог искаше, те да изпълняват и обещанията, дадени на Израел при условие, че народът щеше да се покорява на Бог. Той прочете това пред всички и израелтяните тържествено обещаха да изпълняват всичко, което Господ беше казал. После Моисей записа тяхното тържествено обещание в книга и принесе жертва на Бог за народа. „После взе книгата на завета и я прочете, като слушаха людете; и те рекоха: Всичко, каквото е казал Господ, ще вършим, и ще бъдем послушни. Тогава Моисей взе кръвта и поръси с нея върху людете, като казваше: Ето кръвта на завета, който Господ направи с вас, според всички тия условия”. И целият народ повтори тържествената си клетва пред Господ, да правят всичко, което Той казваше, и да Му бъдат послушни.

Вечният Божий закон

Божият закон съществуваше много преди да бъде сътворен човекът. Животът на ангелите и всички небесни жители се определяше от неговите нравствени принципи. Сатана падна, защото наруши светите принципи на Божието управление. Сътворявайки Адам и Ева, Господ им откри Своя закон. Тогава Той го даде не в писмена форма, но го изложи устно. Съботата, за която се говореше в четвъртата заповед, беше установена в Едемската градина. След сътворението на нашия свят и човека, Бог създаде за човека съботата. След грехопадението на Адам от Божия закон не беше отнето нищо. Принципите, изложени в Десетте заповеди, съществуваха до грехопадението и техният характер съответстваше на безгрешното състояние на светите същества. След грехопадението, принципите, лежащи в основата на тези повеления, не бяха променени, но при отчитането на новото състояние на човека, бяха дадени някои допълнителни заповеди. Така беше установена системата, изискваща жертвоприношения на животни, за да помни човекът постоянно, че откакто змията накара Ева да се усъмни в Бога, смъртта стана наказание за греха. Именно нарушението на Божия закон беше причина Христос да умре като жертва за греховете на всичките хора, отстоявайки толкова тази почит към Божия закон и давайки на човечеството възможност да избегне неминуемото наказание. Жертвената система трябваше да научи падналия човек на смирение, покаяние и вяра в Бога, Който, благодарение изкупителната смърт на Своя Син, можеше да прости нарушаването на Неговия закон. Ако Божият закон не беше нарушен, никога нямаше да има смърт и нямаше да са необходими допълнителни предписания, отчитайки измененото състояние на човека след грехопадението.

Адам учеше потомците си на Божия закон, а впоследствие този закон се предаваше чрез верните от поколение на поколение. Постоянното нарушение на закона Божий стана причина за изстреблението на цялата земя от водите на потопа. Знанието за закона беше се съхранило само у Ной и членовете на семейството му, които благодарение на своя праведен живот, бяха спасени в ковчега по Божие чудо. След потопа Ной учеше потомците си на Десетте заповеди. Започвайки от Адам и в продължение на всичките следващи поколения, Господ съхраняваше за Себе Си хора, които в сърцето си почитаха Неговия закон. Той каза за Авраам: „Понеже Авраам послуша гласа Ми и опази заръчването Ми, заповедите Ми, повеленията Ми и законите Ми” (Бит. 26:5).

Бог се яви на Авраам и му рече: „Аз Съм Бог Всемогъщия; ходи пред Мене и бъди непорочен. И ще направя завета Си между Мене и тебе, и ще те умножа твърде много.... И ще утвърдя завета Си между Мене и тебе, и потомците ти след тебе, през всичките им поколения за вечен завет, че ще бъда Бог на тебе и на потомството ти след тебе” (Бит. 17:1, 2, 7).

Затова Той установи за Авраам и потомството му обряда обрязване, в знак на това, че Бог беше отделил евреите от всичките народи като Свое скъпо съкровище, обрязвайки края на плътта си. Спазвайки този обред, те тържествено обещаваха на Бог, че нямаше да сключват брачни съюзи с другите народи, понеже постъпвайки така, те щяха да загубят чувството си на благоговение пред Бог и Неговия свят закон, и да станат подобни на обкръжаващите ги идолопоклонници.

Извършвайки обрязването, евреите тържествено се бяха съгласили да изпълняват условията на завета, сключен с Авраам, да живеят отделно от другите народи и да бъдат свършени. Ако потомците на Авраам се бяха отделили от обкръжаващите ги езичници, те не биха паднали в идолопоклонство. Живеейки отделено от другите народи, те биха избегнали огромните изкушения да станат участници в греховни дела и да въстанат против Божиата воля. Смесвайки се с езичниците, те в значителна степен изгубиха своята святост и уникалност. За наказание Господ им беше докарал голям глад, принуждавайки ги да се отправят към Египет, за да не умрат. Но, спомняйки си Своя завет с Авраам, Бог и там не ги изостави. Той допусна те да се окажат под

робството на египтяните, но макар в тежко положение, все пак щяха да се обърнат към Него, щяха да изберат праведното и милостиво ръководство, и щяха да се покорят на Неговите заповеди.

В Египет влязоха само няколко семейства от потомците на Авраам, от които се образува многочислен народ. Някои старателно учеха децата си на Божия закон, но мнозинството израелтяни постоянно виждаха само идолопоклонството, така че смътно си представяха съдържанието на Божия закон. Боящите се от Бога викаха към Него с болка в сърцето, умолявайки Го да унищожи тежкото им робство и да ги изведе от чуждата земя, за да могат свободно да Му служат. Бог чу техните молби и избра Моисей за оръдие на избавлението на Своя народ. Когато евреите загърбиха Египет и водите на Червеното море се разтвориха пред тях, Бог ги изпита, желайки да види, доверяваха ли се на Този, Който ги изведе от плена и робството, правейки знамения и чудеса. Но израелтяните не издържаха това изпитание. Те постоянно роптаеха против Бог, че по пътя си срещат трудности и отново искаха да се върнат в Египет.

Написването на каменните плочи

За да няма никакво извинение израелевият народ за своето неверие, Сам Господ благоволи на планината Синай, облечен в слава и обкръжен от Своите ангели, и по най-величествен и тържествен начин обяви Своя закон от Декалога. На никого, даже на ангелите Си, не беше Се доверил да учат хората, но Сам, в присъствието на целия народ, ясно провъзгласи Своя закон. Той не повери леко заповедите Си на паметта на забравящите хора, а ги записа от Своя свят престол на каменни плочи. Само така Той щеше да лиши хората от всяка възможност да смесват Неговите свети заповеди с човешките предания и обичаи.

Благодарение на Декалога, Господ още повече се приближи до Своя народ, толкова склонен на отстъпления. Нещо повече, Той не само беше дал десетте предписания на Декалога, но и заповяда на Моисей да запише Неговите подробни указания, съдби, постановления и закони, и да ги прикрепят към Десетте заповеди, начертани от Неговия пръст на каменните плочи. Тези специални указания и повели бяха дадени с цел да подбудят заблудилия се човек към послушание на Неговия нравствен закон, който хората така бяха склонни да нарушават.

Ако човек съблюдаваше Божия закон в този му вид, в който беше даден на Адам след грехопадението, а после го бяха съблюдавали Ной и Авраам, нямаше да има нужда от обряда обрязване. И ако потомците на Авраам спазваха закона, знаменията и клетвата с обрязването, никога нямаше да кривнат към идолопоклонството, и никога нямаше да се окажат в Египет, и нямаше да е необходимо Бог от Синай да провъзгласява Своя закон, и да го пише на каменни плочи, ограден със специалните указания, дадени на Моисей във вид на съдби, устави и постановления.

Съдби и устави

Моисей записа всичките съдби и устави с думите на Бог, когато беше с Него на планината Синай. Ако народът се беше покорил на принципите, изложени в Десетте заповеди, нямаше да възникне необходимостта от тези специфични указания, които Моисей записа в книгата, излагайки задълженията на народа за отношенията му към Бог и един към друг. Всичките изисквания, дадени от Бог на Неговия народ, касаещи задълженията в отношенията един към друг и към чужденеца, се оказваха опрощаващите и ясно изложени принципи на Десетте заповеди за избягване на заблужденията.

Господ даде на Моисей и определени указания относно церемониалните жертвоприношения, които трябваше да бъдат прекратени със смъртта на Исус Христос. Жертвената система служеше като сянка за бъдещия праобраз на великата Жертва – непорочния Божий Агнец.

Отначало Бог установи жертвоприношенията за Адам, след неговото падение в грях, а впоследствие обясни техния смисъл и значение и на неговите потомци. Тази система беше извратена от хората, живели до потопа, а впоследствие и от тези, които се отделиха от верните Божии последователи, и започнаха да строят Вавилонската кула. Вместо да принасят жертви на небесния Бог, тези хора принасяха жертви на боговете, които сами си бяха направили; те ги родиха, не защото вярваха в бъдещия Изкупител, а защото се надяваха да умилостивят своите богове, полагайки много животни на осквернените езически жертвеници. Суеверието ги правеше разточителни. Те учеха последователите си, че колкото жертвата беше по-скъпа, толкова по-голямо удоволствие тя щеше да достави на идола, и толкова по-богати и процъфтяващи щяха да станат техните народи. Затова често на тези безчувствени идоли принасяха в жертва хора. Извращенията на законите и правилата у тези народи бяха жестоки, регулиращи техния живот и взаимоотношения. Законите бяха създавани от тези, чиито сърца не бяха смекчени от Божията благодат. И често тези хора подхвърляха на жестоки наказания другите, докато в същото време, те самите ги заобикаляха с мълчание и не обръщаха внимание на своите по-ужасни и най-мерзки престъпления.

Именно това имаше предвид Моисей, когато каза на Израел: „Ето, аз ви научих повеления и съдби, според както Господ, моя Бог, ми заповяда, за да вършите според тях в земята, в която влизате да я наследите. И тъй, пазете и вършете ги; защото това е мъдростта ви и благоразумието ви пред очите на племената, които, като чуят за всички тия повеления, ще рекат: Ето, мъдри и разумни люде е тоя велик народ. Защото кой народ е толкоз велик, щото да има Бог тъй близо при себе си, колкото е Йехова, нашият Бог, близо при нас всеки път, когато го призоваваме. Или кой народ е толкова велик, щото да има такива справедливи повеления и съдби, какъвто е целият тоя закон, който излагам пред вас днес” (Втор. 4:5-8).

Глава 19

Светилището

(Изход 25-40 гл.)

Скинията беше изградена съгласно Божието повеление. За изпълнението на тази изкусна работа Господ избра специални хора, снабдил ги с необикновени способности. Нито Моисей, нито тези работници трябваше да разсъждават каква щеше да бъде формата и техниката, изпълняващи това съоръжение. Сам Бог начерта плана за построяването на светилището и го връчи на Моисей, давайки му точни указания относно размерите на светилището и формата, а също и използваните за това материали, и описание на всичките предмети, които трябваше да се намират вътре в скинията. Той показа на Моисей миниатюрен модел на небесното светилище и му заповяда да направи всичко, съгласно образаца, показан му горе.

После Господ заповяда на целия народ да принесе своите доброволни приношения, за да изгради Своето светилище, за да можеше Той да обитава сред тях. „Тогава цялото общество на израелтяните си отиде от Моисеевото присъствие. И пак дойдоха, всеки човек, когото сърцето подбуждаше, и всеки, когото духа разполагаше, и донесоха

принос Господу за направата на шатъра за срещане, и за всяка негова служба, и за светите одежди. Дойдоха, мъже и жени, колцината имаха сърдечно разположение, и принесоха гривни, обеци, пръстени, мъниста, и всякакви златни неща – както и всички, които принесоха какъв да бил златен принос Господу” (Изход 35:20-22).

Изискваха се големи и скъпо струващи приготовления, редки и скъпоценни материали, но Господ приемаше само доброволните пожертвования. Посвещение на Божието дело и пожертвователен дух – ето кое беше необходимо преди всичко в делото за приготовление на мястото, където щеше да обитава Бог. Във времето, когато постройката напредваше, целият народ продължаваше да носи доброволните си приношения на Моисей, които той пък предаваше на работниците; а изпълнени с мъдрост хора в делото, изчислиха всичките принесени дарове и решиха, че вече им е достатъчно. „Затова Моисей заповяда, та прогласиха в стана, като казаха: Никой мъж или жена да не работи вече за принос за светилището. И тия люде се въздържаха, та не принасяха вече”.

Записано за бъдещите поколения

Непрекъснатият ропот на израелевия народ и постигналите го Божии съдби, заради отстъпване от закона, са записани в свещената история за наставление на Божия народ през следващите векове, и особено за предпазване на тези, които щяха да живеят в последното време от човешката история. Посвещението на израелтяните, тяхната преданост, усърдие и щедрост, с които те донесоха на Моисей своите доброволни приношения, също са записани в наставленията към Божия народ. Тяхното усърдие в подготовлението на всичко необходимо за изграждането на скинията беше ярък пример за всички, които действително обичат да идват на поклонение пред своя Бог. Тези, които ценят благословието от свящото Божие присъствие, приготвяйки си място за среща с Него, трябва да проявят повече заинтересованост и усърдие, съобразени с това, доколко повече ценят небесните благословения пред земните удобства. Необходимо е да осъзнаят, че подготвят дом за самия Бог. Затова е важно мястото, специално приготвено за среща на Бога с Неговите деца, да бъде благоустроено грижливо. Самото здание трябва да бъде удобно, спретнато и уютно, тъй като е посветено на Бог и Го представлява. Всеки път трябва да Го молят да пребивава в този дом и да го освещава с присъствието Си. Средствата, необходими за Божията работа, следва да се дават доброволно, за да могат работниците да кажат: „Не носете повече приношения”.

Съгласно образаца

Когато изграждането на скинията беше завършено, Моисей детайлно я огледа, сравнявайки я с оригинала и указанията, които беше получил от Бог, и видя, че тя и до най-малките подробности съответстваше на образаца; тогава Моисей благослови народа. Бог даде на Моисей образац на ковчега и специални указания, как да го изготвят. Ковчегът беше необходим за съхранение на каменните плочи, на които Бог със Собствения Си пръст беше написал Десетте заповеди. Той имаше формата на сандък и беше покрит със злато отвътре и отвън, а наоколо го окръжаваше златен венец. Капакът на този свещен ковчег от чисто злато, беше престол на благодатта. На всеки край на капака беше разположен херувим, излят също от чисто злато. Лицата им бяха обърнати един към друг, а очите им благоговейно гледаха на престола на милостта; те символизираха всички небесни ангели, с интерес и благоговение виращи се в Божия закон, пазен в ковчега на небесното светилище. Херувимите имаха крила. Едното крило на всеки херувим беше простряно нагоре, докато с другото се закриваше

сам. Ковчегът, намиращ се в земното светилище, беше подобен на небесния ковчег. Само че там от двете страни, извън него, стояха живи ангели; едното крило на всеки от тях, засенчващ престола на милосърдието, беше простряно нагоре, а другото крило отпуснато надолу; в знак на благоговение и смирение ангелите се покриваха.

Бог заповяда на Моисей да съхранява каменните плочи в ковчега. Те се наричаха „скрижали на завета“, а сам ковчегът беше наречен „ковчег на завета“, защото в него се намираще откровението на Божията воля, изразено в Десетте заповеди.

Двете отделения на светилището

Скинията се състоеше от две отделения, разделени помежду си със завеса. Цялата вътрешна украса и принадлежности, намиращи се вътре в скинията, бяха направени или от чисто злато, или покрити със злато. Завесите на скинията бяха изтъкани от необикновено красиво преплетени разноцветни нишки; и на всяко платно от златни и сребърни нишки бяха изкусно втъкани херувими. Те олицетворяваха небесното ангелско войнство, извършващи службите в небесното светилище и охраняващи Божиите деца на земята.

Зад втората богато украсена завеса се намираще свещеният ковчег на завета. Тази завеса не допираще тавана на скинията. Откритата Божия слава над престола на милосърдието можеше да се види, както в това, така и в другото отделение на светилището.

Точно пред ковчега се намираще кадилният жертвеник, отделен от него със завеса. Сам Господ беше запалил огъня на този жертвеник, поддържан в святост и благоговение, с горящ пред Господа свещен тамян в благовонен облак, който ден и нощ изпълваше светилището. Неговият аромат се разпространяваше на много километри около скинията. Извършвайки горенето пред Бога, свещеникът обръщаше поглед към престола на благодатта и макар че не можеше да го види, знаеше, че той се намираще там. Когато благовонният тамян се издигаше, подобно на облак, славата Божия, почиваща на престола изпускаше благодат и изпълваше Светая Светих. Този облак можеше да се види от първото отделение на скинията, наричано Светая и често се случваше така, че славата Божия дотолкова изпълваше двете части на светилището, щото свещеникът не беше в състояние да продължи служенето и се принуждаваше да остане до входа на скинията.

Свещеникът, намиращ се в Светая и с вяроност отправящ молитвите си към престола на благодатта, който той не можеше да види, символизираще Божия народ, обрънал се с молитви към Исус Христос, Който предстоеше пред престола на благодатта на небесното светилище. Ние не можем да видим нашия Посредник, но с погледа на вярата се вираме в нашия Ходатай, стоящ пред престола на милосърдието, и отправяме към Него нашите молитви, бидейки уверени в резултатите на Неговата посредническа служба.

И в двете отделения на скинията нямаше прозорци, през които да влиза светлина. Скинията се осветяваше от светилника, направен от чисто злато, огънят на който се поддържаше ден и нощ, осветявайки двете отделения на светилището. Светлината от кандилата на светилника се отразяваше в златната облицовка на стените и светите предмети в скинията, и завесата в прекрасни разцветки, където в златните и сребърни нишки бяха втъкани херувими. Благодарение на това, светилището напомняше неопикуема слава и величие. Ни един език не беше в състояние да опише красотата, великолепието и святата слава, които онагледяваха двете отделения на светилището. Златото, намиращо се в светилището, отразяваше разноцветните завеси и това напомняше дъгата.

Само веднъж в годината първосвещеникът можеше да влезе в Светая Светих, извършвайки най-напред щателни и тържествени приготовления. Ни един от смъртните – само той, виждаше свещеното величие на това отделение на светилището, тъй като това беше специално място, където обитаваше Божията слава. Първосвещеникът винаги с трепет влизаше в Светая Светих, а в това време народът очакваше неговото завръщане в тревожно мълчание. Сърцата им бяха обърнати към Бог и единственото им желание в този момент беше, да получат благословието на Всевишния. Пред капака на ковчега Бог общуваше с първосвещеника. Ако той се намираше в Светая Светих повече от обикновеното, хората често изпадаха в ужас, опасявайки се, че заради техните или заради собствени грехове на първосвещеника, славата Божия щеше да го убие. Но когато отново се чуваше звъntenето на камбанките на първосвещеническите одежди, те изпитваха огромно облекчение. После първосвещеникът излизаше от скинията и благославяше народа.

След свършването на цялата работа по изграждането на скинията, „облак покри шатъра за срещане и Господната слава изпълни скинията. Моисей не можеше да влезе в шатъра за срещане, защото облакът стоеше над него и Господната слава пълнеше скинията.... Защото Господният облак беше над скинията деня, а огън беше над нея нощя, пред очите на целия израелев дом, през всичките им пътувания”.

Скинията беше построена по такъв начин, че евреите можеха да я разглобяват на части и да я пренасят по протежение на цялото си странстване.

Облакът отпред

По целия път през пустинята Бог водеше израелевия народ. От време навреме, за доброто на народа и за Божия слава, Той им заповядваше да поставят на определени места шатрите си и да остават там за някакъв период от време. Хората разпознаваха Божията воля, гледайки облачния стълб, стоящ точно над скинията. Този стълб стоеше дотогава, докато Господ не заповядаше на евреите отново да се вдигнат за път. Ако облакът на славата се издигнеше високо над скинията, те отново се отправяха на път. В продължение на това дълго странстване, евреите спазваха пълен ред. Всяко коляно носеше знамето си, на което беше начертан знакът на дома на родоначалника, и на всяко коляно беше заповядано: „всеки при знамето си, със знаците на бащиния си дом” (Числа 2:2). Когато те вървяха през пустинята, всички колена се предвижваха в определен ред, едно след друго. Когато се установяваха, отново събираха скинията, а после всяко коляно поставяше шатрите си в съответния ред, точно така, както им беше заповядал Бог – около скинията, на определено разстояние от нея. По време на предвижване в пустинята, ковчегът на завета вървеше пред всички. „И Господният облак беше над тях деня, когато тръгнаха от стана. И когато ковчегът се вдигнеше на път, Моисей казваше: Стани, Господи, и да се разпръснат враговете Ти, и да побягнат отпред Тебе ония, които Те мразят. А когато се спираше, той казваше: Върни се, Господи, при десетките хиляди на израелевите хиляди” (Числа 10:34-36).

Глава 20

Съгледвачите и техният отчет

(Числа 13; 14 гл.)

Бог заповяда на Моисей да изпрати дванадесет човека да огледат ханаанската земя, в която Той възнамеряваше да засели синовете израелеви. За това беше необходимо да изберат по един представител от ръководителите на всяко коляно. Избраните се отправиха и след четиридесет дни се върнаха; представиха се пред Моисей и Аарон и цялото общество израелтяни и им показаха от плодовете на тази земя. Всички се удивиха от разкошните плодове, донесени като доказателство, съгласно което земята беше добра. Сред плодовете се перчеха раслите там в изобилие нарове и смокини, а двама души носеха на върлина огромна чепка грозде.

Върналите се, освен двама, разказвайки за богатството и плодородието на ханаанската земя, започнаха с тревога да твърдят, че израелевият народ няма да може да я завладее. Те говореха, че хората, живеещи там, са много силни, че градовете им са обградени с дебели и високи стени; но най-страшното беше, че сред тях бяха исполините, „енаковите синове, от исполинския род”. Описвайки къде, какъв народ живееше в ханаанската земя, в заключение те заявиха, че израелтяните никога няма да могат да я завладеят.

Изслушвайки донесенията, евреите дадоха воля на разочарованието, плача и горчивите си упреци срещу Моисей. О, непреклонна вяра! Разбира се, че Господ, довел ги до това място, щеше и да им даде в наследство тази земя. Нямахме място за съмнение, но те веднага изпаднаха в отчаяние; имайки ограничена представа за силата на Светия Бог, не се довериха на Този, Който през цялото време ги беше водил в пустинята. Хората упрекваша Моисей и в отчаянието си говореха един на друг: „Да бяхме измрели в египетската земя, или в пустинята да бяхме измрели!”

А Халев и Исус Навин се опитваха да ги вразумят, но хората бяха така възбудени, че не можеха, по-лошо - не искаха да се вслушат в гласа на тези мъже. Когато шумът поутихна, Халев се одързости и отново се обърна към тях. Той каза: „Да вървим напред и незабавно да я завладеем, защото можем да я превземем”. Но тези, които заедно с тях ходиха и разгледаха земята, станаха и говориха: „Не можем да излезем против ония люде, защото са по-силни от нас”. Те продължиха да разпространяват лошата мълга и обявиха пред народа, че всичките хора в тази земя са „превисоки мъже. Там видяхме исполините, Енаковите синове – говореха те – от исполинския род; и пред тях нам се виждаше, че сме като скакалци; таквиз се виждахме и на тях”.

И отново Израел роптае

„Тогава цялото общество извика с висок глас и людете плакаха през оная нощ. И всичките израелтяни роптаеха против Моисея и Аарона; и цялото общество им рече: „Да бяхме измрели в египетската земя, или в пустинята да бяхме измрели!... жените и децата ни да бъдат разграбени. Не щеше ли да ни е по-добре да се върнем в Египет? И рекоха си един на друг: Да си поставим началник и да се върнем в Египет. Тогава Моисей и Аарон паднаха на лицата си пред цялото множество на обществото израелтяни”.

Израелтяните не само дадоха воля на жалбите си срещу Моисей, но и обвиняваха самия Бог, че ги е излъгал, понеже обещаната земя, която им беше дал, не бяха в сила да завладеят. Техният бунтарски дух дотолкова се разпростря, щото, забравяйки за несъкрушимата сила на Всемогъщия, извел целия народ от египетската земя и показвайки им толкова чудеса в продължение на цялото им пътуване, те решиха да си изберат нов водач, за да се върнат обратно в Египет, където бяха роби и търпяха немислими лишения. В края на краищата си избраха нов началник, лишавайки Моисей – вечно търпеливия лидер – от пълномощия и злобно роптаеха против Бога. Моисей и Аарон паднаха по лицата си пред Господ в присъствието на цялото израелево

общество, умолявайки Бога за милост към разбунтувалия се народ. Тяхното отчаяние и скръб бяха толкова големи, че те не можеха да продължат и безмълвно лежаха ничком. Тогава Халев и Исус Навин, в знак на най-голяма скръб, „раздраха дрехите си и говориха на цялото общество израелтяни, казвайки: Земята, през която минахме, за да я съгледаме, е много добра земя. Ако бъде благоволенieto на Господа към нас, тогава Той ще ни заведе в тая земя. Само недейте въстава против Господа, нито се бойте от людетe на земята, защото те са ястие за нас; защитата им се оттегли от тях; а Господ е с нас; не бойте се от тях”.

„Защитата им се оттегли от тях” – т.е. ханаанците бяха напълнили мярката на беззаконията и Божествената защита беше се оттеглила от тях, но те, както и преди, се чувстваха в пълна безопасност, и никак не бяха готови за война. Затова, съгласно завета, който Бог беше сключил с Авраам, тази земя се предоставяше на Израел. Но призивът на Халев и Навин не подейства по подобаващ начин на разбунената тълпа, и израелтяните продължиха да се бунтуват. Нещо повече, от техните думи целият народ изпадна в ярост и започна злобно да крещи, приканвайки да убият Халев и Исус Навин с камъни, което те щяха да направят, ако не беше се намесил Господ по най-осезаем начин, показвайки застрашителната Си слава в шатъра за срещане пред всичките синове израелеви.

Чутата Моисеева молба

Моисей влезе в скинията за разговор с Бога. „И Господ рече на Моисей: Докога ще Ме презират тия люде? И докога няма да Ме вярват, въпреки всичките знамения, които Съм извършил посред тях? Ще ги поразя с мор и ще ги изтребя; а тебе ще направя народ по-голям и по-силен от тях. Но Моисей рече на Господа: Тогава египтяните ще чуят; защото Ти, със силата Си, Си извел тия люде изсред тях; и ще кажат това на жителите на тая земя, които са чули... че Ти, Господи, се явяваш лице с лице, и че облакът Ти стои над тях, и че Ти вървиш пред тях деня в облачен стълп, а нощя в огнен стълп. И ако изтребиш тия люде като един човек, тогава народите, които са чули за Тебе, ще говорят, казвайки: Понеже не можа Йехова да въведе тия люде в земята, за която им се кле, затова ги погуби в пустинята”.

Моисей отново не желаше гибелта на Израел и се отказваше от това, Бог да произведе от него по-могъщ народ, отколкото този. Верният Божий слуга прояви своята самоотвержена любов към израелевия народ, защитавайки славата на своя Създател и честта на своя народ: „Как си прощавал на този народ от Египет досега?” До това време Бог беше дълготърпелив и милостив към Своя неблагодарен народ. Колкото и да бяха нечестиви, Неговата милост не се беше променила. Моисей умоляваше Бог: Няма ли да се смилиш и този път и няма ли да покажеш още един пример на Твоето Божествено търпение към множеството милости, които показваше преди?

„И рече Господ: Прощавам им, според както си казал; но наистина, заклевам се в живота Си, че ще се изпълни целият свят с Господната слава. Понеже от всички тия мъже, които са виждали славата Ми и знаменията, които извърших в Египет и в пустинята, и са Ме раздравали досега десет пъти, и не послушаха гласа Ми; наистина, ни един от тях няма да види земята, за която се клех на бащите им, нито ще я види един от ония, които Ме презряха. Но понеже слугата Ми Халев има в себе си друг дух, и той напълно Ме последва, затова него ще въведе в земята, в която влезе, и потомството му ще я наследява”.

Обратно в пустинята

Господ заповяда на евреите да се върнат обратно в пустинята към Червеното море. Те стояха на границата на прекрасната обещана земя, но заради злонамереното си съпротивление се лишиха от Божествената охрана и защита. Ако, получавайки известията, донесени от Халев и Исус Навин, израелтяните на часа се отправаха по-нататък, Бог би им дал ханаанската земя. Но те не повярваха на своя Творец и проявиха такава дързост, че си навлякоха Неговата присъда, гласяща, че никога и никой от тях няма да влезе в обещаната земя. Това, че Бог върна израелтяните обратно към Червено море, беше проява на Неговите състрадание и милост, тъй като, докато те се бавеха и роптаеха, амаличаните и ханаанците се бяха приготвили за война с израелевия народ.

„Господ говори още на Моисея и Аарона: Докога ще търпя това нечестиво общество, което роптае против Мен? Чу роптанията на израелтяните, с които роптаеха против Мене”. Бог заповяда на Моисей и Аарон да кажат на народа, че както те бяха казали, така и Той щеше да направи. „Да бяхме измрели в египетската земя или в пустинята да бяхме измрели” – казваха те. И Господ ги избличи с думите им. Той заповяда да им съобщят, че всички, от двадесет и пет години и нагоре, щяха да умрат в пустинята, както пороптаха на Господа и както се бунтуваха против Него. Изключение бяха само Халев и Исус Навин; беше им съобщено, че те щяха да влязат в ханаанската земя. „Но децата ви, за които рекохте, че ще бъдат разграбени, тях ще въведе; и те ще познаят земята, която вие презряхте”.

Господ съобщи, че израелевите синове щяха да странстват в пустинята четиридесет години, считано от деня, когато излязоха от Египет - като наказание за непослушанието и неверието на своите родители, докато всички бащи и майки не измрат в пустинята. По този начин, четиридесет години щяха да носят в страдание последствията на своето безчестие, според числото на дните, в които съгледвачите оглеждаха земята – ден за година. „Да можехте да знаете, какво значи да Ме оставите!”. Предстоеше им напълно да осъзнаят, че заради наказанието за тяхното идолопоклонство и бунтарски ропот, Бог беше принуден да промени Своето намерение по отношение на тях. Беше обещана награда на Халев и Исус Навин, отличили се от цялото израелево войнство, което се лиши от Божиите благословения и защита.

Глава 21

Грехът на Моисей

(Числа 20 гл.)

Отново обществото на Израел се оказа в пустинята, на същото място, където Бог беше изпитал евреите, малко след като те излязоха от Египет. Тогава Бог им беше дал вода из скалата, която продължаваше да тече до тогава, докато те отново не дойдоха до нея. Сега, за пореден път изпитвайки Своя народ, Господ спря потока, бликащ от скалата, желаейки да види, ще издържат ли хората това изпитание, или отново ще Му пороптаят.

Изпитвайки жажда и никъде не намирайки вода, вместо да се доверят на Бог, евреите забравиха за силата на Всемогъщия, която им беше открила източника на вода в скалата на същото това място, преди почти четиридесет години; в раздражение и нетърпение започнаха да изразяват недоволството си от Моисей и Аарон, говорейки им: „О, да бяхме измрели и ние, когато братята ни умряха пред Господа”. Това си пожелаха, защото не се бяха оказали в числото на онези, които загинаха от Божието

възмездие по време на бунта на Корей, Датан и Авирон. Израелтяните сърдито попитаха: „Защо въведохте Господното общество в пустинята да измрем в нея, ние и добитъкът ни? И защо ни изкарахте из Египет, за да ни доведете на това лошо място, което не е място ни за сеене, ни за смокини, ни за лозя, ни за нарове, нито има вода за пиене”?

„Тогава Моисей и Аарон се отделиха от присъствието на обществото към входа на шатъра за срещане, където паднаха на лицата си; и Господната слава им се яви. И Господ каза на Моисей: Вземи жезъла и свикай обществото, ти и брат ти Аарон, и пред очите им говорете на канарата, и тя ще ви даде водата си; така ще им извадиш вода от канарата, и ще напоиш обществото и добитъка им. И така, Моисей взе жезъла, който беше пред Господа, както Той му заповяда”.

Моисей отстъпва пред изкушението

„И като свикаха Моисей и Аарон обществото пред канарата, той им каза: Чуйте сега, вий, бунтовници! Да ви извадим ли вода из тая канара? Тогава Моисей вдигна ръката си и с жезъла си удари канарата два пъти; и потече много вода, та обществото пи, пи и добитъкът им. Но Господ каза на Моисей и Аарона: Понеже не Ме вярвахте, за да Ме осветите пред израелтяните, затова вие няма да въведете това общество в земята, която им давам”.

Моисей съгреши! Народът постоянно роптаеше против него и на Моисей му ставаше все по-трудно да слуша всичко това. Взел по Божия заповед Господния жезъл, вместо да се обърне с думи към канарата, той два пъти я удари, казвайки пред хората: „Да ви извадим ли вода из тая канара?”. Това бяха необмислени думи. Моисей не каза, че Бог сега щеше да им изяви още едно доказателство за Своята сила, и че от канарата щеше да потече вода. Той не подчерта, че силата и славата, за да шурне отново вода от твърдата скала, принадлежат на Бог, а това означаваше, че Творецът не беше прославен от Моисей пред народа. Заради тази грешка, Бог не позволи на Моисей да въведе израелевия народ в обещаната земя.

Възникналата необходимост още веднъж да се прояви Божията сила, направи това събитие много сериозно, защото Моисей и Аарон трябваше от своя страна да направят всичко, за да запомнят хората, на какво Бог искаше да ги научи. Но Моисей беше много сърдит на съплеменниците си за тяхното постоянно роптание и каза: „Чуйте сега, вие, бунтовници! Да ви извадим ли вода из тая канара?”. Казвайки така, той фактически признаваше, че народът беше прав, роптаейки против него и обвинявайки го за това, че ги е извел от Египет. Бог прости на народа много по-големи престъпления, в сравнение с прегрешението на Моисей, но грехът на ръководителя на народа и грехът на тези, които ръководеше, не бяха едно и също нещо. Вседържителят не можеше да извини Моисей за неговия грях и да му позволи да влезе в обещаната земя.

По такъв начин Господ даде на Своя народ безпогрешно доказателство, че Неговото чудно избавление, освобождението им от египетско робство, не беше извършено от Моисей, а от могъщ Ангел. Този Ангел вървеше пред тях през цялото време на тяхното странстване, и за Него, сам Творецът каза: „Ето, изпращам Ангел пред тебе, да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм ти приготвил. Внимавайте Нему и слушайте гласа Му; не Го предизвиквайте, защото Той няма да прости престъпленията ви; понеже Моето име е с Него” (Изход 23:20, 21).

Моисей си беше присвоил принадлежащата на Бог слава и Бог беше принуден да постъпи така, за да разбере целият непокорен народ веднъж завинаги, че не Моисей ги е извел от Египет, а сам Той. Господ само беше възложил на Моисей бремето да възглави народа Божий, но през цялото време на странстването им, пред всички

вървеше могъщият Ангел. Заради това, че хората така бързо забравяха, че именно Бог, посредством Ангела Си, ги водеше, и преписваха на човек това, което е способна да извърши само Божия сила, Той много пъти ги беше изпитвал и изкушавал, за да види, ще Му се покоряват ли. Но те не бяха издържали на нито едно изпитание. Вместо да повярват в Бог и да признаят Този, Който покри пътя им с множество доказателства на Своята мощ и нагледна проява на грижата и любовта Му, те упорито отказваха да Му се доверят, приписвайки на Моисей освобождението си от Египет и обвинявайки го за всичките си беди. Моисей с поразително търпение и издържане носеше тяхното упорство, въпреки че веднъж заплашиха да го убият с камъни.

Сурово наказание

Бог желаше завинаги да убеди народа, защо Той дори не беше удостоил Моисей, с пребиваване в обещаната земя. Моисей беше извънредно издигнат пред Бог, той беше видял великата слава на Всемогъщия, беше в Неговото свято присъствие на планината, Бог беше разговарял с верния Си слуга, както човек разговаря с приятел, предавайки на Моисей, а чрез него и на целия народ волята Си, правилата Си и законите Си. И това, че този човек беше толкова възвисен и възвеличен от Бога, правеше неговата грешка още по-значителна. Моисей се разкая за своя грях и много се смири пред Бога, и разказа пред целия Израел за своето съжаление и печал заради извършения от него грях. Той не скри от хората последствията от случилото се и им каза, че защото си е преписал славата, предназначена на Бог, той нямаше да може да ги въведе в обещаната земя. Ако неговата грешка беше толкова незначителна, че Бог, намесвайки се, така строго го наказваше, какво по-сурово наказание за техните грехове заслужаваха те, - ги попита Моисей - постоянно роптаещи и обвиняващи го, за техните беди, които се явяваха Божие наказание за греховете им?

Единственият прибързан пропуск на Моисей създаде у хората впечатление, че той беше извадил вода от канарата, а следваше да възвеличае Господното име сред народа. Затова сега беше необходимо Бог да покаже пред очите на всички, че Моисей, обикновеният човек, повече следваше заповедите и указанията на могъщата Личност, отколкото сам, Божият Син. Бог искаше за това у тях да не остава никакво съмнение. От този, на когото много е дадено, много и ще се изисква. Божествената святост и величие в голяма мярка почиваха над целия облик на Моисей. Той беше щедро снабден с Божествена светлина. Неговият образ отразяваше пред хората Божията слава, сияеща от лицето му. Всеки ще бъде съден според преимуществата, които е имал, съгласно това, с което Господ го е надарил и в зависимост от откритата му от Господа свята истина. Греховете на добрите порядъчни хора, чието поведение изцяло е достойно за подражание, причиняват на Бог особена болка. Сатана, виждайки това, тържествува и се надсмива над Божиите ангели, посочвайки им несполуките и грешките на Божиите избрани и дава възможност на несправедните да потъпкват Божието име. Сам Бог, по специален начин водеше Моисей, откривайки му славата Си, както на никой друг на земята. По природа Моисей беше отстъпчив, но твърдо вярваше в Божията благодат и със смирено сърце молеше Бог да му подари небесна мъдрост, и Бог го укрепи, давайки му силата, която да му помогне да преодолява настъпванията дотолкова, че сам Бог го беше нарекъл „най-кроткия човек на земята“.

Аарон умря на планината Ор, тъй като Господ беше казал, че и той няма да бъде въведен в обещаната земя, защото заедно с Моисей съгрешиха при канарата Мерива. Моисей и Аароновите синове го погребяха на тази планина, за да предпазят хората от изкушението да устроят пищна церемония над тялото му и да станат виновни в грях за идолопоклонство.

Глава 22

Смъртта на Моисей

(Второзаконие 31-34 гл.)

Наскоро след това и Моисей трябваше да умре. Преди да умре, Бог му заповяда да събере цялото израелско общество, и да им разкаже за всичките странствания в пустинята - за изхода от Египет и всичките големи престъпления на бащите им, навлекли им Божия съд и принудили Го да каже, че те няма да влязат в обещаната земя. Бащите бяха умрели в пустинята за Божия слава, децата бяха пораснали и сега те трябваше да осъществят обещанието за завладяването на ханаанската земя. Много от тях бяха деца, когато Бог беше дал на Израел Своя закон от Синай, и те не помнеха грандиозността на това събитие. Други се родиха в пустинята и за да осъзнаят необходимостта от покоряването на Десетте заповеди, и всичките закони и повеления, които Господ беше дал на Израел, Бог заповяда на Моисей отново да прогласи пред народа Десетте заповеди, и да напомни за всички обстоятелства, съпровождащи обявяването на Божия закон пред израелския народ на Синай.

Моисей беше записал в книгата всички закони и постановления, дадени от Бог; и всички наставления, получени тогава; и всички чудеса, извършени от Него, заради тях; и за всичкото недоволство и роптание на израелското общество; а най-вече за това, че роптаенето стана причина за отстъпление от Божията воля.

Последни наставления на Израел

Целият народ се събра при Моисей и той прочете събитията от миналия живот в написаната от него книга. Прочете на евреите и обещанието, което Бог желаше да изпълни, ако те Му бяха послушни; и проклятията, които щяха да ги постигнат, ако не се покоряваха на заповедите Му.

Моисей разказа на евреите, че заради бунт, Господ на няколко пъти възнамерявал да унищожи целия народ, но той винаги така горещо беше умолявал Бог да ги помилва, че всеки път Бог милостиво ги беше пощадявал. Напомни им за чудесата, които Бог извърши пред фараон в цялата египетска земя и каза: „... на вас говоря, чиито очи видяха всичките дела, които Господ извърши; затова признайте и пазете всичките заповеди, които днес ви заповядвам, за да бъдете дръзновени, и да влезете да завладеете земята, към която преминавате да я притежавате” (Втор. 11:7, 8).

По-специално, Моисей убеждаваше израелското общество да не падат в идолопоклонство. Горещо ги молеше да се покоряват на Божиите заповеди. Ако те бяха послушни и обичаха Господа, и Му служеха с безпределна преданост, Той щеше да им даде дъжд във време на дъжд, и техните поля и пасбища щяха да носят щедри урожаи, а стадата им щяха през всичкото време да се умножават. Щяха да се наслаждават на специалните, само на тях дарени привилегии, и щяха да преодоляват всичките си врагове.

Моисей убедително и ясно напомни на Божия народ наставленията и законите. Той разбираше, че това беше неговата последна възможност да се обърне към народа. После приключи работата си върху книгата с всички заповеди и закони, постановления и

съдби, които Бог му беше дал, а също и всички предписания, касаещи жертвената система. Предаде тази книга в ръцете на свещенослужителите и помоли да я сложат за съхранение до ковчега, защото Божията охрана постоянно пребъдваше над свещения сандък. Беше необходимо книгата на Моисей да бъде съхранена, за да могат впоследствие израелевите съдии винаги да се обръщат към нея, в случай на необходимост. Заблудените хора често извършават Божиите изисквания, стремейки се да ги съвместят със своите представи и нужди. Затова книгата на Моисей трябваше да се съхранява на най-святото място, за да можеше да се обръщат винаги към нея.

Моисей привърши своите последни наставления към народа със силно пророческо обръщение. То беше трогателно и красноречиво. Вдъхновен от Бог, благослови всяко израелево коляно. В заключителните си думи подробно се спря върху главния облик за величието на Бог и превъзходството на Израел, като особен, избран от Бога народ над другите народи, подчертавайки, че така щеше да бъде винаги, ако евреите Му бъдат покорни и уповават на силата Му.

Смъртта и възкресението на Моисей

„Тогава Моисей се възкачи от Моавските полета на планината Нево, на върха Фасга, който е срещу Ерихон. И Господ му показа цялата Галаадска земя до Дан, цялата Нефталимова земя, Ефремовата и Манасиевата земи, и цялата Юдова земя до западното море, южната страна и околността на долината Ерихон, градът на палмите, до Сигор. И Господ му каза: Тая е земята, за която Съм Се клел на Авраама, на Исаака, и на Якова, като рекох: На твоето потомство ще я дам. Аз те направих да видиш с очите си, но в нея няма да минеш. И тъй, Господният слуга Моисей умря там, в Моавската земя, според казаното от Господа. И Господ го погребва в долината на Моавската земя, срещу Вет-фегор; а до днес никой не знае де е гробът му. Моисей беше на сто и двадесет години когато умря; очите му не се помрачиха, нито силата му намаля” (Втор. 34:1-7).

Бог не пожела никой да се качва заедно с Моисей на планината. Той стоя там на висока изданина, на върха Фасга, в присъствието на Бог и небесните ангели. След като Моисей с удивление огледа Ханаан, той, подобно плътно обгърнат от изтощение пътник, въздъхна и потъна в сън, но това беше сънят на смъртта. Ангели взеха неговото тяло и го погребяха в долината. Израелтяните никога не успяха да намерят мястото, където беше погребан Моисей. Ангелите го погребяха тайно, за да не съгреша народът против Господ, покланяйки се на Моисеевото тяло, както се покланяха на идоли.

Сатана ликуваше от радост, когато му се отдаде да подтикне Моисей към грях против Бога. Заради това свое престъпление Моисей се беше оказал във властта на смъртта. Ако той беше останал през цялото време верен на Бог и неговият живот не беше опетнен от тази единствена постъпка, той щеше да влезе в обещаната земя и щеше да бъде възнесен на небето, без да срещне смъртта. Архангел Михаил, или Христос, заедно с ангелите Си, погребяха Моисей, а наскоро след това слезе от небето и го възкреси; после Моисей беше възнесен на небето.

Когато Христос и ангелите се приближиха към мястото на погребението, там се появи и Сатана със своите ангели, за да пазят тялото на Моисей и да не позволят никому да го отнесе. Тогава Христос и светите ангели дойдоха по-близо; Сатана се съпротиви на приближаването им, но под въздействието на силата на Христос и Неговите ангели, беше принуден да отстъпи. Той предявяваше правото си над тялото на Моисей, заради неговото престъпление. Но Христос кротко му напомни думите на Своя Отец, казвайки: „Господ да те смърти” (Юда 9). Христос каза на Сатана, че Му е известно, как Моисей, със смирено сърце, се беше разкалял за греха си, че неговият характер нямаше ни едно петно, и че неговото име сияеше в небесните книги, както и

преди. И Христос възкреси тялото на Моисей, за което така упорито беше претендирал Сатана.

При преобразяването на Исус Христос, при Него бяха изпратени възнесените преди от земята Моисей и Илия, за да Му говорят за Неговото предстоящо страдание и да Му предадат Отческата слава на възлюбен Син. Бог удостои Моисей с голяма слава. Той имаше преимуществото да разговаря с Бога лице в лице, както човек разговаряше с приятел, и на него, както на никой преди, Бог беше открил Своето превъзходно разбиране за слава.

Глава 23

Израел влиза в обещаната земя

(Исус Навин 1; 3-6; 23; 24)

След смъртта на Моисей, водач на израелския народ стана Исус Навин, на когото Бог поръча да въведе Неговия народ в обещаната земя. В продължение на по-голяма част от странстването на Израел в пустинята Исус беше пръв помощник на Моисей. Той беше видял чудесните Божии дела, извършени от него чрез Моисей и добре познаваше нрава на своя народ. Беше един от дванадесетте съгледвачи, изпратени да огледат обещаната земя, и един от двамата, които правдиво разказаха на народа за нейните богатства и въодушевяваха всички да отидат, и с Божия сила да я завладеят. Той беше добре подготвен за тази важна длъжност. Господ обеща на Исус да престоява с него, както беше и с Моисей, и да покори пред него всичките народи, живеещи в Ханаан, при условие, че Навин щеше точно да съблюдава Неговите заповеди и повеления. Исус Навин се безпокоеше по какъв начин щеше та въведе народа в хаанската земя, но това уверение отстрани всичките му страхове.

Скоро Исус заповяда на израелското общество да се приготви за тридневен пътешествие. На всички, които можеха да се сражават, беше заповядано да се приготвят за битка : „Исус каза още на хората: осветете се, защото утре Господ ще извърши сред вас чудни дела. Исус говори на свещениците, казвайки: Дигнете ковчеза за плочите на завета и заминете пред хората. Те прочее дигнаха ковчеза на завета и вървяха пред хората. И Господ каза на Исус: Днес почвам да те възвеличавам пред целия Израел, за да познаят, че както бях с Моисей, така ще бъда и с тебе”.

Преминаването през Йордан

Свещениците вървяха пред народа, носейки ковчеза, в който се намираще Божият закон. Когато те стъпиха в Йордан, водите се разтвориха. Свещениците продължиха да вървят, носейки ковчеза, символ на Божието присъствие, а цялото израелско войнство следваше след тях. По средата на Йордан на свещениците беше наредено да спрат в коритото на реката дотогава, докато целият израелски народ не преминеше на другия бряг. Това поколение от израелските синове бяха убедени, че водите на Йордан бяха спрени от онази Сила, която четиридесет години по-рано застави да се отдръпнат пред бащите им водите на Червеното море. Тогава много от тях бяха деца, но сега бяха станали войни и преминаха Йордан в пълна бойна готовност.

Когато всичкият народ премина Йордан, по заповед на Исус, от реката излязоха свещениците и Йордан се устреми напред, връщайки се в руслото си. Това чудо,

извършено от Бог за израелтяните, силно укрепил вярата им. Желаяйки да съхрани за спомен това чудно преминаване, Господ заповяда на Исус да изберат по един човек от всяко коляно, който да вземе по един камък от дъното на реката от това място, където бяха стояли свещениците, и да ги принесат на раменете си, за да издигнат паметник в Галгал за спомен, как Израел беше преминал Йордан по сухо. След като свещениците излязоха от Йордан, Бог прибра могъщата река, водите ѝ се втурнаха надолу и буйният поток се разля в коритото.

Аморейските царе, „които бяха отгатак Йордан, на запад, и всичките ханаански царе, които бяха при морето, чуваха, че Господ пресушил водата на Йордан пред израелтяните, доде преминаха, сърцата им се стопиха, и душа не остана в тях, поради израелтяните” (Ис. Навин 5:1). Те знаеха, че израелтяните бяха поразили два моавски царя и този чуден преход през буйния, стремителен и широк Йордан, ги изпълни с голям страх. Минавайки през Йордан, Исус обряза всички мъже, родени в пустинята, а после продължиха пътя си по Ерихонските равнини. „Тогава Господ каза на Исус: Днес отърколив от вас египетския позор” (Ис. Навин 5:9).

Езическите народи безчестиха Господ и Неговия народ, докато евреите не обладаха ханаанската земя, която се надяваха да получат скоро, след изхода от Египет. Виждайки, че те дълго странстваха в пустинята, враговете им тържествуваха и горделиво се надсмиваха над Бог, заявявайки, че Той не бил в сила да въведе израелтяните в ханаанската земя. Сега, когато израелевият народ премина през Йордан по сухо, неговите врагове повече не се смееха над тях.

До това време Бог продължаваше да храни Своя народ с манна, но сега, когато израелтяните се готвеха да завладеят Ханаан и да вкусят плодовете на тази земя, повече нямаша нужда от манна, и Бог спря да я изпраща.

Предводител на Господното войнство

За да поразмисли, Исус Навин неволно се отдалечи от израелевата войска, да се помоли в самота, специалното Божие присъствие да го съпровожда винаги. И изведнъж видя един висок човек, облечен с военни дрехи и държащ в ръката си оголен меч. Исус не позна в него воин от армията си, но и на воин от неприятелската войска не приличаше. Навин топло поздрави война и каза: „Наш ли си или от неприятелите? А Той рече: Не, но за Военачалник на Господното войнство сега дойдох аз. И Исус падна с лицето си на земята и се поклони; и рече Му: Що заповядва Господарят ми на слугата Си? А Военачалникът на Господното войнство рече на Исуса: Изуй обувката си от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е свято. И Исус стори така”.

Това беше необикновен Ангел. Беше сам Господ Исус Христос, Този, Който облечен в огнен стълп нощем и облачен - денем, ги водеше през пустинята. Мястото, на което те стояха, беше осветено от Неговото присъствие, затова на Исус Навин беше заповядано да снесе обувката си.

После Господ разказа на Исус Навин какво трябваше да направи, за завладяването на Ерихон, а именно: всички мъже, способни да воюват, шест дни поред трябваше да обикалят града веднъж, а на седмия – да обиколят Ерихон седем пъти.

Превземането на Ерихон

„Тогава Исус, Навиевият син, повика свещениците и рече им: Дигнете ковчега на завета и седем свещеника нека държат седем гръмливи тръби пред Божия ковчег. Рече

на хората: Минете, та обиколете града; а въоръжените нека заминат пред Господния ковчег. И тъй, след като Исус говори на хората, седемте свещеника, които държаха седемте гръмливии тръби пред Господа, минаха и свиреха с тръбите; и ковчегът на Господния завет вървеше подире им. Въоръжените вървяха пред свещениците, които свиреха с тръбите и задната стража следваше зад ковчега, докато свещениците свиреха с тръбите. А Исус заповяда на хората, като каза: Да не викате, нито да се чуе гласа ви, нито да излезе дума из устата ви, до деня, когато ще ви кажа да извикате; И тъй, направи да обиколи Господния ковчег около града веднъж; и дойдоха в стана, и пренощуваха в стана”.

Еврейското войнство шестваше в пълен порядък. Отпред вървеше отряд въоръжени войни, екипирани не за боеви действия, а само вярващи и покоряващи се на дадените им указания. След тях вървяха седмина свещеника с тръби, а зад тях – ковчегът на Господния завет, блестящ от златото. Ковчегът, над който сияеше ореолът на славата, носеха свещеници, облечени в специални тържествени дрехи, което говореше за особено свята служба. В безупречен ред многочислената израелева армия се предвижваше непосредствено след тях – всяко коляно под своето знаме. Така те обиколиха града, носейки ковчег на Господния завет. Не се чуваше нищо, освен стъпките на могъщото войнство и тържественото звучене на тръбата, чието ехо отекваше по хълмовете и улиците на Ерихон.

С изумление и тревога стражите на обречения град следяха всяко движение на противника и съобщаваха на управителите и началниците. Те не разбираха какво означава това шествие. Някои се надсмиваха над това, че израелтяните по такъв начин се канеха да завладеят града, докато други се изпълваха с благоговееен страх, гледайки величествения ковчег, тържествеността и достойнството, с които свещениците и цялото израелево войнство, пред което вървеше Исус Навин, шестваха около града. Те си спомниха, как преди четиридесет години пред евреите се бяха разтворили водите на Червено море, а също как им беше осигурено преминаването през Йордан. Страхът на ерихонските жители беше станал толкова голям, че те вече не се шегуваха. Плътно затваряйки вратите на града си, те поставиха на всяка врата могъщ воин. В продължение на шест дни израелевата войска обикаляше около града. На седмия ден го обиколи седем пъти. Както и преди, на хората беше заповядано да мълчат, за да се чува само звукът на тръбата. Народът трябваше само да наблюдава и когато тръбите затръбяха за седми път, издавайки по-продължителен звук, всички трябваше силно да извикат на глас, тъй като Господ им предаваше града. „А на седмия ден станаха рано, при появата на зората и обиколиха града седем пъти по същия начин; само той ден обиколиха града седем пъти. И на седмия ден, като свиреха свещениците с тръбите, Исус рече на хората: извикайте, защото Господ ви предаде града... И тъй, хората извикаха и свещениците свиреха с тръбите; и като чува хората тръбния глас и като издадоха хората гръмливия вик, стената падна на мястото си; хората влязоха в града, всеки право напред, и превзеха града”.

Бог показа на израелтяните, че не те завладяха Ханаан. Ерихон беше победен от Военачалникът на Господните войнства. В покоряването на този град участваха сам Исус Христос и Неговите ангели. Той ръководеше небесните войнства, които разрушиха стените на Ерихон и позволиха на Исус Навин и израелевата армия да влязат в града. Извършвайки чудо, Бог не само укрепи вратата на Своя народ в славата Си, с която Той покори дръзките врагове, но и изобличи неговото минало неверие.

Ерихон беше хвърлил презрение към израелевия народ и Всевишния Бог. Когато жителите на града видяха, как израелтяните обикаляха града всеки ден, те се разтревожиха. Но всички се надяваха на защитните укрепления, на здравите и високи стени; предполагаша, че ще успеят да отблъснат всяка атака. Когато здравите стени на

крепостта неочаквано изтрещяха и рухнаха, подобно тътнеж от най-силен гръм, ужас парализира жителите на града и те вече не можеха да оказват съпротива.

Исус Навин – мъдрият и посветен ръководител

Святият характер на Исус Навин с нищо не беше опетнен. Той беше мъдър водач, напълно посветил живота си на Бог. Преди смъртта си събра цялото израелево войнство и следвайки примера на Моисей, му напомни за странстването в пустинята и колко милостив беше Бог към израелтяните. После се обърна към тях с пламенна реч. Говори им как моавският цар тръгна на война с Израел и повика пророк Валаам, за да прокълне евреите, но Бог „не искаше да слуша Валаам и ги благослови” (Ис. Навин 24:10). После той каза: „Но ако ви се види тежко да служите Господу, изберете днес кому искате да служите – на боговете ли, на които служеха бащите ви оттатък реката, или на боговете на амореите, в чиято земя живеете. Но аз и моят дом ще служим Господу. Тогава народът отговори, казвайки: Господ да не дава да Го изоставим, за да служим на други богове! Защото Господ, нашият Бог, Той е, Който изведе нас и бащите ни из египетската земя, от дома на робството и Който извърши пред нас онези големи знамения, и ни опази през целия път, по който пътувахме, и между всичките племена, през които минахме”.

Народът обнови светия завет с Исус Навин. Хората му казаха: „На Господа, нашия Бог ще служим и Неговия глас ще слушаме” (Ис. Навин 24:24). Исус записа тези думи в книгата, която пазеше закона и съдбите, дадени на Моисей от Бог. Целият израелски народ обичаше и почиташе Исус Навин и след смъртта му, дълго го оплакваха.

Глава 24

Божият ковчег и успехите на Израел

(1 Книга на царете 3-6 гл.; 2 Книга на царете 6 гл.; 3 Книга на царете 8 гл.)

Свещеният сандък на Божия ковчег беше направен специално за съхранение на двете плочи, представляващи самия Бог. Този ковчег се смяташе за славата и силата на Израел. Знакът на Божието присъствие пребиваваше над него ден и нощ. Свещениците, служещи пред него, тържествено му посвещаваха своето свята служба. Те носеха нагръдник, обшит със скъпоценни разноцветни камъни като тези, които представляваха дванадесетте основни на Божия град. На всеки скъпоценен камък, обримчен със злато, бяха изрязани имената на дванадесетте израелеви племена. Тази разкошна, впечатляваща част от свещеническите одежди, се закрепяше на раменете и покриваше гърдите.

Отляво и отдясно на нагръдника се намираха два много по-едри камъка, сияещи с неописуема красота. Когато съдиите разглеждаха сложно дело, което сами не можеха да разрешат, те се обръщаше към свещеника и питаха Бог, Който им отговаряше. Ако Той беше благосклонен и ако им даряваше успех, тогава ореол от светлина и слава по особен начин оцветяваше скъпоценния камък вдясно. Ако Той беше недоволен, като че ли облак сянка покриваше скъпоценния камък отляво. Когато свещениците питаха Бог да отидат ли на война или не, ако скъпоценният камък от дясно беше окръжен с ореол

светлина, това означаваше „идете, ще имате успех”. Ако камъкът отляво се покриеше с облачна сянка, това означаваше „не отивайте на война, понеже няма да имате успех”.

Когато веднъж в годината първосвещеникът влизаше в Светая Светих и там извършваше служба пред ковчега на Божието присъствие, внушаващ благоговееен трепет, той питаше Бог и Бог често му отговаряше на глас. Когато Господ не отговаряше гласно, Той осветяваше със свещени лъчи светлина и слава херувима, стоящ от дясната страна на ковчега, в знак на одобрение или благоволение. Ако Той отказваше да изпълни молбата, спускаше се облак над херувима, стоящ отляво.

Четири небесни ангела постоянно съпровождаха Божия ковчег при всичките му странствания, охранявайки го от всякакви опасности и изпълнявайки всякакви поръчение, отнасящо се за ковчега на завета. Исус Христос, Божият Син, съпроводен от небесни ангели, вървеше пред ковчега, когато свещениците го носеха към Йордан и водата се разтвори пред тях. Христос и ангелите стояха редом с ковчега, заедно със свещениците на дъното на реката дотогава, докато целият Израел не премина Йордан. Христос и ангелите съпровождаха ковчега и когато израелтяните в продължение на седем дни обикаляха Ерихон и в резултат събориха масивните стени, окръжаващи града, и го предадоха в ръцете на Израел.

Последствия от небрежността на Илия

Бъдещият първосвещеник на израелския народ, Илий, извиси синовете си до свещеническа служба. Единствено на Илий беше позволено веднъж в годината да влиза в Светая Светих. Неговите синове служеха на входа на скинията; службата им се състоеше в това, че те заколваха жертвените животни и ги принасяха във всесъжение на жертвеника. Те често злоупотребяваха с това свято задължение. Бяха егоистични, алчни, завистливи, ненаситни и разпуснати хора. Бог нееднократно беше изобличавал Илий, че се отнася с претъпна небрежност към дисциплината в семейството си. Илий укоряваше синовете си, ни не ги възпираше. След като бяха допуснати до свещеническа служба, Илий чуваше, че неговите деца крадат от принесеното от израелтяните приношение, дръзко нарушават Божия закон и недостойно се обхождат, въвеждайки по този начин и самия Израел в грях.

Господ извести на момчето Самуил за съдбите, с които Той щеше да споходи дома на Илий, заради неговата небрежност. „Тогава Господ каза на Самуил: Ето, аз ще извърша в Израел такова дело, че на всеки, който го чуе, ще му писнат ушите. В онзи ден ще извърша против Илий всичко, което говорих за дома му. Ще започна и ще завърша. Защото му известих, че ще съдя дома му до века поради беззаконието, за което той знае. Понеже синовете му навлякоха проклетие на себе си, а той не ги спря. Затова се заклекх относно Илиевия дом, че беззаконието на Илиевия дом няма да се очисти до века нито с жертва, нито с принос”.

Постъпките на Илиевите синове бяха дотолкова дръзки и така оскърбителни за светия Бог, че никаква жертва не можеше да изкупи толкова злонамерени престъпления. Тези грешни свещеници оскверняваха жертвите, сочещи на Сина Божий; с богохулното си поведение поругаваха Неговата изкупителна кръв – истинския смисъл на всички жертвоприношения.

Самуил каза на Илий думите на Господ. „И Илий каза: Той е Господ, нека стори каквото Му е угодно”. Илий знаеше, че се безчести Божието име и чувстваше в това своя грях. Примири се с това, че Бог щеше да го накаже за греховната му небрежност. Словото на Господа, казано на Самуил, беше обявено от Илий пред целия Израел. Така той се надяваше да поправи донякъде миналата си грешна небрежност, но присъдата, произнесена над Илий, не го остави да живее дълго.

Израелтяните отидоха да воюват с филистимците и претърпяха поражение, губейки четири хиляди убити войни. Победените се изплашиха. Те знаеха, че ако другите народи чуеха за поражението им, бидейки техни врагове, щяха да се осмелят и да излязат на война срещу Израел. Старейшините на народа решиха, че това стана, защото с тях не беше ковчега на Господния завет, и изпратиха в Сило за ковчега. Спомниха си как бяха преминали Йордан, как носейки пред себе си ковчега, преодоляваха всичките свои врагове. Не осъзнаваха, че силата им се състоеше в послушанието на закона, който се намираше в ковчега и се явяваше представител на самия Бог. Нечестивите свещеници Офний и Финеес, намирайки се винаги до ковчега, дръзко бяха нарушавали Божия закон. И не някой друг, а тези порочни свещеници съпровождаха ковчега към израелевия стан. Когато ковчегът пристигна в стана, увереността на войниците за победа се възроди и те помислиха, че сега вече ги очакваше успех.

Залавянето на ковчега

„И като дойде ковчегът на Господния завет в стана, целият Израел възкликна с голям глас, тъй щото земята проехтя. А филистимците като чуха гласа на възклицанието, рекоха: Що значи това шумно и голямо възклицание в стана на евреите? И научиха се, че Господният ковчег дошъл в стана. Тогава филистимците се уплашиха, защото казваха: Бог е дошъл в стана. И рекоха: Горко ни! Защото такова нещо не е ставало досега. Горко ни! Кой ще ни избави от ръката на тия мощни богове, които поразиха египтяните с всякаква язва в пустинята. Укрепете се филистимци; бъдете мъжествени, за да не станете слуги на евреите, както те станаха на вас; бъдете мъжествени, та се бийте с тях. Тогава филистимците се биха; и Израел беше поразен, и всеки побягна в шатъра си; и стана много голямо поражение, защото паднаха тридесет хиляди пешаци от Израеля. И Божият ковчег бе хванат, а двамата Илиеви синове, Офний и Финеес, бяха убити”.

Филистимците помислиха, че ковчегът беше Богът на израелтяните. Те не знаеха, че живият Бог, създал небето и земята и дал на Своя народ закона на Синай, им беше донесъл разцвет или бедствие, в зависимост от съблюдаване или нарушаване на Неговия закон, намиращ се в свещения сандък.

Загинаха голям брой израелтяни. По време на сражението Илий седеше на пътя и се взираше в далечината, с трепетно сърце очаквайки вести от полето на боя. Страхуваше се, че ковчегът можеше да бъде хванат и осквернен от филистимците. Накрая в Сило дотича вестносец и извести на Илий, че неговите двама сина са убити. Колкото и ужасна да беше вестта, у Илий се намериха сили да я изслуша и да понесе нейната болка, или най-малкото – прояви спокойствие, тъй като имаше причини да очаква това. Но когато вестносецът добави: „И Божият ковчег е хванат”, от разтърсването Илий се люшна и падна възрак, и умря. Сподели със синовете си Божия гняв, тъй като до голяма степен той беше виновен за техните грешни дела, понеже престъпно пренебрегваше задължението да ги удържа. Пленяването на Божия ковчег от филистимците беше най-голямото бедствие, което можеше да постигне Израел. Жената на Финеес, по това време умираща при раждане, нарече сина си Ихавод, което значи „неславен”, казвайки си: „Славата се изгуби от Израеля, защото Божият ковчег се хванал”.

Във филистиската земя

Бог позволи враговете на Израел да пленят Неговия ковчег, за да покаже на Израел, доколко напразно е да се доверяваш на ковчега, символ на Неговото присъствие и в

същото време да не съблюдаваш заповедите, намиращи се вътре. Лишавайки евреите от този свят предмет, Бог смири гордостта и силата им, а също и самоувереността им.

Филистимците тържествуваха, мислейки, че са пленили известния Бог на израелтяните, Който беше извършил толкова чудеса за Своя народ, докарвайки им ужас на другите народи. Те занесоха ковчега на завета в Азот и го поставиха във великолепен храм, построен в чест на най-почитания бог - Дагон, и поставиха този свят символ на Божието присъствие, редом с него. На сутринта жреците влязоха в храма и се ужасиха, виждайки Дагон, лежащ с лицето си към пода пред Господния ковчег. Те вдигнаха Дагон и го поставиха на мястото му, мислейки, че е паднал случайно. Но на следващото утро техният бог Дагон отново лежеше на земята, с лицето си надолу пред Господния ковчег, но вече с отсечени ръце и глава.

Божии ангели, постоянно съпровождащи ковчега, повалиха ничком този безчувствен идол, а после го осакатиха, за да докажат, че истинският и жив Бог е по-високо от всички богове, и че пред Него всички езически божества са нищо. Езичниците се отнасяха с голяма почит и благоговение към бога си Дагон и след случилото се, твърде опечалени, помислиха, че това е лоша поличба, и че всичките им богове може би щяха да бъдат покорени и разрушени от евреите, а еврейският Бог да стане по-силен и по-могъщ от всичките им богове. Те изнесоха Господния ковчег от езическия си храм и го сложиха по-далеч от него.

В продължение на седем месеца Божият ковчег се намираще във филистимската земя. Филистимците победиха израелтяните и плениха това, в което предполагаша, че състоеше силата на враговете им, и сега решиха, че завинаги щяха да са в безопасност и израелевата армия не щеше да е повече страшна. Но радостта от така постигнатия ги успех беше помрачена от плач по цялата земя, причина за който беше Божият ковчег. С ужас филистимците го пренасяха от място на място, но където и да ги местеха, навсякъде заедно с него настъпваха беди и безчестия, гибел и разорение, които Бог изпращаше на този народ. Накрая филистимците сериозно се замислиха какво да правят с ковчега. Съпровождащите го ангели го пазеха от всевъзможни повреди. Филистимците не се осмелиха даже да го отворят. Помнейки печалната съдба на Дагон, те се бояха да докоснат ковчега и се страхуваха да се доближат до него. Призовавайки всичките си жреци и гадатели, филистимците попитаха какво да правят с Божия ковчег. В отговор те ги посъветваха да го изпратят обратно на народа, на когото принадлежеше, с богата повинност и ако Бог благоволи да ги приеме, те щяха да се излекуват. Филистимците разбраха, че над тях тежеше Божията ръка, защото бяха пленили Неговия ковчег, принадлежащ само на Израел.

Завръщането на ковчега в Израел

На някои от филистимците това не се хареса. Те считаха за прекалено унижително да върнат ковчега на евреите и твърдяха, че никой от филистимците нямаше да се осмели да носи ковчега на израелевия Бог, заради Когото беше изгубен толкова народ от филистимските градове. Но жреците и гадателите увещаваха да не ожесточават сърцата си, подобно фараон и египтяните, за да не си навлекат още повече нещастия и беди. Жреците посъветваха боящите се да се докоснат до Божия ковчег: „И тъй, сега вземете си една нова кола, та я пригответе, вземете и две дойни крави, на които хомот не е турян, и впрегнете кравите в колата, а телците им вземете отдире тях, и върнете ги у дома. Тогава вземете Господния ковчег, та го турете на колата; и златните неща, които Му отдавате в принос за престъпление, турете в ковчезец от страната му; и изпратете го да иде. И гледайте, ако тръгне по пътя към своята граница у Ветсемес, тогава Той ни е сторил това голямо зли; но ако не, че не е Неговата воля, която ни е поразила, но това

ни е постигнало случайно. И мъжете сториха така; взеха две дойни крави, та ги впрегнаха в колата, а телците им затвориха у дома... И кравите се отправиха по пътя право към Ветсемес; все по друма вървяха, и ревяха като отиваха, без да се обръщат ни надясно, ни наляво”.

Филистимците знаеха, че беше невъзможно да принудят кравите да оставят у дома малките си телета, ако Някаква невидима сила не ги заставеше да го направят. Кравите се отправиха направо към Ветсемес, ревейки за телетата си, но в същото време отдалечавайки се в противоположната на тях посока. Филистимските князе вървяха зад ковчега до границата на Ветсемес. Те не се осмелиха да се доверят напълно на кравите за този свят предмет, опасявайки се, че ако нещо се случеше с него по пътя, на тях щяха да се стоварят още по-големи бедствия. Не знаеха, че Божии ангели съпровождаха ковчега и направляваха кравите към онова място, накъдето трябваше да отидат.

Наказани за самонадеяност

Жителите на Ветсемес жънеха на полето и виждайки, че кравите возят на кола Господния ковчег, много се зарадваха. Те знаеха, че това беше Божията ръка. Кравите докараха каруцата, на която беше натоварен ковчег до един голям камък и спряха. Левити снеса Божия ковчег, после каруцата с кравите, докарала свещения ковчег и приношенията на филистимците, принесоха за всесъжение на Бога. След това филистимските князе се върнаха в Акарон и бедствията спряха.

Жителите на Ветсемес бяха любопитни да узнаят каква велика сила се криеше в този ковчег, благодарение на която стана това чудо. Те смятаха, че ковчегът сам по себе си притежава такава мощна сила и тя няма отношение към Бог. Никой, освен специално назначените за тази цел хора, нямаше право да вдига капака на ковчег, да поглежда вътре и да не умре от това, тъй като все едно беше видял самия Бог. И когато хората, поощрявайки своето любопитство отвориха ковчег, за да видят свещените му тайни, където, даже покланящите се на идолите си езичници не се осмелиха да надзърнат, ангелите, съпровождащи ковчег, убиха повече от петдесет хиляди мъже.

Тогава жителите на Ветсемес, изплашени от ковчег, казаха: „Кой може да застане пред Господа, пред светия тоя Бог? И при кого да отиде Той от нас. И изпратиха вестители до кириатиаримските жители да кажат: Филистимците донесоха назад Господния ковчег; слезте и изкачете го при себе си”. Жителите на Кириатиарим пренесоха Господния ковчег в дома на Аминадав и посветиха синовете му да го пазят. В продължение на двадесет години евреите се намираха под властта на филистимците и за това време се смириха пред Бог, и се разкаяха за греховете си. Самуил ходатайстваше за тях пред Бога и Бог отново се смили над народа Си. Когато филистимците пак започнаха война с Израел, Господ по чуден начин изпрати ужас на филистимците и израелтяните преодоляха враговете си. Господният ковчег остана в дома на Аминадав дотогава, докато цар над Израел не стана Давид. „След това Давид събра всичките отбрани мъже от Израел, на брой тридесет хиляди души. И Давид тръгна от Ваала Юдова и отиде заедно с целия народ, за да принесе от там Господния ковчег”, от дома на Аминадав. Синовете на Аминадав, Оза и Ахио, караха нова кола, а Давид и целият израелев народ, свиреха пред Господа на всякакви музикални инструменти. „Когато стигнаха до Нахоновия харман, Оза простря ръката си към Божия ковчег и го хвана, защото воловете го раздрусаха. Тогава Господният гняв пламна против Оза и Бог го порази за грешката му; и той умря там, при Божия ковчег”. Оза се разгневи на воловете затова, че се препънаха. Той прояви недоверието си към Бог, считайки, че Този, Който изведе ковчег от филистимската земя, нямаше да се

грижи за него сега. Ангелите, съпровождащи ковчега, поразиха Оза за това, че той в самонадеяно раздражение беше протегнал ръка към Божия ковчег.

„В онзи ден Давид се уплаши от Господа и каза: Как ще дойде Господния ковчег при мене? Затова Давид отказа да премести Господния ковчег при себе си, в Давидовия град и го отклони в къщата на гетеца Овид-едом”. Давид знаеше, че е грешен и се боеше, подобно Оза, да не постъпи в нещо самонадеяно, и да си навлече Господния гняв. „И Господния ковчег престоя в къщата на гетеца Овид-едом три месеца. И Господ благослови Овид-едом и целия му дом”.

Бог учеше Своя народ, че Неговият ковчег едновременно се явява ужас и смърт за тези, които нарушаваха Неговите заповеди, съдържащи се в него, и благословение и сила за тези, които се покоряваха на Неговия закон. Когато Давид чу как обилно Бог беше благословил дома на Овид-едом и всичко, що беше там, докато в неговия дом се намираще Божият ковчег, той се посвети на Бог и заповяда всички управители на държавата да се въздържат от ежедневните си дела и от всичко, което можеше да отвлече ума им от този свещен акт. Те трябваше да се осветят, за да съпровождат Господния ковчег до града на Давид. „Тогава Давид отиде, та принесе с веселие Божия ковчег от къщата на Овид-едом в Давидовия град... И донесоха Господния ковчег, та го положи на мястото му, в сред шатъра, който Давид беше поставил за него; и Давид принесе всеизгаряния и примирителни приноси пред Господ”.

В храма на Соломон

Привършвайки строителството на храма, Соломон събра всички старейшини и най-влиятелните хора на Израел, за да принесат ковчега на Господния завет от града на Давид. Тези хора посветиха себе си на Бог и с небивала тържественост и благоговение вървяха след свещениците, носещи ковчега. „Те възнесоха Господния ковчег и шатъра за срещане с всичките свети принадлежности, които бяха в шатъра; свещениците и левитите ги възнесоха. А цар Соломон и цялото израелево общество, колкото се бяха събрали при него, бяха с него пред ковчега, и жертваха овци и говеда, които за множеството си не можеха да се пресметнат, или да се изброят” (3 Цар. 8:4, 5).

Соломон последва примера на баща си Давид, принасяйки жертви на Бог след всяка шеста стъпка. С песни, музика и невиджана тържественост „свещениците внесоха ковчега за Господния завет на мястото му, в светилището на дома, в пресветото място, под крилата на херувимите”. Защото херувимите бяха с крилата си разперени над мястото на ковчега, и херувимите покриваха отгоре ковчега и върлините му”.

Беше построено великолепно светилище по образаца, показан на Моисей на планината Синай, а в последствие даден от Господ на Давид. Земното светилище беше направено по подобие на небесното. Към двата херувима, стоящи на капака на ковчега, Соломон добави още два, но по-големи, отколкото стоящите на двете страните на капака - постоянно бдящи на стража за Божия закон. Беше невъзможно да се опишат красотата и великолепието на това светилище. Тук, както някога в скинията, тържествено и благоговейно внесоха ковчега на завета и го поставиха на специално място под крилата на двата херувима, стоящи на пода.

Свещеният хор, обединил гласовете си със звуците на всякакви музикални инструменти, хвалеха небесния Бог. Докато храмът се озвучаваше и над цял Ерусалим се носеха гласовете, слети в дивна хармония със свиренето на музикалните инструменти, Божият облак изпълни храма, подобно на облака, изпълнил някога скинията. „А щом излязоха свещениците из светилището, облакът изпълни Господния дом; така щото, поради облака, свещениците не можаха да застанат, за да служат, защото Господната слава изпълни Господния дом”.

Цар Соломон стоеше на меден подиум пред жертвеника, благославяйки народа. После преклони колене, протегна ръце към небето и изля гореща, възвишена молитва към Бог, а всички, събрани в храма, стояха с наведени глави. При завършване на молитвата беше извършено чудо – огън падна от небето и погълна жертвата.

Бог обеща на Соломон, че ако той Му останеше верен и целият израелев народ се покоряваше на Неговите заповеди, този величествен храм щеше вечно да стои с цялото си величие и красота като доказателство за процъфтяването и обилните благословения, изливани над Израел за послушанието му. Но няколкостотин години по-късно, заради греховете на Израел, когато народът отстъпи от Твореца си, Ерусалимският храм беше постигнат от голямо бедствие, за което Бог беше предупредил Своя народ.

Пленяването на Израел

Заради това, че израелтяните няколкократно престъпваха Божиите заповеди и вършеха нечестиви дела, Бог допусна пленяването им за наказание и смирение на Своя народ. Малко преди разрушаването на храма, Бог предупреди Своите малочислени верни слуги за участта, която щеше да постигне този храм - гордост на нацията, но в резултат на богоотстъпничеството на Израел, станал място на идолопоклонство. Всевишният им откри, че израелтяните ги очакваше плен. Преди разрушението, верни Божии мъже изнесоха оттам ковчега, в който се пазеха каменните скрижали. Със скръбни и печални сърца те тайно го скриха в пещера за вечно пазене, за да не се върне никога повече на израелевия народ, заради неговите беззакония и отстъпничество. Този ковчег е скрит и до ден днешен. Откакто го изнесоха от храма и скриха на тайно в пещерата, никой никога не го е виждал.

Глава 25

Първото пришествие на Христос

Във видения бях пренесена в онова време, когато в определен от Бога час, Христос беше приел човешка природа, смирявайки Себе Си и станал като нас, смъртен и подложен на изкушенията на сатана.

Неговото раждане не беше според човешката мярка, нито отпразнувано с нещо, нито величествено. Той се роди в обор, а първата Му люлка беше яслата. Но Неговото раждане беше удостоено с много повече почести, отколкото появата на света на кой да бил друг, от живеещите на земята хора. Небесни ангели тържествено известиха на овчарите за идването на Спасителя Исус, Който беше дошъл на нашата, потънала в грях земя, за да извърши изкупление за човечеството и със смъртта Си да донесе мир, щастие, и вечен живот на хората. Тази вест беше съпроводена от сияещата светлината на Божията слава. Небесното войнство, докосвайки струните на своите арфи, прослави Твореца. Сам Бог прослави пришествието на Своя Син и ангелите Му се поклониха.

Кръщението на Исус

Ангели Божии се рееха на мястото, където се кръсти Исус, а Светият Дух се спусна от небето във вид на гълъб и осия над Него. Докато хората Го гледаха с голямо

изумление и не можеха да откъснат очи, от небесата се раздаде гласа на Отец, прогласявайки: „Този е Моят възлюбен Син, в Него е Моето благоволение”.

Йоан не беше напълно уверен в Този, Който щеше да дойде при него на Йордан да се кръсти, дали не е някой друг, а самият Спасител. Но Бог беше обещал да му даде знак, по който да познае Божия Агнец. Това знамение му беше изпратено, когато небесният гълъб се спусна над Исус и славата на Всевишния Го осия. Тогава Йоан, протягайки ръце, показа Исус и високо, и с чувство, каза: „Ето Божият Агнец, Който носи греховете на света” (Йоан 1:29).

Служенето на Йоан

Йоан съобщи на своите ученици, че Исус беше обещаният Месия, Спасителят на света. Когато неговото служене приближаваше края си, той обяви на учениците си, че Христос щеше да е великият Учител и ги призова да Го последват. Животът на Йоан беше изпълнен с печал и самоотричане. Той извести Първото пришествие на Месия, но не можа да види чудесата и да се възхищава от проявленията на Божествената сила на Христос. Йоан знаеше, че когато Исус станеше Учител и събереше ученици около Себе Си, него, Йоан, го очакваше смърт. Освен в пустинята, неговият глас нямаше къде другаде да се чуе. Той не беше останал в дома на родителите си и не се стремеше към наслаждения от общението с роднини - водеше много уединен живот. Йоан беше изоставил всичко, за да изпълни поръчението, дадено му от Бог. Зарязали оживлението на града, тълпи от хора се събираха в пустинята, за да слушат проповедите на този чудесен пророк. Йоан стана топор при корена на дървото. Пригответвайки пътя на Божия Агнец, той изобличаваше греховете, без да се опасява за възможните последствия.

Ирод слушаше убедителните изобличения на Йоан. Те му оказваха силно въздействие и той, с непринуден интерес питаше какво да направи, за да стане негов последовател. На Йоан беше известно, че Ирод се канеше да се жени за жената на брат си, още докато беше жив, и пророкът открито му посочи тази несправедливост. Но Ирод не искаше да жертва нищо. Той все пак се ожени за братовата си жена и поддавайки се на нейното влияние, хвана Йоан, и го заключи в тъмница, възнамерявайки да го освободи. Намирайки се в тъмницата, Йоан научи от учениците си за мощните чудеса и славните дела на Исус. Сам той не можеше да слуша Неговите пълни с милост думи, но учениците му ги предаваха и го утешаваха, преразказвайки му чутото. Скоро, под влиянието на жената на Ирод, Йоан беше обезглавен. Аз видях, че най-скромните ученици, последвали Исус, станаха очевидци на Неговите чудеса и слушайки утешителните думи, ронещи се от Неговите уста, бяха удостоени с по-голяма чест, отколкото Йоан Кръстител; и видяха в живота и повече радост, отколкото той.

Йоан дойде в духа и силата на Илия, за да провъзгласи вестта за Първото идване на Исус Христос. Беше ми показано последното време, преди Второто пришествие на Христа; и видях, че много, подобно на Йоан Кръстител, щяха да дойдат с духа и силата на Илия, провъзгласявайки приближаването на деня на Божия гняв и Второто пришествие на Исус Христос.

Искушението

След кръщението в Йордан, Исус беше отведен от Светия Дух в пустинята и там беше изкушаван от дявола. Светият Дух Го приготви за този специален период на най-жестоки изкушения от сатана. Четиридесет дена Той беше изкушаван от дявола. През това време не яде нищо. Заобикалящата Го гледка сама по себе си беше подтискащо непривлекателна. Четиридесет дена Исус се намираше на това необитаемо място сред

дивите зверове, сам самичък с дявола. Продължителният пост и страданията Го бяха изтощили, Той беше бледен и безсилен. Но въпреки това, Христос ясно видя целта на Своето служене и осъзна, че Той беше длъжен да извърши делото, заради което беше дошъл на земята. Дяволът, възползвайки се от страданията на Божия Син, започна да го обгражда с всевъзможни изкушения, надявайки се да удържи победа над Него, тъй като Христос, смирявайки Се, стана подобен на земния човек. Той приближи до Него и предложи: „Ако Си Божий Син, заповядай на тоя камък да стане хляб”. Той изкуши Исус да прояви Своята Божествена сила в доказателство за това, че Той е Месия. Исус кротко отговори: „Писано е, не само с хляб ще живее човек, но с всяко Божие слово” (Лука 4:3, 4).

Сатана настойчиво попита Исус, Той наистина ли е Божий Син. А после Му посочи колко немошен е станал и самонадеяно заяви, че той е по-силен от Него. Но думите, произнесени от небето: „Ти Си Моят възлюбен Син, в Теб е Моето благоволение!” (Лука 3:22), бяха достатъчни, за да поддържат Исус във всичките Му страдания. Аз видях, че Христос нищо не трябваше да прави, за да убеди сатана в Своето могъщество или в това, че Той действително е Спасителят на света. Сатана имаше достатъчно доказателства относно високото положение и власт на Божия Син, но неговото упорито нежелание да покори на властта си Христос, от известно време го лишаваше от достъп до небето.

За да докаже силата си, сатана пренесе Исус в Ерусалим и Го постави на крилото на храма, изкушавайки Го, отново изискващ свидетелство, че Той е Божий Син; заради което дяволът Му предложи да се хвърли долу от тази главозамайваща височина. Сега сатана се обърна към Него с думи от Свещеното писание: „ Защото е писано: Ще заповяда на ангелите Си за Теб, да Те пазят; и на ръце да Те вдигат, да не би да удариш о камък ногата Си”. Исус му каза в отговор: „Казано е: Да не изпитваш Господа, твоя Бог” (Лука 4:10-12). Дяволът страстно желаше Исус да злоупотреби с милостта на Своя Отец и да подложи на риск живот Си още в началото на Своята служба на земята. Надяваше се по такъв начин да наруши пътя на изкуплението, но планът за спасение беше прекалено дълбок и всеобхватен, за да може сатана да го разруши или все пак някак си да го изкриви.

Христос е пример за всички християни. Подлагайки се на изкушения или губейки права, те трябва всичко търпеливо да понасят. Не ще е нужно Господ да изявява силата Си, благодарение на която, те ще успяват да удържат победа над враговете си, ако не служат непосредствено за прослава и възвеличаване на Бог. Ако Исус се беше хвърлил от крилото на храма, това не би прославило Неговия Отец, понеже никой нямаше да види, освен сатана и Божиите ангели. За Христос изкушението беше проявление на Божествена сила пред Неговите зли врагове, но такава постъпка би унизила Христос до нивото на това, кого Той е дошъл да победи.

„Пак го завежда дяволът на една много висока планина, показва Му всичките царства на света и тяхната слава, и Му казва: Всичко това ще Ти дам, ако паднеш да ми се поклониш. Тогава Исус му каза: Махни се, сатано, защото е писано: На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само Нему да служиш” (Матей 4:8-10).

Сатана показа на Исус в най-привлекателен вид царствата на света и обеща, че ако Исус ми се поклонеше, той щеше да се откаже от претенциите си да владее земята. Врагът на човешкия род знаеше, че ако планът за спасение се осъществеше и Исус умреше заради изкуплението на хората, тогава неговата власт над земята щеше да е ограничена, и в края на краищата, всичко щеше да му бъде отнето, а сам той щеше да бъде унищожен. Затова дяволът разработи план да възпрепятства това велико дело, което започна Божият син. Сатана предполагаше, че ако планът за изкуплението на човека претърпи неудача, той щеше да утвърди своята власт над царството, за което

претендираше, и тогава, лъстейки сам себе си, той щеше да управлява света напук на небесния Бог.

Поражението на изкушителя

Сатана тържествуваше, когато Исус изостави небето, оставяйки Своята власт и слава. Той мислеше, че Божият Син сега се намираше в негова власт. Беше му се видяло толкова лесно да изкуши святата двойка в Едем, щото сега, със своя сатанински план, с хитрост и коварство, той се надяваше да събори даже Божия Син, и с това да спаси своя живот и царството си. Само ако му се удадеше да застави Исус да се отклони от волята на Своя Отец, неговата цел щеше да е постигната. Но в отговор дяволът чу избличителните думи: „Иди си от Мене, сатано!”, понеже Христос се покланяше само на Своя Отец. Сатана претендираше, че всички царства на земята принадлежат на него. Беше се опитал незабелязано да внуши на Исус, че може да избегне страданията, че не си струва да умира заради царствата на този свят, и ако Той само му се поклонеше, щеше да получи всичко, което е на земята, и славата да я управлява. Но Исус беше непреклонен. Той знаеше, че настъпваше времето, когато цената на Неговия живот щеше да изкупи от властта на дявола грешния свят, а след известно време и земята щеше да Му се покори. Избра, като единствен път, живот пълен със страдания и ужасна смърт, предложен Му от Отец, за да стане законен наследник на земните царства и да ги владее вечно. Сатана също щеше да бъде предаден в ръката Му за вечна смърт и вече никога нямаше да тревожи нито Исус, нито светиите в слава.

Глава 26

Службата на Христос

След всички изкушения, дойде време сатана да се оттегли от Исус; ангелите приготвиха в пустинята храна за Христос, укрепиха Го и благоволенията на Отец почиваше на Него. Всички яростни опити на сатана да Го съблазни бяха напразни, но той с нетърпение очакваше времето, когато Исус щеше да започне Своята земна служба, за да Го изкушава отново с хитрост и коварство. Дяволът не губеше надежда да одържи победа над Христос, а за това той беше решил да се всели в тези, които не приемаха Исус, ненавиждаха Го и желаеха да Го убият.

Сатана проведе специално съвещание със своите ангели, които бяха твърде разочаровани и сърдити, че въпреки техните усилия, не им се беше удало да надвият Божия Син. На този съвет решиха да използват всички сили и средства, за да посеят сред Неговия избран народ семената на неверие, че Той е Спасителят на света и така да попречат Исус да осъществи Своя замисъл. Нека евреите най-стриктно да съблюдают всички предписания на церемониалния си закон; ако им се удадеше да ги заслепят духовно, те нямаше да разберат пророчествата за Месия; а и ако им се удадеше да ги убедят, че Месия щеше да дойде скоро като могъщ земен цар, те щяха да отхвърлят Исус и щяха да Го презират.

Беше ми показано, че сатана и неговите ангели проявяваха неимоверна активност по време на служенето на Христос, възбуждайки в хората неверие, ненавист, злоба и насмешки. Често, когато Исус изричаше някаква злостна истина, посочвайки греховете им, хората изпадаха в ярост. Сатана и неговите ангели ги подтикваха към мисли да погубят Божия Син. Не веднъж те вземаха камъни за да Го убият, но светите ангели Го охраняваха и Го отмъкваха на безопасно място от разярената тълпа. Така веднъж, когато отново звучаха ясните истини, тълпата Го хвана и поведе към пропастта на планината, за да Го хвърлят долу. По пътя между разярените юдеи възникна спор, какво да правят с Него и докато те спореха, ангелите Го скриха от очите им, и Той, минавайки посред тях, продължи пътя Си.

Но надеждата да разруши спасителния план, не напускате сатана. Той мобилизираше всичките си сили, ожесточавайки сърцата на слушателите и възбуждайки в тях ненавист към Исус. Дяволът разчиташе, че като Син Божий, щяха Го признаят нищожно количество хора; и тогава Той щеше да пресметне страданията и жертвата Си като твърде големи, за толкова малко последователи. Но аз видях, че даже ако само двама човека приемеха Исус като Божий Син и повярваха в Него, заради спасението на техните души, Той все едно, щеше да осъществил плана Си.

Облекчаване на страданията

Исус започна Своята служба, разрушавайки властта на сатана над човешките страдания. Той лекуваше болни, даваше зрение на слепи, изцеляваше сакати и парализирани, и те танцуваха от радост, прославяйки Бога. Възвръщаше силата на немощните и на тези, които от много години бяха вързани от жестоките сатанински сили. С ласкави думи утешаваше слабите, неуверените и падналите духом. Всички страдащи, които сатана, тържествувал държеше в мрежите си, Исус изтръгна от обятията му, давайки им здраве, голяма радост и щастие. Той възкресяваше мъртвите към живот и те прославяха Бога за мощното проявление на Неговата сила. За всички, които вярваха в Него, с могъщата Си сила извърши велики чудеса.

Животът и службата на Исус Христос бяха изпълнени с любов, състрадание и доброжелателство. Той винаги внимателно изслушваше идващите при Него, облекчавайки страданията и мъките им. Много бяха удостоени да носят доказателствата от Неговата Божествена сила. Но имаше и такива, които изцелявайки ги, се срамуваха от скромния и в същото време мощен Проповедник. Заради това, че управителите не Му вярваха, хората не искаха да Го приемат. Той беше човек на скърби, навикнал на печал. Юдеите не можеха да позволят Неговият скромнен, пълен със самоотрицание и здрав смисъл живот, да им оказва влияние. Привличаха ги почестите, които даваше този свят. И все пак много последователи на Божия Син и вслушващи се в Неговите наставления, се наслаждаваха на всяка дума, отронила се от Неговата уста. Учението на Христос беше изпълнено с дълбок смисъл и в същото време беше така ясно, че даже най-непроницателните хора го разбираха.

Безполезно противодействие

Сатана и неговите ангели заслепиха очите и затъмниха разума на юдеите, и настроиха управителите и старейшините на народа да погубят Спасителя. Съветвайки се, фарисеите изпратиха някои хора да Го хванат и доведат, но те, идвайки на мястото, където Той се намираше, останаха много смутени. Те видяха как любов и състрадание препълваха Христос, когато Той срещаше хорската мъка и безчестие. Слушаха с каква любов и нежност Той говореше думи на окуражаване на слабите и нещастните.

Наблюдаваха с какъв властен глас съкрушаваше силата на сатана и пускаше неговите роби на свобода. Те внимаваха над мъдрите думи, излизаци от устата Му и бяха пленени от Него. Върнаха се при свещениците и старейшините без Исус.

Когато ги попитаха: „Защо не Го доведохте?“, те разказаха за чудесата, които бяха видели със собствените си очи, за светите думи на мъдрост, любов и ръководство, които слушаха, и в заключение казаха: „Никога човек не е говорил така, както този Човек“. Първосвещениците ги обвиниха, че те също са се поддали на Неговите лъжи и някои отговорни хора ги укоряваха, че не са го арестували. Свещениците насмешливо се позаинтересуваха бяха ли повярвали в Него някои от началниците. Аз видях, че много длъжностни лица и старейшини от народа повярваха в Исус, но сатана всячески ги задържаше, заставяйки ги да крият вярата си и да не говорят за Него. Те се бояха от човешките упреци повече, отколкото от Бога.

Но даже тази изтънчена хитрост на сатана не можеше да разруши плана на спасението. Наближаваше времето за осъществяване на главната цел, заради която Исус беше дошъл в нашия свят. Сатана се посъветва с ангелите си и реши да подбуди, някога избрания от Христос народ, със зловни викове да изисква Неговата кръв, обсипвайки Го с издевателства и насмешки. Дяволът и неговите ангели се надяваха, че Исус щеше да възнегодува на едно такова обръщение и нямаше да може да остане кротък и смирен. Докато сатана съставяше плановете си, Исус подробно разказа на дванадесетте Си ученика за предстоящото Му страдание, за това, че Той щеше да бъде разпънат и щеше да възкръсне отново на третия ден. Но учениците не можаха да проумеят какво Той им говореше и изглежда разумът им се беше притъпил.

Преображението

Вярата на учениците силно укрепна по време на Неговото преображение, когато им беше позволено да видят славата на Христос и да чуят глас от небето, свидетелстващ за Неговия Божествен произход. Бог беше решил да даде на учениците влиятелно доказателство, че Исус е обещаният Месия, за да не изгубят напълно вярата си, когато щяха да преживеят разочарования и скръб, по време на Неговото разпятие. При преображението Господ изпрати Моисей и Илия да говорят с Исус за Неговите предстоящи страдания и смърт на кръста. Той не изпрати с тази мисия ангели, а избра тези, които сами бяха преживели земните теготи и изкушения.

Илия ходеше с Бога. Неговото служене беше мъчително тежко, понеже Господ чрез него изобличаваше греховете на Израел. Въпреки че Илия беше Божий пророк, заради спасението на живота си, налагаше му се да се крие ту тук, ту там. Неговият народ го преследваше като див звяр, за да го убие. Но Бог беше взел Илия на небето, където в слава и триумф го възнесоха ангелите.

Моисей беше най-великият от всички живели преди него хора. Бог го беше удостоил с височайши почести и беше говорил с него лице с лице, както човек говори с приятеля си. Беше му позволено да види ярката светлина и изключителна слава, окръжаващи Отец. Господ използва Моисей, за да освободи Израел от египетското робство. Той беше посредник на своя народ и често оставаше между него и Божия гняв. Когато с неверие, ропот и ужасни грехове израелтяните възпламеняваха гнева Божий, тогава любовта на Моисей към народа беше подложена на сериозно изпитание. Бог вече възнамеряваше да унищожи евреите и да произведе от него нов, велик народ, но Моисей доказа любовта си към Израел, горещо умолявайки Бога да помилва Своя народ. С отчаяние той молеше Бог да отвърне гнева Си и да прости на израелтяните техните беззакония или да изтрие неговото, на Моисей, име от небесните книги.

Моисей умря, но архангел Михаил го възкреси, преди до тялото му да се беше докоснало разложение. Дяволът се опита да задържи тялото му, заявявайки, че сега то му принадлежеше, но Моисей беше възкресен и възнесен на небето. Сатана яростно ругаеше и хулеше Бог, обвинявайки Го, че несправедливо беше отнел неговата плячка. Но Христос в нищо не упрекна Своя противник, въпреки че неговото изкушение беше довело Моисей до греха. Той кротко се позова на Своя Отец, казвайки: „Господ да те смъмри” (Юда 9).

Исус каза на учениците Си, че редом с Него бяха тези, които още преди смъртта си бяха видели силата и славата на царството Божие. Това обещание беше изпълнено на Планината на преобразението. Лицето на Исус се преобрази и засия като слънце, дрехите Му побеляха и заискриха. Моисей, редом с Него, представляваше тези, които щяха да бъдат възкресени от мъртвите при Второто пришествие на Христос, а възнесенят жив Илия тези, които при Второто пришествие щяха да се облекат в нетление и нямаше да познаят смъртта, бидейки възнесени на небето. Учениците с изумление сезираха в неописуемото величие на Исус, а сияещият облак ги закриваше. После те чува как страшният и величествен Божий глас произнесе: „Този е Моят възлюбен Син, Него слушайте”.

Глава 27

Предаването на Христос

Бях пренесена във времето, когато Исус, заедно с учениците, Си ядеше агнето на пасхалната вечеря. Сатана подлъга Юда, внушавайки му да мисли, че той е един от истинските последователи на Христос. Този ученик беше порочен човек. Той беше видял мощните дела на Исус; в продължение на земно Му служене винаги беше до Него и благодарение на неопровержимите доказателства, се беше съгласил, че Той действително беше Месия. Но въпреки това, Юда си оставаше потаен, алчен и сребролюбив. Обхвана го негодувание, когато Мария изразходва скъпото миро за Исус.

Мария обичаше своя Господ. Той ѝ беше простил много грехове и възкресил от мъртвите горещо обичния ѝ брат. За нея не съществуваше нищо, което да беше достатъчно скъпо за Исус. Колкото по-скъпо беше мирото, толкова по-пълно тя можеше да изрази благодарността си към Спасителя.

За да оправдае своята алчност Юда каза, че щеше да е по-добре това миро да се продаде, а получените пари да се раздадат на бедните. Той не говореше така, защото беше загрижен за бедните, а защото беше егоистичен човек и често присвояваше от това, което му поверяваха за подаяние на бедните. Юда не се безпокоеше за чувствата, състоянието и даже нуждите на Исус, но, за да намери оправдание за алчността си, често се позоваваше на нуждаещите се. Тази щедра и самопожертвувателна постъпка на Мария беше най-силния упрек за неговите скъперничество и алчност. По този начин пътят за изкушението беше готов – за неговото сърце това беше благодатна почва.

Въпреки че началниците и свещениците ненавиждаха Исус, тълпи от народ постоянно Го обкръжаваха, за да слушат думи на мъдрост и да видят с очите си Неговите чудни дела. Хората изпитваха дълбок интерес; те с вълнение Го следваха, за да слушат наставленията на този чуден Учител. Много от началниците повярваха в Него, но не се осмеляваха да изповядат вярата си, бояйки се от синагогата. Юдейските свещеници и старейшини решиха, че беше крайно време срочно да предприемат нещо, за да отвлекат вниманието на хората от Исус. Опасяваха се, че всички щяха да повярват в Него. Заради това те не се чувстваха в безопасност - предстоеше им или да изгубят

общественото си положение, или да приключат с Исус, предавайки Го на смърт. Но даже да Го предадяха на смърт, все пак, щеше да остане като жив паметник Неговата чудотворна сила.

Исус беше възкресил Лазар от мъртвите и свещениците се опасяваха, че ако убиеха Исус, Лазар щеше да свидетелства за Неговата могъща сила. Гълпи хора идваха да видят този, който беше възкресен от мъртвите. Тогава началниците на народа постановиха да убият Лазар, за да сложат край на вълнението сред народа и да обърнат вниманието на юдеите към преданията на отците и човешките учения, на задължителното приношение на десятъка за такива дребни билки като джоджена, копъра и кимиона. Така свещениците искаха да си възвърнат отново влиянието над народа. Те решиха да хванат Исус, когато щеше да е сам, понеже ако пробваха да Го арестуват сред гълпата, когато умът на хората беше предразположен към това, което Той говореше и правеше, можеха да ги убият с камъни. На Юда беше известно колко силно те желяха да се справят с Исус и той предложи услугите си, да Го предаде за няколко сребърника. Страстта към парите докара този ученик дотам, че се съгласи да предаде своя Господ в ръцете на Неговите най-зли врагове. По време на трогателното общение на Исус с учениците, на тяхната последна съвместна вечеря, сатана реши да действа непосредствено чрез Юда; докато предателят обмисляше плановете си, Христос печално разказа на учениците Си, че тази нощ, те, всичките, щяха да се усъмняват в Него и да се отрекат от Него. Но Петър горещо заяви, че ако даже всичките се отречеа от Него, той нямаше да се отрече. Исус му отговори: „Симоне, Симоне, ето, сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но Аз се молих за теб, да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си”(Лука 22:31, 32).

В Гетсиманската градина

Аз видях Исус в градината заедно с Неговите ученици. В дълбока скръб Той ги помоли да бодърстват и да се молят, за да не паднат в изкушение. Той знаеше, че вратата им щеше да бъде изпитана, че не беше съдено светлите им надежди за земно величие да се сбъднат; а затова им беше нужна всичката сила, която можеха да получат, бодърстващи и горещо молещи се. Със силен вопъл и сълзи Исус каза: „Отче, ако щещ, отмени Ме с тая чаша; обаче не Моята воля, но Твоята да бъде” (Лука 22:42). Божият Син се молеше в агония. Огромни кървави капки пот потекоха по лицето Му и падаха на земята. Ангелите заобиколиха в кръг мястото, наблюдаващи ставащото, но само на един беше разрешено да укрепи Божия Син в Неговите мъчения. Цялото небе беше потънало в печал, ангелите снеха венците си и ги сложиха встрани до арфите си в мълчание, наблюдавайки Исус с най-дълбока тревога. Те искаха да обградят Божия Син, но старшите ангели не им позволиха да го направят, защото, когато видяха, как техният Господар се предаваше в ръката на първосвещеника, те щяха да се хвърлят да Го спасят. Разработеният на небето изкупителен план трябваше да стигне до завършека си. Помолил се, Исус се върна при учениците Си, но те спяха. В този ужасен час до Него нямаше състрадателен и молещ се за Него приятел. Петър, който доскоро беше ревностен последовател на Исус, се събуди от дълбок сън. Исус му напомни убедителното му уверение. „Как! Не можахте ли ни един час да бдите с Мене?” (Мат. 26:40). Изпитвайки силни душевни мъки, Божият Син три пъти се моли в тази нощ.

Юда предава Исус

Появявайки се с група въоръжени мъже, Юда, както обикновено, приближаваше към своя Учител, за да Го поздрави. В тази минута войниците обкръжиха Исус, но

изведнъж Той прояви Божествената Си сила и каза: „Кого търсите?... Аз Съм”. Опитващите се да Го хванат се отдръпнаха от Него и паднаха на земята. Исус зададе този въпрос, за да могат да почувстват Неговата власт и да получат доказателство, че ако пожелаеше, Той можеше да се освободи от ръцете им.

Учениците се сгряха от надежда, когато видяха, че цялата тълпа, въоръжена с колове и мечове, се отдръпна и падна на земята. Когато те се вдигнаха и отново обкръжиха Божия Син, Петър, измъквайки меч си, удари роба на първосвещеника и му отсече ухото. Исус му заповяда да прибере меч, говорейки: „Или мислиш, че не мога да се примоля на Отца Си, и Той би Ми изпратил още сега повече от дванадесет легиона ангели?” (Мат. 26:53). Аз видях, че когато Той произнесе тия думи, лицата на ангелите се озариха от надежда. Прииска им се веднага да обкръжат своя Повелител и да разсеят тази разярена тълпа. Но когато Исус предложи: „Но как биха се сбъднали Писанията, че това трябва така да бъде?”, лицата им се помрачиха отново (Мат. 26:54). Когато Исус позволи на враговете Си да Го отведат, учениците бяха обхванати от отчаяние и горчиво разочарование. Опасявайки се за живота си, те Го изоставиха и се разбягаха. Исус остана сам в ръцете на кръвожадната тълпа. Как само тържествуваше в този момент сатана! Каква скръб обхвана Божиите ангели! Много отряди свети ангели, начело на всеки от които стоеше високопоставен херувим, бяха изпратени на земята, за да наблюдават ареста на Божия Син. Беше им поръчано да записват всички оскърбления и издевателства, на които беше подложен Божия Син, да записват всички пристъпи на болка, които претърпяваше Исус, защото хората, които участваха в това ужасно злодеяние, трябваше отново да видят всичко това наживо.

Глава 28

Съдът над Христос

Напускайки небето, ангелите с печал снеха блестящите си корони и не ги сложиха, докато техният Повелител страдаше с трънен венец на главата. Сатана, с ангелите си, се трудеше в залите, дето се водеше съдът, стремейки се да разруши всички човешки чувства и симпатии. Даже самата атмосфера, осквернена от тяхното влияние, изглеждаше тежка. Първосвещеници и старейшини, вдъхновени от сатана и неговите приближени, всячески оскърбяваха и унижаваха Исус, старейки се да Го уязвят, че най-трудно от всичко щеше да изтърпи човешката Си натура. Сатана разчиташе, че такива издевателства, насмешки и насилие щяха да предизвикат оплакване или ропот от Божия Син, или Той щеше да прояви Божествената Си сила, щеше да се изскубне от ръцете на разярената тълпа, и спасителният план щеше да рухне.

Отричането на Петър

Когато Исус беше предаден в ръцете на първосвещеника, Петър Го последва, за да види какво щеше да стане по-нататък. Но когато го обвиниха, че е бил един от учениците, от опасения за личната си безопасност той заяви, че не познава този Човек. Христовите ученици се познаваха по чистотата на речта и Петър, за да убеди тези, които го обвиняваха, отричайки се трети път, започна да проклина и кълне. Исус, намирайки се наблизо до Петър, обърна към него наскърбения Си поглед и тогава ученикът си спомни думите, казани му в горницата, а също и страстното си изявление: „Ако и всички да се съблазнят в Тебе, аз никога няма да се съблазня” (Мат. 26:33). Той

се отрече от своя Господ и се отрече с клетва, но този втрещен поглед на Исус съкруши сърцето на Петър и го спаси. Горко плачейки, той се разкая за големия си грях и се обърна. Дойде времето и Петър беше готов да укрепва своите братя.

На съд

Тълпата искаше кръвта на Исус. Войниците на Пилат жестоко Го бичуваха, надянаха Му стара пурпурна царска дреха и украсиха святото Му чело трънен венец. Сложиха тръстика в ръката Му и се надсмиваха, кланяйки се и казвайки: „Радвай се, царю юдейски!” (Йоан 19:3). После взеха тръстиката от ръката Му и с нея Го шибаха по главата, вкарвайки от шиповете ѝ под кожата, а кръвта на струйки се стичаше по лицето Му.

За ангелите беше непосилно да гледат това зрелище. Те можеха да освободят Исус, но старшите ангели им забраняваха, казвайки, че това е велик откуп, който беше необходимо да се заплати заради изкуплението на човешкия род. Този откуп щеше да бъде изплатен и щеше да доведе до смърт Този, Който „има власт над смъртта”. Исус знаеше, че ангелите наблюдаваха Неговото унижение. Най-слабият от ангелите можеше да разпръсне присмиващата се тълпа и да освободи Исус. Той знаеше, че ако пожелаеше, небесният Му Отец начаса щеше да Го освободи. Но трябваше да изтърпи всички тези издевателства и мъчения, които Му причиняваха нечестивите хора, понеже само на такава цена Той можеше да осъществи изкуплението на човечеството от греха.

Кроткият и смирен Исус стоеше сам пред разярената тълпа, издевателствайки над Него по най-гнусен начин. Хората заплюваха лицето Му – това лице, от което някога сякаш да поискат да се скрият, което щеше да осветлява Божия град и щеше да сияе по-ярко от слънцето. Христос не отвърщаше на оскърбителите Си с гневни погледи. Тези хора, надянаха на главата Му стара риза и закриха лицето Му, а после Го биеха по главата, крещейки злобно: „Угади кой Те удари!” (Лука 22:46). Ангелите бяха в смут. Те искаха веднага да Го освободят, но старшите ангели ги задържаха.

Някои от учениците, събрали смелост и опомнили се, дойдоха тук, където се намираще Исус, и присъстваха на съда. Те очакваха веки момент Той да изяви Божествената Си сила, избавяйки Себе Си от ръцете на враговете и да ги накаже за жестокостта им към Него. По време на събитията надеждата им ту укрепваше, ту угасваше. Понякога ги налягаше страх и започваха да мислят, че Той наистина е бил лъжец. Но гласа, който бяха чули на Планината на преображението, и славата, която там бяха удостоени да съзрат, поддържаха вярата им, че Този е Божият Син. Те си спомниха събитията, на които бяха очевидци - затова, как пред техните очи Исус вършеше чудеса, изцеляваше болни, слепи прогледаха, глухите чуваха, гонеше бесове, възкресяваше мъртви и даже успокояваше морето и ветровете.

След всичко това, учениците не можеха да повярват, че Той щеше да умре. Още мъждееше надежда, че щеше да се изправи в силата Си и заповядвайки с властен Божествен глас, щеше да разпръсне тази кръвожадна тълпа, както някога, когато изгони от храма тези, които бяха превърнали Божия дом в място за търговия; и продавачите бягаха от Него, все едно ги преследваше отряд въоръжени войници. До самия край учениците се надяваха, че Исус щеше да изяви силата Си и щеше да докаже, че Той е Царят на Израел.

Признанието на Юда

Предавайки Исус, Юда почувства страшни угризения на съвестта и срам от недостойната си постъпка, а когато видя на какви издевателства беше подложен

Спасителят, беше окончателно сломен. Юда обичаше Исус, но парите обичаше повече. Той не предполагаше, че Исус ще позволи на тълпата да го хване. Очакваше, че щеше стане чудо и Христос сам щеше се избави от тези хора. Виждайки разярената тълпа в синедриона, жадуваща Неговата кръв, Юда дълбоко осъзна вината си, и по времето, когато мнозина необуздано обвиняваха Исус, той се хвърли в тълпата крещейки, че е съгрешил, предавайки невинна кръв. Хвърли на свещениците парите, с които бяха му заплатили, и ги умоляваше да освободят Исус, казвайки, че Той в нищо не е виновен.

От досада и смущение известно време свещениците мълчаха. Никак не им се искаше народът да научи, че те бяха подкупили един от последователите на Исус. Искаха да скрият от народа, че бяха преследвали Исус като враг и тайно Го бяха хванали. Но публичното покаяние на Юда и пълните признания за вината му, показаха действията на свещениците в тъмна светлина; стана ясно, че само ненавистта ги е накарала да арестуват Исус. Когато Юда заяви, че Исус в нищо не е виновен, свещениците отговориха: „Нам що ни е? Ти гледай!” (Мат. 27:4). И сега Исус се оказваше в тяхна власт, и те бяха пълни с решимост да се разправят с Него. Обхванат от душевна агония, Юда хвърли парите, които сега презираше в нозете на наелите го и с измъчена съвест и страх отиде, и се обеси.

Сред окръжаващите Исус имаше и много такива, които благосклонно се отнасяха към Него, и това, че Той не отговаряше на много въпроси, засягащи Го, изумяваше тълпата. Толкова насмешки и издевателства, а Неговите вежди ни веднъж не се навъсиха и израз на безпокойство не се появи на лицето Му. Той се държеше сдържано и с достойнство. Всички събрани гледаха на Него с удивление. Сравнявайки Неговата съвършена външност, достойно, спокойно и уверено поведение, с вида и действията на тези, които Го съдеха, хората си казваха един на друг, че Той прилича повече на цар, отколкото който и да е от управниците. Неговата външност и поведение с нищо не подсказваха, че е престъпник. Христос имаше високо и широко чело, кротък, ясен и добър поглед, не изразяващ страх. Всяка черта от лицето на Исус подчертаваше Неговата доброжелателност и благородство. Присъщите Му търпение и снизхождение бяха толкова несвойствени за хората, че мнозина потрепериха. Даже Ирод и Пилат бяха твърде обезпокоени как благородно и величествено се държеше Той – равно на Бог.

Исус пред Пилат

Още от самото начало Пилат беше убеден, че Исус не беше обикновен човек. Вярваше, че Той беше прекрасен човек и, че в нищо, в което Го обвиняваха, не беше виновен. Ангелите, наблюдаващи тази сцена, отмениха убеждението на римския управител, и за да го опазят от съучастничество в ужасното престъпление – разпъването на Божия Син, един от ангелите беше изпратен при жената на Пилат, който ѝ съобщи насън, че нейният мъж щеше да бъде въввлечен в съд над самия Божи Син, Който страдеше невинно. Тя незабавно изпрати писмо на Пилат, в което съобщаваше, че много беше пострадала насън заради Исус, и предупреждаваше Пилат да не прави нищо на този Праведник. Посланикът, приносящ писмото, припряно провиращ се през тълпата, го даде в ръцете на Пилат. Прочитайки го, римският прокуратор се разтрепери и пребледня и веднага реши да не участва в убийството на Исус. Реши, ако юдеите все пак поискаха да пролят кръвта на Исус, той не щеше да съдейства за това с влиянието си, а щеше да се постарее да Го освободи.

Исус пред Ирод

Тогава Пилат научи, че Ирод се намирал в Ерусалим. С огромно облекчение, надявайки се да снесе от себе си отговорността, той изпрати Христос, заедно с обвинителите Му, при Ирод. Ирод беше човек дълбоко затънал в грях. Убийството на Йоан Кръстител беше оставило тежко следи в душата му, от които той не успяваше да се оправи. Чувайки за Исус и мощните дела, които Той вършеше, той се изплаши, че Йоан Кръстител е възкръснал от мъртвите. Когато заведоха Исус при Ирод, той оцени постъпката на Пилат като признание за неговата сила, власт и справедливост. Това ги сприятели, защото преди бяха врагове. За Ирод беше удоволствие да види Исус. Той очакваше, че Исус щеше да го поразвлече, извършвайки някое-друго чудо. Но Исус никога не задоволяваше празно любопитство и не се стараше за безопасността Си. Той използваше Своята чудодейна сила за спасението на другите, но не и в Своя полза.

На многочислените въпроси на Ирод, Исус отговаряше с мълчание – точно както на въпросите на враговете Си, обвинявайки Го яростно. Управителят на Юдея изпадна в ярост, виждайки, че Исус не се боеше от него и заедно с войните си, той започна злобно да се надсмива и издевателства над Божия Син. Но и той беше изумен, наблюдавайки благородната и Божествена външност на Исус, как безстрашно и уверено се държеше, слушайки срамните обвинения по Свой адрес. Боейки се да произнесе присъда, Ирод отново Го изпрати на Пилат.

Сатана и ангелите му изкушаваха Пилат, опитваха се да го заставят да погуби Исус и така сам да погуби и себе си. Внушаваха му, че ако не вземеше участие в съда на Исус, други щяха да го направят; все едно, тълпата очакваше Неговата кръв и ако Той не го осъдеше на разпъване, щеше да изгуби властта и земните си почести, и щеше да бъде обвинен, че е повярвал в самозванец. Боейки се да изгуби положение и власт, Пилат даде съгласието си за екзекуцията на Исус. Въпреки че с решението си той възложи кръвта на Исус върху всички обвинители, срещу което тълпата не се съдържаше и крещеше: „Кръвта Му да бъде на нас и нашите деца” (Мат. 27:25), все пак, Пилат не остана чист от кръвта на Христос, тъй като той постави по-високо от всичко собствените си користни интереси, любовта си към слава и почести, и предаде Невинния на смърт. Ако Пилат следваше убежденията си, той нямаше да участва в осъждането и предаването Исус на смърт.

Външният вид, поведението и думите на Христос по време на съда направиха дълбоко впечатление на много присъстващи. Последствията, от оказаното по този начин влияние, станаха очевидни след Неговото разпятие. Сред тези, които по-късно се присъединиха към църквата, имаше много и такива, чието убеждение за Божествеността на Исус Христос съзря по време на съда над Него.

Сатана изпадна в ярост, виждайки, че всичките издевателства и оскърбления, подстрекавани от юдеите, на които беше подложен Христос, не предизвикваха в душата Му ни най-малък ропот. При все че Христос беше приел човешка природа, поддържаха Го Божествена сила и спокойствие, и Той в нищо не отстъпи от волята на Своя Отец.

Глава 29

Разпъването на Христос

Изведоха Христос, любимият Божи Син и очернен Го предадоха на разпятие. Учениците и повярвалите в Него от околностите на Ерусалим се присъединиха към шествието, следващо Исус към Голгота. Сред тях беше и майката на Исус, която Йоан, любимият ученик на Христос, водеше, придържайки я. Сърцето ѝ се късаше от

невъобразима болка, но и тя, както и учениците, се надяваше, че още малко и това мъчително зрелище щеше да свърши, че Исус щеше да прояви силата Си, и щеше да застане пред враговете Си като Син Божий. Обаче майчиното ѝ сърце отново се потопи в отчаяние, когато си спомни думите Му, с които Той кратко беше описал, какво трябваше да се случи в този ден.

Веднага след като изведоха Исус от портите на Пилат, на изранените Му и окървавени рамене натовариха кръста, приготвен за Варава. Трябваше с Исус да ексекутират и двама последователи на Варава; и на тях също положиха кръстовете. Спасителят взе Своя товар, но извървявайки няколко крачки, поради загубата на кръв, чрезмерната преумора и болки, падна на земята, изгубил съзнание.

Едва дошъл на Себе Си, отново натовариха кръста на плещите Му и Го заставиха да върви напред. Носейки Своето тежко бреме, Той вървеше, но поклащайки се още няколко крачки, рухна подкосен. Отначало решиха, че е мъртъв, но след малко Той отново дойде на Себе си. Свещениците и управителите не изпитваха ни най-малко съчувствие към страдащата си жертва, но разбраха, че не беше в състояние повече да носи това оръдие за ексекуция. Докато мислеха какво да правят, към тълпата се приближаваше Симон Киринееца, качвайки в Ерусалим. Тълпата, подстрекавана от свещениците, го хвана и застави да носи кръста на Христос. Синовете на Симон бяха последователи на Исус, но самият Симон не беше Негов ученик.

В огромната тълпа, следваща Исус, мнозина се присмиваха и Го осмиваха, но имаше и такива, които плачеха, с благодарност спомняйки си за всичко, което Той беше направил. Някогашното изцеление от различни немощи и възкресяването на мъртви силно свидетелстваше за Неговата чудни дела, и те настойчиво искаха да им кажат какво престъпление е извършил Исус, защо с Него се отнасяха, както със злодей. Само преди няколко дни тълпи от хора Го бяха съпровождали с радостни възгласи: „Осанна!”, размахвайки палмови клонки, когато Той тържествено влизаше в Ерусалим. Но много от тези, които Го прославяха с възгласи, защото така правеха всички, сега безсрамно викаха: „Разпни Го! Разпни!”.

Прикован на кръста

Доведоха осъдените на мястото за разпъване и започнаха да ги връзват към кръстовете. Дватама разбойника се изскубнаха от ръцете на войниците, които ги разпъваха, но Исус не се съпротивляваше. В мъчително очакване гледаше майката на Христос, надявайки се, че Той все пак щеше да направи чудо и да Се спаси. Тя видя разпънатите Му на кръста ръце, така скъпите на сърцето ѝ ръце, винаги раздаващи благословения; ръце, които така често се бяха протягали към болните и страдащите, дарявайки им изцеление и освобождение от страданията. Донесоха чук и гвоздеи. И когато гвоздеите пронизваха тялото Му, потресените ученици отнесоха безжизненото ѝ омекнало тяло по-далеч от жестокото зрелище.

Исус не произнесе ни едно оплакване. Бледото Му лице оставаше спокойно, само големи капки пот избиха на челото Му. Не се намираше милосърдна ръка, която би изтрила тази предсмъртна пот; никой не каза дума на съчувствие и преданост, които в този тежък час биха поддържали и ободрили Неговото човешко сърце. „Той изтъпка лина Сам”. От целия народ не се намери никой, който в този момент да останеше редом с Него. И докато войниците се занимаваха със страшната си работа, Исус, с неимоверни мъки, се молеше за Своите врагове: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят!”

(Лука 23:34). Тази молитва на Христос за Неговите врагове обходи целия свят; тя се отнасяше за всеки грешник, в което и време да беше живял – в началото или в края на времето.

Веднага щом приковаха Исус, няколко силни войника вдигнаха кръста и рязко и грубо го пуснаха в изкопаната дупка. Това причини още по-ужасни мъки на Божия Син. След това се разигра зловеща сцена. Свещеници, началници и книжници, забравили за достойнството на свещената си служба, се присъединиха да чернят, издевателстват и надсмиват с всичко над умиращия Божи Син, казвайки: „Ако Си юдейски цар, избави Се” (Лука 23:37). Други се присмиваха, повтаряйки си един друг: „Други е избавил, а пък Себе Си не може!” (Мат. 27:42). Служителите на храма, грубите войници, подлите разбойници, висящи на кръстовете и низките жестоки хора, намиращи се в тълпата – всички те се обединиха, гаврейки се над Христос.

Разбойниците, разпънати заедно с Исус, изтърпяваха същите физически страдания както и Той. Но единият от тях още повече се ожесточи от мъките и предавайки се на отчаяние, се държеше много дръзко. Подхващайки подигравките на свещениците, той подхвърли на Исус: „Не Си ли Ти Помазаникът? Избави Себе Си и нас!” (Лука 23:39). Другият разбойник не беше закоравял престъпник. Слушайки насмешливите думи на своя съучастник, той „го смъмра, като каза: „Ни от Бога ли не се боиш, ти, който си под същото осъждане? Ние справедливо сме осъдени, защото получаваме заслуженото за това, що сме сторили; а Тоя не е сторил нищо неуместно” (Лука 23:40, 41). А после, когато неговото сърце се откри пред Христос, в съзнанието му нахлу небесна светлина. В Исус – пребит, осмян и разпънат на кръст, той видя своята единствена надежда, своя Изкупител и се обърна към Него с вяра и смирение: „Господи Исусе, спомни си за мен, когато дойдеш в царството Си!” (Лука 23:42, 43).

С изумление гледаха небесните ангели безкрайната любов на Исус, Който, изпитвайки душевни мъки и физически страдания мислеше за ближните Си, и вселяваше вяра в душите на покаялите се. Когато жизнените сили Го напуснаха и смъртта надвисна, Той проявяваше любов към хората, по-силна от смъртта. Много от наблюдаващите тази поразителна картина на Голгота впоследствие утвърдиха вярата си в Христос, благодарение видяното.

Сега враговете на Христос с нетърпение очакваха смъртта Му. Мислеха, че това събитие завинаги щеше да успокои и прекрати слуховете за Неговата Божествена сила, и щеше да угаси интереса към извършените чудеса. Свещениците се ласкаеха, мислейки, че повече нищо нямаше да им трепне при мисълта за Неговото влияние над хората. Безчувствените и жестоки войни, приковали проснатото тяло на Исус към кръста, в това време си поделяха дрехите Му, спорейки, как да разделят хитона, който нямаше шев. В края на краищата решиха спора хвърляйки жребий. Стотици години преди случилото се боговдъхновеното перо много точно беше описало картината: „Защото кучета ме обиколиха; тълпа от злодейци ме окръжи; прободоха ръцете ми и нозете ми... Разделиха си дрехите ми и за облеклото ми хвърлиха жребий” (Пс.22:16, 18).

Урок по синовна обич

Погледът на Исус, блуждаещ върху тълпата, събрана в подножието на кръста и очаквайки Неговата смърт, се спря на майка Му, която Неговият ученик Йоан придържаше. Тя, бидейки без сили далеч от своя син, се беше върнала на това страшно място. Последния урок, който Исус изнесе на хората, беше урокът за синовната любов. Вглеждайки се в обезобразеното от горест лице на своята майка, а после поглеждайки Йоан, Той каза, обръщайки се към нея: „Жено, ето син ти! После каза на ученика: Ето

майка ти!” (Йоан 19:26, 27). Йоан добре разбра думите на Исус и прие това свято поръчение. Той веднага я отведе у дома си и постоянно се грижеше за нея като предан син. Съвършеният пример на синовната любов на Христос сияе с непомръкваща светлина в тъмнината на вековете. Преживявайки предсмъртните Си мъки, Той не забрави за Своята нещастна, убита от скръб майка и се погрижи за бъдещето ѝ.

Сега вече всичко, заради което Христос беше дошъл на този свят, беше почти свършено. Той каза: „Жаден Съм!”. Войниците потопиха гъба в оцет, премесен с жлъчка и Му поднесоха да пие, но Той, опитвайки, отказа. Сега животът и славата на Господ умираха заради изкуплението на човечеството. Точно съзнанието за греха, който Той взе на плещите Си, и който, вместо на хората, Божия гняв навлече на Него, направи да изпие чашата, толкова горчива, че съкруши сърцето Му.

На Христос, като заместител на жертва и поръчител за грешния човек, беше възложено тяхното безчестие. Божият Син беше причислен към злодеите, за да спаси хората от осъждането на закона. Вината на потомците на Адам от всички поколения и векове, тегнеше на Неговото сърце. Отвращението на Бог към греха, Неговият страшен гняв за всяко безчестие, изпълниха с ужас душата на Неговия Син. Това, че Бог отвърна лицето Си от Него в часа на най-тежки мъки, прониза сърцето на Христос със скръб, която хората никога няма да разберат. Всеки пристъп на болка, понесена от Сина Божий на кръста; кръвта, която течеше по Неговото чело; ръцете и краката - в мъчителни конвулсии, терзаещи Неговото изнемоляло тяло и невъобразимата болка, изпълваща душата Му заради това, че Отец беше скрил от Него лицето Си, викаха към човека: заради непостижимата любов към ТЕБЕ, Синът Божи се съгласи да възложи на Него тези отвратителни престъпления, понеже заради ТЕБЕ Той разруши властта на смъртта и откри вратите на рая и вечния живот. Този, Който с думите Си успокояваше бушуващите води и ходеше по пенещия се гребен на вълните; Който заставяше бесовете да треперят; Този, от докосванията на Когото изчезваха болките; Възкръсващият мъртвите за живот и Отварящият очите на слепите; предложи Себе Си на кръста, в качеството на единствена жертва за човека. Той беше взел на Себе Си нашите грехове, понесъл изискващото се от закона наказание за безчестието на хората и Сам стана грях, заради изкуплението на човека.

С яростни изкушения Сатана терзаеше сърцето на Исус. Греха, който ненавиждаха Неговите очи, се натрупваше на Него дотогава, докато той не застана под неговата тежест. Не е за учудване, че Неговото човешко естество в този час беше изтерзано от трепет. Ангелите с изумление наблюдаваха отчаяните душевни мъки на Божия Син, превъзхождащи физическите Му страдания дотолкова, че последните Той почти не чувстваше. Небесното войнство закри своите лица, за да не гледат това ужасно зрелище.

Неодушевената природа състрадаваше на своя поруган и умиращ Творец. Слънцето отказа да съзерцава тази страшна картина. Изглеждаше, като че пред ярките му пладнешки лъчи застана някаква преграда. Непроницаем мрак, подобно погребален саван, обви кръста и всичко наоколо. Три часа тъмнина като в рог покриваше земята. В деветия час дрезгавината над тълпата се разсея, но Спасителят, висящ на кръста както преди, беше обвит в тъмнина, като в мантия. Изглеждаше, като че някой хвърляше сърдити мънии към Него. Тогава „... Исус извика със силен глас: Елои, Елои, Лама, Савахтани?“, което значи „Боже Мой, Боже Мой! Защо Си Ме оставил?“ (Марк 15:34).

„Свърши се!”

Мълчейки, присъстващите, очакваха края на случващото се. Слънцето засия отново, но кръстът, както и преди, беше обвит в тъмнина. Изведнъж мракът се разсея и с чист,

като от тръба глас, който изглеждаше, като че се разнасяше над целия свят, Христос извика: „Свърши се!“ „Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си!“ (Лука 23:46). Светлина озари кръста и от това лицето на Спасителя засия в слава, подобно на слънцето. После отпусна глава на гърдите Си и умря.

В този момент свещениците привършваха службата в храма пред завесата, отделяща Светая от Светая Светих. Изведнъж изпод нозете им земята затрепери и завесата в храма, изработена от здрав и скъп плат, и която подменяха всяка година с нова, беше раздрана на две отгоре до долу, от оная безкръвна ръка, която беше написала съдбоносните думи на стената в двореца на Валтасар.

Исус се бори за живота дотогава, докато не завърши докрай делото, заради което беше дошъл и при последното издишане Той беше извикал: „Свърши се!“ Чувайки този възглас, ангелите се зарадваха, понеже това означаваше, че великото изкупление на човечеството е приключило. Цялото небе ликуваше, защото оттук нататък потомците на Адам, при послушание, можеха да си възвърнат Божието присъствие. Сатана беше победен; той разбра, че този свят нямаше да бъде негово царство.

Погребението

Мислейки какво да прави с тялото на своя любим Учител, Йоан се оказа в затруднено положение. Той потрепери само при мисълта, че тялото можеше да попадне в ръцете на грубите, безчувствени войни, които щяха да Го погребат на позорно място. Знаеше, че беше безполезно да разчита на благосклонността на юдейските власти. Йоан можеше да се надява само на милостта на Пилат. И тук на помощ дойдоха Йосиф и Никодим. И единият, и другият, бяха членове на синедриона, и двамата бяха богати, имаха добри взаимоотношения с Пилат и се ползваха с влияние в обществото. Тези хора решиха да погребат Исус достойно.

Йосиф без бавене се отправи към Пилат и помоли за разрешение да вземе тялото на Исус за погребение. Пилат потвърди с официална заповед да дадат на Йосиф тялото. В това време, докато Йоан страдаше и умуваше, как да погребее любимия си Учител, Йосиф от Ариматея се върна със заповедта от Пилат, а Никодим, сигурен, че Йосиф щеше да се договори с римския прокуратор, беше донесъл около сто литра скъпоценни смеси от смирна и алое за балсамиране на тялото. Даже най-почитаните хора в Ерусалим не бяха удостоявани с по-големи смъртни почести.

Предпазливо и с благоговение снеха тялото на Исус от кръста. Със сълзи на очи, преизпълнени със страдание, те гледаха пребитото и наранено тяло; измиха го грижливо и щателно, почиствайки го от спечената кръв. Йосиф имаше нова гробница, изсечена в скалата, която беше приготвил за себе си. Тя се намираще недалеч от Голгота. Сега Йосиф подготви тази гробница за Исус. Трима ученика донесоха този драгоценен Товар в новата гробница, където никой още не беше погребан; внимателно обвиха тялото в ленен плат, пропит с благовонията, които беше донесъл Никодим. Тук те изправиха сгънатите крака на Спасителя и сложиха пронизаните Му ръце на бездиханните гърди. Жените от Галилея наблюдаваха всичко да бъде направено правилно за безжизненото тяло на техния възлюбен Учител. После, пред очите им, превалиха тежък камък пред гробницата, оставяйки там да лежи затворен Божия Син. Тези жени последни бяха се разотишли от подножието на кръста и последни напуснаха гробницата на Господ.

Въпреки осъществяването на ужасното злодеяние, юдейските управители не изпитваха облекчение, предавайки на смърт Божия Син; техните мрачни предчувствия, не се утаиха, както и не изчезна завистта им даже към мъртвия Спасител. Радостта от утолената жажда за мъст се смесваше с нарастващия страх, че Неговото мъртво тяло,

лежащо в гробницата на Йосиф, щеше да оживее. Затова „главните свещеници и фарисеите се събраха при Пилат казвайки: Господарю, спомнихме си, че оня измамник приживе рече: „След три дена ще възкръсна”. Заповядай прочее, гробът да се пази здраво до третия ден, да не би учениците Му да дойдат, та да Го откраднат, и кажат на народа: „Възкръсна от мъртвите”; Така последната измама ще бъде по-лоша от първата” (Мат. 27: 62-64). На Пилат, както и на тези юдеи, не им се искаше Исус да възкръсне, и със силата Си да накаже тези, които Го убиха; и той даде на разположение на свещениците отряд римски войни, казвайки: „Вземете стража; идете, закрепете го, както искате. Те прочее отидоха, та закрепиха гроба, като запечатаха камъка е помощта на стражата” (Мат. 27:65, 66).

Юдеите разбираха, че по-добра охрана от римските войници, не можеха да намерят. Те получиха и възможността да поставят римски печат на камъка, закриващ входа на гробницата; сега камъкът не можеше да се отмести от мястото си, без да разчупи печата. Юдейските водачи предприеха всички необходими мерки, за да не могат учениците на Христос да излъжат народа, че Христос е възкръснал. Но всичките им планове и предупредителни мерки само усилиха триумфа от възкресението на Исус и съдействаха за утвърждаването на Божията истина.

Глава 30

Възкресението на Христос

В събота, когато Исус, Царят на славата, беше в гроба, учениците, знаейки, че лежи там затворен, скърбяха за своя Господ. С настъпването на нощта бяха поставени войници да охраняват мястото на погребението на Спасителя. По същото време над това святото място в небето се рееха ангели. Бавно минаваше нощта и докато още беше тъмно, охраняващите гроба знаеха, че всеки момент щеше да настъпи минутата, когато Възлюбеният Божи Син, техният любим Повелител, щеше да излезе от гроба. С дълбоко душевно вълнение те очакваха часа на Неговия триумф. Могъщ херувим стремително се спусна от небето. Лицето му беше ярко като мълния, а дрехите - бели като сняг. Излъчващата се от него светлина разсея мрака и обърна в бягство злите ангели, окръжаващи гробницата, които победоносно бяха заявили, че сега тялото на Исус им принадлежеше. Те побегнаха в ужас от неговата светлина и слава. Един от небесните ангели, който беше видял униженията на Христос и сега охраняваше гроба Му, се присъедини към могъщия херувим и те, заедно, се спуснаха към гробницата. Когато приближиха, земята се потресе и стана голямо земетресение.

Ужас обгърна римската стража. Къде се дянаха силата и мъжеството им? Те вече не мислеха за войския си дълг и за това, че учениците щяха да дойдат и да откраднат охраняваното от тях тяло на Христос. Когато светлината на ангела освети мястото по-ярко, отколкото слънцето, римските войници паднаха на земята като мъртви. Един от ангелите взе огромния камък, закриващ гробницата и отмествайки го настрана, седна на него. Другият влезе в гробницата и размота савана от главата на Исус.

„Твоят Отец Те вика!”

Тогава небесният херувим с глас, от който земята потрепери, извика: „Сине Божи, излез, Твоят Отец Те вика!”. Смъртта повече не властваше над Него. Исус, тържествуващият Победител, възкръсна от мъртвите. Във величествено благоговение всички небесни ангели с възхищение се вираха в тази картина. И когато Исус излезе от

гробницата, двата сияещи ангела паднаха ничком на земята, поклониха се и Го приветстваха с победни песни и триумф.

Дяволските ангели бяха принудени да побягнат от всепроникващата ярка небесна светлина. Съкрушени, те се оплакаха на царя си, че техните плячка беше отнета със сила и че Този, Когото те силно ненавиждаха, беше възкръснал от мъртвите. Само вчера сатана тържествуваше с войнствата си, считайки, че неговата власт над падналото човечество беше стигнала дотам, че Господ лежеше в гроба. Но тържеството продължи кратко, тъй като, когато Исус излезе от каменната Си тъмница като могъщ Победите, сатана разбра, че не след дълго той трябваше да умре и неговото царство щеше да бъде дадено на Този, Комуто принадлежеше по право. Той стенеше и негодуваше, че въпреки всичките си усилия, не му се беше удало да победи Исус, Който със смъртта Си беше открил пътя за спасението на човека; и любовта, застанала на този път, сега можеше да спасява.

Злите ангели и техният господар отново се събраха на съвещание, за да изработят план, как по-нататък да действат срещу Божието управление. Сатана заповяда на слугите си да отидат при първосвещеника и старейшините. Той каза: „Удаде ни се да ги излъжем, заслепявайки очите им и ожесточавайки против Исус сърцата им. Заставихме ги да повярват, че Той е самозванец, възбудихме ненавист срещу Него и ги подтикнахме да Го убият. Сега римските войници, охраняващи гроба, ще разнесат отвратителната вест, че Христос е възкръснал. Трябва да им внушим, че ако на народа стане известно, че Исус е възкръснал, хората ще ги убият с камъни, защото са предали на смърт Невинния”.

Донесението на римските войници

Когато небесното войнство ангели се отдалечи от гробницата и светлината на слава изчезна, римските войници се осмелиха да вдигнат глави и да се огледат наоколо. Виждайки, че огромният камък е отвален от входа на гробницата, а тялото на Исус изчезнало, те се смаяха. Целият отряд бързо се отправи към града, за да извести на първосвещеника и старейшините видяното. Изслушвайки доклада на войниците, убийците побледняха. Обхвана ги ужас при мисълта, че се бяха огрешили. Ако донесението на войниците беше вярно, какво щеше да стане сега с тях? Известно време стояха в дълбоко мълчание, гледайки се един друг; не знаеха какво да правят и какво да говорят. Да приемат донесението, означаваше, да осъдят сами себе си. Първосвещеникът и старейшините се отделиха настрана за съвет. Разсъжденията им се свеждаха до това, че ако донесението на войниците, охраняващи гробницата, се разпространеше сред народа, всеки, предал Христос на смърт, щеше да бъде убиван като Негов убиец.

Беше решено да подкупят войниците, да не говорят на никого за това. Свещениците и старейшините им предложиха голяма сума пари, казвайки: „Кажете, че учениците Му дойдоха през нощта, та Го откраднали, когато ние спяхме” (Мат. 28:13). Когато войниците попитаха свещениците, какво наказание щяха да получат за това, че са заспали на пост, юдейските водачи им обещаха да уредят работата с Пилат и да осигурят безопасността им. Римските войници продадоха честта си за пари и се съгласиха на направят така, както ги бяха помолили свещениците и старейшините.

Първи плодове на изкуплението

Когато Исус, висейки на кръста, извика: „Свърши се!”, скалите се разцепиха, земята се потресе и някои гробове се отвориха. При възкресението на Този, Който победи

смъртта и гроба, земята се потресе и славата Божия осия около свящото място; мнозина умрели праведници, подчинявайки се на призива на Всемогъщия, излязоха от гробовете и свидетелстваха, че Той е възкръснал. Тези избрани светии, възкръснали от мъртвите, живели през различни векове от сътворението на света до разпятието на Христос, излязоха от гробовете прославени. По времето, когато юдейските водачи се опитваха да скрият факта на Христовото възкресение, Бог беше решил да възкреси тези свети хора, за да свидетелстват, че Исус беше възкръснал и да известят славата Му.

Тези възкръснали светии се отличаваха един друг по ръст, телосложение, външно някои бяха по-привлекателни от други. Казаха ми, че обитателите на земята постепенно се бяха изродили, губейки от силата и красотата си. Във властта на сатана се намираха смъртта и болестите, затова с всеки изминал век последствията от Божието проклятие се бяха проявявали все повече и повече, а силата на Сатана ставаше все по-изразителна. Живеещите по времето на Ной и Авраам по външен вид бяха миловидни и силни, и приличаха на ангели. Но всяко следващо поколение ставаше все по-слабо и по-поддаващо се на болести, а продължителността на живота неизменно се намаляваше. Сатана с всяко столетие се учеше все по-фино да вреди на човешкия род и да го отслабва.

Излезлите от гробовете светии при възкресението на Христос се явиха на мнозина, известявайки за принесената жертва за човечеството и разказвайки за Исус, разпънат от юдеите, възкръснал от мъртвите, и като за доказателство на думите си, казаха: „Ние възкръснахме с Него”. Тези свидетели навсякъде потвърждаваха, че благодарение на мощната Му сила, бяха излезли от гробовете. Въпреки разпространените се сред народа лъжливи слухове, че учениците на Христос, без съмнение през нощта, са откраднали Неговото тяло от гробницата, нито сатана, нито неговите ангели, ни първосвещениците успяваха да скрият истината за чудното възкресение на Исус Христос, защото светии, възкръснали от гробовете си, разнасяха чудесната радостна вест. Освен това, Исус се беше явил на Своите съкрушени, скърбящи ученици, разсейвайки страха им и изпълвайки с радост и веселие сърцата им.

Жените при гроба

Рано сутринта на първия ден, неделя, докато още не беше се развиделило, благочестиви жени се отправиха към гроба, носейки със себе си скъпоценно миро, за да помажат тялото на Исус. Приближавайки гроба, те видяха, че тежкият камък беше отвален от входа и тялото на Исус не беше в гроба. Разстроени, но още повече изплашени, че враговете са отнесли тялото на Спасителя, жените изведнъж видяха два ангела в бели дрехи, със светли и сияещи лица. Тези небесни същества знаеха за какво бяха дошли жените и веднага им разказаха, че Исус не беше тук, че Той беше възкръснал, и че те можеха да погледнат мястото, където Той беше лежал. Ангелите им заповядаха да отидат и разкажат на Неговите ученици, че Той щеше преди тях да отиде в Галилея. С трепет и голяма радост жените забързаха обратно към скърбящите ученици и им разказаха какво бяха видели и чули. Учениците не повярваха веднага, че Христос беше възкръснал, но заедно с жените, донесли новината, бързо хукнаха към гробницата. Там те намериха само платнения саван, който ги убеди, че наистина, Исус не беше там. Но даже след това, учениците не можеха да повярват радостната новина, че Той беше възкръснал от мъртвите. Удивени от видяното и от вестта, която им бяха донесли жените, те се върнаха у дома.

Мария се забави на гроба, размишлявайки върху това, което беше видяла и измъчвана от мисълта, че може да я излъжеха. Струваше ѝ се, че занапред я очакват нови преживявания. Скръбта беше нахлула с нова сила и тя отново заплака. Още веднъж поглеждайки към гробницата, Мария видя два ангела в бели дрехи; единият седеше на мястото на главата, другия – на мястото на краката. Те ласкаво я попитаха защо плаче. „Защото дигнали моя Господ и аз не зная де са Го положили” (Йоан 2:13).

„Не се докосвай до Мене!”

Обръщайки се от гроба, тя видя Исус, стоящ наблизо, но не Го позна. Той нежно се обърна към нея, питайки за причината на мъката ѝ и кого търси. Припознавайки Го за градинаря и мислейки, че той беше отнесъл тялото на Господ, Мария го умоляваше да ѝ каже къде Го беше положил, за да Го прибере сама. С небесния Си глас Исус се обърна към нея и каза: „Мария!”. Беше ѝ позната интонацията на този скъп глас и тя веднага възкликна: „Ради!”. От радост Мария се хвърли към Него, искайки да го прегърне, но Той я предупреди: „Не се допирай до Мене, защото още не съм Се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и кажи им: Възносям Се при Моя Отец и вашия Отец” (Йоан 20:17). Препълнена с радостни чувства, Мария забърза към учениците, носейки им щастливата вест. Исус щеше да се възнесе в небесната обител при Своя Отец и щеше да чуе от Него уверение за това, че Неговата изкупителна жертва за греховете на човечеството беше приета, и че сега Той щеше да притежава всичката власт на небето и земята.

Ангелите, подобно облак, обкръжиха Божия Син, отвориха вечните порти, „яздейки нависоко”, защото беше дошъл Царят на славата. Аз видях Исус, намиращ се в присъствието на Бог, облечен в Неговата слава и обкръжен от небесното войнство, но не забравяйки учениците Си, останали на земята. Получавайки сила от Своя Отец, Той в същия ден се върна на земята, за да раздаде тази сила и да се яви на учениците. Сега Христос позволяваше на всички да се докоснат до Него, понеже, възнасяйки се при Своя Отец, Той беше получил власт от Него.

Неверието на Тома

Тома не беше на срещата. И когато му съобщиха за явяването на Създателя, той не повярва със смирено сърце, а самоуверено и настойчиво твърдеше, че няма да повярва, докато с ръце не се докоснеш до раните от гвоздеите и копието, което Го беше пронизали под реброто. С това той показваше недостатъчна вяра пред братята си. Ако днес всички изискваха подобни доказателства, никой нямаше да приеме възкръсналия Христос и нямаше да вярва в Неговото възкресение. Но Божията воля се заключаваше в това, учениците да приемат известието от първия път, когато още не бяха видели и чули възкръсналия Спасител. Неверието на Тома не донесе радост на Бог. Когато Исус отново дойде при учениците Си, Тома беше там. Виждайки Исус, той се убеди, но рано беше заявил, че няма да повярва, докато не само не види, но и не пипне Исус. И сега Христос предложи на Тома всички доказателства, за които той беше молил. Тома възкликна: „Господ мой и Бог мой!”. Но Исус го укори за неверието му, казвайки: „Понеже Ме видя, Томо, ти повярва; блажени ония, които без да видят, са повярвали” (Йоан 20:28, 29).

Душевните мъки на убийците на Христос

Радостната новина за възкресението на Христос летеше от град на град и от село на село. Разпъналите Го юдеи сега се опасяваха за своя живот и затаиха ненавистта, която изпитваха към учениците на Христос. Те се надяваха само на разпространението на лъжливия слух и който поискаше, тази лъжа да бъде истина, охотно ѝ вярваше. Пилат потръпна, когато чу за възкресението. Той не се съмняваше в истинността на това свидетелство и оттогава, мирът и спокойствието го напуснаха завинаги. Заради земна слава, заради страха да не изгуби властта и живота си, той предаде на смърт Исус. Сега беше напълно убеден, че Той беше Божий Син. Последните години от живота на Пилат бяха жалки и печални. Отчаяние и душевна мъка замениха в него всички радостни и светли чувства. Той не успя да се утеши и умря с най-жалката смърт.

Четиридесет дни с учениците

Четиридесет дни Исус остана с учениците Си и според това, как Той най-пълно им разкриваше принципите и същността на Божието царство, в сърцата им се зараждаше светла радост. Той им заръча да свидетелстват на целия свят какво бяха видели и чули: за Неговите страдания, смърт и възкресение, за това, че Той беше принесъл съвършената жертва за греховете на хората и че всички хора можеха да дойдат при Него и да намерят вечен живот. С искрена нежност и любов Той им говореше, че щяха да ги преследват и гонят, и тогава щяха да си спомнят за преживяното, когато бяха ходили редом с Исус, спомняйки си думите, с които Той ги беше утешавал, и тогава щяха да намерят душевен мир. Той им разказа, как беше победил всички изкушения на сатана с цената на страдания и изпитания. Сатана повече нямаше власт над Него, но сега той щеше да насочи всичките си изкушения към тях и към всички, изповядващи Неговото име. Въпреки това, последователите на Христос можеха да победят, подобно Учителя Си. Исус раздаде на учениците Си сила да правят чудеса и им каза, че и по време на гоненията, Той щеше от време навреме да изпраща ангелите Си, за да ги избавят от опасности. Те нямаше да загинат дотогава, докато не изпълнеха докрай даденото им поръчение, и само след това с кръвта си щяха да запечатат разпространеното от тях свидетелство.

Верните Христови последователи радостно слушаха всички наставления, наслаждавайки се на всяка дума, излизаща от Неговите уста. Сега те безпогрешно знаеха, че Той беше Спасителят на света. Думите на Господ падаха дълбоко в сърцата им и ги хвърляха в скръб от скорошната раздяла с Небесния им Учител, тъй като знаеха, че никога повече нямаше да чуят утешителните, изпълнени с благодат думи, струящи от Неговата уста. Сърцата им отново бяха сгрети от надежда и голяма радост, когато Исус им каза, че Той отиваше да приготви за тях небесната обител, а после щеше да се върне и да ги вземе със Себе Си, за да живеят завинаги с Него. Обеща да им изпрати Утешител, Светия Дух, Който щеше да ги наставлява на всяка истина. „И вдигна ръцете Си, та ги благослови” (Лука 24:50).

Глава 31

Възнесението на Христос

Дойде часът за триумф, когато Исус трябваше да се възнесе при Своя Отец. От небето долетяха ангели, обкръжиха Царя на славата и с тържествена процесия, заедно с Него, се възнесоха на небето. Благославяйки учениците Си, Исус се отдели от тях и се възнесе на небето. Когато той се издигаше, последва Го множеството светии, излезли от гробовете при Неговото възкресение. Облаци от небесни ангели ги придружаваха, а безчислено множество небесни обитатели очакваха Неговото завръщане.

Когато всички влизаха в светия град, ангелите, съпровождащи Исус, възкликнаха: „Издигнете порти главите си и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата. Кой е този Цар на славата? Господ, могъщият и силният, Господ, силният на бой. Издигнете, порти, главите си. И бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата”. И отново, очакващите в града ангели попитаха: „Кой е тоя Цар на славата?” А идващите с Христос отговориха с мелодичен напев: „Господ на силите, Той е Царят на славата” (Пс. 24:7-10). И небесната процесия влезе в Божия град. После цялото небесно войнство обкръжи своя величествен Повелител и с дълбоко благоговение и любов се наведоха пред Него, полагайки в краката Му блестящите си венци. След това ангелите взеха златните си арфи, докоснаха се до струните им и прекрасни преливащи се мелодии изпълниха цялото небе с чудесна музика и песни на хвала за Агнеца, Който беше заклан и оживя, и сега пребъдваше отново във величие и слава.

Обещание да се върне

Когато учениците с печален поглед в небето се опитваха да не изгубят от очите си отдалечаващата се фигура на своя Господ, два ангела в бели дрехи неочаквано се появиха пред тях и казаха: „Галилеяни, защо стоите и гледате към небето? Тоя Исус, който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето” (Деян. 1:11). Учениците и майката на Исус, заедно с тях, наблюдавали възнесението на Божия Син, цялата следваща нощ обсъждаха това и споделяха впечатленията си от чудните дела на Христос, и удивителните славни събития, станали за толкова кратко време.

Гневът на сатана

Сатана отново събра ангелите си и с нескрита люта ненавист към Божието управление им каза, че докато той още задържа властта си над земята, те трябваше да удесеторят усилията си в борбата против последователите на Исус Христос. Щом като не им се беше удало да издържат победата над Христос, трябваше по възможност, да надвият Неговите последователи. Във всички следващи векове им предстоеше всячески да съблазняват вярващите в Христос. Той разказа на ангелите си, че Исус беше надарил учениците си със сила и власт да гонят зли духове и да им забраняват да действат, а също така и да изцеляват всеки, на когото те причиняват болка и страдание. После ангелите на сатана се разотидоха по цялата земя като „рикаещи лъвове”, стремейки се да погубят всеки Христов последовател.

Глава 32

Петдесятница

(Деяния на апостолите 2 гл.)

Когато Исус обясни и откри на учениците Си пророчеството за Месия, Той ги увери и в това, че Му беше дадена всяка власт на небето и на земята, и им заповяда да отидат, и проповядват Евангелието на всички населяващи я. В учениците оживя старата надежда, че Исус щеше да заеме мястото Си на Давидовия престол в Ерусалим и Го попитаха: „Господи, сега ли ще възвърнеш на Израеля царството?“ (Деан. 1:6). Христос освободи разума им от неточностите и неразбиранията върху това и каза, отговаряйки: „Не е за вас да знаете години или времена, които Отец е положил в собствената Си власт“ (Деян. 1:7). Учениците започнаха да се надяват, че чудното действие на Светия Дух щеше да повлияе на юдеите и те щяха да приемат Исус. Спасителят се въздържаше от повече подробности, понеже знаеше, че когато над тях дойде Светия Дух в пълна мярка, умовете им щяха да се просветлят и те щяха да разберат в какво се състоеше предстоящата им работа, и да продължат започнатото, но незавършено от Него дело.

Събрани в горницата, учениците се обединиха в молитва с жените, повярвали в Христос; сред тях бяха Мария – майката на Исус и Неговите братя. Преди те не вярваха в Божествеността на Исус, но сега, станали очевидци на Неговото разпятие, възкресение и възнесение на небето, братята повярваха в Него като в Господ. Всичките събрани бяха около сто и двадесет човека.

Действието на Светия Дух

„И когато настана денят на Петдесятница, те всички бяха на едно място. И внезапно настана шум от небето като хвученето на силен вятър и изпълни цялата къща, дето седяха. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят“. Светият Дух, приемайки формата на пламенни езици, разделени на върха и почиващи на събралите се, беше символ на получения от тях дар от Бога, свободно да говорят на няколко различни езика, непознати им преди. Огнят свидетелстваше за горещата им ревност, с която щяха да се трудят за Господ и за силата, която щеше да съпровожда думите им.

Под въздействието на това небесно просвещение текстовете от Свещеното писание, които Исус им беше разяснявал, щяха да засияят в съзнанието им живи в слава и красота, с ясните и всесилни истини. Пелената, пречеца им да видят края на това, което беше премахнато със смъртта на Исус, ги беше приспала, а сега те с пълна яснота разбираха цялото земно служене на Христос и характера на Неговото царство.

Със силата на Петдесятница

Юдеите живееха почти сред всичките народи и говореха на различни езици и наречия. Преминавайки големи разстояния, те идваха в Ерусалим на празниците, за да извършат, установените от Моисей със закон, религиозни обреди. Когато множеството гости влизаха в Ерусалим, по улиците му можеха да се чуят всички езици на римската империя. Това разнообразие на езици и наречия много пречееше на Божиите слуги да проповядват учението на Христос на жителите от отдалечените краища на земята. По чуден начин Бог попълни тази нужда на апостолите, тъй щото станаха най-силното потвърждение в проповедите на Христовите свидетели. Светият Дух направи за тях това, което те не биха да достигнали през целия свой живот. Сега те можеха да разпространят истината за Евангелието зад пределите на Юдея, говорейки на езика на

тези хора, на които те проповядваха истината за спасение. Този дар, осъществен чрез чудо, стана силно доказателството, което те можеха да представят на света, че тяхната служба беше одобрена от небето.

„В Ерусалим имаше юдеи, хора набожни, от всеки народ под небето. Когато стана този шум, народът се събра и настана безредица; тъй като всеки слушаше да говорят неговия език. Всички се изумиха и удивени говореха помежду си: Тези всичките, дето говорят, не са ли Галилеяни? Как ние слушаме всеки наречието си, с което сме се родили?“

Вестта за чудното проявление на Божията сила се разнесе из целия Ерусалим и околностите му. Свещеници и управители дойдоха с ярост, но не смееха да дадат воля на злобата си, понеже се бояха да не предизвикат ненавистта на народа. Те бяха предали на смърт великия Учител, но сега пред тях бяха Неговите ученици, неуки мъже от Галилея, потвърждаващи чудното изпълнение на пророчествата и учението, проповядвано от Христос, на всички известни езици. Те говореха с такава сила, с каквата Христос вършеше чудните Си дела, и разкриваха пред слушателите си плана за спасението, осъществен, благодарение жертвата на Христос и Неговата милост. Думите им обърнаха и убедиха хиляди слушатели. Обърнатият разум се освобождаваше от човешките предания и суевория, внушени от свещениците, и те приемаха чистото учение на Божието слово.

Проповедта на Петър

В проповедта си Петър доказва, че проявяването на силата на Светия Дух се явяваше непосредствено изпълнение на пророчеството на Йоил, който беше предсказал, че такава сила щеше да дойде на хората и да ги приготви за осъществяването на специалното дело.

Петър започна с родословието на Христос и показа на събралите се, че Той беше произлязъл от дома на Давид. Петър не се позоваваше на учението за Христос заради обосновката на своята позиция, тъй като знаеше, че неговите слушатели бяха предубедени по отношение на Христос и това нямаше да доведе до нищо. Вместо това, той се позова на Давид, когото юдеите почитаха като един от патриарсите на народа си. Петър каза: „Защото Давид казва за Него: Винаги гледах Господа пред себе си; понеже Той е отдясно Ми, за да се не поклатя; затова се зарадва сърцето Ми, и развеели се езика Ми. А още и плътта Ми ще престоява в надежда; защото няма да оставиш душата Ми в шеол, нито да допуснеш Светеца Си да види изтление“.

В тези думи Петър намери доказателства за това, че Давид не можеше да говори за себе си, а определено говореше за Исус Христос. Давид умря като другите хора; гробницата, в която се съхраняваше неговият твърде почитан прах, беше грижливо пазена до това време. По специален начин Бог беше почитал Давид като цар на Израел, а и като пророк. В пророческо видение му беше показан бъдещият земен живот и службата на Исус Христос. Давид знаеше, как Неговият народ щеше да Го отхвърли, видя съда над Него, Неговото разпятие, погребение, възкресение и възнесение.

Давид беше засвидетелствал, че душата на Христос нямаше да остане в гроба и тялото Му нямаше да види тление. Сега Петър свидетелстваше за изпълнението на това пророчество в Исус Христос от Назарет. Бог Го беше възкресил преди до тялото Му да се докосне тление.

С този паметен случай повечето от тези, които до това време с насмешка възприемаха мисълта, че такава скромна Личност като Исус, се явяваше Божий Син, бяха до край убедени в тази истина и Го признаха за свой Спасител. В този ден към църквата се присъединиха три хиляди души. Апостолите пророкуваха със силата на

Светия Дух и никой не можеше да оспорва думите им, понеже те потвърждаваха мощните чудеса, извършени от тях, благодарение на излетия над тях Божия Дух. Самите ученици бяха изумени, виждайки резултата от тази чудна Божия намеса, донасяща толкова обилна и бърза жетва на нови души. Всичките хора се учудваха. Тези, които се отнасяха с пренебрежение и фанатизъм, не се осмеляха ни на глас, нито със сила да спрат това велико чудо, и по някое време тяхното съпротивление замря.

Доводите на апостолите, колкото ясни и убедителни да бяха, не можеха единствено и само да преодолеят предубеждението на юдеите, противопоставящи се на това силно свидетелство. Само Божествената сила на Светия Дух запечатваше тези истини в сърцата на слушателите. Думите на апостолите бяха подобни на острите стрели на Всевишния и убеждаваха хората в страшната им вина от отхвърлянето и разпъването на Господа на славата. „Като чува това, те, ужилени в сърцата си, рекоха на Петра и на другите апостоли: Какво да сторим, братя? А Петър им рече: Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви, и ще приемете този дар – Светия Дух”.

Петър настойчиво убеждаваше обърналите се в това, че те бяха отхвърлили Христос, поддавайки се на лъжите на свещениците и началниците; а също и че ако те продължаваха да се съветват с тях, никога нямаше да Го приемат, даже и да повярваха в Христос, само ако водачите на народа Го признаеха. Тези влиятелни, уж благочестиви хора, стремящи се към земни богатства и слава, не желяеха да дойдат при Христос и да намерят светлината. Христос предсказа страшното възмездие, което щеше да ги постигне за упоритото им неверие, въпреки дадените им толкова мощни доказателства, че Исус е Божий Син.

От тук нататък, речта на учениците, касаеща избора на думите и ударенията, ставаше чиста, проста и точна, независимо от това, дали говореха на своя роден език или на чужденци. Тези скромни хора, никога не учили в пророческо училище, известяваха на заобикалящите ги възвишените и чисти Божии истини толкова достъпно и ясно, че слушателите бяха изумени. Самите ученици не можаха да се отправят към отдалечени места, но на празника бяха дошли юдеи от всички посоки на земята и сега тези хора пренесоха там, където живееха, приетата от тях истина, разпространявайки я сред окръжаващите народи и обръщайки души за Христа.

Урок за нашето време

Това свидетелство, послужило за утвърждаване на християнската църква, ни е дадено не само като важен раздел от свещената история, но и за урок. Всички, изповядващи името на Христос е нужно да бодърстват и единодушно да се молят, очаквайки Неговото завръщане. Трябваше да забравят различията и тогава единството и нежната любов един към друг щяха да изпълнят всички. Нашите молитви, с гореща и силна вяра, могат заедно да се възнесат към нашия небесен Отец. И ние можем с търпение и надежда да очакваме изпълнението на Неговите обещания.

Отговорът може да бъде даден със стремителна скорост и неотразима сила или да се задържи за много дни и седмици, и нашата вяра да бъде подложена на изпитания. Бог знае как и кога да отговори на нашите молитви. Това, което трябва на направим от наша страна, е да се съединим с Божествения Източник. На свой ред, Бог е отговорен за Своите обещания, понеже е „верен на обещанията Си”. Много важно е да имаме едно сърце и едни мисли, за да отхвърлим всяка завист и злоба, и като смирени просители да бодърстваме и очакваме. Исус, нашият Глава и Представител, е готов да направи за нас това, което направи за молещите се и бдящите в деня на Петдесетница.

Глава 33

Изцелението на сакатия

(Деяния на апостолите 3 и 4 гл.)

Наскоро след действието на Светия Дух и веднага след ревностната молитва на Петър и Йоан, отивайки в храма на богослужение, при Красната порта, те видяха хром нещастник, сакат просяк по рождение, от четиридесет години. В живота си той не беше видял нищо, освен болки и страдания. Този нещастник отдавна искаше да види Исус, за да получи изцеление, но беше безпомощен и се намираще далеч от мястото, където работеше велият Лекар. Чувайки неговата молба, някои добри хора накрая го занесоха при вратите на храма, но стоейки тук, той научи, че Този, на Когото той възлагаше всичките си надежди, беше предаден на жестока смърт.

Горчиво разочарован, този човек будеше съчувствие в тези, които знаеха, колко дълго той се беше надявал да получи изцеление от Исус. До сега всеки ден го бяха носили до храма, идващите се смиляваха и да му даваха милостиня за неговите нужди. И когато Петър и Йоан минаваха покрай него, нещастникът се обърна към тях за милостиня. Учениците се отнесоха към него със състрадание. „А Петър с Йоан се взря в него и рече: Погледни ни... Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам: В името на Исуса Христа, Назарянина, стани и ходи!“

Когато Петър каза за бедността си, лицето на сакатия помръкна, но веднага се освети от надежда и вяра, когато апостолът продължи фразата. „И като го хвана за дясната ръка, дигна го; и на часа нозете и глезените му добиха сила. И той като скочи, изправи се и проходи; и влезе с тях в храма, та ходеше и скачаше, и славеше Бога. И всичките люде го видяха да ходи и да слави Бога; и познаха го, че беше същият, който седеше за милостиня при Красната порта на храма; и изпълниха се с учудване и удивление за това, което бе станало с него“.

Юдеите бяха изумени от това, че учениците можеха да правят такива чудеса, както Исус. Те смятаха, че Той е мъртъв и очакваха, че с Неговата смърт щяха да спрат всички чудеса. Но сега пред тях ходеше човек, който четиридесет години беше безпомощен сакат, а сега беше безмерно щастлив, че беше повярвал в Исус. Краката не го боляха и той свободно се предвижваше.

Учуден от удивените лица на хората, Петър ги попита, защо се изненадват и ужасяват, сякаш апостолите със своя сила бяха направили това чудо. Петър ги увери, че изцелението беше извършено благодарение заслугите на Исус от Назарет, Когото те бяха отхвърлили и разпънали, и Когото Бог беше възкресил от мъртвите на третия ден. „И на основание на вяра в името Му, Неговото име укрепи тогава, когато гледате и познавате; Да! Тая вяра, която е чрез Него, му даде пред всички вас това съвършено здраве. И сега, братя, аз зная, че вие, както и началниците ви, сторихте това от незнание; Но Бог по тоя начин изпълни това, което беше предизвестил чрез устата на всичките пророци, че Неговият Помазаник ще пострада“.

След като апостолите, със силата на Исус Христос, извършиха това чудо, хората се събраха в храма и Петър се обърна към народа, стоящ от едната част на храма, а Йоан в това време говореше на хората, събрани в другата му част. Апостолите открито говориха за големите злодеяния на юдеите, отхвърлили и предали на смърт Княза на живота, но го направиха така, че да не подтикнат народа към безумие и отчаяние. На Петър му се искаше, до колкото беше възможно, да понамали жестокостта и вината, допускайки, че бяха го направили от незнание. Той им обясняваше, че сега Светият Дух

ги призовава към покаяние за грехове им; да се обърнат, защото за тях нямаше никаква надежда за спасение, освен чрез милостта на Христос, Когото те разпнаха; само чрез вяра в Него техните грехове можеха да бъдат измити с Неговата кръв.

Арестуването на апостолите и съдът над тях

Проповедта за възкресението на Христос и за това, че благодарение на Неговата смърт и възкресение, при Второто пришествие Той щеше да вземе всички мъртви от гробовете, много обезпокои садукееите. Струваше им се, че тяхната любима доктрина беше в опасност и репутацията им под въпрос. Много от служителите на храма, в това число и началникът на храмовата стража, бяха садукееи. С тяхно съдействие началникът на стражата арестува двамата апостоли и ги затвори в тъмница, тъй като вече беше твърде късно, за да разследват това дело тази вечер.

На следващия ден Анна и Каяфа, заедно с другите свещеници на храма, се явиха на съд, и въведоха затворниците при тях. В същата тая стая, в присъствието на някои от събралите се тук хора, неотдавна, Петър безсрамно се беше отрекъл от своя Господ. Когато сам застана пред съда, той ясно си спомни това. И сега му се предоставяше възможността, да изкупи всичкото си минало недостойно малодушие.

Те, които помнеха Петър от съдебния процес на неговия Учител, се ласкаеха от надеждата, че можеха да го сплашат със затвор и екзекуция. Но поривистият и самонадеян Петър, отрекъл се от Христос в часа на Неговите най-големи мъки, поразително се отличаваше от този Петър, който стоеше сега на разпит пред синедриона. Този беше обърнат човек, а не самоувереният и самонадеян горделивец. Той беше изпълнен със Светия Дух и с Негова помощ стана твърд като скала, смел, но скромнен, облягащ се на Христос; той искаше да измие от себе си миналото отричане и да прослави Името, Коего някога беше обезчестил.

Смелата защита на Петър

До това време свещениците избягваха всяко споменаване на разпятието и възкресението на Христос, но сега, изпълнявайки задълженията си, трябваше да попитат обвиняемия, как беше извършено изцелението на немощния човек. Тогава Петър, изпълнен със Светия Дух, обръщайки се с почит към свещениците и старейшините, отговори: „Да знаете всички вие и всичките израелски люде, че чрез името на Исус Христа, Назарянина, Когото вие разпнахте, когато Бог възкреси от мъртвите, чрез това име той човек стои пред вас здрав. Той е Камъкът, Когото вие, зидарите, презряхте, Който стана глава на ъгъла. И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между хората, чрез което трябва да се спасим”.

Христовият печат беше в думите на Петър и неговото лице се озари от Светия Дух. Редом с него седеше убедителният свидетел, изцелен по чуден начин. Външният вид на този човек, който само преди няколко часа беше безпомощен и сакат, сега, наслаждавайки се на върнатото здраве и повярвал в Исус от Назарет, придаваше по-голяма тежест на свидетелството на Петър. Свещеници, управители и всички събрани, замълчаха. Не беше по силите им да опровергават думите на Петър и им се прииска да слушат това, което те повече от всичко не биха искали да слушат; за факта от възкресението на Христос, че Той, намирайки се на небето, чрез апостолите Си можеше да върши чудеса по земята. Това, как смело говореше Петър, казвайки направо, от къде беше получил чудотворната си сила, изплаши юдейските ръководители. Той им напомни за Камъка, който бяха пренебрегнали строителите, т.е., ръководителите на

народа, чиито задължения бяха да осъзнаят истинността на Този, Когото те бяха отхвърлили, но Който не по-малко беше станал „глава на ъгъла“. С тези думи Петър интерпретира направо Христос, Който стана крайъгълен камък в основата на църквата.

Присъстващите бяха изумени от смелостта на учениците. Те предполагаха, че тези невежи рибари, щяха да се объркат пред свещениците, книжниците и старейшините. Но за три и половина години общение с Христос, апостолите бяха научили много. Те говореха така, сякаш Той говореше. Техните думи бяха толкова убедителни, че у обвинителите не се намери какво да „кажат против“. Скривайки смущението си, свещениците и управителите заповядаха да изведат апостолите, за да се посъветват помежду си. Всички се съгласиха, че беше безполезно да отричат изцелението на сакатия със силата, дадена на апостолите от разпънатия Исус. С радост те биха отдали това чудо на лъжа, но беше извършено посред бял ден, пред очите на много хора, и това беше станало известно на много хиляди. Те съзнаваха, че работата на апостолите трябваше незабавно да бъде прекратена, иначе Исус щеше да има още много последователи, а свещениците щяха да бъдат обезчестени, понеже всички щяха да ги признаят за виновни в убийството на Божия Син.

Въпреки твърдото си намерение да унищожат учениците, този път свещениците не се осмелиха да направят нищо. Само ги заплашиха, че щели да ги накажат строго, ако апостолите и в бъдеще говореха или действаха в името на Исус Христос. Петър и Йоан смело отговориха, че това дело им било поръчано от самия Бог и те не можели да не говорят за това, което бяха видели и чули. Свещениците с радост биха наказали тези достойни хора за тяхната непоколебима вярност в священото им призвание, но се бояха от народа. „Защото всички прославяха Бога за случилото се“. Повтаряйки им заплахите и заканите си, пуснаха апостолите на свобода.

Глава 34

Вярност към Бога по време на гонения

(Деяния на апостолите 5:12-42)

С голяма сила апостолите продължиха своето служене на милосърдие, изцеляване на болни и успешно проповядване на истината за разпънатия и възкръснал Спасител. Много хора приемаха кръщение и се присъединяваха към църквата; но онези, чиито сърца и разум не се примиряваха с повярвалите в Христос, не се осмеляваха да променят живота си. Тълпи народ се стичаха в Ерусалим, хората носеха болните си и обладани от нечисти духове. Много страдащи бяха оставяни на мостовете, покрай които минаваха Петър и Йоан, дано би паднала сянката им върху тях, та да ги излекува от болестите. На практика силата на възкръсналия Спасител излизаше от апостолите и правеше чудеса и знамения. С всеки ден се увеличаваше и числото на повярвалите в Христос. Ставащото безпокоеше твърде много свещениците и управителите, особено онези от тях, които принадлежаха към садукееите. Те разбираха, че ако позволяха на апостолите да проповядват за възкръсналия Спасител и да вършат чудеса в Негово

име, то тяхното, на садукееите, учение, - че няма възкресение от мъртвите, щеше да бъде отхвърлено от всички, и тяхната секта скоро щеше да остане без привърженици. Фарисеите на свой ред видяха, че проповедите за Христос и Неговото възкресение нанесоха удар по юдейските обреди, убеждавайки хората, че жертвоприношенията бяха изгубили всякакъв смисъл. До сега всякакви опити да заглушат това ново учение претърпяваха неуспех ; и сега, садукееи и фарисеи, твърдо решиха да сложат край на вълненията сред народа.

Ангел освобождава затворниците

Отново арестуваха апостолите и ги хвърлиха в тъмница. За да ги осъдят, свикаха синедриона. Освен постоянните членове бяха поканени и много учени. Заедно, те обсъдиха какво да правят с тези смутители на спокойствието. „Но ангел от Господа през нощта отвори вратата на тъмницата, та ги изведе и рече: Идете, застанете в храма и говорете на хората всички тия думи на живот. Те, като чува това, на съмване влязоха в храма и поучаваха”. Когато апостолите се появиха сред вярващите и им разказаха, как ангел ги беше превел направо между войниците, пазещи тъмницата, братята бяха неизказано изумени и зарадвани. В същото време свещениците и управителите, събрани на съвет, решаваха да обвинят апостолите в бунт и убийството на Анания и Сапфира (виж Деян. 5:1-11), а също и в заговор против свещениците и им приготвиха смъртна присъда. Надяваха се, че това щеше да разяри тълпата, която вземайки работата в свои ръце, щеше да постъпи с учениците така, както с Исус. Синедрионът знаеше, че мнозина не приели учението на Христос, бяха уморени от произвола на юдейските власти и очакваха промяна; защото свещениците се бояха, че ако тези недоволни приемеха истината, проповядвана от апостолите, и признаеха Исус за Месия, гневът на целия народ щеше да се обърне против тях, религиозните водачи, и те щяха да бъдат принудени да отговарят за убийството на Христос. Беше решено да се приемат ефективни мерки, за да не се стигне дотам. Накрая изпратиха за затворниците, но тях ги нямаше никъде. Скоро дойде съобщение: „Ето хората, които турихте в тъмницата, стоят в храма и поучават хората”. Въпреки че апостолите по чудо бяха освободени от тъмницата, те всичките бяха спасени от съдебно решение и наказание. Когато беше с тях, Христос казваше: „А вие внимавайте на себе си; защото ще ви предадат на събори, и в синагоги ще ви бият; и пред управители и царе ще застанете заради Мене, за да свидетелствате на тях (Марк 13:9). Изпращайки ангел, за да ги освободи, Бог им даваше да разберат, че Той се грижеше за тях и пребиваваше в тях. Сега те трябваше да пострададат за Исус, за Когото проповядваха. Всичко видно и чуто произведе над хората такова впечатление, че свещениците и управителите разбраха – да настроят народа против апостолите, беше невъзможно.

Втори съд

„Тогава отиде началникът със служителите и ги доведе, обаче без насилие, защото се бояха от хората, да не би да ги замерят с камъни. И като ги доведоха, поставиха ги пред синедриона и първосвещеникът попита, казвайки: „Строго ви запретихме, да не поучавате в това име, но ето, изпълнили сте Ерусалим с учението си и възнамерявате да докарате върху нас кръвта на тоя Човек”. Сега съвсем не им се искаше да носят вината за убийството на Исус, както тогава, когато заедно с нечестивата тълпа викаха: „Кръвта Му да бъде на нас и на децата ни”.

Петър и другите апостоли се защитиха както и първия път: „А Петър и апостолите в отговор рекоха: Подобава да се покоряваме на Бога, а не на хората”. От тъмницата ги

освободи ангел, изпратен от Бога и им заповяда да поучават в храма. Следвайки неговите указания, постъпиха по повеля отгоре; те щяха и занаяд да изпълняват заповеди, каквото и да им струваше това. Петър продължи: „Бог на бащите ни възкреси Исуса, Когото вие убихте, като Го повесихте на дърво. Него Бог възвиси до десницата Си за Началник и Спасител, да даде покаяние на Израеля и прощение на греховете. И ние сме свидетели Нему за тия неща, както е и Светия Дух, Когото Бог даде на ония, които му се покоряват”.

Светият Дух се изля над апостолите, обвиняемите се превърнаха в обвинители, възлагайки отговорност за убийството на Христос на свещениците и началниците, бивши членове на синедриона. При това юдеите дойдоха с такава ярост, че решиха без по-нататъшен съд и без разрешение от римските власти да предадат на смърт затворниците. Виновните за кръвта на Христос сега жадуваха да изцапат ръцете си с кръвта на Неговите апостоли. Но в синедриона имаше един високопоставен и образован човек, чийто ясен ум виждаше, че насилието, замислено от свещениците, щеше да доведе до ужасни последици. Бог го беше избрал из средите на синедриона, за да спре насилието и произвола на свещениците и управителите. Гамалиил, фарисей и учен, човек с безупречна репутация, бидейки крайно вежлив, преди да се обърне към присъстващите в защита на обвиняемите, помоли да ги изведат от залата на съда. После спокойно заговори с голяма далновидност: „Израелтяни, внимавайте добре какво ще направите на тия човеци. Защото в предишните дни въстана Тевда и представяше себе си за голям човек, към когото се присъединиха четиристотин мъже на брой; който биде убит и всички, които му се покоряваха, се разпиляха и изчезнаха. След него въстана галилеянинът Юда, през времето на записването, и отвлече след себе си някои от людете; и той загина, и всички, които му се покоряваха се разпръснаха. И сега ви казвам: Оттеглете се от тия човеци и оставете ги; защото ако това намерение или това дело е от човеци, ще се повали; но ако е от Бога, не ще можете го повали. Пазете се да не би да се намерите богопротивници”.

Свещениците не можеха да не признаят резона на неговите доводи и бяха принудени да се съгласят с него. Те твърде неохотно пуснаха учениците, наказвайки ги преди това с пръчки и заповядвайки им под страх от смърт да не проповядват за Исус. „А те си отидоха от присъствието на синедриона възрадовани, задето се удостоиха да претърпят опозоряване за Исусовото име. И ни един ден не преставаха да учат и да благославят в храма и по къщите си, че Исус е Помазаникът”.

Привидно могъщите преследвачи на апостолите се поколебаха, когато видяха неспособността си да удържат връх над тези Христови последователи, имащи вяра и мъжество да обърнат позора си в слава, а плановете на враговете си – в радост за своя Господ, Който преди тях претърпя унижения и мъчения. И така, тези смели ученици продължиха да проповядват на хората истината за Христос пред всички народи - и тайно, и по домовете на хората, и по молба на хазяите, още не осмелили се открито да изповядват своята вяра, поради страх пред юдеите.

Глава 35

Евангелското правило

(Деяния на апостолите 6:1-7)

Последователите на Христос се умножаваха по цялата земя. По едно време „възникна ропот у елинистите против евреите, задето във всекидневното раздаване на

потребностите, техните вдовици били пренебрегвани”. Елинистите бяха евреи, живеещи в гръко-говорещите страни на римската империя. Обърнатите юдеи, говорещи еврейски език, бяха малко повече. Сред елинистите започна ропот, че техните вдовици се намирили в неравно положение в сравнение с юдейските вдовици при ежедневното разпределение на материални помощи. Всяко разделение от подобен род огорчава Бога. Затова беше необходимо да се вземат срочни мерки, за да се възстанови мирът и съгласието сред вярващите.

Светият Дух предложи път, благодарение на който апостолите можаха да се освободят от задължението да разпределят сред нуждаещите се материалните помощи и други подобни обременителни работи, което даваше възможност цялото си време да посвещават на проповеди върху Евангелието и Исус Христос. „По това, дванадесетте свикаха всичките ученици и рекоха: Не е добре ние да оставим Божието слово и да прислужваме на трапези. И тъй, братя, изберете измежду вас си седем души с одобрен характер, изпълнени с Духа и с мъдрост, които да поставим на тая работа. А ние ще постоянстваме в молитвата и в служенето на словото”.

Следвайки това решение, църквата избра седем мъже, изпълнени с вяра и мъдрост, и Божия Дух, за да се занимават с дадените въпроси. Първи избраха Стефан. По произход и религиозно възпитание той беше юдеин, но можеше да говори гръцки и познаваше обичаите и нравите на гърците. Затова всички се съгласиха той да стане старши сред всичките избрани на тази служба братя и да следи за разпределението и изпращането на материалните помощи на вдовици, сираци, нищи и онеправдани. Този избор срещна благоприятен отклик сред вярващите и недоволството утихна.

Седмината мъже, избрани на тази служба с помощта на молитва и полагане на ръце, бяха тържествено посветени за дяконско служене. Тези седем братя се грижеха за нуждите на бедните, но не пропускаха възможността и да наставляват хората във вярата. Записано е, че „Стефан, мъж пълен с благодат и сила, вършеше големи чудеса и знамения между людетe”. Дяконите бяха добре подготвени да учат хората на истината. Те бяха хора разсъдливи, спокойни и благоразумни, способни да решат и най-сложните въпроси като спорове, ревност и ропот.

Избраните седем братя за текущите дела в църквата освободиха апостолите за специална служба – проповядването на Евангелието и донесе на църквата обилните Божии благословения. Това се оказа благотворно за числения и духовен растеж на църквата. „И Божието учение растеше, и числото на учениците в Ерусалим се умножаваше твърде много; и голямо множество от свещениците се подчиняваха на вярата”.

Колко важно е и в наше време в църквата да се поддържа такъв порядък и система, както и в дните на апостолите. До огромна степен успехът зависи от това, доколко подготвените за това братя, ръководят способно различните отдели на църквата. Тези, които са избрани от Бог в ръководството за вършене на Неговата работа, направлявайки и координирайки целия духовен живот на църквата в цялост, доколкото е възможно, трябва да бъдат освободени от попечителство и грижи за приходящите. Тези, които Господ е призвал да извършват служене на словото Му, е необходимо да си отделят време за размишления, молитви и изучаване на Свещеното писание. Тяхното ясно духовно виждане ще бъде отслабено, ако те вникват в най-дребните детайли на тази или онази работа и разрешават всякакви спорове и конфликти между членовете на църквата. Необходимо е всички несъществени и текущи въпроси да се решават от специално назначени служители. Но ако възникне въпрос, дотолкова сложен, че да постави в задънена улица избрания служител, необходимо е той да се посъветва с този, който ръководи цялата църква.

Глава 36

Смъртта на Стефан

(Деяния на апостолите 6:8 – 7:60)

Стефан беше много усърден в Божието дело и смело свидетелстваше за своята вяра. „Тогава някои от синагогата, наречена синагога на Либертинците, и от Кириейците, и Александрийците, и някои от Киликия и Азия, подигнаха се и се препираха със Стефана. Но не можеха да устоят срещу мъдростта и Духа, с който говореше”. Тези ученици на велики равини бяха уверени, че в публични дебати щяха да удържат пълна победа над Стефан, считайки го за невеж човек. Но той не говореше само със силата на Светия Дух, но и както стана ясно на голямото събрало се множество, щателно изучаваше пророчествата и разбираше и най-малките тънкости на закона. Той умело доказваше истината, която проповядваше и удържаше пълна победа.

Свещениците и управителите, почувствали необикновената сила в проповедта на Стефан, се изпълниха с отровна ненавист. Вместо да приемат неговите доказателства, те решиха да го заставят да замълчи, предавайки го на смърт.

Хванали Стефан, те го заведоха в синедриона за съдебно разследване. За опровержение на аргументите на обвиненията, те поканиха учени юдеи от съседните страни. Савел, отличил се като особено яростен противник на учението на Христос и славещ се като гонител на всички вярващи в Него, също присъстваше. Този учен мъж вземаше водеща роля в делото против Стефан. Извиквайки на помощ цялото си необикновено красноречие и равинска логика, той се опитваше да убеди събралите се, че Стефан проповядвал опасно и лъжливо учение.

В лицето на Стефан Савел видя само един високообразован човек, какъвто беше сам той. Савел виждаше, че Стефан много добре разбираше в какво се състоеше Божието намерение за разпространението на вестта и за спасението на другите народи. Стефан вярваше в Бога на Авраам, Исаак и Яков, и нямаше ни най-малко съмнение, че юдеите бяха Неговия избран народ, но неговите убеждения бяха много по-обширни; той знаеше, че беше настъпило времето, когато истински вярващите щяха да се покланят не само в ръкотворни храмове, но и по цялата земя щяха да се покланят на Бога в Дух и истина. Пелената падна от очите на Стефан и сега той отчетливо виждаше края на всичко, което беше премахнато със смъртта на Христос. Щом като свещениците и управителите не можаха да противостоят на неговите ясни, спокойно изложени доводи, решиха да устроят показателен съдебен процес, надявайки се да го пометат с гнева си и да заплашат другите, за да не му вярва никой, каквото и да проповядва. Те не се спряха и пред най-ниските способности, за повдигане обвинения срещу него. Бяха наели лъжесвидетели, които заявиха, че са слушали, как Стефан говорил богохулни думи за храма и закона. Тези хора казаха: „... чухме го да казва, че тоя Исус Назарянин ще разруши това място и ще измени обредите, които Моисей ни е предал”.

Когато Стефан стоеше пред съдиите си, готов да отговори на обвинението в богохулство, лицето му се озари със свято сияние. „И всички, които седяха в синедриона, като се вгледаха в него, видяха лицето му, като че беше лице на ангел”. Мнозина, виждайки това сияещо лице на Стефан, потрепераха и закриха лицата си, но не се отказаха от упорството, неверието и предубежденията.

Защитата на Стефан

Когато запитаха Стефан, справедливо ли бяха повдигнати обвиненията против него, той стана да говори в своя защита със звънък, развълнуван глас, изпълвайки цялата зала на синедриона. Присъстващите слушаха омагьосани как преразказваше историята на Божия народ. Стефан показа със солидни знания юдейската система на богослужение и нейното духовно тълкование в светлината на това, което беше извършил Исус. Започвайки от Авраам, той от поколение на поколение изложи цялата история на израелския народ до времето на царуването на Соломон, позовавайки се на писмени свидетелства и назовавайки най-впечатляващи събития за потвърждение на думите си.

Стефан ясно заявяваше верността си към Бог и юдейската вяра, но в същото време посочваше, че законът, чрез който юдеите се бяха надявали да се спасят, нямаше да опази Израел от идолопоклонство. Той свързваше цялата юдейска история с Исус Христос, напомняше за строителството на Соломоновия храм, позовавайки се на думите на самия Соломон и пророк Исая: „Но Всевишният не обитава в ръкотворни храмове, както казва пророка: Небето Ми е престол, а земята е Мое подножие; Какъв дом ще построите за Мене? - казва Господ. - Или какво я мястото за Моя покой? Не направи ли Моята ръка всичко това?” (Деян. 7:48-50). По такъв начин за място за най-висшето поклонение на Бог, Стефан назова небето.

Когато Стефан дойде до това място на речта си, народът започна да се вълнува. По лицата на обвинителите си затворникът прочете присъдата си. Той почувства вътрешното съпротивление, с което събралите се в синедриона посрещнаха думите му, казани под действието на Светия Дух и разбра, че свидетелстваше за последен път в живота си. Четящите това обръщение на Стефан, ще го оценят по достойнство. Трябва само да си представят обстоятелствата, времето и мястото на това събитие, за да осъзнаят напълно значението на казаното.

Когато той спомена за Исус Христос и връзката със старозаветните пророчества, а после за храма, свещеникът, с ужас на лицето, раздра дрехите си. За Стефан това беше знак, че неговият глас скоро щеше да замлъкне завинаги. Секнал проповедта си наполовина на думите и прекъсвайки историческия обзор, той се обърна към разгневените си съдии и възкликна: „Коравовратни и с необрязано сърце и уши! Вие всякога се противите на Светия Дух; както правеха бащите ви, така правите и вие. Кого от пророците не гониха бащите ви? А още и избиха ония, които предизвестиха за дохождането на Тогова Праведника, на Когото вие сега станахте предатели и убийци – вие, които приехте закона чрез ангелско служене, и го не опазихте”.

Мъченическа смърт

Слушайки тези думи, свещениците и старейшините изпаднаха в люта ярост. Те по-скоро заприличаха на хищни зверове, отколкото на хора. Спуснаха се към Стефан със скърцащи зъби, но той не се изплаши от разярените свещеници, нито от възбудената тълпа, тъй като очакваше това. Лицето му беше както преди спокойно и сияеше с ангелска светлина. „А Стефан, бидейки пълен със Светия Дух, погледна към небето и видя Божията слава, и Исус, стоящ отдясно на Бога”.

Той се беше освободил от всичко, обкръжаващо го наоколо. Във видение пред него се отвориха небесните врати и поглеждайки нагоре, Стефан видя славата на Божия престол и Христос, Който сякаш току-що се беше повдигнал от трона Си, за да поддържа своя верен раб, на когото предстоеше да изтърпи мъки заради Неговото име. Тогава Стефан предаде с думи откриващата се пред него славна картина. Това вече превишаваше всичко, което свещениците можеха да понесат. Запушвайки уши, за да не

слушат неговите думи и крещейки силно, те единодушно и яростно се нахвърлиха върху му. „И хвърляха камъни върху Стефана, който призоваваше Христа, казвайки: Господи, Исусе, приеми духа ми. И като коленичи, извика със силен глас: Господи, не им считай тоя грях. И като рече това, заспа”. Изпитвайки тежки предсмъртни мъки този верен Христов последовател, подобно на божествения си Учител, се молеше за своите убийци. Лъжесвидетелите, обвинявали Стефан, беше редно първи да хвърлят камъни. Тези хора сложиха дрехите си в нозете на Савел, който беше взел активно участие в съда над Стефан и одобрил присъдата на затворника.

Мъченическата смърт на този Христов последовател произведе дълбоко впечатление на всички очевидци. Тя стана тежък изпит за църквата, но в същото време, способства за обръщането на Савел. Яростният противник на християните не можа да забрави твърдата вяра на мъченика и славата, почиваща на лицето му. В паметта на присъстващите на присъдата завинаги останаха думите на Стефан, скътани дълбоко в сърцата им и Божия печат на лицето му, говорещ за истинността на вестта, която той провъзгласяваше. Само тези, които бяха ожесточени от светлината, почиваща на лицето на Стефан, останаха равнодушни при смъртта му.

Синедрионът нямаше право да произнесе такава присъда над Стефан, затова свещениците подкупиха представителите на римската власт с голяма сума пари, за да не започнат разследване по делото. По време на съда и присъдата Савел сякаш беше завладян от бясно престараване. До ярост го беше довело собственото му тайно убеждение, че Бог беше почел с голяма слава Стефан, така опозорен от хората.

След тези събития Савел продължаваше да гони младата църква, преследваше вярващите, хващайки ги в домовете им и отвеждайки ги в ръцете на свещениците. Затваряха християните в тъмница и ги предаваха на смърт. Неговото усърдие доведе до ужас ерусалимските вярващи. Римските власти не се и опитваха да спрат жестоките гонения против последователите на Христос и тайно помагаха на юдеите, стремяйки се да ги предразположат към себе си и да си осигурят тяхната благосклонност.

Високообразованият Савел беше станал мощно оръдие в ръцете на сатана, борещ се срещу Божия Син. Но Някой, по-могъщ от дявола, беше избрал Савел на мястото на измъчвания Стефан, за да проповядва Евангелието и да пострада за Неговото име. Юдеите много уважаваха Савел, както заради образованието му, така и за неговата ревност в преследването на вярващите в Христа. До мъченическата смърт на Стефан той не беше член на синедриона. Сега го бяха избрали в синедриона, поощрявайки по такъв начин ролята, която беше изиграл в това дело.

Глава 37

Обръщането на Савел

(Деяния на апостолите 9:1-22)

Разумът на Савел беше разтърсен от величествената смърт на Стефан. Убежденията му против християните бяха разколебани, но в края на краищата аргументите на свещениците и старейшините убедиха младия юдеин, че Стефан беше богохулник; Исус Христос, Когото той проповядваше, беше самозванец, а поставените за свята служба свещеници – бяха прави. Бидейки човек решителен и твърде целеустремен, Савел стана яростен противник на християните, решил веднъж завинаги, че свещениците и книжниците бяха прави. Усърдието му стигна дотам, че той доброволно започна да преследва вярващите в Христос. Със сила изпращаше мъже и жени на съд,

където те, без всякакво следствие и право на защита, бяха осъждани на тъмница или на смърт само за това, че бяха повярвали в Христос. Подобна ревност имаха Яков и Йоан, когато поискаха да снемат огън от небето за наказание на тези, които бяха пренебрегнали Учителя им и Го бяха презрели.

Савел се канеше да замине по лична работа в Дамаск, но и възнамеряваше да издири там всички явяващи в Христа. За тази цел той получи от първосвещеника писма, които го препоръчваха в синагогата. Тези писма му даваха правото да хване всички, които подозираше във вяра в Христос и да ги изпрати под стража в Ерусалим, където ги очакваше съд и наказание. И Савел, в разцвета на силите си, пленен от лъжлива ревност, се отправи на път...

Когато уморените пътници стигнаха Дамаск, пред погледа на Савел се разкриха обширни пространства плодородна земя, прекрасни градини и лозя, напоявани от студени ручей, които жужаха сред сочната свежа зеленина, стичащи се от околните планини. След дългото пътешествие из безлюдната пустия тази картина радваше очите. Савел и спътниците му гледаха с възторг простиращите се поля и градини, когато изведнъж светлина, по-ярка от слънцето, ги осия от небето. „И като падна на земята, чу глас, Който му каза: Савле, Савле, защо Ме гониш? А той рече: Кой Си Ти, Господи? А Той отговори: Аз Съм Исус, Когото ти гониш; мъчно ти е да риташ срещу остен”.

Видение с Христос

Настана голямо смущение. Спътниците на Савел бяха обзети от ужас, силната светлина заслепи очите им. Те чуха гласа, но не видяха никого. Всичко случило се беше непонятно и тайнствено. Само Савел, проснат на земята, разбра казаните му от небето думи и ясно видя пред себе си Божия Син. Само един поглед към тази славна Личност беше достатъчен, за да се запечата завинаги в съзнанието на този поразен юдеин образа на Спасителя. Казаните от небето думи стигнаха до дълбините на сърцето му с потресаваща сила. Потокът светлина, озарил заблудения разум, му откри миналото невежество и грешки. Савел разбра, че преследвайки последователите на Христа и считайки, че така служеше на Бога, в действителност изпълняваше дяволска работа.

Всичките му убеждения и понятия за дълг се основаваха главно на безграничното му доверие на свещениците и началниците, които благодарение на поверените им свети задължения, оказваха огромно влияние на неговото мнение, и това го беше заставило да повярва, че историята с възкръсналия Исус, беше само изкусна измислица на Неговите ученици. Сега, когато Христос се откриваше на Савел, той отчетливо си спомни проповедта на Стефан пред синедриона. Свещениците бяха обвинили мъченика в богохулство, но от тази минута, Савел знаеше, че неговото свидетелство беше истинско. По време на чудното озарение мозъкът му работеше с неимоверна скорост. Спомняйки си последователно всички пророчества за приближаващия Месия, той разбра, че отхвърлянето на Исус от юдеите, Неговото разпятие, възкресение и възнесение бяха предсказани от пророците още от дълбока древност. Сега Савел откри, че именно Исус беше обещаният Месия. Спомни си думите на Стефан: „Виждам небесата отворени и Човешкият син, седящ отдясно на Бога” (Деян. 7:56), и се убеди, че умиращият мъченик се беше вирил в царството на славата.

Какво откровение беше това за ревностния гонител на явяващите! Ясна и величествена светлина нахлу в душата му. Спасителят му Се беше открил като Месия, идващ в изпълнение на пророчеството – отхвърлен, унижен, осъден и разпънат от тези, които Той беше дошъл да спаси, възкръснал от мъртвите и възнесен на небето. В този момент Савел с ужас си спомни, че светият Стефан беше убит с неговото съгласие и че

много достойни последователи на Исус бяха загинали или хвърлени в тъмница в резултат на неговите жестоки гонения.

„А той рече: Кой Си Ти, Господи? И Той отговори: Аз Съм Исус, Когото ти гониш. Но стани и влез в града, и ще ти покажа какво трябва да правиш”. Савел изобщо не се съмняваше, че говорещият с него беше Исус от Назарет, дългоочакваният Месия, Утешител и Спасител на Израел.

Когато лъчезарната слава изчезна, Савел, вдигайки се от земята, откри, че напълно беше лишен от зрение. Ослепителната слава на Христос се беше оказала прекалено ярка за очите на смъртен човек и когато тя беше изчезнала, той беше потопен в същинска тъмнина. Вдигайки се пипнешком в страшна тъмнина, той я счете за слепота – Божие наказание за жестокото гонение на последователите на Исус. Спътниците на Савел, изумени и изплашени, го поведоха за ръката към Дамаск.

Бог изпраща Савел в църквата

Отговаряйки на въпроса на Савел, Христос каза: „Стани и влез в града и ще ти кажа какво трябва да правиш”. Той изпращаше питащият юдеин в църквата Си; Христос му откриваше Себе Си; разобличаваше и отпращаше този каещ се грешник да се учи при тези, на които Той беше поръчал да наставляват хората в истина. По този начин Исус утвърждаваше пълномощията и властта на църквата, началото на която беше положил сам Той, и обединяваше гонителите с последователите Си на земята. Небесната светлина беше ослепила Савел, но Исус, великият Лекар, не му върна зрението веднага. Той беше основал църквата, която стана Негов представител на земята, всички благословения идваха от Него. Оттогава тази църква беше призвана да води разкаялия се грешник по пътя на живота. От хората, които Савел, тръгвайки за Дамаск, искаше да убие, трябваше сега да учи Неговите принципи на същата религия, която преди презираше и преследваше.

Вярата на Савел премина през тежки изпитания, когато в продължение на три дни той пости и се моли в дома на Юда в Дамаск. Бъдещият апостол беше абсолютно сляп и се намираще в пълна неизвестност за това, което се изискваше от него. Той само помнеше заповедта да отиде в Дамаск, където щеше да му бъде казано, какво щеше да прави. Намирайки се в неизвестност, гнетен от тежки мисли, Савел настойчиво викаше към Бога. „В Дамаск имаше един ученик на име Анания; и Господ му рече във видение: Анание! – А той рече: Ето ме, Господи! – И Господ му рече: Стани, та иди на улицата, която се нарича „Права” и попитай в къщата на Юда за един Тарсянин, на име Савел; защото, ето, той се моли; и е видял един човек на име Анания да влиза и да полага ръце на него, за да прогледа”.

Анания едва можеше да повярва на думите на ангела – навсякъде се бяха разпространили слухове, как този върл юдеин ожесточено беше преследвал светиите в Ерусалим. Той се осмели да протестира, казвайки: „Господи, чул съм от мнозина за този човек, колко злини сторил на Твоите свети в Ерусалим. И тука имал власт от главните свещеници да върже всички, които призовават Твоето име”. Но ангелът уточни дадената заповед: „Иди, защото Ми е съд избран, да разгласява Моето име пред народите и царе, и пред израелтяните”.

Подчинявайки се на указанието на ангела, ученикът намери човека, който до вчера изпращаше заплахи на всички последователи на Исус Христос. Анания се обърна към него: „Брате Савле, Господ ме изпрати – същият Господ, Който ти се яви на пътя, по който ти идеше, за да прогледнеш и да се изпълниш със Светия Дух. И на часа паднаха от очите му като люспи, и той прогледа; и стана, та се кръсти”.

Христос е за нас пример, как съвършено спасява хората. Бог можеше сам да направи всичко за Савел, но това щеше да се размине с Неговите планове. Божиите благословения трябваше да дойдат на Савел чрез църквата, която Христос беше основал. Савел трябваше да се разкае и изповяда пред тези, които той по всякакъв начин се беше старал да унищожи. Бог поръча на Своите последователи, на които беше дал власт да действат вместо Него, да извършат отговорна работа, приемайки Савел в числото на Христовите ученици.

Павел започна да учи при християните. В светлината на закона той виждаше себе си грешник. Разбираше, че Исус, Когото той по свое усмотрение беше считал за самозванец, беше Източник и Основател на религията на Божия народ от времето на Адам. И сега това му се откриваше така отчетливо. Павел разбираше, че Исус беше „извършителят на вярата” за утвърждаване на истината и изпълнение на пророчеството. Преди той смяташе, че Исус беше призовавал към премахване на Божия закон. Но когато сам Божият пръст се беше докоснал до неговото духовно видение, той разбра, че именно Христос беше основателят на цялата юдейска система за жертвоприношенията, която Той беше дал на нашия свят с конкретното намерение, да утвърди закона на Своя Отец и че с Неговата смърт церемониалният закон, сочещ на Него, се беше срещнал с Този, на Когото сочеше. В светлината на нравствения закон, който, както Савел смяташе, той беше съблюдавал ревностно, сега виждаше себе си като най-грешния от грешниците.

От гонител – апостол

Анания кръсти Павел във водите на реката, течаща през Дамаск. Нахраниха го и той в същия час започна да проповядва за Исус на всички вярващи в Дамаск, на тези, които той, излизайки от Ерусалим, възнамеряваше да проследи и арестува. В синагогата Павел учеше, че Исус, Когото бяха предали на смърт, беше действително Божий Син. Неговите аргументи, основани на старозаветните пророчества, звучаха толкова убедително, а думите му бяха така явно съпроводени от Божията сила, че юдеите бяха твърде изумени и не знаеха как да отговорят. Фарисейското и равинско образование на Павел от тук нататък щеше да служеше за издигане на Евангелието и разпространяване на тази религия, която преди той всячески се беше старал да погуби.

Дамаските юдеи бяха много удивени и смутени, понеже Павел се беше присъединил към последователите на Христос. Те знаеха неговото положение в обществото и влиянието, с което се беше ползвал в Ерусалим. Освен това, бяха ги известили за главната цел на идване му в Дамаск и че неговата мисия беше утвърдена с препоръка от първосвещеника, която му даваше власт да арестува вярващите в Христос и да ги изпрати в Ерусалим. Сега те видяха, как той проповядваше Евангелието на Исус Христос, укрепваше тези, които вече бяха Негови ученици и ден след ден обръщаше нови хора във вярата, на която преди така ревностно се беше противопоставял. Пред всички свои слушатели Павел потвърждаваше, че той беше променил религията си не заради фанатизъм или случаен порив, но по причина на неопровержими доказателства.

Проповядвайки на юдеите в синагогите, Павел все повече укрепваше вярата си. Спечквайки се с яростното противопоставяне на юдеите, той, с още по-голяма ревност проповядваше, че Исус е Божият Син. Павел не можеше дълго да остане в Дамаск, защото, след като юдеите се съвзеха от изненадата, предизвикана от чудното обръщане и усърдните проповеди за Исус Христос, те решително се отвърнаха от неопровержимите доказателства, приведени от Павел в полза на учението на Исус Христос. Тяхното зашеметяване беше заменено с върла ненавист към Павел, подобно тази, каквато изпитваха към Исус.

Приготовление за служене

Животът на Павел се намираше в опасност и той получи заповед от Бог за известно време да напусне Дамаск. Отпрати се към Арабия и там, в относително уединение, му беше открита прекрасната възможност за общение с Бог, и за размишления. Искаше му се да остане насаме с Исус, да изследва сърцето си, дълбоко да проследи миналото си и искрено да се разкае за него, а също с молитва и изучаване на Писанията да се приготви за работата, която му се струваше толкова велика и важна, и на която той искаше да посвети целия си бъдещ живот. Павел беше апостол, избран не от хората, а от самия Бог и на него ясно му беше разпоредено да отиде при езичниците.

Намирайки се в Арабия, той не общуваше с другите апостоли. Обърна се към Бог с цялото си сърце, решен да не се успокои, докато не се убеди, че покаянието му беше прието и големият грях простен. Павел непрестанно се молеше Исус да пребъдва в него винаги в бъдещото му служене. Предстоеше му винаги да носи белега на Христовата слава на очите си, ослепени с небесна светлина и затова той страстно желаше заедно с това постоянно да чувства увереността, че Христовата благодат и милост щяха да го укрепват и поддържат. Той беше установил тясна връзка с небето и сам Исус общуваше с него, утвърждаваше го във вяра и му даряваше мъдрост и благодат.

Глава 38

Начало на служенето на апостол Павел

(Деяния на апостолите 9:23-31; 22:17-21)

Сега Павел се върна в Дамаск и смело проповядваше Исус. Юдеите не можеха да противостоят на мъдрите му изказванията и след като се посъветваха, решиха да прибегнат до единственото им останало средство – да го заставят да замълчи със сила, е.т., да го убият. Апостолите му съобщиха за това им намерение. Вратата на града щателно се охраняваше денем и нощем, за да отреже пътя му за бягство. В това критично положение вярващите извикаха към Бога. Те не спаха почти цялата нощ, обсъждайки как да помогнат на избраният от Бога апостол да избяга и накрая решиха – следващата нощ щяха да го спуснат от прозореца в кошница. Така и направиха. По такъв необичаен начин Павел избяга от Дамаск.

Той се отпрати към Ерусалим, желайки да се запознае с апостолите. Много му се искаше да види Галилейските рибари, които бяха живели, молили се и общували с Христос, когато Той беше ходил по земята. Павел особено искаше да се срещне с Петър. Влизайки в Ерусалим, сега той по друг начин гледаше и на града, и на храма. Сега знаеше, че над града и Неговият народ, беше надвиснало Божието възмездие.

Огорчението и гнева на юдеите, предизвикани от обръщането на Павел, нямаша граници. Но Павел беше твърд като скала и се ласкаеше, че скоро щеше да разкаже на приятелите си за станалото с него чудо и те щяха да го последват и променят убежденията и вярата си в Исус. Преди съзнателно се противопоставяше на Христос и Неговите последователи, но когато Исус го беше спрял и изобличил в грях по пътя за Дамаск, той начаса беше оставил предишните си зли пътища, и искрено беше повярвал в Него. Сега той твърдо вярваше, че когато приятелите му и бившите съмишленици чуеха за обстоятелствата на неговото чудно обръщане и видеха, каква промяна беше

станала с него, гордите фарисеи, преследващи и предаващи на смърт вярващите в Божия Син, също щяха да се убедят, че се бяха заблуждавали, и щяха да се обединят с вярващите в Христос. Павел се опита да се присъедини към Христовите учениците, но много се огорчи и разочарова, виждайки, че те не го приемаха за свой. Християните още не бяха го забравили като гонител и подозираха, че той имаше намерение с лъжа да ги погуби. Наистина, те знаеха за голямото чудо, случило се при неговото обръщане, но откак Павел се беше уединил в Арабия, нищо определено не бяха чули и престанаха да се доверяват на слуховете за станалата с него промяна.

Срещата с Петър и Яков

Варнава беше пожертвал доброволно всичките си пари за поддръжка на Христовото дело и за облекчаване нуждите на бедните, и познаваше Павел още от времето, когато той преследваше вярващите. Сега отиде да се срещне с него и да поднови старото им познанство. Варнава не се съмняваше в думите му, изслуша разказа на Павел за чудното му обръщане и какво беше преживял от тогава, и го заведе при апостолите. Той им разказа по какъв чудесен начин Исус лично се беше явил на Павел по пътя за Дамаск, как беше разговарял с него, как в отговор на молитвата на Анания Павел отново беше прогледал и как след това беше проповядвал в синагогата в Дамаск, че Христос е Син Божий.

Съмненията на апостолите бяха разсеяни. Да се противят на Бога, те не можеха. От единадесетте апостоли по това време, в Ерусалим бяха само двама – Петър и Яков. С радост те протегнаха ръка на този, някога яростен гонител на тяхната вяра. Сега обичаха и почитаха Павел повече, отколкото преди се бояха и страняха от него. Тук и сега се срещнаха две велики личности на новата религия: Петър – един от избраните от Христос спътници по време на земната Му служба и Павел – бивш фарисей, който след възнесението на Исус се беше срещнал и разговарял с Него лице в лице, и беше видял във видение, какво Той правеше на небето.

Тази първа беседа оказа голямо влияние на Петър и Павел, макар че тя не беше продължила дълго, тъй като Павел бързаше да разпространява по-нататък Евангелието. Скоро гласът, който така рязко беше спорил със Стефан, беше чул в същата синагога, смело проповядващ, че Исус е Син Божий и отстояваше истината, за която беше умрял Стефан. Павел разказваше за своя чудесен опит и с препълнено сърце, копнеейки за своите бивши единовеци, проповядваше от старозаветните пророчества, както някога Стефан, със значителни доказателства, че разпънатият Исус е Божият Син.

Но Павел грешно беше преценил духа на юдейските си братя. Със същата ярост, с която преди се бяха нахвърлили на Стефан, сега те се опълчиха срещу Павел. Той разбра, че му предстоеше да се отдели от тях и сърцето му се изпълни с печал. Ако беше възможно, с радост щеше да отдаде живота си, тези хора да познаят истината. Но юдеите вече правеха планове да го убият и учениците започнаха да го убеждават да напусне Ерусалим. Павел не бързаше да замине от града; искаше му се поне още малко да се потруди, проповядвайки вестта за Исус Христос на своите братя юдеи. Той беше взел прекалено активно участие в разправата със Стефан и затова страстно му се искаше да изтрие този позор, смело отстоявайки истината, струваща живота на Стефан. Бягството му се струваше проява на страхливост.

Бягство от Ерусалим

Докато Павел никак не се опасяваше за последствията на своята смела постъпка и горещо се молеше в храма, Спасителят му се яви във видение и каза: „Побързай да

излезеш скоро от Ерусалим, защото няма да приемат твоето свидетелство за Мене”. Даже след това Павел не се решаваше да напусне Ерусалим, докато не убеди упоритите юдеи в истинността на вярата си. Той мислеше, че даже ако се наложеше да жертва живота си заради истината, и това нямаше да заплати онази ужасна сметка, която той сам предявяваше към себе си за смъртта на Стефан. И той каза: „Господи! Те знаят, че аз затварях и биех по синагогите ония, които вярваха в Тебе; и когато се проливаше кръвта на тоя мъченик Стефан, и аз бях там, и одобрявах, като вардех дрехите на тия, които го убиваха”. На това Бог му отговори по-категорично, отколкото преди: „Иди, защото ще те пратя далеч между езичниците” (Деян. 22:18-21).

Когато братята научиха за видението на Павел и за работата, с която Бог го беше натоварил, безпокойството им за него порасна; сега те докрай осъзнаха, че той беше избраният създ Божий, който беше предназначен да занесе истината на езичниците. Братята, боейки се от покушение срещу Павел, побързаха тайно да го изпратят от Ерусалим. Заминаването на Павел преустанови яростната съпротива на юдеите и църквата си отдъхна, в което време мнозина, повярвали в Христос, се присъединиха към нея.

Глава 39

Служенето на Петър

(Деяния на апостолите 9:32 – 11:18)

Продължавайки служенето си, апостол Петър посети вярващите в Лида. Тук изцери парализирания Еней, който вече осем години беше прикован към леглото. „Петър му рече: „Енее, Исус Христос те изцелява; стани, направи леглото си. И веднага той стана. И всички, които живееха в Лида и в Саронското поле го видяха, и се обърнаха към Господа”.

Недалеч от Лида се намираше град Йофия. По това време там беше умряла жена, на име Тавита, което значеше „Сърна”. Тя беше достойна ученичка на Исус, посветила живота си на милосърдие и любов към бедните и скърбящите; и беше усърдна във вярата. Смъртта ѝ беше голяма загуба за наскоро образуваната в този град църква, защото благородното ѝ служене много им липсваше. Научавайки, че Петър е бил в Лида и по чуден начин е излекувал човек, у вярващите в Йофия се запали надежда. Те изпратиха при него вестители да го помолят, да дойде при тях.

„И Петър стана и отиде с тях. И като дойде, заведоха го в горната стая; и всичките вдовици стояха около него, та плачеха и му показваха многото ризи и дрехи, които правеше Сърна, когато бе с тях”. Петър помоли всичките ѝ плачещи приятели да излязат от стаята. После коленичи и горещо призова Всемогъщия да върне живота и здравето на Сърна; „И се обърна към тялото и рече: Тавито, стани! И тя отвори очите си и като видя Петра, седна. И той ѝ подаде ръка и я изправи; после повика светиите и вдовиците, и представи им я жива”. Това велико чудо на възкресение от мъртвите, извършено с Божия сила, доведе много жители на Йофия да се обърнат към вярата в Исус.

Стотникът

„Имаше в Кесария един човек на име Корнилий, стотник, от така наречения Италийски полк. Той беше благочестив и боеше се от Бога с целия си дом, раздаваше много милостини на людетe, и непрестанно се молеше на Бога”. Макар че Корнилий беше римлянин, той, като научи за истинския Бог, отказа да служи на идоли. Следвайки Божията воля, той Му се покланяше искрено, от все сърце. Корнилий не общуваше с юдеи, но знаеше Божия нравствен закон и му се подчиняваше. Не беше обрзан и не принасяше жертви на Бога, затова юдеите го смятаха за нечестив. Но той поддържаше юдейската религия с доброволните си пожертвования и беше известен навсякъде, благодарение на добрите си дела и благосклонното влияние на хората. С праведния си живот този човек си беше спечелил добра репутация, както в средите на юдеите, така и сред езичниците.

Макар Корнилий да вярваше в пророчествата и да очакваше Месия, той не разбираше Благата вест, открита в живота и смъртта на Исус. Благодарение на неговата любов и послушание Бог беше приближил Корнилий към Себе Си и го беше приготвил за приемането на Спасителя. Осъждането идва, когато хората отхвърлят изпратената им светлина на истината. Стотникът беше човек от знатен произход и заемаше отговорно и почетно положение. Но тези обстоятелства не се бяха оказали отрицателни за достойнството на неговия характер. В него се съчетаваха искрена добродетел и величие, които го правеха човек с висока нравственост. Той пръскаше благословено влияние над всички, с които му се налагаше да общува.

Вярвайки в единния Бог като Творец на небето и земята, Корнилий зачиташе своя Създател, признаваше Неговия авторитет и се вслушваше в Неговите наставления по всички жизнени въпроси. Безупречно изпълняваше своите домашни задължения, както и задълженията си в службата, и в дома си беше издигнал олтар на Бога. Без помощ от Бога той не се осмеляваше да осъществява плановете си и да носи тежкото бреме на служебните си задължения. Много и горещо се молеше Корнилий, Бог да му помогне в живота. Всичките му дела бяха белязани с вяра и Бог го благославяше за порядъчността, щедростта и широките му възгледи, приближавайки се към него със Слово и Дух.

Ангел се явява на Корнилий.

Веднъж, докато Корнилий се молеше, Бог изпрати небесен вестител, който се обърна към него по име. Стотникът се изплаши, но разбра, че вестителят беше дошъл да му даде указания от Бога и попита: „Що е, Господи? А ангелът му каза: Твоите молитви и твоите милостини възлязоха пред Бога за спомен. И сега изпрати човек в Йопия, да повикат един Симона, чието презиме е Петър. Той гостува у някой си кожар Симон, чиято къща е край морето; той ще ти каже, що трябва да правиш”. Тук Господ отново проявяваше уважението Си към създадената от Него църква, призвана да проповядва Неговото вечно Евангелие на всички хора. Не на ангела беше поръчано да разкаже за кръста, възкресението и възнесението на Господ, а на човек, изложен, както и самият Корнилий, на земни слабости и изкушения. Небесният служител дойде с ясното намерение да съедини Корнилий с Божия служител, който да го напъти в истинския път на спасението.

Корнилий с радост се подчини на тази заповед и веднага изпрати свои хора да потърсят Петър, следвайки указанията на ангела. Точността, с която ангелът му обясни местонахождението на Петър, даже това, че беше споменал с какъв занаят се занимаваше човекът, у когото беше отседнал Петър, беше доказателство, че на небето много добре познават нашия живот и с какво се занимава човек през целия си земен път. На Бог бяха известни всекидневния труд и грижи, както на скромния труженик,

така и на царя, седящ на престола. Известни Му бяха както злите дела и наклонности на хората – скъперничество, алчност, тайни престъпления, егоизъм, така и добрите им дела – благотворителност, щедрост и доброта. Нищо не беше скрито от Бога.

Видението на Петър

Веднага след разговора с Корнилий, ангелът се отправи към Петър. В това време Петър, много изморен и гладен от пътя, се молеше на покрива на къщата. По време на молитвата му беше показано видение: „И видя небето отворено, и някакъв съд, като голяма плащеница да слиза, спуснат чрез четирите ъгъла на земята. В него имаше всякакви земни четириноги и гадини, и небесни птици. И дойде глас към него: Стани, Петре, заколи и яж. А Петър рече: Никак, Господи, защото никога не съм ял нещо скверно и нечисто. И пак дойде към него втори път глас: Което Бог е очистил, ти за скверно го не считай. И това стана три пъти, след което, съдът се вдигна веднага на небето”.

Това ни показва как се осъществява Божият план и как работи механизмът, провеждащ го в действие, благодарение на който Божията воля може да бъде изпълнена както на земята, така и на небето. Дотогава Петър никога не беше проповядвал на езичници вестта за Христос. Много от тях бяха слушали с огромен интерес това, което той учеше; но в съзнанието на учениците още не беше изчезнала стената на разделението и отчуждението, разрушена от смъртта на Христос. Апостолите лишаваха езичниците от преимуществото да слушат Евангелието. Много юдеи елинисти бяха приели вестта, проповядвана им от апостолите, много от тях откликнаха на призива и повярваха в Христос, но обръщането на Корнилий беше събитие от първостепенна важност сред езичниците.

Показаното видение с голямата плащеница, съдържаща различни животни и спусната от небето, изобличаваше Петър в закостеняло предубеждение против езичниците, тъй като не можеше да разбере, че благодарение смъртта на Христос, езичниците бяха станали съпричастни на дарените на юдеите преимущества и благословения, и по такъв начин бяха изравнени с тях. Някои настояваха, че с това видение Всевишният беше премахнал Своята забрана за употреба на месото за храна от животни, които се смятаха за нечисти, и разрешаваше да се яде свинско. Това е много тесногърдо и заедно с грешното тълкование, явно противоречащо както в контекста на Свещеното писание, в което се говори за видението, така и на станалото впоследствие.

Видението с всевъзможните животни в плащеницата, които Бог заповяда на Петър да заколи и яде, беше просто илюстрация за относително истинското положение на езичниците и уверение, че очистеното от Бог не трябваше да се нарича нечисто; а също, че благодарение смъртта на Христос, езичниците ставаха сънаследници на Божия Израел. Видението съдържащо изобличение и наставление. По това време усилията на Петър бяха изцяло съсредоточени на проповеди върху Евангелието за юдеите, а на езичниците той гледаше като на нечисти и не ги считаше достойни за Божиите обещания. Сега неговият разум достигна във всемирен мащаб Божия план за спасение. Размишлявайки над видяното, той получи обяснение на видението: „А докато Петър беше в недоумение какво значеше видението, което беше видял, ето, изпратените от Корнилия човеци, като бяха разпитали за Симоновата къща, застанаха пред портата, и повикаха, та попитаха: Тук ли гостува Симон, чието презиме е Петър? И докато Петър размишляваше за видението, Духът му рече: Ето, трима човека те търсят. Стани, слез, та иди с тях; защото Аз Съм ги изпратил”.

За Петър това беше трудна заповед, но той не се осмеляваше да следва чувствата си и затова се спусна в одаята и прие изпратените от Корнилий хора. Те му разказаха за

единственото си поръчение. Тогава Петър призна, че тъкмо беше получил заповед от Бога и веднага се съгласи да отиде с тях. Той грижливо ги настани да нощуват, а на сутринта се отправи за Кесария, съпроводен от шестима свои братя ученици. Те трябваше да бъдат свидетели за всичко, каквото той щеше да говори и прави при посещението си у езичника, тъй като Петър знаеше, че щяха да го призват да отговаря за дръзкото нарушение на юдейските учения и предания.

Пътуването продължи около два дена. Корнилий с радост отвори вратите на дома си за проповедника на Христовото Евангелие, който, съгласно Божието уверение, щеше да извести на него и домашните му пътя към спасението. Докато вестителите бяха ходили за Петър, стотникът беше събрал всичките си роднини и приятели, които беше успял да събере, за да слушат с него Божиите истини. Когато Петър пристигна, в дома на Корнилий се беше събрала достатъчно голяма група хора, жадни да чуят проповедта.

Посещението при Корнилий

Едва Петър беше влязъл в дома на езичника, Корнилий го посрещна не като обичан гост, а като представител на небето, изпратен му от Божия Син. Според източния обичай, децата се покланяха на родителите, а семплиите хора – на князете или имащите друга висока титла и уважавани от всички хора. Корнилий, благоговеейки пред този, когото Бог беше изпратил, падна в нозете на апостола и му се поклони.

От това Петър се ужаси и повдигна стотника, казвайки: „Стани; и сам аз съм човек“. После Петър му заговори с приятелски тон, за да отстрани чувството на благоговение и крайна почит, с които стотникът се беше отнесъл към него.

Ако Петър беше облечен с власт и положение, предписани му от римокатолическата църква, той щеше да поддържа, а не да отхвърля благоговейната почит, проявена от Корнилий към него. Тъй наречените приемници на Петър изискват да им коленичат в краката царе и императори, но сам апостолът потвърди, че той беше само един обикновен, слаб и изкушаван от грешки човек.

Петър предупреди събралите се за юдейските обичаи, съгласно които той нямаше право да се намира в едно общество с езичници, защото подобно общение означаваше обредно оскверняване. Това не беше забранено от Декалога, а от човешки предания, изискващи този строг обичай. Петър каза: „Вие знаете, колко незаконно е за юдеин да има сношение или да дружи с иноплеменник; Бог обаче ми показа, че не бива да наричам никого скверен или нечист. Затова, щом ме повикахте, дойдох без да възразявам; и тъй, питам ви, по коя причина сте ме повикали?“

Тогава Корнилий разказа за случилото се с него и за думите на ангела и заключи: „Начаса прочее пратих за тебе и ти си сторил добрината да дойдеш. И тъй, ние всинца, присъстваме тук пред Бога, да чуем все, що ти е заповядано от Господа“. Бог беше благоволил към евреите, предпочитайки ги сред всичките народи като Негов избран, специален народ, но този народ беше отхвърлил светлината, не бяха живели съгласно заповяданите им думи и принципи, и в Божиите очи бяха не по-добри от другите народи. Тези от езичниците, подобно Корнилий, които се бояха от Бога и живееха праведен живот, съгласно откритата им светлина, бяха обърнали благоволенieto в Неговите очи и той приемаше искреното им служене.

Вратата на праведния Корнилий не можеше да стане съвършена без познаването на Христос, затова Бог му беше изпратил светлина и знание за бъдещо израстване в праведност и истина. Мнозина отказват да приемат светлината, която им изпраща Божието провидение и в качеството на оправдание, привеждат думите, казани от Петър на Корнилий и неговите приятели: „... но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, угоден Му е“. Такива потвърждават, че не е важно в какво вярва човек,

главното е какво прави. Те трябва да постъпват съгласно откритата им светлина. Ако Бог запознае хората със слугите Си, съобщаващи им нова истина, потвърждаваща Словото Божие, те трябва с радост да я приемат. Истината носи прогресивен характер, тя възвишава разума. От друга страна, тези, които твърдят, че се спасяват само чрез вяра, си окачват дебело въже, направено от пясък, тъй като вярата се укрепва и усъвършенства само чрез дела.

Езичниците получават Светия Дух

На внимателно слушащите го хора Петър разказа за Исус - Неговият живот, служене, Неговите чудеса, как Го бяха предали и разпънали, за възкресението и възнесението Му, а също и за Неговата служба на небето в качеството на Представител на хората и техен Ходатай. Когато апостолът говореше, в сърцето му гореше с Божия Дух истината, която проповядваше. Слушателите бяха очаровани от изложеното учение, сърцата им вече бяха готови да приемат истината. Внезапно беседата беше прекъсната от изливането на Светия Дух, явил се, както в деня на Петдесетница. „И обрязаните вярващи, дошли с Петра, се смаяха, задето дарът, Светия Дух, се изля и на езичниците; защото ги чуха да говорят чужди езици и да величаят Бога. Тогава Петър проговори: Може ли някой да забрани водата, да се не кръстят тия, които приеха Светия Дух, както и ние? И заповяда да бъдат кръстени в името на Исуса Христа. Тогава му се примолеха да преседи няколко дни у тях”.

Изливането на Светия Дух не е равнозначно на кръщение. Винаги при обръщането към Бога човек задължително преминава следните последователни етапи - вяра, покаяние, кръщение. По такъв начин истинската християнска църква е обединена от един Господ, в една вяра и едно кръщение. Освещаващата благодат облагородява най-различни хора, но едни и същи велики принципи управляват живота на всяко Божие дете. Повярвалите езичници уговориха апостола и той остана при тях няколко дена, проповядвайки Исус Христос на тези, които живееха наблизо.

Когато братята в Юдея чуха, че Петър беше ходил в дома на езичник и проповядвал на събраните там хора, общувал и ял с тях в техния дом, те бяха изненадани и наскърбени от неговото странно, в техните очи, поведение. Вярващите се бояха, че подобна постъпка, струваща им се предизвикателна, се намираше в противоречие с това, което той беше учил преди. Спътниците на Петър бяха посрещнати със суров упрек: „Ти си ходил при необрязани и си ял с тях”.

Видение за растящата църква

Петър незабавно изложи на братята по вяра историята на случилото се. Той им обясни видението си, в което Бог го беше заставил да не обръща внимание на различията между обрязани и необрязани, да не счита другите народи нечисти, понеже Господ не гледа на лице. Той говори на братята как Бог му беше заповядал да отиде при езичниците, за това, как при него бяха дошли хората на Корнилий, за пътешествието си в Кесария, за срещата и беседите със стотника и хората, събрани в дома му. Братята бяха удивени от неговата предвидливост от факта, че въпреки, че сам Бог му беше заповядал да отиде в дома на необрязан, той беше взел със себе си шестима ученици, които бяха присъствали като свидетели на това, какво беше правил и какво беше говорил. Петър подробно събщи за беседата си с Корнилий, който беше му разказал за видението си, как му било заповядано да изпрати хора в Йопия и да доведат Петър, който да ги научи истината, благодарение на което, той и цялото му домочадие, роднини и приятели, можах да бъдат спасени.

Той подробно изложи всички събития от тази първа среща с езичниците, казвайки: „И когато почнах да говоря, Светият Дух слезе на тях, както и на нас изначало. Тогава си спомних думата на Господа, как каза: Йоан е кръщавал с вода, а вие ще бъдете кръстени със Светия Дух. И тъй, ако Бог даде същия дар и на тях, когато повярваха в Господа Исуса Христа, както и на нас, кой бях аз, та да можех да възпрепятствам на Бога“?

Слушайки всичко това, учениците се успокоиха. Те се убедиха, че поведението на Петър беше непосредствено изпълнение на Божия план и че трябваше да забравят старите предразсъдъци, и да се откажат от съзнанието за собствената си изключителност пред Евангелието на Исус Христос. „Като чуха всичко това, те престанаха да възразяват и славеха Бога, казвайки: И на езичниците, прочее, Бог даде покаяние, което докарва живот“.

Глава 40

Избавлението на Петър от тъмницата

(Деяния на апостолите 12:1-23)

Цар Ирод беше прозелит, обърнат към юдейската вяра и видимо с голяма ревност съблюдаваше церемониалния закон. Той управляваше Юдея, беше подчинен непосредствено на римския император Клавдий и носеше титлата „тетрарх“ (четверовластник) на Галилея. Желаяйки да придобие по-голямо благоразположение сред народа и надявайки се по този начин да запази положението си, той жестоко преследваше Христовата църква, за да угоди на юдеите. Този тиранин постави началото, като започна да руши домовете на вярващите, обираше имуществото им и хвърляше в тъмница ръководителите на църквата. Той заключи Яков в тъмница и после изпрати палач, за да го убие с меч, както беше постъпил навремето и с Йоан Кръстител. После, доби кураж и виждайки, че юдеите бяха доволни от усърдието му, хвърли в тъмницата и Петър. Тези зверства ставаха по времето на свещения празник Пасха.

Народът одобряваше убийството на Яков, макар че някои роптаеха затова, че беше извършено тайно, предполагайки, че публичната смърт щеше да окаже по-голямо въздействие на вярващите и съчувстващите им. Затова Ирод държеше Петър под стража, имайки намерение да го осъди публично, за да достави удоволствие на юдеите. Но да изведе престарелия апостол на публична екзекуция пред народа, събрал се в Ерусалим за Пасхата, не беше безопасно. Управителите се бояха, че белите коси на апостола щяха да предизвикат у народа жалост към него. Свещеници и старейшини се опасяваха, че и да можеха да мобилизират цялата си хитрост, с нищо нямаше да успеят да се противопоставят на вдъхновените призови на Петър, с които той така често беше въодушевявал народа, като изследваше живота и характера на Исус Христос. Ако това се случеше, си мислеха юдеите, народът щеше да изиска от царя неговото освобождение.

Понеже, под различни предлози, екзекуцията на Петър се отлагаше до свършването на Пасхата, членовете на църквата имаха достатъчно време дълбоко да изследват сърцата си и искрено, и горещо да се молят. Отчаяни молби, сълзи и пост – така можеше да се опише състоянието на църквата по времето на арестуването на Петър. Християните непрестанно се молеха за него, тъй като разбираха, колко нужен беше той точно в този критичен момент за делото на Господа, когато без специалното вмешателство от страна на Бог, църквата на Христос би била унищожена.

Накрая определиха деня за екзекуция, а молитвите на вярващите, както и преди, се издигаха пред Бога. По времето, когато те с отчаяни сърца страстно викаха към Господ, Божии ангели охраняваха измъчения в тъмницата апостол. Когато човек попадне в екстремални обстоятелства, у Бог се явява прекрасната възможност да изяви мощта и любовта Си. Отляво и отдясно на Петър имаше въоръжени войници, към китката на всеки от които с вериги беше прикован Петър. Затова той даже не можеше да се помръдне от мястото си, без тяхното съгласие. Вратите на затвора, пред които също стояха въоръжени войници, бяха щателно заключени. Всяка възможност, да бъде спасен с човешки усилия, беше изключена.

Окаяната ситуация, в която се беше оказал апостолът, не го доведе до отчаяние. След горчивото разкаяние заради отричането си от Христа, Петър непоколебимо и безстрашно срещаше всяка опасност, при това проявявайки голямо мъжество и храброст, той все така страстно проповядваше разпънатия, възкръснал и възнесъл се на небето Спасител. Смяташе, че беше дошло времето, да отдаде живота си за Христос.

В нощта преди екзекуцията Петър, прикован с веригите, спеше както обикновено, между двамата охраняващи го войници. Ирод, помнейки, как Петър и Йоан веднъж вече бяха изчезнали от тъмницата, усили двойно охраната. За да бъде гарантирана бдителността на войниците, беше им казано, че отговаряха с главите си за затворника. Както беше споменато, Петър беше заключен в изсечена в скалата затворническа килия, вратите на която щателно бяха заключени с много ключалки и резета; шестнадесет войника го вардеха, сменяйки се един друг ден и нощ, през определено време. Едновременно го охраняваха четири човека. Римските войници изключваха всякаква възможност да се изскубне от тъмницата, но съгласно Божията воля, всичките усилия на стражите само помогнаха за по-пълния и впечатляващ триумф на Божията сила, извеждайки Петър от тъмницата. Посягайки на живота на верния Божий слуга, Ирод беше вдигнал ръка против Всемогъщия и трябваше да претърпи съкрушително поражение.

Ангелът освобождава Петър

В тази последна, преди екзекуцията нощ, могъщ ангел, на когото беше поръчано да спаси Петър, се спусна от небето и изведнъж масивните врати, зад които беше измъчван този избран Божий мъж, се отвориха без чужда помощ. Ангелът на Всевишния мина през тях и те безшумно се затвориха след него. Той влезе в килията, изсечена в скалата. Петър спеше необезпокояван; с детски сън, неговото лице беше спокойно и изразяваше пълно доверие в Бога, като че ли редом с него не бодърстваха двама силни часовой, приковани към него с тежки вериги. Тъмницата се озари от светлината, идваща от ангела, но апостолът продължаваше да спи. Спеше с укрепващ и обновяващ силите сън, както можеше да спи само човек, с неопетнена съвест.

Петър не се събуди докато не почувства, че някой се докосва до рамото му, докато не чу глас, казващ му: „Ставай бърже!“. Отвори очи и видя, че килията, в която никога не беше прониквал лъч слънце, сега беше озарена от небесна светлина и пред него стоеше преславен ангел. Той механично се покори на думите му и повдигайки ръка, едва осъзна, че веригите бяха паднали от китките му. Отново ангелът му заповяда: „Опаши се и обуи сандалите си!“

И отново механично Петър се подчини, не можейки да откъсне смаяния си поглед от своя чуден посетител, мислейки, че това беше сън или видение. Въоръжените войници лежах без да помръдват, като изсечени от мрамор. Ангелът пак заповяда на Петър: „Облечи дрехите си и дойди подир мене!“. После, когато Петър се облече, това небесно същество се отправи към вратата, а обикновено разговорливият Петър го

последва, загубил дар слово от изумление. Те минаха покрай стоящите, без да помръднат караули и приближиха вратата, заключена с тежки ключалки, която се отвори и после сама се затвори, като в същото време стражите отвътре и отвън неподвижно стояха на поста си.

Стигнаха до втората врата, охранявана отвътре и отвън. И тази врата се отвори и затвори така леко, както и първата – без зор и скърцане на пантите и резетата. Минаха през нея и тя отново безшумно се затвори. Сега, когато минаха и през третата врата, се оказаха на улицата. При това, не беше казана нито една дума, не се чуваше даже звук от стъпки. Ангелът плавно вървеше отпред, окръжен от ослепителна ярка светлина, а смаяният Петър, все още мислейки, че това беше сън, следваше своя избавител. Така те минаваха улица след улица, а после ангелът, изпълнил мисията си, неочаквано изчезна.

Небесната светлина изчезна и Петър се оказа в непрогледен мрак. Когато очите му привикнат с тъмнината, той съгледа, че стои сам на безлюдната улица. В лицето му подухваше прохладен нощен вятър. Чак сега той осъзна, че това не беше сън или видение. Разбра, че беше свободен и се намираще в позната част на града. Той позна мястото, което толкова често беше посещавал и на което трябваше за последен път да посрещне утрото, отправяйки се към мястото за предполагаемата екзекуция. Апостолът опитваше да си спомни всичко, което се беше случило през последните няколко минути. Спомни си как спеше, прикован между двама стражари, събут и без горни дрехи. Огледа се и видя, че беше облечен и препасан. Китките му, подпухнали от тежките окови, сега бяха свободни и той разбра, че освобождението му не беше халюцинация, не беше сън, а блажена действителност. Сутринта рано трябваше да го заведат на екзекуция, но ангел го беше избавил от затвора и смъртта. „И Петър, като дойде на себе си, рече: Сега наистина зная, че Господ изпрати ангела Си и ме избави из ръката на Ирода, и от всичко, което юдейските люде очакваха”.

Отговор на молитвите

Апостолът веднага се отправи към дома, където братята се бяха събрали и в този късен час ревностно се молеха за него. „И когато Петър похлопа на вратичката в портата, една слугиня, на име Рода, излезе да послуша кой е. И щом позна Петровия глас, от радост не отвори вратата, а се завтече да извести, че Петър стои пред вратата. А те ѝ рекоха: Ти си луда. Но тя настояваше, че това, що им казва е вярно. Тогава те думаха: Това е неговият ангел. А Петър продължаваше да хлопа; и като отвориха, видяха го и се смаяха. А той им помахаше с ръка да мълчат и им разказа как го изведе Господ из тъмницата. И като им каза: Явете това на Якова и на братята, излезе, та отиде на друго място”.

Радост и хвала към Бога обхвана сърцата на молещите се и постещи християни, тъй като Бог беше отговорил на горещите им молитви, освобождавайки Петър от ръцете на Ирод. На сутринта се събра тълпа, желаеща с очите си да види екзекуцията на апостола. Ирод изпрати стражите в тъмницата за Петър. Апостолът трябваше да бъде изведен от въоръжен отряд войници не толкова, за да изключат възможността от бягство, колкото да бъде демонстрирана силата и властта на царя, заплашвайки така всички съчувстващи му. Изпратените видяха, че стражата както и преди охраняваше вратите на тъмницата; резетата и ключалките бяха на местата си, веригите висяха на китките на войниците, но затворникът го нямаше.

Възмездие за Ирод

Когато му доложиха за това, Ирод освирепя. Обвинявайки стражата в измяна, той издаде заповед да екзекутират всички войници, охранявали Петър, защото били заспали на поста си. В дълбочината на душата си той добре разбираше, че Петър не беше освободен с човешка сила, но беше решил да не признава, че Божествената ръка беше развалила коварните му замисли. По този начин цар Ирод не се смири, а дръзко хвърли предизвикателство на самия Бог.

Скоро след тези събития Ирод се отправи за Кесария. Там той беше устроил пишно празненство, за да предизвика възхищението и одобрението на народа. На този пир, любителите на удоволствия, събрани от всички части на града, нямаха мярка във веселието и виното. Ирод се появи пред всички в пишно облекло. Дрехите му, блестящи от сребро и злато, на които си играеше яркото отражение на слънцето, ослепиха съзерцаващите го. С величествена помпозност и престорено величие той стоеше пред тълпата, обръщайки се към народа с изискана реч.

С блестяща външност и проникновеност, изисканата реч на царя предизвика силно впечатление у събралите се. Възприятията им бяха претъпени от веселието и виното; бяха заслепени от святкащите украшения и очаровани от величествената му осанка и красноречие; в див възторг те прославиха Ирод, наричайки го бог, заявявайки, че смъртен човек не можел така величествено да изглежда и така красноречиво да говори. После събраните заявиха, че винаги са го почитали като управител, но за в бъдеще, щяха да му се покланят като на бог.

Ирод знаеше, че не заслужава ни една от дадените му сега почести, но не изобличи народа в идолопоклонство и прие всичко като заслужено. Лицето му придоби самонадеян и горделив израз, когато тълпата закрещя: „Глас Божий, а не човешки“. Тези гласове, които сега прославяха този отявлен злодей, няколко години преди това, истерично бяха крещели: „Разпни Го! Разпни!“. Ирод приемаше тези евтини възгласи с огромно удоволствие и тържество в сърцето. Но внезапно лицето му се измени – стана мъртво-бледо, изкриви се в невъобразима мъка, на челото му избиха едри капки пот. По някое време, ужас и болка го приковаха на мястото му, а после, обръщайки се към изплашените си приятели, изкривил посинялото си лице, закрещя с глух, отчаян глас: „Този, когото вие превъзнасяте като бог, е сразен от смъртта!“.

Изнесоха, от мястото на мръсния гуляй и пишно веселие, гърчещия се от болка Ирод, който сега, само от един поглед, предизвикваше отвращение. Минута преди това той имаше самонадеян вид и приемаше поклонението на тълпата, но сега разбираше, че съдбата му се намираще в ръцете на Един, по-могъщ от него във Вселената. Завладяха до угризения на съвестта. Спомни си жестоката заповед за убийството на невинния Яков; за гоненията на Христовите последователи; за замислената от него екзекуция и изтръгнатия от неговите ръце, от Бога, Петър; за досадата и неудовлетворената си ярост, примесени с безумен гняв към безжалостно умъртвените стражари на тъмницата. Той чувстваше, че Божият пръст, спасил апостола от смърт, сега се докосваше до него, безжалостния гонител. Нямахме облекчение, ни физическа болка, ни агония, в които да не беше се намирал разума му и Ирод вече не се надяваше на нищо. Той знаеше Божия закон, който гласеше: „Да нямаш други богове, освен Мене!“ (Иzx. 20:3) и знаеше, че приемайки поклонението на хората, той беше препълнил мярката на беззаконието си, и беше си навлякъл справедливия Божий гняв.

Същият ангел, който се беше спуснал от небесните чертози, за да спаси Петър от произвола на палача, стана за Ирод вестител за гняв и съд. Но ако тогава се беше докоснал до Петър, за да го събуди, сега се докосваше до нечестивия Ирод, за да го срази със смъртна болка. Бог изливаше над него проклятието Си за гордостта, за предизвикателния му външен вид, когато той безсрамно демонстрираше пред изумения

народ бляскавите си дрехи. Ирод беше жив изяден от червеи и умря в ужасни телесни и душевни мъки, получавайки справедливо възмездие от Бога.

Тази проява на Божието правосъдие оказа силно влияние на народа. Вестта, че апостолът по чуден начин беше освободен от тъмницата и от смъртта, и че неговият гонител беше поразен от Божие проклятие, се разнесе из околностите на страната и мнозина бяха привлечени към вярата в Христос.

Глава 41

В далечни страни

(Деяния на апостолите 13:1-4; 15:1-31)

Апостоли и ученици, напуснали Ерусалим по време на яростните гонения, разразили се след мъченическата смърт на Стефан, започнаха да проповядват Христос в околните страни, съсредоточавайки усилията си върху благословенията на евреи и юдеи – елинисти. „Господната ръка беше с тях; и голямо число човеци, като повярваха, се обърнаха към Господа” (Деян. 11:21).

Чувайки тези добри известия, вярващите в Ерусалим се зарадваха. Те изпратиха Варнава, „мъж благочестив и изпълнен със Светия Дух и вяра” в Антиохия, столицата на Сирия, да помага на местната църква. Той успешно се трудеше там и понеже работата ставаше все повече, Варнава уговори Павел да дойде в Антиохия, и те заедно се трудиха в продължение на една година в този град, наставлявайки хората в истина и приобщавайки към църквата нови души.

Населението на Антиохия се състоеше както от юдеи, така и от езичници. Градът беше широко известен на любителите на празен живот и всевъзможни удоволствия, благодарение на целителното влияние на здравословния климат и природата, изобилстваща с живописни ъгълчета, богатството и високата си култура. Обширната търговия позволяваше на Антиохия да стане важен център, където се срещаха търговци от най-различни националности. Градът тънеше в разкош и пороци. За нечестивите й жители, накрая Антиохия беше постигната от Божието възмездие. Именно в този град последователите на Христос първи се нарекоха „християни”, защото Христос беше главната тема в тяхното учение, проповеди и разговори. Отново и отново те си преразказваха събитията, станали в дните на Неговата земна служба, когато учениците бяха имали благословената възможност да бъдат с Него. Без умора те свидетелстваха за Неговото учение и чудни изцеления, как Той беше изгонвал бесове и възкресявал мъртви към живот. С треперещи устни и със сълзи на очи те разказваха за Неговата мъчителна борба в Гетсимания, за предателството, съда и разпятието, за търпението и смирението, с които беше понесъл всичките оскърбления и изтезания от враговете, за Неговите Божествени милост и състрадание, с които се беше молил за издевателстващите над Него. Беше им радостно да си спомнят Неговото възкресение и възнесение, Неговата служба на небето като Посредник между падналото човечество и Бога. Езичниците съвсем справедливо ги наричаха християни, тъй като проповядваха Христос и се молеха на Бог в Негово име.

В гъсто населената Антиохия Павел намери отлично поле за работа. Неговата образованост, мъдрост и активност оказаха решително влияние на жителите на града и на тези, които често идваха тук.

Дейността на всички апостоли се координираше от Ерусалим, където на ежегодните празници се събираха юдеи от всички страни, говорещи на различни езици. В такива

дни апостолите проповядваха за Христос с непоколебимо мъжество, знаейки при това, че по тази причина, животът им постоянно се намираше в опасност. Много хора се обръщаха, присъединяваха се към Христовата църква и се връщаха по домовете си, намиращи се в различни части на обширната Римска империя, сеейки семената на истината сред разни народи, от всички слоеве на обществото.

Петър, Яков и Йоан бяха уверени, че Бог ги беше назначил да проповядват сред своите съотечественици, а Павел, по време на молитва в храма, беше получил от Бог поръчение, да отиде при езичниците и ясно беше видял пред себе си откриващото му се широко поле за мисионска работа в далечните страни. За да приготви своя слуга за тази напрегната и важна работа, Бог по особен начин го беше приближил към Себе Си и му беше открил картината на небесна слава и великолепие.

Ръкополагането на Павел и Варнава за служене

В антиохийската църква Бог, чрез Духа Си, общуваше с преданите Му пророци и учители. „И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която Съм ги призвал” (Деян. 13:2). Тези апостоли по най-сериозен начин се посветиха на Бог с пост и молитва, и най-тържествено им бяха възложени ръце. После ги изпратиха да се трудят сред езичниците. И Павел, и Варнава работиха като служители на Христа, и Бог изобилно благославяше усилията им; а никой преди това не беше официално ръкополаган за евангелско служене чрез молитва и възлагане на ръце. По такъв начин тези Христови слуги, облечени с всяка духовна власт, бяха упълномощени от църквата не само да учат на истината, но и да извършват кръщения и да организират църкви. Започваше много важен период – християнството встъпваше в нова епоха. Въпреки че стената на разделение между юдеи и езичници беше рухнала благодарение смъртта на Христос, и езичниците, наравно с юдеите, получаваха всички преимущества на Евангелието, пелената от очите много обърнати в християнството юдеи още не беше паднала, и те не можеха да видят различията между юдеи и езичници, премахнати от Божия Син. Сега предстоеше енергично проповядване на Евангелието сред езичниците, в резултат на което в църквата трябваше да се вляят голямо число новообърнати, а това щеше да укрепи всички.

Но в този случай апостолите, призвани да ръководят тази работа, щяха да се окажат под подозрението на фанатично настроените юдеи и против тях щеше да възникне силно предубеждение. Учението и възгледите на апостолите тогава щяха да ги доведат до обвинение в ерес и авторитетът им като служители на Евангелието щеше да бъде подронен в очите на много повярвали в Христа юдеи. Бог беше предвидил всички тези трудности, с които щяха да се сблъскат Неговите служители и беше дал на църквата Си откровение, да отдели Павел и Варнава за проповядването на Евангелието сред езичниците, дарявайки ги с неоспорима власт, дадена им от самата църква.

По-късно започнаха да злоупотребяват с обряда за посвещението за специално служене чрез възлагане на ръце. Съвсем неоправдано започнаха да преписват магическа сила на този акт, като че ли с полагаането на ръце човек мижеше моментално да получи сила свише за всякаква духовна работа, сякаш в този обред се съдържаше някакво тайнство. В разказа, как църквата беше отделила двамата апостоли, само е записано, че на тях бяха положени ръце и какво значение е имало това за тяхното мисионско служене. Павел и Варнава вече бяха получили поръчението си от самия Бог и обредът за ръкополагането не им беше прибавил благодат, и не ги направи недостойни. Това беше общоприета форма за назначение на определено служене и признание на църквата за правата на служителя. Този обред стана печат на църквата на Божието дело.

Първата Генерална Конференция

Някои от вярващите юдеи, живеещи в Антиохия, повдигнаха въпрос, който доведе до широки дебати в църквата и разтревожи вярващите езичници. Те с голяма увереност заявяваха, че никой не може да се спаси, ако не съблюдава целия Моисеев закон и ако не се обреже.

Това беше важен въпрос, който по най-сериозен начин повлия на църквата. Павел и Варнава енергично се противопоставиха на новото учение протестирайки, защото принуждаваха езичниците да се обрязват и да съблюдават церемониалния закон. От друга страна, мнозина вярващи юдеи в Антиохия се присъединиха към мнението на братята, пристигнали от Юдея. Този несправедливо обсъждащ се въпрос премина в спорове и борба на мнения, и продължи дотогава, когато членовете на антиохийската църква, опасявайки се, че непрекъсващата дискусия можеше да доведе до разкол между вярващите, реши да изпратят Павел и Варнава с няколко служители в Ерусалим, за да изложат същността на делото на апостолите и презвитерите. Предстоеше им да се срещнат с делегати от различни църкви и с тези, които пристигаха в Ерусалим за ежегодните празници. По това време споровете бяха прекратени до окончателното решение, което трябваше да бъде прието на общата среща на ръководителите на християнското движение. Всички общини, намиращи се на територията на Римската империя, занапред трябваше да следват това прието решение. Пристигайки в Ерусалим, посланиците на антиохийската църква разказаха на събралите се братя за успешните проповеди върху Евангелието сред езичниците, а после и за объркването, възникнало в църквата, с идването на някои обърнати от фарисеите, обявяващи, че езичниците били длъжни да се обрязват и да съблюдават целия закон на Моисей.

Евреите винаги се бяха гордели със своите богослужения, редът на които беше постановил сам Бог и бяха си направили извода, че щом Бог някога подробно беше записал реда на юдейските богослужения, малко вероятно беше Той да промени каквото и да е в тези предписания. Те настояваха на това, че юдейските закон и обреди трябваше да бъдат включени в християнските богослужения, все още не разбирайки, че смъртта на Христос на Голгота беше сложил край на тези обреди; не осъзнаваха, че всички техни жертвоприношения бяха праобраз на жертвената смърт на Сина Божий, че праобразът се беше въплътил в образ и учредените някога от Бога обреди и жертвоприношения, съставлящи основата на юдейската религия, бяха отменени поради непотребност.

Павел се беше гордял с фарисейската си строгост, но след като Христос му се беше явил по пътя за Дамаск, бяха му открити мисията на Спасителя и принципите на служене за обръщането на езичниците. Беше разбрал различията между живата вяра и мъртвия формализъм. Нещо повече, Павел потвърди, че той, като един от потомците на Авраам, съблюдаваше Десетте заповеди в духа и буквата толкова неотклонно, както и до обръщането си в християнството. Но беше разбрал, че праобразното служене трябваше в най-скоро време да бъде прекратено, защото жертвата, на която то сочеше, беше вече принесена и сега светлината на Евангелието разпространяваше славата на юдейската религия, придавайки ново значение на древните ѝ обреди.

Примерът на Корнилий

Изглеждаше, че въпросите за обрязването и следването на Моисеевия закон, поставяха пред събраните непреодолими трудности - дали апостолите и презвитерите нямаше да стигнат до задънено решение? В края на краищата това беше проблем, от

който зависеше благополучието на църквата и ако самата тя не съществуваше, вече да беше разрешен от Светия Дух. Той надари апостолите с мъдрост, така че те, осветени свише от разсъдливост, правилно да разрешат този вълнуващ всички църкви въпрос.

Петър убеждаваше събраните, че Светият Дух вече беше обмислил този спорен въпрос, давайки еднаква сила както на необрязаните езичници, така и на обрязаните юдеи. За потвърждение на думите си той подробно разказа видението си, в което Бог му беше показал плащеницата, пълна с всякакви видове четириноги животни и му беше заповядал: „Заколи и яж!“. Когато беше отказал, позовавайки се на това, че никога не беше ял нищо скверно, Бог му беше казал: „Коего Бог е очистил, ти за скверно не го считай“ (Деян. 10:15).

Петър каза: „И сърцеведец Бог им засвидетелства като даде на тях Светия Дух, както и на нас; и не направи никаква разлика между нас и тях, като очисти сърцата им чрез вяра. Сега прочее, защо изпитвате Бога, та да налагате на шията на учениците хомот, който нито бащите ни, нито ние, можехме да носим?“ (Деян. 15:8-10).

Декалогът не беше робство, както твърдяха някои, противящи се на изискванията на закона. Тук Петър говореше за церемониалните обреди, които губеха силата си и бяха отменени с разпъването на Христос. Това встъпление на Петър предразположи събралите се търпеливо да изслушат доводите на Павел и Варнава, които им разказаха какво беше извършил Бог чрез тях между езичниците.

Решението

Яков също решително изказа мнението си пред събранието, че на Твореца беше угодно да надари езичниците с тези преимущества и благословения, с които беше надарил и юдеите. На Бог не Му беше угодно да възлага на обърнатите езичници изисквания и обредни закони, и апостолите, и пасторите, след щателно разглеждане на въпроса, видяха Неговото решение в тази светлина, и се съгласиха с мнението на Божия Дух. Председателстващият събора Яков, произнесе окончателното решение: „Затуй, аз съм на мнение, да не отегчаваме тия от езичниците, които се обръщат към Бога“.

Постановлението на събора гласеше, че обредните закони и по-специално обрязването, не само че не трябваше да се натрапва на езичниците, но даже не им се препоръчваше. Яков подчерта каква особено огромна промяна беше за езичниците обръщането им към Бог и следователно, да ги затрудняват със смущаващи и изискващи съмнения въпроси, не беше нужно; така те с радост щяха да следват Христос. В същото време езичниците трябваше да се откажат от обичаите, противоречащи на обективните възгледи на юдейските братя или предизвикващи предубеждение към тях. Затова апостолите и презвитерите решиха да напишат писмо до повярвалите езичници, в което ги молеха за въздържане от идоложертвено, блудство, удавено, кръв, да съблюдават Божиите заповеди и да живеят в чистота и святост. По този начин езичниците получиха уверение, че хората, настоявали за обрязване, не бяха упълномощени за това от апостолите.

Като авторитет им препоръчваха Павел и Варнава, хора, изложили живота си на опасност заради Господа. Заедно с апостолите бяха изпратени и Юда и Сила, за да донесат на вярващите устно решението на събора. Четиримата Божии служители се отправиха за Антиохия с писмена и устна вест, за да бъде сложен край на всички спорове, тъй като това беше Гласът с най-висшата власт на земята.

Съборът, решил тези проблеми, се състоеше от юдейски и езически презвитери от основаните християнски църкви в Ерусалим и избрани делегати, представляващи антиохийската и други църкви. Съборът не претендираше за непогрешимост на

решенията си; те бяха продиктувани от здрав смисъл, просветлени свише и бяха утвърдени от авторитета на църквата, учредена на земята от самия Христос. Присъстващите стигнаха до извода, че сам Бог беше отговорил на повдигнатите въпроси, беше надарил езичниците със Светия Дух и на тях им предстоеше само да следват ръководството на Духа.

Този въпрос беше решен не чрез общо гласуване на всички християни, но апостолите и презвитерите – влиятелни, здравомислещи хора – подготвиха и огласиха постановлението, което впоследствие приеха всички християнски църкви. Разбира се, не всички бяха доволни от такова решение, появиха се групи от възмутени, несъгласни с решението на събора. Те решиха да действат по своему: роптаеха, заяждаха се с братята, предлагаха нови планове и се стремяха да попречат на работата на посветените служители, на които Бог беше поръчал да преподават учението на Христос. От самото начало християнската църква се срещна с подобни препятствия, които така често щяха да възникват впоследствие в продължение на цялата ѝ история.

Глава 42

Годините на служене на апостол Павел

Павел беше неуморим труженик. Постоянно пътуваше от място на място. Понякога пътят му минаваше през сурови страни, през реки и морета, в бури и урагани. Верният Божий слуга не можеше да допусне, че нещо можеше да му попречи за делото, поверено му от самия Христос. Той служеше на Бог и изпълняваше волята Му. Устно и писмено разгласяваше на хората вестта, която винаги беше ободрявала и придавала сили на Божията църква. За нас, живеещите в изключително време от земната история, вестта, която апостол Павел проповядваше, е толкова актуална, колкото и в зората на християнската ера, понеже тя винаги ясно е говорила за опасностите, грозящи църквата, и лъжеученията, с които предстоеше да се срещне Божият народ.

От една страна в друга, от град в град ходеше Павел, проповядващ Христос и организиращ нови църкви. Навсякъде, където го слушаха, правеше всичко възможно да разкрие на хората техните заблуждения и да обърне стъпките им в пътя на вярата. Тези, които благодарение на неговите неуморни усилия приемаха Христос, се обединяваха в църкви. Апостолът създаваше общини, даже ако само няколко човека бяха откликнали на Светия Дух. В същото време Павел не забравяше църквите в много градове, организирани от него по-рано. Колкото и малочислена да беше някоя група вярващи, той непременно се грижеше и интересуваше от дейността ѝ.

Призванието на Павел изискваше твърде много – той се трудеше, със собствените си ръце заработваше хляба си, организираще нови общини и успяваше да пише послания до вече съществуващите. Но за всички си труд казваше: „Братя, аз не считам, че още съм уловил, но едно правя – като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка, за наградата на Божието от горе призвание в Христа Исуса” (Фил.3:13,14). В продължение на цялото свое служене той неотклонно се стремеше към една единствена цел – да остане верен на Христос. Този Христос, Който му се беше открил, когато той, Павел, злостно хулеше Неговото име и използваше всички, предоставени му на разположение средства, да застава и други да Го хулят. Единствена цел в живота на Павел беше служба и прослава на Този, Чийто име някога предизвикваше у него презрение. В сърцето му гореше неудържим стремеж за обръщането на нови души за Спасителя. Юдеи и езичници, изпитващи ненавист към

християнството, нерядко жестоко преследваха Павел, не веднъж се опитваха да го убият, но нищо не можеше да го застави да се отклони от целта си.

Павел анализира своя жизнен път

Обръщайки се към църквата във Филипи, Павел описа своя жизнен път до обръщането си. „При все, че аз мога и на плътта да упова. Ако някой друг мисли, че може да уповае на плътта, то аз повече, бидейки обрязан на осмия ден, от Израелевия род, от Вениаминовото племе, евреин от евреи, досежно закона фарисей, по ревност - гонител на църквата, по правдата, която е от закона, непорочен” (Фил. 3:4-6).

След обръщането си, той свидетелства: „А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа да придобия” (Фил. 3:8,9).

Тази праведност („от закона”), която преди означаваше толкова много в очите му, сега беше изгубила всякаква ценност. С цялото си съществуване той се стремеше „за да позная Него, силата на Неговото възкресение и общението в Неговите страдания, ставайки съобразуван със смъртта му, дано всякак достигна възкресението на мъртвите. Не че съм сполучил вече, или че съм станал вече свършен; но гоня изподир, дано уловя, понеже и аз бидох уловен от Христа Исуса. Братя, аз не считам, че още съм уловил, но едно правя – като забравям задното и се простирам към предното, пускам се към прицелната точка за наградата на Божието отгоре призвание в Христа Исуса” (Фил. 3:10-14).

Неуниващ при никакви обстоятелства

Погледнете на изранения Павел, хвърлен в подземния затвор във Филипи, пеещ песен на хвала в мълчанието на нощта. След като земетресение беше отворило тъмницата, отново се чува неговият висок глас, ободряващ стражарите езичници: „Недейте струва никакво зло на себе си, защото всички сме тука” (Деян. 16:28). Всички затворници останаха по местата си по примера на един благочестив затворник. А стражарят, събудил се духовно, осъзнал силата и истинската вяра, поддържащи и укрепващи Павел, заразпитва за пътя на спасението и заедно със семейството си се присъедини към преследваната група ученици на Христос.

Погледнете проповядващия пред събралите се на аеропага Павел, който отговаря на научните доводи на своите опоненти с научни доводи, на логичните теории – с логични теории, на философията - с философия. Забележете с какъв такт, роден от Божествена любов, той посочва към Исус, като на „невидимия Бог”, Когото неговите слушатели не знаеха да почитат; и как цитирайки стиховете на един гръцки поет, Павел изобразява Неговия Отец, деца на Когото бяха и те. Обърнете внимание колко смело в този век, когато обществото беше разделено на съсловия, когато на простите хора не бяха признавани никакви права, той издигаше пред събралите се великата истина за човешкото братство, обявявайки, че Бог „от една кръв... произведе целия човешки род за населяване по цялото лице на земята”. После той убедително доказва, как Божиата благодат и милост в продължение на цялата история на човешкия род предпазваше хората, така като Той „направил от една кръв всичките човешки народи да живеят по цялото лице на земята, като им е определил предназначени времена и пределите на заселищата им; за да търсят Бога, та дано биха Го поне напипали и намерили, ако и да не е Той далеч от всеки един от нас” (Деян. 17:26, 27).

Послушайте какво говори Павел на съда у Фест, когато той убеждава в истинността на Евангелието, а цар Агрипа възкликва: „С малко думи искаш да ме убедиш да стана

християнин” (Деян. 26:28). С каква вежлива учтивост Павел, посочвайки веригата, към която е прикован, отговаря: „Молил се бих Богу, щото, било с малко думи, било с много, не само ти, но и всички, които ме слушат днес, да станат такива, какъвто съм аз, освен тия окови” (Деян. 26:29).

Ето как Павел описва своя живот: „Много пъти съм бил в пътешествия; в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в град, в опасност в пустиня, в опасност по море, в опасност между лъжебрата; в труд и мъка, много пъти неспане, в глад и жажда, много пъти в неядене, в студ и голота” (2 Кор. 11:26,27).

„Трудим се, работещи със своите ръце; като ни хулят, благославяме; като ни гонят – постоянстваме; като ни злословят – умоляваме; станахме до днес като измет на света, помия на всичко” (1Кор.4:12,13). „...като наскърбени, а винаги радостни; като сиромаси, но обогатяващи мнозина; като че нищо нямаме, но притежаващи всичко” (2 Кор. 6:10).

Служене в окови

Въпреки че дълго време Павел се намираще в тъмница, Господ извърши чрез него Своята специална работа. Даже веригите му станаха средство за разпространение на вестта за Христос и по този начин, прославиха Бог. Когато го изпращаха на съд от един град в друг, той свидетелства пред царе и управители за Исус и за чудните подробности от своето обръщане в християнството; по такъв начин тези хора не можеха да осъдят Павел, да се оправдаят с незнание за учението на Исус. Хиляди повярваха в Него и се зарадваха в името Господне.

Аз видях, че специалното Божие намерение беше изпълнено по време на пътуването на Павел до Рим, по море. По Божий замисъл екипажът на кораба със собствените си очи видя Неговата сила, която Павел изяви, за да чуят тези хора за Исусовото име; и благодарение проповедта на Павел, потвърдена с извършените чудеса, мнозина се обърнаха. Неговите доводи убеждаваха царе и управници, и когато той, с усърдие и силата на Светия Дух проповядваше Исус, и разказваше интересни събития от живота си, те все повече и повече се убеждаваха, че Исус е Божият Син.

Глава 43

Мъченическата смърт на Павел и Петър

Христовите апостоли, Павел и Петър, се трудиха много години, далеч един от друг. Павел проповядваше Евангелието на езичниците, а Петър работеше главно сред юдеите. Но по Божие провидение и на двамата им предстоеше да занесат свидетелството за Христос в столицата на тогавашния свят, и там да пролеят кръвта си, ставайки семе, от което израсна богата нива от светии и мъченици в името Христово.

По времето, когато Павел за втори път се намираще в тъмница, арестуваха и Петър. Властите го ненавиждаха, защото той усърдно и успешно разкриваше лъжата и

разпръсваше интригите около някой си Симон, магьосник, пристигнал в Рим, за да противостои и възпрепятства разпространението на Евангелието. Нерон вярваше на магии и покровителстваше Симон. Затова той намрази апостола и беше заповядал да го арестуват.

Неприязънта на императора към Павел се усили след като научи, че много неговите придворни и други знатни велможи се бяха обърнали в християнството още по време на първото затваряне на апостола в затвора. Затова, арестувайки Павел втори път, той значително усили стражата, за да няма почти никаква възможност да проповядва Евангелието. Нерон беше в плен на решението да убие апостола и само чакаше да му се предостави удобен случай. Но на последния съд думите на Павел произведоха в него толкова силно впечатление, че отмени произнесената присъда - нито оправдавайки, нито осъждайки апостола. Това обаче, беше само отсрочка. Мина малко време и присъдата беше издадена; предадоха Павел като мъченик за делото Христово. Понеже Павел беше римски гражданин, не го подложиха на изтезания; обезглавиха го.

Петър, като юдеин и чужденец, осъдиха да бичуват и разпънат на кръст. Пред вратите на ужасната смърт, апостолът си спомни своя голям грях – отричането си от Исус в часа на съда. Сега го измъчваше единствено мисълта, че беше недостоеен за такава велика чест – да умре по начина, по който беше умрял неговият Учител. Петър искрено се беше разкаял за греха си и Христос му беше простил, за което свидетелстваше оказаното на Петър високо доверие да пасе агънцата и овцете на Господното стадо. Но сам Петър не можа да си прости никога. Даже мисълта за предстоящата ужасна екзекуция не намаляваше горчилката от неговата печал и покаяние. Той се обърна към палачите си с последна молба – да го приковат на кръста не по начина, по който беше прикован Христос. Молбата му беше удовлетворена и големият апостол умря на кръст, разпънат надолу с главата.

Последното свидетелство на Павел

Отведоха Павел тайно на мястото за екзекуция. Обезпокоени от неговото голямо влияние, палачите се бояха, че наблюдавайки мъжествената смърт на апостола, мнозина щяха да се обърнат в християнството. Затова само на малцина беше позволено да присъстват там. Но даже задебелите конвои се заслушаха в думите му и смутени забелязаха, че той запазваше бодър дух и даже се радваше пред лицето на смъртта. Свидетелството на мъченическата смърт на Павел, неговият дух на прощение към убийците му и непоколебимо доверие в Христос до последната негова минута, станаха „на другите животворно ухание, което докарва живот” (2 Кор. 2:16). Приел Спасителя, Когото проповядваше, скоро след Него, Павел безстрашно запечата християнската си вяра със своята кръв.

До последния час от живота си Павел свидетелстваше за достоверността на думите си към църквите, записани във 2 Послание към Коринтяните: „Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети светът с познанието на Божията слава в лицето Исус Христово. А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас. Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не оставени; повалени сме, но не погубени. Всякога носим на тялото си убиването на Господа Исуса, за да се яви на тялото ни и живота на Исуса” (2 Кор. 4:6-10). Неговата сила се криеше не в него самия, а в присъствието и действието на Божия Дух, изпълващ сърцето му и подчинявайки всичките му мисли на волята на Христос. Това, че истината беше въплътена в живота му, правеше проповедите му убедителни и силни. Пророкът казва: „Ще опазиш в съвършен мир непоколебимият ум,

защото на Тебе уповава” (Исаия 26:3). Небесният мир, почиващ на лицето на Павел, подбуди мнозина да приемат Евангелието.

Апостолът очакваше славното бъдеще не с опасения и съмнения, но с радостна надежда и силно желание за среща с Господ. Стойки на мястото за екзекуция, той видя не блестящия меч на палача, не зелената трева, която скоро щеше да се обагри с неговата кръв, а безкрайното небе на летния ден и престола на Всевишния и Вечен Бог. И каза: „О, Господи! Утешение мое и съдба моя! Кога ще те прегърна? Кога ще Те видя с очите си, до кога ще ни разделя невидимата завеса?”

През целия си земен живот Павел разпръскваше чистотата на небесната атмосфера. Всички общуващи с него усещаха върху себе си благотворното влияние на неговата връзка с Христос и общението му с небесните ангели. Той възпламваше в себе си истината. Неволното му, неосъзнато влияние на свят живот, беше най-добрата проповед в полза на християнството. Аргументите, даже да са убедителни и неопровержими, могат да предизвикат неприятност и съпротивление, но светият пример крие в себе си сила, на която не е възможно да се противопоставиш.

Забравил за предстоящите страдания, апостолът мислеше на кого още му предстоеше да преживее ненавист, предразсъдъци, гонения. Малкото християни, които го съпроводи до екзекуцията, той се стараше да укрепи и ободри, повтаряше им обещанията, оставени от Господ. Уверяваше ги, че всичките Господни думи, обръщенията към Неговите преследвани деца, всички те, щяха да се изпълнят на времето си. Божията слава щеше да се яви и те щяха да надянат прекрасни дрехи. Известно време им се налагаше да страдат под натиска на всевъзможни изкушения, да живеят в лишения, но щяха да могат да утешат и ободрят сърцата си с думите: „Зная в Кого съм повярвал и съм уверен, че Той е силен да опази до оня ден онова, което Му съм поверил” (2 тим. 1:12). Скоро щеше да свърши нощта на изпитания и страдания, и щеше да настъпи радостното утро на новия свършен ден.

Нашият Вожд беше приготвил служителя Си за последната велика битка. Изкупен с Христовата жертва, измит от греховете с Неговата кръв и облечен в Неговата праведност, Павел получи свидетелство, че неговата душа беше скъпоценна в очите на Изкупителя. Животът на апостола беше скрит с Христос в Бога и той беше убеден, че Победителят над смъртта беше силен да го възкреси в оня ден. Той се остави в обещанията на Спасителя. „Аз да го възкреса в последния ден” (Йоан 6:40). Мислите и надеждите на Павел се съсредоточиха на Второто пришествие на Господа. Когато палачът вдигна меча си и над мъченика се спусна смъртна сянка, последната му мисъл, която щеше да стане първа при великото пробуждане, се беше устремила към Животодателя, Когато той щеше да срещне и с Когато щеше да сподели блажената радост на изкуплението.

Минаха много векове от този ден, когато престарелия Павел проля кръвта си за Божието Слово и за свидетелството Христово. Нито една ръка не описа за бъдещите поколения последните минути от живота на този светия, но боговдъхновеното Слово съхрани за нас неговото предсмъртно свидетелство. Подобно тръбен зов, неговият глас звучи във всички векове. Мъжеството и личния пример на Павел вдъхновиха хиляди свидетели на Христа и пробудиха в много съкрушени от мъка сърца отзвук, от неговата ликуваща радост: „Защото аз вече ставам принос и времето на отиването ми настана. Аз се подвизах в доброто войнстване, попрището свърших, вратата опазих; отсега нататък се пази за мене венеца (правдата), които Господ, праведния Съдия, ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление” (2 Тим. 4:6-8).

Глава 44

Великото отстъпление

Когато Исус откри на Своите ученици трагичната съдба на Ерусалим и им каза за отделните събития, предвещаващи Неговото Второ пришествие, Той пророчески им посочи и преживяванията, които предстояха пред Божия народ след Неговото възнесение, чак до връщането Му, когато щеше да дойде в сила и велика слава, за да избави народа Си. На Елеонския хълм Спасителят видя бурите, готови да се разразят над апостолската църква; пред Неговия поглед, проникващ в дълбините на вековете, се изправиха страшни и опустошителни урагани, които щяха да връхлетят Божиите деца в бъдещите столетия на мрак и преследване. С няколко кратки, но смразяващи думи, Той предсказа страшната участ, която с големи подробности, до точката, се готвеше за църквата Божия. На последователите на Христос им предстоеше да вървят в същия път на страдание, унижения и презрения, в който беше вървял техният Господ. Същата вражда, която окръжаваше Изкупителя на света, щяха да изпитват всички, които вярваха в Неговото име.

Историята на ранната християнска църква свидетелства за това, че думите на Спасителя се изпълниха. Силите на земята и ада се обединиха против последователите на Христос. Езичеството, предвид победата на Евангелието и събарянето на храмовете и олтарите им, не се спираше пред нищо, за да унищожи християнството. Огънят на преследванията се разгаряше все по-силно. Лишаваха християните от право на собственост и ги гонеха от домовете им. Те „търпяха лишения, бедствия и страдания. Други пък изпитваха присмехи и бичувания, а още окови и тъмници” (Евр. 11:38, 36). Мнозина от тях засвидетелстваха християнската си вяра със своята кръв. Безжалостно предаваха на смърт всички – господари и роби, богати и бедни, учени и неграмотни.

Но напразни бяха всички опити на сатана да унищожи Божията църква по насилствен път. Великата борба, в която учениците на Исус пожертваха живота си, не беше прекратена и тогава, когато тези верни знаменосци падаха на своя пост. Тяхното поражение се превръщаше в победа. Убиваха Божиите посланици, но Божието дело неотклонно се развиваше. Евангелието се разпространяваше все повече в нови и нови места и все повече хора приемаха Благата вест. Тя проникваше в области, недостъпни за римските орли. Така християните отговаряха на всички увещания на управителите езичници: „Убивайте, мъчете, осъждайте ни... Вашата несправедливост е доказателство за нашата невинност!... Даже най-изтънчената жестокост от ваша страна не може да ви помогне”. Всичко това още повече подбуждаше окръжаващите да приемат Христос. „Колкото повече ни унищожават, толкова повече ставаме; кръвта на християните е семе”.

Хиляди християни бяха заключени в тъмници и лишени от живот, но на тяхното място идваха други. Тези, които в името на вярата загинаха с мъченическа смърт и останаха верни на Христос, Той призна за победители. Те бяха издигнати на нивото на духовния подвиг и в деня на Пришествието Спасителят щеше да ги очаква със славен венец. Страданията, които понесоха християните, още по-тясно ги сплотиха, Изкупителят им стана още по-близък. Живият пример и предсмъртните думи на мъчениците служеха за постоянно свидетелство на истината, и даже поддалите се на сатана, от които можеше да се очаква всичко, което можеше да донесат като плод за служенето на своя предводител, заставаха под знамето на Христос.

Компромисът с езичниците

Сатана, виждайки всичко това, за да направи противодействието си срещу Божието управление още по-успешно, реши да развее знамето си в християнската църква. Той се стремеше да измами последователите на Христос и по този начин, да им навлече Божия гняв, и така те, губейки сила, твърдост и вяръност, щяха да станат негова лесна плячка.

В това време хитрият лъжец се опитваше да се сдобие с успех там, където, действайки със сила, беше претърпял поражение. Гоненията спряха. Вместо тях се появиха опасни примамливи съблазни за земно благополучие и светско честолюбие. Езичниците приеха някои положения на християнската вяра, а в същото време отхвърляха фундаменталните ѝ истини. Заявяваха, че приемат Божия Син, че вярват в Неговата смърт и възкресение, но в същото време не оставяха греховете си и не изпитваха никаква нужда от покаяние и обновяване на сърцето. Отстъпвайки в нещо от християнството, те не предприеха да направят каквото и да е, за да се обединят на основата на християнското вероизповедание.

Сега църквата се намираше в страшна опасност. Затвори, изтезания, огън и меч – всичко това беше благословение в сравнение с новите изпитания. Някои християни оставаха непреклонни и заявяваха, че няма да се съгласят с никакви компромиси. Други считаха, че ако успееш да видоизменят някои догми на вероучението и се обединяха с тези, които частично бяха приели християнството, тогава щяха напълно да обърнат езичниците към християнската вяра. Настана време на дълбока скръб за верните последователи на Христос. Под егидата на лъжехристиянство сатана проникна в църквата, за да оскверни вярата и отвърне хората от истината.

Накрая голяма част християни отстъпиха от позициите си и беше сключен съюз между християнството и езичеството. Въпреки че езичниците се обявиха за обърнати християни, те по старому се придържаха към езическите си обичаи, само с тая разлика, че бяха заменили предметите на старото си поклонение с образа на Исус, дева Мария и светиите. Често християнската вяра ставаше грешно учение, суеверни обичаи, езически обреди и ритуали. Когато Христовите последователи се обединят с идолопоклонници, християнската религия се осквернява и църквата губи своята чистота и сила. Но имаше и такива християни, които не позволиха да бъдат въведени в заблуждение. Те продължиха да са верни на Княза на истината и да се покланят само на Господ.

Тези, които се смятат за последователи на Христос, винаги се разделят на две групи. Едните ревностно следват примера на Спасителя, ръководейки се от великия Образец и искрено стремейки се да поправят своите недостатъци; другите пък се стараят да не забелязват ясните, жизнено важни истини, изобличаващи греховете им. Даже в най-доброто време на църквата имаше не само нравствено чисти и богобоязливи хора. Нашият Спасител учеше, че тези, които съзнателно грешат, не трябва да се приемат в църквата; самият Той, обаче, приближаваше хора с греховни наклонности към Себе Си, към Своето учение и Неговият пример им даваше възможност да видят грешките и заблудите си, и да ги поправят.

Така, както между Княза на светлината и княза на тъмнината няма нищо общо, така не може да има единство и между техните последователи. Когато християните се съгласяват да се обединят с тези, които само частично са обърнати от езичество в християнство, те стъпват на път, водещ все по-далеч и по-далеч от истината. Сатана тържествуваше като виждаше, че му се отдаваше да доведе повече Христови последователи в заблуждение. Постепенно той придобиваше над нас все по-голяма власт и подбуждаше да преследват тези, които, както преди, стояха верни на Бог. Как по-ефективно да се борят против истинската християнска вяра най-добре знаят тези, които някога са били нейни защитници. Тези отстъпили християни, обединени с

наполовина обърнатите езичници, започнаха да се съпротивляват срещу най-главните точки на ученията на Исус Христос.

Това предизвика непреодолимо съпротивление от страна на стремящите се да съхранят верността си към Бог и неподдаващи се на проникналите в църквата лъжи и заблуждения, облечени в „свети одежди”. Библията започна да губи значението си като основа на врата. Учението за религиозна свобода наричаха „ерес”, а следващите това учение презираха и обявяваха извън закона.

Верните остават в църквата

След дълга и упорита борба не голямо число християни решиха да скъсат всякакви връзки с отстъпилата църква, ако тя откажеше да се очисти от идолопоклонството и заблужденията. Те видяха и разбраха, че отделянето беше необходимо, за да останат верни и послушни на Божието Слово. Истинските Божиите деца не можеха да се примирят, че пагубното влияние на отстъпничеството подхвърляше на опасност собствените им души и служеше за лош пример на децата и внуците им. По време на съхранение мира и единството на църквата те бяха готови да приемат всякакви отстъпки, но само ако не бяха противоречащи на тяхната вяроност към Бога. Но мирът се обръщаше в твърде скъпа цена, ако заради него се налагаше да жертват принципите си. Когато единството не може да се съхрани по никакъв друг път, освен по пътя на отричането от истината и правдата – тогава нека бъдат разкол и даже борба. Колко по-добре щеше да бъде за съвременната църква и за спокойствието ѝ, ако днес в сърцата на Божия народ се възродяха тези принципи, които ръководеха онези мъжествени хора. Апостол Павел каза: „Но и всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса, ще бъдат гонени” (2 Тим. 3:12). Тогава защо бяха прекратени гоненията и преследванията? Единствената причина се заключава в следното: Църквата дотолкова се беше приспособила към светските норми, че тя вече предизвикваше враждебно отношение към себе си. Религията в нашите дни също е изгубила чистотата и святостта, отличаващи християнската вяра в дните на Исус Христос и Неговите апостоли. Християнската религия е така популярна днес единствено по тази причина, че сега пренебрегват най-великите истини на Божието Слово, че в църквата са останали малцина ежедневно практикуващи благочестието, че в нея господства дух на компромиси с греха. Ако в християнската църква се възродят вярата и силата на първите християни, то отново ще оживее духът на гонения и отново ще се запали пламъка на преследванията.

Глава 45 Тайната на беззаконието

Във 2-то си Послание към Солунците апостол Павел беше предсказал голямото отстъпление на църквите, следствие установяването на папската власт. Той писа, че Господният ден няма да дойде, докато „първо не дойде отстъплението и не се появи човекът на греха, осъденият на погибел, който така се противи, и се превъзнася над всеки, който се нарича бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи, както Бога, в Божия храм и представя себе си за бог” (2 Сол. 2:3, 4). И по-нататък апостолът предупреждава, че „оная тайна, сиреч, беззаконието, вече действа...” (2 Сол. 2:7). Още в този ранен период на християнството той беше забелязал проникващите в църквата

заблуди, които подготвяха пътя към възцаряването на папството. Малко по малко „тайната на беззаконието”, отначало скрито и мълчаливо, а после, според мярката си, като укрепна, и намери власт над съзнанието на хората, по-открито вършеше своето прелъстително и богохулно дело. По най-незабележим начин езическите обреди бяха внедрени в християнската църква. Този дух на съгласателство и приспособленчество дълго време задържаше бурите на преследването, разразило се над църквата в първи век, но когато гоненията бяха прекратени и християнството влезе в царските дворове и палати, простотата и кротостта на Христос и Неговите апостоли бяха заменени с величието и гордостта на езическите жреци и управители; на мястото на Божествените постановления, дойдоха човешки измислици и традиции. Формалното обръщане на император Константин в началото на IV-то столетие предизвика голяма радост и тогава светското, под външността на праведност, проникна в църквата. Християнството започна бързо да се разгласява. Езичеството, оказало се победено, в действителност се оказваше победител. Духът на езичеството завладя църквата. Езическите учения, обичаи и суевория бяха внедрени във вярата и богослуженията на така наречените последователи на Христос.

Този компромис между езичество и християнство докара появата на „човека на греха”, за който пророчеството предсказваше, че той щеше да се превъзнесе по-високо от Бог и щеше да води борба против Всевишния. Създадената от отстъпилите гигантска система от лъжлива религия стана своеобразен шедевър на сатанинската хитрост, паметник на неговите опити да се възцари на престола и своеволно да управлява земята. Стремейки се към слава и богатство, църквата искаше да покровителства и поддържа величията на света, да ги отвърне от истинския Христос, и влезе в съюз с представителите на сатана – римските епископи.

Една от основните догми на римокатолическата църква се състоеше в признаване папата за видима глава на всемирната Христова църква, надарен с висша власт над цялото духовенство на земята. Нещо повече, на папата беше преписана божествена титла.

Сатана прекрасно знаеше, че благодарение Свещеното Писание, хората щяха да съумеят да различат неговите лъжи и щяха да се борят против него. Даже Спасителят на света отбиваше неговите нападки с помощта на Словото. При всяко изкушение Христос ползваше за щит вечните истини, отговаряйки: „Писано е”. На всяко нагло предложение на врага Той отговаряше с мъдростта и силата на Словото. Сатана разбра - за да господства над хората и да учреди узурпаторската власт на папата, той трябваше да държи народа в оковите на незнанието на Свещеното Писание. Библията възвеличаваше Бог и показваше истинското положение на хората, затова дяволът правеше всичко възможно светите истини да останат скрити и неразбрани. Такъв порядък на нещата беше възприет в римската църква. В продължение на няколко века разпространението на Библията сред обикновените хора беше забранено. На народа не беше позволено да я чете, и даже да я имат в дома си, докато в същото време безнравствените свещеници и прелати произволно тълкуваха библейските истини и утвърждаваха властта си с лъжи. По такъв начин папата почти навсякъде беше признат за абсолютен наместник на Бога на земята, надарен с върховна власт както в църквата, така и в държавата.

Промяната на времена и закони

Скривайки от хората Библията, разобличаваща заблудите и лъжите, сатана откри възможност да развие широка дейност. Пророчеството свидетелстваше, че папството „... ще замисли да промени времена и закони” (Дан. 7:25). Римската църква не се

забави да се захване за тази работа. За да облекчат донякъде обръщането на езичниците в християни и да заменят с нещо техния предишен ритуал - идолопоклонството, в християнското богослужение постепенно беше въведено поклонение на икони и „свети мощи”. И в крайна равностепенна вселенският събор узакони тази форма на идолопоклонство. За легализацията на това кощунство Рим дръзна да иземе от Божия закон втората заповед, забраняваща поклонението на други богове и раздели десетата, за да запази количеството заповеди.

Духът на съгласие с езичеството откри пътя за бъдещото пренебрегване властта на Небето. Сатана посегна и четвъртата заповед, опитвайки се да иземе древната събота, денят за осветление и благословение на Бог, и да я замени със съблюдавания от езичниците „достопочитаем ден на слънцето”. В началото този опит беше щателно замаскиран. С течение на първите столетия истинската събота се пазеше от всички християни. Ревностно почитащите Бога и вярата в непреходността на Неговия закон, защитаваха предано святостта на Неговия принцип. С все по-голяма предпазливост и хитрост сатана продължи да се домогва чрез своите посредници за постигане на набелязаните цели. За да привлече вниманието на народа към първия ден – неделята, който у езичниците се почиташе като ден на слънцето, този ден беше обявен за празничен, в чест възкресението на Христос. В този ден започнаха да извършват богослужения и го считаха за ден за почивка, но все още съботата продължаваше да бъде свято съблюдавана.

Император Константин, още като езичник, постанови всеобщо празнуване на неделния ден по цялата Римска империя. След обръщането си в християнството, той остана верен привърженик в празнуването на първия ден – неделята, и впоследствие, неговият езически едикт беше натрапен на всички християни, в интерес на неговата нова вяра. Но приетите за този ден почести, се оказаха недостатъчни, за да попречат на всички верни християни да считат истинската съботата за свят Господен ден. Беше предприета още една крачка – възвеличаване на лъжливата събота до едно ниво с истинската събота. Няколко години след указа на Константин, римският епископ присвои титлата „ден Господен” за първия ден – неделята. По такъв начин хората постепенно привикнаха към мисълта, че първият ден, неделята, притежава определена святост. Но в това време, християните още продължаваха да съблюдават истинската събота.

Големият лъжеш не се спря до тук. Той реши да събере целия свят под знамето си и започна да действа чрез своя верен наместник – гордия папа, обявил се за представител на Христос. С помощта на полуобърнатите езичници, високомерни прелати и поробеното от греха духовенство, той постигна своите цели. От време навреме бяха свиквани представителни вселенски събори, на които дотичваше духовенството от всички страни на света. Почти на всеки от тези събори, значението на учредената от Бог събота все повече и повече се понижаваше, а неделният ден все повече се превъзнасяше. В края на краищата този езически празник започна да се почита като Божествено предписан, а библейската събота беше обявена за отживелица на юдаизма, и започнаха да преследват съблюдаващите я.

Големият отстъпник се одързости да се възвиси над всеки, „който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение” (2 Сол. 2:4). Той се осмели да внесе изменение в единствения предписан Божествен закон, който ясно посочваше на всички хора истинския, жив Бог. В четвъртата заповед Бог откриваше Себе Си като Творец на небето и земята – с това Той се отличаваше от всичките други лъжливи богове. Съботата се явяваше паметник на Неговите творчески дела и свидетелстваше, че седмият ден е бил осветен за почивка на човека. Тя беше постановена да напомня на хората за живия Бог – източник на съществуването, за Бога, Който беше единствен

достоеен за нашето поклонение и почитание. Сатана се стремеше към това, хората да забравят верността си към Бог и да не съблюдават Неговия закон, затова той насочи усилията си специално против тези заповеди, говорещи за Бог, като за Творец.

Днес много протестанти твърдят, че възкресението на Христос в първия ден, неделята, превръща този ден в християнска събота. Но Свещеното Писание не дава подобно потвърждение. Нито Христос, нито апостолите с нищо не са отделили първия ден, неделята. Празнуването на възкресението за християните произлиза от „тайната на беззаконието” (2 Сол. 2:7), чието начало беше още в дните на апостол Павел. Възниква въпросът – кога и къде Господ беше признал тези деца на папството? Какви достоверни доказателства можеха да оправдаят измененията, за които Свещеното Писание мълчеше?

В IV-то столетие папството трайно беше утвърдило своите позиции. Негов център стана столицата на бившата Римска империя, а римският епископ беше назначен за глава на всички църкви. Езичеството отстъпваше място на папството. Драконът даваше на змея „силата си и престола си, и голямата си власт” (Откр. 13:2). Започна периодът на 1260-годишното папско преследване, предсказан в пророчествата на Даниил и Йоан (Дан. 7:25; Откр. 13:5-7). Християните бяха принудени да направят избор – или да се откажат доброволно от своите убеждения и да приемат папските постановления и обреди, или да завършат живота си в затвора, с изтезания, на въжето, или на ешафода. Сега се изпълниха думите на Исус: „И ще бъдете предадени даже от родители и братя, от роднини и приятели; и ще умъртвят някои от вас. И ще бъдете мразени от всички, поради Моето име” (Лука 21:16, 17). Верните на Бога християни бяха изложени на невиждани преди преследвания и светът се превърна в поле на непрекъснати битки. В течение на дълги десетилетия истинската църква намираще убежище в пустините и безлюдните места. Пророкът говори за това така: „И жената побягна в пустинята, дето имаше място приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шестдесет дни” (Откр. 12:6).

Средновековието

С идването на власт на римокатолическата църква започна периодът на „мрачното средновековие”. С укрепването на тази власт мракът все повече и повече се съгъстяваше. Вярата в Христос, истинският Основател на християнството, беше пренесена към папата. Вместо да гледа на Божия Син, даващ прощение и вечно спасение, народът възлагаше надеждите си на папата и на свещениците, които си поделяха властта. Учеха хората, че папата се явяваше посредник между Бога и човека, че никой не можеше да се доближи до Бога, освен чрез него, и затова всички бяха длъжни безпрекословно да му се подчиняват. Изключване от изпълнението на тези изисквания беше достатъчна причина за жестоко телесно наказание и даже лишаване от живот. По този начин, вниманието на народа беше отвлечено от Всевишния и обърнато към грешни и жестоки хора, и още повече, към самия княз на тъмнината, който чрез тях проявяваше силата си. Грехът беше замаскиран с одеждите на светостта. Когато Свещеното Писание остана настрана и човекът издигна себе си над всички – можеше да се очакват заблуди, лъжи, посегателство на индивидуалността. С извисените човешки закони и предания се появиха покварата и разложението, които винаги развиваха като последици отхвърлянето на Божия закон.

Опасни дни

Настанаха опасни дни за Христовата църква. Толкова малко верни знаменосци бяха съхранили истината! Макар че свидетели за Божиите истини имаше винаги, от време навреме изглеждаше, като че заблудите и суеверията тържествуваха, а истинската религия почти изчезваше. По времето, когато Евангелието беше отнето от хората, числото на религиозните предписания се умножаваше и народът изнемогваше под бремето на жестоки изисквания.

Енорийските учители не само считаха папата за посредник между себе си и Бога, но и изработването на прощение за греховете се извършваше посредством тях, или други дейности като изнурителните дълги поклонничества, наказанията, налагани на каещия се грешник, поклонението пред мощи, строежа на храмове, параклиси и олтари, плащане на големи налози на църквата. Всичко това и още много друго се изискваше от хората, за да смекчат гнева на Бога, сякаш беше гняв на човек заради глупости; или Него можеш да предразположиш с дарове и наказания за съгрешилият.

В последните столетия Божията истина все повече беше изопачавана от учените, произлизащи от Рим. Преди господството на католическата църква, идеите на езическите философи привличаха към себе си вниманието на вярващите и оказваха влияние на църквата. Мнозина, считащи себе си за обърнати, по старому се придържаха към езическите философии и не само че продължаваха да ги изучават, но и натрапваха тази философия на другите, като средство за разпространение на християнското влияние сред езичниците. По този начин в християнството проникнаха сериозни заблуждения, главно сред онези, които вярваха в безсмъртието на човека и в съхраняване на неговото съзнание след смъртта. Това послужи за основа, на която Рим утвърди застъпническата молитва на светиите и поклонението на дева Мария. Оттук възникна ереста за вечните мъки, станала през първите години на папството неотменима част от католическото вероучение.

Така беше подготвен пътят за приемането на друга езическа измишльотина – идеята за чистилицето, с помощта на която Рим внушаваше страх на своите лековерни и суеверни тълпи. Под чистилице се подразбираше мястото за мъките, където попадаха душите, незаслужаващи вечна гибел, и където след съответното наказание, те бяха очистени дотолкова, че отиваха на небето.

И от още една измислица се нуждаеше Рим, за да използва страха и пороците на своите привърженици. Това беше учението за индулгенциите. На тези, които ги купуваха, беше обещавано пълно прощение на греховете от миналото, настоящето и бъдещето; а също че уж дарението освобождаваше от всякакви мъки и наказания тези, които участваха във войните, водени от папата заради разширяване на владенията му; или когато унищожаваша тези, които се осмеляваха да отричат неговата духовна власт. Можеше да платиш парите в църквата, да се освободиш от греховете, а между другото и да спасиш душите на умрелите си приятели, мъчещи се в адските пламъци. За сметка на това Рим се обогатяваше, а тъй наречените представители на Този, Който нямаше място, където да подслони главата Си, тънеха в разкош и се предаваха на разврат и пороци. Библейски установената Господна вечеря беше изместена с идолопоклонническата служба на месата. Папските свещеници се надяваха с ритуали, лишени от всякакъв смисъл, да превърнат простия хляб и виното в истинското „тяло и кръв Христови“. С кощунствена самонадеяност те открито заявяваха, че бяха способни „да сътворят своя Творец“. От всички християни, под угрозата на смъртта, изискваха признание за това страшно богохулство. Отказалите се бяха предадени на огън.

Залеза на папската мощ обърна света за нравствен полунощен мрак. Не само народът не познаваше Священото Писание, но и самите свещеници не се оправяха с него. Подобно фарисеите по времето на Христос, папските водачи ненавиждаха светлината, окръжаваща греховете им. Поправяйки Божия закон като мерило за

праведност, те си изнамериха безгранична власт и бяха неудържими в пороците си. Навсякъде процъфтяваше лъжа, користолюбие и разврат. Хората не се страхуваха от никакво престъпление, ако им носеше богатства и почести. Дворците на папата и прелатите се превърнаха във вертепи на свиреп разврат.

Някои от господстващите папи бяха виновни за такива възмутителни престъпления, че даже държавната власт се опитваше да ги отлъчи от църквата като най-ниски изверги, господството на които повече беше невъзможно. В продължение на няколко години Европа преживяваше упадък в областта на науката, изкуството и културата. Християнството беше поразено от нравствен и интелектуален паралич.

Глава 46

Първите реформатори

Но сред мрака, обгърнал земята през дългия период на папско владичество, светлината на истината не угасна. Във всяко столетие се намираха Божии свидетели, които вярваха в Христос като единствен Посредник между Бог и човек, и които гледаха на Библията като единствено мерило на живота, и съблюдаваха истинската събота. Никога човечеството нямаше да разбере, в достатъчна степен, колко много беше задължен светът на тези хора. Съдиха ги като еретици, арестуваха ги за съмнение в чистотата на техните подбуди, клеветиха ги, представяха ги за злодеи, изопачаваха, извращаваха и забраняваха ръкописите им. Но въпреки това, те оставаха непоколебими и от поколение на поколение предаваха вярата си в нейната чистота, като свещено наследство за бъдещите векове.

Войната на папството срещу Свещеното писание беше дотолкова яростна, че имаше време, когато на света оставаха само няколко екземпляра от Словото Божие. Но Бог не допускаше Словото Му да изчезне. Неговите истини не можеха завинаги да остават скрити. Господ можеше толкова лесно да разкъса оковите, приковаващи Словото на живота, както навремето отваряше вратите на тъмниците и железните порти, за да освободи слугите Си. В различни страни в Европа, под въздействието на Светия Дух, хората диреха истината, както се търси скрито съкровище. Благодарение на Божието провидение те се обръщаха към Свещеното писание и с най-голям интерес изучаваха светите страници. Искаха да приемат светлината, каквото и да им струваше това, и макар че не успяваха да я достигнат веднага, много от скритите преди истини, им ставаха понятни. Като изпратени от небето вестители те се стараеха да разкъсат оковите на заблудите и суеверието, и призоваваха тези, които дълго се бяха намирали в робството на лъжата, защитавайки своята свобода.

Настана времето, когато Свещеното писание можеше да се приведе на гръцки и латински, за да могат хората да го четат на родния си език. Времето на полунощен мрак беше отминало. В много страни мракът постепенно се разсейваше под лъчите на изгряващото слънце.

Утринната звезда на Реформацията

През XIV-то столетие в Англия изгря „утринната звезда на Реформацията“. Джон Уиклиф беше вестител на реформата не само в тази страна, но и по целия християнски свят. Той беше предшественик на пуританите и неговата епоха стана духовен оазис сред пустинната безнравственост.

Господ беше решил да повери Своята работа на този, чийто талант му създаде сигурен авторитет, а трудът му ѝ предаде влияние и значимост. Интелектът и образованието на Д. Уиклиф убеждаваха недоверчивите, помогнаха да възпрепятстват на противника на истината да дискредитира неговата дейност. Бидейки още студент, Уиклиф започна да изучава Библията. В Свещеното писание намираще това, което дълго и неуспешно беше търсил преди; той изнамери подробния план за спасението, Христос му се откриваше като единствен Ходатай за човека; разбираше, че Рим беше пожертвал словото Божие заради човешки предания. Познавайки Свещеното писание, Уиклиф изцяло се посвети на служене на Христос и твърдо беше решен да проповядва откритите му истини. Най-голяма грижа в неговия живот стана първият в историята пълен превод на Библията на английски език. Книгопечатането по негово време още не беше познато, Библията се преписваше на ръка, което струваше много къртовска и изморителна работа за преписвача. На Уиклиф се удаде да завърши своя труд и народът на Англия получи Библия на родния си език. По такъв начин Божието слово започна да излъчва ярките си лъчи напук на тъмнината. Божествената ръка подготвяше пътя за Реформацията. Насочването към съзнанието на хората ги извеждаше от състоянието на пасивна покорност на папските учения. Висшите слоеве на обществото приеха доброжелателно Свещеното писание на роден език. В това време само богатите и състоятелни хора можеха да четат и пишат. Уиклиф започна да преподава основните положения на протестантизма – спасение чрез вяра в Христос и безпогрешност на Свещеното писание. Много свещенослужители се присъединиха към него, разпространявайки Библията и проповядвайки Евангелието. Дейността им беше толкова успешна, че почти половината жители на Англия приеха новата вяра. За това не малка роля изиграха усилията на Уиклиф и разпръснатите сред хората негови привърженици. Царството на тъмнината потръпна.

Опитите на врага да спре дейността на реформатора и да го погуби, не донесоха успех. Когато навърши шестдесет и една години, той умря от собствената си смърт, докато извършваше богослужение.

Разпространение на Реформацията

Благодарение труда на Уиклиф и Ян Хус в Бохемия бяха отречени много от заблудите на католицизма и стъпиха на пътя на Реформацията. Подобно Уиклиф и Ян Хус беше искрен християнин, човек образован, непоколебим поборник на истината. Неговият призив за следване принципите на Свещеното писание и смелите, открити изобличения на възмутителния и безнравствен живот на духовенството, пробудиха към него интерес от всички слоеве на обществото; хиляди хора с радост приемаха новото учение. Това предизвика яростта на папата и прелатите, свещениците и монасите, и на Хус беше наредено да се представи пред вселенския събор в Констанц. Германският император му гарантира безопасност и когато Хус пристигна в Констанц, папата лично го увери, че по отношение на него, няма да бъде допусната ни най-малка несправедливост.

След дълъг съд, по време на който Ян Хус стоеше твърдо за истината, от него изискаха да избира: или да се отрече от възгледите си, или екзекуция. Той избра участта на мъчениците и след като пред очите му изгориха книгите му, привързаха и самият Хус към стълба и го запалиха. В присъствието на високопоставеното духовенство и държавните чиновници тези Божий служител тържествено произнесе протеста си срещу развратната папска йерархия. Подпалиха великия реформатор, безсрамно нарушавайки тържествените и на всеослушание дадени гаранции за безопасност. Но екзекуцията на Ян Хус още веднъж продемонстрира пред целия свят

вероломната жестокост на Рим. Враговете на истината, сами не знаейки, предвижиха напред делото, което щателно се опитваха да спрат.

Въпреки яростните гонения, след смъртта на Уиклиф, продължаваха да си проправят път спокойните, искрени, горещи търпеливи гласове на протеста. Подобно вярващите в дните на апостолите, мнозина доброволно пожертваха имуществото и средствата си за делото на Христос.

Силите на тъмнината, напротив, предприемаха енергични опити да укрепят и разширят властта и влиянието на папството. В това време, когато, както и преди, твърдяха, че папата бил представител на Христос на земята, неговият живот стана дотолкова несправеден, че предизвикваше отвращение у народа. С изобретяването на книгопечатането, способстващо за разпространение на Свещеното писание, много хора видяха, че доктрините на римокатолическата църква не се потвърждаваха от словото Божие.

Реформацията неотклонно набираше сила и ако смъртта заставяше един верен свидетел да изпусне факела на истината от ръката си, друг го подхващаше и с неустрашимо мъжество го носеше напред. Започналата борба трябваше за привърши освобождението не само на отделни личности и църкви, но на цели народи. През пропагандата на дълбоките векове хората протягаха ръцете си, за да се съединят с лолардите /последователи на Уиклиф/, живеещи по времето на Уиклиф; в Германия започна Реформация, свързана с името на Лутер; Калвин проповядваше Евангелието във Франция; Цвингли – в Швейцария. Светът се беше събудил от вековната дрямка и в много страни прозвучаха вълшебните думи - „религиозна свобода”.

Глава 47

Лутер и великата Реформация

Сред тези, които бяха призвани да изведат църквата от мрака на папството в света на чистата вяра, най-видно място заемаше Мартин Лутер. Ревностен, пламенен и предан християнин, не познаващ друг страх, освен Божия, не признаващ друго основание за вярата, освен Свещеното Писание, Лутер беше човека, чрез когото Бог щеше да извърши велика работа по преобразуването на църквата и просвещението на света.

Веднъж, разглеждайки книга в университетската библиотека, Лутер попадна на Библия на латински език. По време на обществените богослужения той беше слушал отделни откъси от Евангелието и Посланията, и предполагаше, че те представляват цялото Божие Слово. Със смешно чувство на благоговение и смайване той прелистваше свещените страници; с боящо се сърце, потръпващ, четеше думите на живота, като по едно време спря възкликвайки: „О, ако Бог ми изпратеше тази книга!”. Небесни ангели го обкръжиха и лъчи светлина, идващи от Божия престол, му откриха съкровищата на истината. Той винаги се беше страхувал да не оскърби Бога, но сега, както никога преди, дълбоко осъзна своето греховно състояние. Горещо желание да получи прощение на греховете си и да намери мир в Бога, го подбуди да постъпи в манастир и да се посвети на монашеския живот.

Всяка свободна минута, която успяваше да открадне, той посвещаваше на работа, жертвайки даже времето, предназначено за сън и скромна трапеза. Най-голямо удоволствие му доставяше изучаването на Божието Слово. Той намери Библия, прикована с верига към манастирската стена и често с часове се застояваше, четейки я. След това Лутер беше ръкоположен в сан „свещеник” и го поканиха на работа във Витенбергския университет. Там той започна да изучава Библията на оригинален език.

Едновременно започна да чете лекции върху Библията и тълпи от възхитени слушатели можеха да открият за себе си Книгата на Псалмите, Евангелията и Посланията. Той великолепно познаваше Свещеното писание и Божията благодат почиваше на него. Красноречието му покоряваше слушателите, силата и яснотата на излаганите истини въздействаше на умовете им, а неговото въодушевление дълбоко трогваше сърцата.

Лидер на реформацията

По Божие провидение той реши да посети Рим. В постановлението си папата беше обещал опрощаване греховете на всички, които на колене се изкачаха по тъй наречената Пилатова стълба. Веднъж, когато Лутер се изкачваше, глас, подобно гръм, изведнъж произнесе: „Праведният чрез вяра ще живее!“. Той с ужас скочи на крака и засрамен, бързо се отдалечи. Оттогава, тези думи от библейския текст, непрестанно звучаха в душата му, и Лутер отчетливо разбираше цялата несъстоятелност на човешката надежда за спасение чрез собствени дела. Той разбираше необходимостта от постоянна вяра в заслугите на Исус Христос. Неговите очи се бяха отворили и никога повече нямаше да се затворят пред сатанинската съблазън на папството. Отвърщайки лицето си от Рим, той захвърли сърцето си. Оттогава Лутер започна да се отделя от папската църква, докато накрая окончателно не скъса с нея.

След завръщането си от Рим Лутер получи във Витенбергския университет степен „доктор по богословие“. Сега имаше достатъчно време и можеше да се посвети на изучаване Свещеното писание, което така обичаше. Той даде тържествен обет – през всичките дни на живота си усърдно да изследва Божието слово и с вяроност да го проповядва, а не папските догми и изречения. Лутер не беше вече обикновен монах или преподавател по богословие, но авторитетен вестител на Библията, призван да пасе Божието стадо, което пиянстваше и жадуваше за истината. Той решително заяви, че единствен източник на вероучение за християните трябва да бъде Свещеното писание. Тези думи нанесоха съкрушителен удар на самия фундамент на папската власт, тъй като в тях се заключаваша жизнено важните принципи на Реформацията.

Сега Лутер започна смело да се бори за истината. Сериозно и тържествено той предпазваше народа от амвона. Скривайки цялата мерзост на греха, той учеше, че със собствени дела човек не можеше да намали вината си или да избегне наказанието. Само разкаянието пред Бог, само вярата в Христос, можеха да дадат на грешника спасение. Благодатта Христова не трябваше да се купува за пари – това беше безвъзмезден Божий дар. Лутер съветваше хората да не купуват индулгенциите, а с вяра да се взират в разпнатия Изкупител. Разказвайки за горчивия си опит, за опитите чрез самоунижение и изтезание да получи спасение, той уверяваше слушателите си, че само тогава би могъл да се намери мир и радост, когато престанеше да разчита на себе си и с вяра се обърнеше към Христос.

Учението на Лутер привличаше вниманието на всички мислещи в Германия. Неговите проповеди и трудове донесоха светлина, която оживяваше и просвещаваше съзнанието на хиляди хора. Живата вяра дойде на мястото на мъртвия формализъм, в плен на който църквата се беше намирала толкова дълго време. С всеки изминал ден народът все по-малко вярваше на суеверния католицизъм. Стената на предубежденията постепенно беше разрушена. С Божието слово, подобно на двуостър меч, Лутер изпитваше всяко учение, проникнало в сърцата на хората. Отвсякъде отбелязваха пробуден интерес към духовния прогрес. Навсякъде се усещаше духовен глад и жажда за праведност. Очите на народа, толкова дълго взирали се в човешките обреди и земни посредници, сега се обръщаха с покаяние и вяра към разпнатия Христос.

Трудовете на Лутер и неговото учение се разпространяваше сред всички народи в християнския свят. Неговите идеи пускаха кълнове в Швейцария и Холандия, съчиненията му си проправяха път във Франция и Испания; в Англия неговото учение се възприемаше като слово на живота. Истината проникна даже в Белгия и Италия. Хиляди хора бяха разтърсени от мъртвото вцепенение и се пробудиха с радост и надежда за по-светъл живот във вярата.

Лутер прекъсва връзките си с Рим

Рим правеше всичко възможно, за да унищожи Лутер, но в негова защита застана сам Господ. Новото учение се проповядваше навсякъде – в селските колиби, в манастирите, в дворянските замъци, в университетите, в кралския дворец – навсякъде, където се намираха благородни хора, поддържащи идеите и усилията на реформатора. В своето обръщение към императора на Германия и всички, съставляващи цвета на нацията, Лутер, призовавайки към обновено християнство, писа за папата: „Страшно и тъжно е да виждаш, как считащият себе си за наместник Христов, живее в разкош, с който не може да се сравни даже император. Нима това прилича на Исус или на скромния Петър? Казват, че папата е властелин на света! Но Христос, наместник на Когото той се именува, казва: „Моето царство не е от този свят”. Могат ли владенията на наместника да превъзхождат владенията на неговия Глава?”

В университетите той каза следното: „Много се страхувам, че висшите учебни заведения ще отворят врати към ада, ако в тях не започне прилежно да се изучава Свещеното писание, а младежите не са ръководни от него. Не съветвам никого да изпраща децата си там, където Свещеното писание не заема главно място в учебния процес. Всяко учебно заведение, в което не се изследва прилежно Божието слово, ще страда от извращения”.

Това обръщение беше разпространено с мълниеносна скорост в цяла Германия и оказа неочаквано силно влияние. Целият народ стана да се събере под знамето на Реформацията. Противниците на Лутер, изгаряйки от жажда за мъст, заставиха папат да вземе решителни мерки. Беше издаден указ, незабавно учението му да бъде предадено на проклетие. На реформатора и привържениците му дадоха шестдневен срок за размишления с уговорка, че ако след изтичането на срока те не бяха се отрекли от идеите си, очакваше ги отлъчване от църквата.

Когато папската була стигна до Лутер, той каза: „Аз я презирам и отхвърлям като безбожна и лъжлива... Понеже тя осъжда самия Христос... Радвам се затова, че мога малко да пострадам за това велико дело. Аз даже се чувствам свободен, тъй като сега се убедих, че папата – това е антихристът и неговият престол – е престол на самия дявол”. Но думите на римския понтифекс не останаха без последствия. Затворът, изтезанията и екзекуцията, бяха достатъчно силни средства, способни да заставят човек да се подчини. Всички, изглежда, говореха за това, че е настъпил краят на дейността на реформатора. Слабите и суеверните трепереха от страх пред указа на папата и въпреки всеобщото съчувствие към Лутер, и неговата дейност, много считаха, че животът им беше достатъчно добър, за да го рискуват заради Реформацията.

Глава 48

Успехите на Реформацията

На престола в Германия се качи император Карл V и посланиците на Рим побързаха да му поднесат поздравленията си, и заедно с това, да го настроят против Реформацията, за да използват неговата власт и сила в борбата с нея. Но кунфюрст Саксонски, на когото Карл V беше много задължен за своето коронясване, го помоли да не предприема никакви мерки против Лутер, преди той да бъде изслушан.

Сега вниманието на всички беше отправено към предстоящият сейм на германските княжества във Вормс, наскоро след качването на Карл на престола. Това общодържавно събрание трябваше да реши важни политически въпроси, но те отнеха по-малко време, в сравнение с делото на витенбергския монах.

Карл предварително поръча на кунфюрста да дойде на заседанието на сейма заедно с Лутер уверявайки го, че реформаторът щеше да бъде защитен от всякакъв род насилие и гарантираше открито обсъждане на всички спорни въпроси с компетентни лица. Лутер с нетърпение очакваше деня, когато щеше да застане пред императора. Приятелите на Лутер бяха изплашени от това повратно събитие, понеже знаеха предубежденията на прелатите и тяхното враждебно отношение към него; те се бояха, че даже покровителството на императора нямаше да може да го защити и го умоляваха да не подлага живота си на опасност. Лутер им отговори: „Папистите не желаят аз да пристигна във Вормс; те само жадуват моето осъждане и смърт. Всичко това няма значение. Молете се не за мен, а за словото Божие”.

Лутер пред сейма

Скоро след това Лутер застана пред сейма. Императорът важно седеше на трона, обкръжен от най-високопоставените лица на империята. Никога досега човек не беше се появявал на по-представително събрание, отколкото на това, пред което Лутер трябваше да защитава вярата си. Самият факт на неговото присъствие тук вече означаваше победа за истината. Този човек, когото папата беше обявил за виновен, сега стоеше пред друг съд, който отричаше висшата власт на папата. Папата беше отлъчил Лутер от църквата и го беше изгонил от обществото, но сега всички му гарантираха покровителство и му позволиха да застане пред висшите съновници на държавата. Рим му беше заповядал да мълчи, а той получи възможност да се изправи пред хиляди внимателни слушатели от всички краища на християнския свят. Невъзмутим и спокоен, смел, благороден и мъжествен, Лутер стоеше днес пред великите на света като Божий свидетел. Той отговаряше на въпросите скромно и почитателно, без разпаленост, но радостта на лицето му и увереността, с които се държеше, удивяваха събралите се.

Убедителните думи на Лутер доведоха до ярост този, който упорито се беше отделил от света и решително отказваше да разбере истината. Когато той завърши встъплението си, председателят на сейма сърдито му каза: „Ти не отговори на зададените ти въпроси... Длъжен си да дадеш определен и пряк отговор... Отричаш ли се, или не?”

Реформаторът отговори: „Тъй както Ваше величество и Ваша светлост искат от мене точен, пряк и кратък отговор, ще го дам; и той е следният: Бидейки убеден с ясните доводи на разума в свидетелството на Писанието, понеже аз не вярвам нито на папата, нито на събора, а доколкото е очевидно, те често грешат и си противоречат един друг, ще отговоря с думи от Писанието: Аз съм възхитен в съвестта си и скрит в словото Божие... Затова не мога и не искам да се отрека от нищо, понеже е неправилно да се прави нещо против съвестта. Аз стоя тук и не мога иначе! Бог да ми е на помощ! Амин!”

Така се сражаваше този праведен мъж, опирайки се на истинската основа на Божието слово. Небесна светлина озаряваше лицето му. Неговото величие и нравствена

чистота, мир и радост, бяха очевидни на всички, когато той изобличаваше със сила заблудите и свидетелстваше за превъзходната своя вяра, победила света.

Твърд като камък, той стоеше под яростния ураган от удари на земната власт, която така и не можеше да му причини вреда. Простотата и убедителността на неговите думи, безстрашието, спокойният открит поглед и неизменната решителност, изразени във всяка негова дума и движение, всичко това произвеждаше на събралите се дълбоко впечатление. Беше очевидно, че нито обещания, нито заплахи нямаше да заставят този ревнител на истината да отстъпи пред исканията на Рим.

Чрез устата на Лутер говореше сам Христос, и говореше с такава сила и величие, че и приятелите, и враговете му бяха изпълнени с благоговение и смут. Божият дух, незримо присъстващ сред събралите се, трогна сърцата на управителите на империята. Някои от князете смело признаха справедливото устояване на Лутер, мнозина се убедиха в истинността на думите му, други пък, както често се случва, отначало се увлякоха по идеите на Лутер, но скоро се завърнаха към старите си възгледи. Имаше и такива, които по това време още не показваха убежденията си открито, но впоследствие, самостоятелно изучавайки Свещеното писание, станаха безстрашни глашатаи на Реформацията.

Курфюрст Фридрих, очакващ с огромна тревога появянето на Лутер на сейма, слушаше речта му с най-голямо вълнение. Той с радост забеляза мъжеството, непреклонността и самообладанието на своя подопечен и почувства гордост, че беше негов защитник. Сравнявайки доводите на противоположните страни, курфюрстът виждаше, че мъдростта на папи, прелати и крале се превръщаше на прах пред могъщата истина. Папството претърпя поражение, което занапред щеше да се проявява в живота на всичките народи в продължение на следващите векове.

Ако Лутер беше отстъпил само в една точка, тогава сатана и цялото му войнство щяха да празнуват победа. Но непоколебимата твърдост на реформатора беше средството за освобождение на църквата и положи началото на нова, още по-добра ера в християнството. Влиянието на този човек, който се беше осмелил самостоятелно да мисли в такава сфера, като религията, не можеше да не се отрази на църквата и на света; при което, това влияние не завършваше със смъртта на Лутер, но се разпростираше за всичките следващи поколения. До края на човешката история твърдостта и верността на Лутер щяха да са пример за тези, които се окажеха в подобна ситуация. Божиите сила и мощ бяха по-висши от човешките и превъзхождаха мощта и силата на сатана.

Беше ми показано, как Лутер страстно и безстрашно, ревностно и смело проповядваше, изобличавайки греха и отстоявайки истината. Той не се боеше от враговете си, нито от дяволските сили. Знаеше, че с него е Този, Който беше най-могъщ от всичките. Лутер притежаваше огромна мъжественост и храброст, но понякога го грозеше опасност да изпадне в крайност. Затова Бог му беше избрал за помощник при предвижване делото на Реформацията Меланхтон – човек, който беше по характер точната противоположност на Лутер. Меланхтон беше срамежлив, предпазлив и удивително търпелив човек. Бог обичаше Меланхтон с най-голяма любов. Той прекрасно знаеше Свещеното писание, а в своята мъдрост и разсъдливост нямаше равен на себе си. Неговата любов към Божието дело беше толкова пламенна, както и у Лутер. Това обедини сърцата на тези Божии мъже и те станаха неразделни приятели. Предпазливият и муден Меланхтон беше особено полезен на Лутер, когато трябваше да се вземе бързо решение; а когато ненужната прибързаност можеше да попречи на общото дело, Меланхтон, на свой ред, задържаеше резките пориви на Лутер.

Предвидливостта и предпазливостта на Меланхтон често предотвратяваха беди, които биха били неизбежни в делото Божие, ако тази работа оглавяваше Лутер; и

обратното - ако Реформацията беше възложена само на Меланхтон, тя би напредвала много бавно. Аз видях Божията мъдрост в това, че Той беше избрал тези двама мъже да свършат делото на Реформацията.

Просвещение в Англия и Шотландия

По времето, когато Лутер работеше народът на Германия да получи недостъпната дотогава Библия, Тиндейл, подбуден от Светия Дух, извършваше същото в Англия. Той усърдно изследваше Свещеното писание и безстрашно проповядваше своите убеждения, настоявайки, че всяко учение трябва да се проверява с Божието Слово. Неговото усърдие не можеше да не предизвика противодействие от страна на папските апологети. Един католик, високообразован доктор по богословие, в спор с него беше възкликнал: „За нас е по-добре да живеем без Божия закон, отколкото без папския!“. Тиндейл отговорил на това: „Аз нямам работа с папата и неговия закон. Ако Бог продължи моя живот, след няколко години ще се сдобия с това, с което момчето, вървящо зад плуга, ще знае Писанието по-добре от вас“. От тази минута Тиндейл затвърди мнението, което отдавна носеше в сърцето си, - да даде на народа Новия завет на родния му език – и незабавно пристъпи към работа. В цяла Англия не можеше да се намери място за него и той реши да потърси убежище в Германия. Там и започна да печата Новия завет на английски език. Скоро бяха отпечатани три хиляди екземпляра на Новия завет, а подир това, в същата година, последва и още едно издание.

В края на краищата Тиндейл засвидетелства своята вяра с мъченическа смърт, но подготвеното от него оръжие помогна на други войни на вярата да се сражават в течение на следващите столетия, чак до наши дни.

В Шотландия Евангелието намери своя защитник в лицето на Джон Нокс. Този убеден реформатор не знаеше страх. Пламтящите наоколо кладни, на които горяха мъчениците, само му придаваха сила и усърдие. Даже и надвисналият над главата му топор на тиранина не можеше да застави Нокс да измени на възгледите си, и той безстрашно нанасяше новите си удари по идолопоклонството. Така мъжествено и непоколебимо вървеше той към поставените пред него цели, молейки се и сражавайки се за делото Господне, докато накрая Шотландия не беше освободена от папството.

Новият английски реформатор Лейтимър проповядваше от амвона, че Библията трябва да се чете на народа на родния му език. „Авторът на Свещеното писание – казваше той, – е сам Бог и Писанието е толкова мощно и вечно, както и неговият Автор. Няма ни един цар, император или управител... който не би бил задължен да се подчинява... на Неговото свято слово. Хайде да не ходим по обиколни пътища, но да ни ръководи само пътя на Божието слово. Не си струва да ходим по стъпките... на нашите предци – ние трябва да се стремим да не правим това, което те са правили, а това, което са били длъжни да направят“.

Барнес и Фрит, предани приятели на Тиндейл, застанаха в защита на истината. Техният пример последваха Риндли и Кренмър. Тези ръководители на Реформацията в Англия бяха хора образовани и болшинството от тях се ползваха с дълбоко уважение от страна на католическата църква за своето усърдие и благочестие. Тяхното противопоставяне на папството беше в резултат на близкото им познанство със заблудени от „светия престол“. Знанието за тайната на Вавилон придаваше голяма сила на тяхното свидетелство против него.

Главният принцип, който защитаваха Тиндейл, Фрит, Лейтимър и Риндли, гласеше: „Непоколебимият авторитет на Свещеното писание е мерило за вярата и живота“. Тези реформатори отричаха правата на папата, съборите, църковните отци и кралските управители върху съвестта на човека за всичко, което касаше религията. Библията

беше за тях единственият авторитет и с нея проверяваха всичките свои учения и разсъждения. Когато тези свети мъже бяха качвани на кладите, те поддържаха вярата си в Бога и Неговото свято слово.

Глава 49

Движението напред се забавя

Реформацията не завърши със смъртта на Лутер, както предполагат много. Тя щеше да продължи до последния ден от историята на този свят. На Лутер му предстоеше да извърши велико дело, отразявайки светлината, с която Бог беше осветлил неговия разум. Но той не беше получил цялата светлина, която трябваше да изпълни света. Започвайки с времето на Лутер и до наши дни, нова светлина постоянно ще осветлява Свещеното писание, разкривайки все нови и нови истини от Божието слово.

Лутер и неговите сподвижници свършиха благо дело за Господ; но понеже бяха преселници от римокатолическата църква, те имаха в много грешни положения във вероучението си и останаха в тях. По тази причина, те не можаха да разпознаят всичките заблуди на папството. На Лутер и неговите последователи предстоеше да сломят оковите на Рим и да дадат на света Божието слово, но не им се беше удали да разкрият на хората всичките истини и те не отхвърлиха много сериозни заблуди. Болшинството от реформаторите продължаваха да изтъкват не само първия ден – неделята, но и други католически празници. Те считаха празнуването на първия ден – неделята, за утвърден от Божествената власт и предполагаха, че беше необходимо да го съблюдават като общоприет ден за поклонение на Бога. Сред реформаторите имаше и такива, които почитаха съботата, следвайки четвъртата заповед. На тях принадлежеше почетното място сред реформираните църкви, тъй като те доказаха, че отстояха истината, пренебрегвайки даже протестантите. Става дума за неприложимостта на четвъртата заповед и задължението да бъде съблюдавана, както Библията говори за това. Когато Реформацията разсея тъмнината, покриваща цялото християнство, в много страни се намериха хора, съблюдаващи съботата.

Получилите от Реформацията големи благословения не отидоха далеч в пътя, на който някога благородно стъпи Лутер. От време навреме се появяваха верни и посветени на Бога хора, които провъзгласяваха новата истина и разобличаваха скриваните досега заблуди, които римската църква следваше много векове; но болшинството, подобно юдеите по времето на Христос или папистите по времето на Лутер, вярваха в това, което вярваха бащите им, и живееха така, както бяха живели предците им. Затова религията отново деградира до нивото на формализма и всичките заблуди, които трябваше да отстъпят мястото си на истината, ако църквата продължаваше да ходи в светлината на Божието слово, и всичките суеверия - по старому заемаха място в ревностно обърналите се. Така духът, който Реформацията вдъхна на църквите и обществото, постепенно угасваше, докато накрая не узря толкова голяма необходимост от обновление в самите протестантски църкви, както беше по времето на Лутер. Сред протестантите се наблюдаваше такъв застои, такова почитане на мнението на смъртни хора, такъв светски дух, че Божието слово беше заменено с човешки теории и измислици. Под личната святост се криеха гордост и безразсъдство. Сближаването със света доведе църквата до разпадане. По такъв начин тези велики принципи, заради които толкова много се трудиа и пострадаха Лутер и сподвижниците му, бяха отхвърлени. Когато сатана разбра, че му се удаваше да заглуши истината посредством преследвания, отново се възползва от своето изпитано

оръжие – придума привържениците на Реформацията към компромиси, които водеха към отстъпничество и към католическата църква. Дяволът склони християните на съюз не с езичниците, а с тези, които се кланяха на Бога от векове, та до днес, изявявайки се като истински идолопоклонници. Сатана не можеше повече да скрива Библията от хората – сега всички можеха свободно да я четат, но той подбуждаше хиляди вярващи да приемат лъжливите тълкования на Божието слово и грешните учения, които сами не си правеха труд лично да изследват в Свещеното писание. Той изопачи библейските доктрини, а традициите и човешките предания, с помощта на които впоследствие бяха погубени милиони хора, пуснаха дълбоки корени. Църквата всячески поддържаше и защитаваше тези традиции и предания, вместо „да се подвизава за вярата, която веднъж завинаги бе предадена на светиите” (Юда 3). Така тя, съвършено не осъзнаваща своето състояние, не забеляза грозещата я опасност. Църквата и светът стремително се приближаваха към най-тържествен и важен период от историята на земята – периодът на откровението на Човешкия Син.

Глава 50

Първата ангелска вест

Пророчеството за Първата ангелска вест, записано в Откр.14 гл., намери своето изпълнение в адвентното движение през 1840 – 1844 година. Както в Европа, така и в Америка, хората вярваха и молитвите им дълбоко докоснаха истините, които им бяха открити, след запознаването им с пророчествата на Библията. Изследвайки боговдъхновеното Слово, те бяха намерили убедителни доказателства, че краят на всичко беше близо. Божият Дух беше подбудил верните Си служители да предупредят целия свят. Навсякъде се разпространяваше вестта на вечното Евангелие: „Убойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди!” (Откр. 14:7).

Където и да проникваха мисионерите, навсякъде разнасяха радостната вест за скорошното завръщане на Исус Христос. В различни страни бяха открити изолирани християни, които, само благодарение на изучаването на Свещеното писание, бяха дошли до съзнанието и вярата, че идващият Спасител е пред вратата. В някои държави на Европа пък действаха деспотични закони, забраняващи проповядването на учението за Второто пришествие на Исус Христос. Затова в тези страни вестта за скорошното завръщане на Исус нерядко се съобщаваше от устата на малките деца и мнозина се заслушваха в това сериозно предупреждение.

На Уилям Милер и неговите единомишленици беше поръчано да разгласяват Второто пришествие в Америка и светлината, запалена от техния труд, беше осветила най-отдалечени страни. Бог беше изпратил ангела Си да докосне сърцето на скромния фермер, не вярващ по-рано в Библията, подбуждайки го да изследва пророчествата. Божият ангел нееднократно посещаваше този избран от Бога мъж, направлявайки разума му и откривайки му за разбиране пророчествата, скрити до това време от Божия народ. Когато той изследваше Писанието, Светият Дух го водеше от едно звено на истината към друго, докато той не стигна до възторг и възхищение от Божието слово, виждайки в него прекрасната непрекъсната нишка на истината. Писанието, което преди той не беше считал за боговдъхновено, сега представяше пред него своята красота и слава. Той ясно видя, че един текст от Библията пояснява друг; и когато някой текст от Свещеното писание не му беше ясен, в друга част на Библията той намираще текст, който му изясняване напълно неясното място. С огромна радост, дълбока почит и благоговение, сега той се отнасяше към свещеното Божие слово.

Изследвайки пророчествата, Милер разбра, че населението на земята живееше в заключителния етап от историята на нашия свят, но за това никой не знаеше. Той огледа църквите и видя разврата там. Нежната любов към Исус, беше заменена у вярващите с привързаност към земното. Те търсеха земни почести, а не славата, идваща отгоре; трупаха земни богатства, вместо да събират съкровища за небето. Навсякъде Милер срещаше лицемерие, мрак и смърт. Това го развълнува и обезпокои. На Милер му се прииска да остави фермата си, както Елисей беше оставил воловете си на полето, където ореше, когато Бог го беше призвал да следва Илия.

С огромен трепет този Божий слуга започна да открива на света тайната на Божията църква, постепенно разкривайки пред слушателите си картината на пророческия период от този момент, до Второто пришествие на Христос. Приведеното от Милер свидетелство на Свещеното писание, сочещо на пришествието на Господ през 1843 година, предизвикваше голям интерес към неговите проповеди. Мнозина бяха убедени във вярното тълкуване на пророческите периоди и смирявайки гордостта си, оставяха старото си мнение, и с радост приемаха истината. Някои служители на църквата скъсах с предишните си противоречиви възгледи и убеждения, отказаха се от заплатата си, оставяха енорията си и тръгнаха да проповядват за Пришествието на Исус.

Но такива нямаше много; по-голямата част на тази вест беше разпространена от обикновените труженици. Фермерите оставяха полето, майсторите - инструментите си, търговците – търговията си, чиновниците – кантората си и всички те бяха проповедници, но пак бяха твърде малко за работата, която предстоеше да се извърши. Жалкото състояние на църквата, светът – потънал с безчестие, всичко това гнетеше душите на истинските Божии слуги и те доброволно понасяха трудности, лишения, страдания, само с едничката цел - да призват хората на покаяние и да им покажат пътя към спасението. Въпреки съпротивата на сатана, работата неотклонно се предвижваше напред, а адвентната вест беше приета от хиляди хора.

Голямото религиозно пробуждане

Навсякъде се носеше глас, призоваващ грешниците – и вярващи и невярващи – да направят всичко възможно, за да избегнат идващият гняв. Подобно на Йоан Кръстител, предтечата на Христос, оставил топора до корена на дървото, вестителите на истината настойчиво призоваваха всички да принесат добър плод на покаяние. Обръщението им към света, пълен с тревоги и безпокойство, рязко се отличаваше от уверението за мир и безопасност, звучащо от църковните амвони. Провъзгласяването на ангелската вест покоряваше сърцата на хората.

Простите, ясни свидетелства на Писанието, под влиянието на Светия Дух, ставаха толкова убедителни и с такава тежест, че само малцина им се противяха. Наричащите себе си християни се избавяха от лъжливото чувство на безопасност. Те виждаха недостатъците си – не добро духовно състояние, неверие, гордост и егоизъм. Мнозина в разкаяние и смирение търсеха Бога. Сега техните чувства и помисли, толкова дълго съсредоточени и преходни, се устремиха към небето. Божият Дух се беше излял над тях и със смирение, съкрушени сърца те радостно подхващаха призива: „Убойте се от Бога и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди!” (Откр. 14:7).

Грешниците със сълзи питаха: „Какво да правим, за да се спасим?”. Те, които преди водеха безнравствен начин на живот, сега жадуваха съвсем противоположното. Намерилите мир в Христос страстно желяеха и други да получат това благословение. Сърцата на родителите се обръщаха към децата, сърцата на децата – към родителите. Гордостта и самонадеяността престанаха да бъдат преграда във взаимоотношенията.

Хората сърдечно се разкайваха и всеки член от семейството искрено се грижеше за спасението на роднини и близки.

Навсякъде се срещаха такива, които горещо умоляваха Господ за спасението на близките им. Мнозина прекарваха в молитви по цели нощи, искайки уверение, че Господ беше им простил греховете, други се молеха за обръщането на свои роднини и съседи. Тази пламенна, непреклонна вяра постигна целта си. Ако съвременният Божий народ настойчиво се обръща към Бога в молитва, ако всички се смирят пред Бога и издигнат страстните си молитви към престола на благодатта – колко богати на духовен мир щяха да са хората. Но колко малко хора се молят в наше време, колко малко хора са съкрушени от греха! На вярващите не им достига вяра и това им пречи да намерят благодатта, която така щедро излива нашият Изкупител.

Хората от всички съсловия се стичаха на събранията на адвентистите. Богати и бедни, знатни и прости – всички изгаряха от едно желание – да слушат учението за Второто пришествие. Господ беше угасил духът на съпротива, докато Неговите слуги издигана принципите на вяра. Понякога това бяха слаби хора, но Божият Дух правеше истината силна в техните уста. На такива събрания винаги се усещаше присъствието на светите ангели и ежедневно мнозина се присъединяваха към вярващите. Огромни тълпи, затаили дъх, внимаваха на тържествените думи за скорошното Пришествие на Христос. Сякаш небето и земята бяха се доближили едно до друго. Божията сила се проявяваше и в старците, и в младите, и в хората на средна възраст. Възторжени, те се връщаха у дома с хвалебни песни и радостните им гласове нарушаваха безмълвието на нощта. Никой от участниците на тези събрания никога не можа да забрави царящата там атмосферата на големия духовен подем.

Противопоставянето

Но указаното точно време за Пришествието на Исус Христос предизвика голямо недоволство сред хората с различни нива и възгледи, започвайки от служителите на църквата, до самите отявлени безбожници. „Но един човек не знае ни деня, ни часа на Неговото пришествие”. Тези думи често можеха да се чуят от лицемерните служители и дръзките присмехулници. Те запушваха ушите си, не желаейки да знаят ясните и логични тълкувания на пророчеството, и не слушаха тези, които обясняваха за окончателните пророчески периоди, за знаменията и признаците, предсказани от самия Христос.

Мнозина утвърдени, че обичат Исус, казаха: Ние приемаме учението за Второто пришествие, но защо не ни е дадена точната дата на това събитие? Всевиждащият Бог виждаше сърцата им. Те изобщо не искаха да слушат за Пришествието на Христос, Който щеше да съди света по правда. Те бяха неверни слуги; уплашиха се от Бога, изпитващ сърцата. Плашеше ги самата мисъл за предстоящата среща с Господ. Подобно юдеите по времена Първото пришествие на Христос, тези хора не бяха готови да срещнат Исус. Сатана и неговите слуги ликуваха и се усмихваха язвително, говорейки на Исус и светите ангели, че очевидно, Божият народ не Го обичаше малко, щом като не желалаше Неговото Пришествие.

Погрешният момент препятстваше предвиждането на делото Божие. Когато хората започнаха да питат за пътя на спасението, тези лидери застанаха между тях и истината, разсея страха им, и опасените лъжливи тълкувания на словото Божие. Сам сатана и непосветените служители се обединиха провъзгласявайки: „мир, мир”, когато Бог не беше говорил за това. Подобно фарисеите в дните на Христос, мнозина сами се отказаха да влязат в небесното царство и всячески препятстваха желаещите да влязат. От такива ще се изиска кръвта на изгубените души.

Където беше провъзгласена вестта на истината, първи я приемаха най-скромните и посветени християни. Този, който самостоятелно беше изследвал Библията, не можеше да не види необоснованост и грешки за общоприетите възгледи на пророчеството; и в случаите, когато хората не се намираха под влияние на духовенството, а сами размишляваха върху словото Божие, беше им нужно само да съпоставят адвентната вест със Свещеното писание, за да удостоверят нейния Божествен произход и авторитет.

Много бяха подлагани на гонения от страна на братята си, които не желяеха да слушат нищо за Пришествието. Някои, които запазваха положението си в църквата, премълчаваха за бъдещата надежда, но други чувстваха, че верността към Господ е несъвместима със скриването на истина, която Той им беше доверил. Не малко хора бяха отлъчени от църквата само по тази причина, че те показваха вярата си в Пришествието на Христос. Този, който страдаше за истината, го утешаваха с думите на пророка: „Братята ви, които ви мразят, и които ви отхвърлят поради Моето име, са рекли: Господ нека прослави себе си... Но те ще се прославят” (Исая 66:5).

Ангели Божии с най-голям интерес следяха за резултатите на работата. Когато църквата, като религиозно учреждение, отказа да приеме вестта за предупреждение, ангелите печално отвърнаха лицата си. Но имаше и много такива, които още не бяха изразили отношението си към адвентната истина. Някои въведоха в заблуди техните мъже, жени, родители или деца, твърдящи, че даже да се слуша такава ерес, каквато адвентистите учат, беше грях. На ангелите беше заповядано старателно да наблюдават за такива души, понеже тях трябваше да ги озари друга светлина от Божия престол.

Приготовление за среща с Господа

Приелите вестта с нетърпение и неопишуема радост очакваха Пришествието на Спасителя. Приготвяйки се за този особено тържествен час, те се наслаждаваха на общението с Бога. Това беше залог за очакващият ги мир в светлото бъдеще. Никой от този, когото изпълни тази надежда, никога не успя да забрави часовете на трепетно очакване. Когато до указаното време останаха няколко седмици, мнозина отложиха земните си дела. Вярващите старателно изследваха всяка своя мисъл и чувство, като че ли се намираха на смъртен одър и само няколко часа ги отделяха от вечния покой. Никой не си беше ушил специални дрехи за възнесението, но всички съзнаваха необходимостта да се вземат по един душ за срещата със Спасителя; техните бели дрехи беше чистият характер, освободен от греха чрез изкупителната кръв на Христос.

Бог реши да изпита своя народ. Неговата ръка скри грешката в изчисленията на пророческия период. Очаквайки Пришествието на Господ те не откриха тази грешка, не можеха да я открият даже най-учените им противници, които казваха: „Изчислението на пророческия период е вярно. Трябва да се случи велико събитие, но не това, което е предсказано от Милер. Това няма да е Второ пришествие, а обръщането на целия свят”.

Определеното време настана, а Христос не идваше, за да вземе народа Си. Тези, които с искрена вяра и любов чакаха своя Спасител, преживяха тежки разочарования. Но Неговите намерения бяха осъществени – Той беше изпитал сърцата на тези, които уверяваха, че очакваха Неговото идване. Сред тези хора бяха много и такива, които се бяха обърнали само под влияние на страха, а не ръководейки се от висши подбуди. Повърхностното обръщане не внесе изменение в техния духовен живот. Впоследствие тези хора заявиха, че не изпитват разочарование, тъй като никога не са вярвали в Пришествието на Христос. Те първи започнаха да се надсмиват над изпитващите искрено огорчение Божии деца.

Исус и цялото небесно войнство в най-голяма любов и съчувствие следяха изпитаните и верни Божии чада. Ако можеше да се отдръпнеше завесата, отделяща видимия от невидимия свят, тогава щеше да се види, как небесни ангели, плътно в кръг, окръжаваха верните Божии деца, обграждащи ги от нападките на сатана.

Глава 51

Втората ангелска вест

Църквите, които отказаха да приемат вестта на първия ангел, отхвърлиха самата небесна светлина. Господ им беше изпратил тази вест по Своя милост, за да ги разбуди; всички християни да видят истинското си състояние – духовно осиромашаване и упадък на вярата, – та дано биха се приготвили за срещата със своя Господ.

Именно за това, за да отдели Христос църквата Си от разлагащото влияние на света, ѝ беше дадена светлината на Първата ангелска вест. Но за мнозина, наричани се християни, оковите, свързващи ги със света, се оказаха по-силно влечение от небето. Те избраха за себе си човешката мъдрост и привикнаха към нея, и се отвърнаха от изпитващите сърцето вести на истината.

Бог изпращаше светлината Си, за да я пазят хората и грижливо да я съхраняват в паметта си, покорявайки ѝ се, а не да я презират и отхвърлят. Ако я пренебрегнаха, изпратената небесна светлина за тях ставаше тъмнина. Когато Светият Дух престанеше да запечатва истината в сърцата на Божиите хора, вече щеше да е безполезно да се ослушват за Неговия глас и всяка проповед ставаше напусто.

Както църквата с презрение отхвърлеше Божията светлина и пренебрегнаше вестта за Пришествието на Спасителя, така Господ щеше да я отхвърли. Втори ангел последва първия, провъзгласявайки: „Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудстване” (Откр. 14:8). Истински вярващите, очакващи Пришествието на Господа, възприеха това свидетелство като резултат на нравствения упадък на църквата, вследствие отхвърлената от нея първа вест. Втората част, „падна великият Вавилон”, прозвуча през лятото на 1884 година и в резултат около петдесет хиляди човека излязоха от тези църкви. Провъзгласяващите първата ангелска вест не предполагаха, че тяхната проповед за Второто пришествие щеше да предизвика разделение в различните конфесии и да доведе до образуването на нови църкви. „Моят труд – говореше Милер, - никога не беше насочван, за да създаде някакво вероучение или пък да превъзнесе едно учение над друго. Аз имах само едно желание – да помогна на всички. Мислех, че всички християни ще се зарадват от надеждата за скорошната среща с Христос и тези, които не споделяха моите възгледи, не трябваше да обичат по-малко онези, които приемаха това учение. На мен даже и през ум не ми мина, че щеше да се наложи разделение на общините. Ръководех се от едно желание – да помогна на хората да се обърнат към Бог, да им кажа за настъпването на съда и да убедя моите ближни да приготвят сърцата си за среща с Господ. Болшинството от обърналите се, благодарение на моя труд, се присъединиха към различни съществуващи църкви. Когато при мен идваха хора и питаха за техния дълг, винаги отговарях: Аз никога, никого, не съм съветвал да се присъединява към тази или онази църква, към която аз бих се отнесъл с по-голяма или по-малка благосклонност”.

Много църкви се отнесоха благосклонно към изследванията на Милер по онова време. Но когато служителите и религиозните ръководители отхвърлиха учението на адвентистите, те направиха всичко възможно, да потушат интереса към него. Тези,

които приеха учението за Второто пришествие на Христос, се оказаха в много затруднена ситуация. Те обичаха църквите си и не искаха да се отделят от тях, но когато се натъкнаха на насмешките и почувстваха неприязън от страна на основната маса от посещаващите, а после забелязаха, че ги и лишаваха от възможността да говорят за своята надежда, и да посещават събранията, където се проповядваше за Пришествието на Господ, накрая мнозина въстанаха и захвърлиха гнетящото ги иго.

Адвентистите видяха, че тези църкви бяха отхвърлили свидетелството на Божието слово, бяха престанали да ги считат „стълбове за утвърждаване истината“, представители на Исус Христос на земята. И когато прозвуча вестта „падна великият Вавилон“, те затвърдиха намерението си и оставиха своите предишни църкви.

Следствие отхвърлянето на Първата ангелска вест, в тези църкви настанаха печални промени. Отхвърляйки истината, те продължиха да лелеят своите заблуждения. Тяхната любов към Бог и вярата им в Неговото слово постепенно охладняха. Църквата огорчи Божия Дух и те до голяма степен се лишиха от Него.

Времето на забавяне

Когато изтече 1843 година, а Христос така и не беше дошъл, тези, които с вяра бяха очаквали Неговото идване, ги обхванаха объркване и съмнения. И все пак, въпреки това разочарование, мнозина продължиха да изследват Свещеното писание, проверявайки основата на вярата си, отново преизчислявайки пророчествата, с надежда да стигнат до по-дълбоко разбиране. Свидетелството на Библията потвърждаващо техните убеждения, изглеждаше ясно и убедително. Знаменията, несъмнено насочваха на близкото Пришествие на Христос. И макар че по това време вярващите не можеха да си обяснят застигналото ги разочарование, все пак чувстваха, че именно Бог ги беше превел през това, което преживяха.

Вярата им съвсем укрепна, благодарение конкретните и убедителни свидетелства на тези места в Свещеното Писание, където, като че ли беше невъзможно по-добре да се посочи времето за забавянето. Още в 1843 година Божият Дух беше подбудил Чарлз Фич да подготви пророческа схема, която адвентистите разгледаха като изпълнение на заповедта, дадена чрез пророк Авакум: „Напиши видението и изложи го ясно на дъсчица, за да може да се чете бърже“. Но никой не беше забелязал, че точно в това пророчество се говореше за отсрочка на изпълнението. След общото разочарование, това място от Свещеното писание придоби особено значение и смисъл, понеже пророкът беше казал: „Напиши видението и изложи го ясно на дъсчица, за да може да се чете бърже. Защото видението се отнася към едно определено бъдещо време, но бърза към изпълнението си, и няма да излъже; Ако и да се бави, чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее“ (Авакум 2:2, 3).

Очакващите Господ се зарадваха, вярвайки, че Този, Който знаеше края от началото, преди много векове беше предвидил тяхното разочарование и им беше изпратил думи на ободряване и надежда. Ако не бяха тези текстове от Свещеното писание, призоваващи Божиите деца търпеливо да чакат и да се доверят на вечното Му слово, тяхната вяра щеше да се разколебае в този час на изпитание.

Притчата за десетте девици, записана в Матей 25 глава, също илюстрираше преживяванията на адвентистите по примера на източна сватба: „Тогаво небесното царство ще се уприличи на десет девици, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха неразумни... И докато се бавеше младоженеца, додряма се на всичките и заспаха“.

Набиращото сила движение на Първата ангелска вест представляваше десетте девици от тази притча, а забавянето на младоженеца, олицетворяваше времето на

очакване Господа, разочарованието и показаното забавяне. След това, когато беше дошло очакваното време, истинските вярващи бяха както преди обединени от вярата, че все пак краят е близо; но скоро стана очевидно, че те до някаква степен бяха изгубили предишната си ревност и посвещение, и бяха изпаднали в състоянието, представено от заспалите девиси, очаквайки идването на младоженеца, който се бавеше.

В това време започна да се проявява фанатизъм. Някои, уж ревностни привърженици на вестта, сега не признаваха Божието слово като единствено вярно ръководство в живота и започнаха да твърдят, че били водени от Духа, и че трябвало всеки да следва собствените си чувства, впечатление и въображение. Имаше и такива, които с безразсъдно усърдие осъждаха всички, не последвали примера им. Болшинството адвентисти не споделяха фанатичните възгледи на тези хора, което стана причина за порицаване на истината. Проповядваната през 1843 година вест на първия ангел и „среднощният вик“ в 1844 година задържаха силата на фанатизма и разцеплението. Привържениците на това тържествено движение се обединиха. Техните сърца се изпълниха с любов към ближните им и към Исус, Когото се надяваха скоро да видят. Единствено вярата, единствено блаженото упование, ги направиха недосегаеми за всяко влияние и служеше за щит против нападките на сатана.

Глава 52

Среднощният вик

„Докато се бавеше младоженеца, додряма се на всичките и заспаха. А посред нощ се нададе вик: Ето, младоженецът иде, излизайте да го посрещнете! Тогава всички ония девиси станаха и приготвиха светилниците си“ (Мат. 25:5-7).

През лятото на 1844 година адвентистите, направили грешка в предишните си изчисления за пророческите периоди, установиха истинското значение на пророчеството, за очистването на светилището. 2300 денонощия, за които се говореше в Дан. 8:14, и за които, както през цялото време считаха, че приключват с Пришествието на Христос през пролетта на 1844 година, сега, съгласно новите, точни изчисления, трябваше да приключат не през пролетта, а през есента на същата година. Умовете и сърцата на всички адвентисти се съсредоточиха на есента на 1884 година, като време на Пришествието на Господ. Провъзгласяването на вестта, че Исус щеше да дойде есента, беше следващата стъпка на изпълнение думите на Христос, записани в притчата за десетте девиси; и сега всички очакваха да видят, че тази притча имаше непосредствено отношение към очакващите Пришествието на Исус Христос.

В притчата за десетте девиси викът, известяващ приближаването на жениха, се беше раздал в полунощ – лятото на 1844 година, когато настъпи половината от времето между момента за първоначалното предположение за края на 2300 денонощия и есента на същата година, както впоследствие откриха, че завършваше този период. Тогава се и раздаде този вик, дума по дума, повтарящ вестта, записана в Свещеното писание: „Ето, младоженецът иде!“.

Движението, обединяващо очакващите Пришествието на Христос, подобно морска вълна, заля земята. Вестта се носеше от град на град, от село на село, достигна най-отдалечените краища на страната, докато целият Божий народ не се събудеше за срещата с Господ. Пред силата на тази светлина беше изчезнала всяка проява на фанатизъм, подобно на това, как се топи скреж под лъчите на изгряващото слънце. Съмнения и смут изчезнаха, надежда и мъжество озариха душите на вярващите.

Беше избягната онази крайност, която винаги се проявява там, където хората действат без задържащото влияние на Божието слово и Духа. Всичко напомняше за времето на смирение и завръщане към Бога, което древният Израел преживяваше под влиянието на изобличителната реч на верния Божий слуга. Това движение носеше печата на цялата преобразяваща работа, която беше свършена през всичките векове. Никой не си позволяваше шумни веселби, хората се вглеждаха дълбоко в сърцата си, изповядваха греховете си, зарязваха суетното и земното. Беше ги обхванал стремеж да се подготвят за среща с Господа, отправяха към небето настойчиви молитви и изцяло се посвещаваха на Бога.

Вестта за приближаването на жениха, Исус Христос, не изискваше доказателства, доколкото се основаваше на ясните и определени Библейски свидетелства. Тези думи завладяваха с особена сила, въздействаха на душата на човека. Не оставяха място за съмнения и неясноти.

По времето на тържественото влизане на Христос в Ерусалим, хората, събрани от всички краища на страната, се отправиха на Елеонския хълм и се присъединиха към тълпата, съпровождаща Исус, като всички заедно радостно викаха: „Благословен идещият в името Господне!” (Мат. 21:9). По подобен начин и към адвентното движение сега се присламчваха невярващите – едни идваха от любопитство, други – за да се повеселят, но всички те изпитваха върху си непреодолимата сила на вестта: „Ето, младоженецът иде”.

Хората имаха такава твърда вяра, която им позволяваше да получат отговор на молитвите си, вяра, която не оставаше без награда. Подобно дъжд, падащ върху суха земя, Духът изля благодатта Си над всички, които жадуваха да приемат истината. Тези, които се надяваха скоро лице в лице да се срещнат със своя Изкупител, чувстваха невъобразима радост.

Смекчаващата, покоряваща всичко сила на Светия Дух, разпалваше сърцата и вълните на Неговата слава една след друга се спускаха над истинските привърженици на истината.

Приелите вестта с благоговение и тържественост в сърцата се приближаваха към момента на срещата с Господ. Всяка сутрин, преди всичко друго, се стремяха да се убедят, че Бог ги беше приел. В пълно единодушие те горещо се молеха един за друг. За общение с Бог често се събираха на уединени места сред полета и гори, и издигаха към небето застъпнически молитви. Уверението, че Спасителят ги одобряваше, им беше твърде нужно, като хляб насъщни; и ако някои помрачаваше душите им, не се успокояваха, докато в сърцата им отново не се възцареше предишният мир. Изпитвайки влиянието на Неговата всепрощаваща благодат, те жадуваха да видят Този, Когото така горещо обичаха.

Разочаровани, но не изоставени

И отново, приелите вестта, ги очакваше разочарование. Определеното време дойде, но Спасителят не идваше. С непоколебима надежда те бяха очаквали Неговото идване и сега се намираха в същото състояние, в което беше Мария, дошла при празния гроб и възкликнала в ридание: „Дигнали моя Господ и не зная де са го положили” (Йоан 20:13).

Благоговеен страх и опасение, че тази вест можеше да се окаже истинска, известно време задържаха невярващите. Уговореното време минаваше, но тези чувства не

изчезнаха изведнъж. Отначало те не се осмеляваха открито да тържествуват над разочарованите очакващи Христос. Но като не откриха никакъв признак на Божия гняв, те, отърсили се от страха, дадоха воля на насмешките и укорите си. Огромна маса хора, не толкова отдавна заявили, че вярват в скорошното Пришествие на Господ, се отрекоха от вярата. Най-самоуверените бяха така уязвени в своята гордост, че изпитваха желание да си отидат от този свят. Подобно пророк Йона, те обвиняваха Господ и предпочитаха смъртта пред живота. Те, чиято вяра се беше основавала на чуждо мнение, а не на Божията слава, сега отново промениха възгледите си. Подигравачите привлякоха на своя страна слабите и боязливи хора, и те заедно твърдяха, че сега нямаше от какво повече да се страхуват, Някого да очакват. Времето минаваше. Господ не беше дошъл и светът оставаше такъв, какъвто беше вече хиляди години.

Сериозните, искрено вярващи хора, пожертвали в името на Христос всичко, както никога преди, чувстваха Неговото присъствие. Считайки, че бяха съобщили на света последното предупреждение и надявали се в скоро време да се срещнат със своя Учител и светите ангели, те се стараеха да избягват обществото на тези, които отказаха да приемат тази вест. От все сърце те се молеха: „Дойди, Господи Исусе, скоро дойди!“. Но Той не идваше. Сега отново трябваше да се натоварят с тежкото бреме на грижите и трудностите, да понесат упреците, насмешките и гаврата на света. Тяхната вяра и търпение бяха подложени на страшно изпитание.

Но това разочарование не беше толкова голямо, колкото преживяното от Христовите ученици по времето на Неговото първо Пришествие. Когато Исус тържествено беше влязъл в Ерусалим, Неговите последователи не се съмняваха, че Той щеше да се качи на Давидовия престол и да освободи Израел от поробителите. Пълни с горда надежда и радостни очаквания, те, един през друг се стараеха да оказват всевъзможни почести на своя Цар. Мнозина вместо килим, постлаха пред Него дрехите си, други Го приветстваха, развявайки палмови клонки. Ликуващите хора радостно възклицаваха: „Осанна на Давидовия Син!“.

Когато разгневените и обезпокоени фарисеи поискаха от Исус да заповяда на Неговите последователи да замълчат, Той отговори: „Ако те замълчат, то камъните ще проговорят“ (Лука 19:40). Изпълнявайки пророчествата, учениците постъпиха съгласно Божията воля, но все пак ги очакваше горчиво разочарование. Само след няколко дни те станаха очевидци на мъченическата смърт на Спасителя и Неговото погребение. Нито една и от най-скромните им мечти, не беше съдено да се сбъдне, и техните надежди умряха заедно с Христос. Чак когато Христос излезе победоносно от гробницата Си, те разбраха, че всичко случило се беше предсказано и „че Помазаникът трябваше да пострада, и да възкръсне от мъртвите“ (Деян. 17:3). Подобно на това и Първата, и Втора ангелски вести, изпълниха пророчеството. И двете вести бяха съобщени в подходящото време, и изпълниха предназначението, определено им от Господ.

Светът наблюдаваше това движение, предполагайки, че ако времето мине, а Христос не дойде, учението на адвентистите щеше да прекрати съществуването си. Разбира се, мнозина не издържаха на силата на изкушението и се отрекоха от вярата си, но някои устояха. Те не можаха да намерят грешката в изчисленията на пророческите периоди. Но и най-фините противници не успяха да опровергаят тяхното тълкувание на пророчествата. Действително, очакваното събитие не дойде, но даже това не можеше да поклати тяхната вяра в Божието слово.

Бог не остави народа Си. Неговият Дух, както и преди, пребиваваше в тези, които не се отрекоха необмислено от получената светлина и адвентното движение. Апостол Павел, гледайки през вековете, беше написал думи за ободряване и предупреждение

към тези, чиято вяра щеше да бъде изпитана в това критично време: „И тъй, не напущайте увереността си, която има голяма награда. Защото ви е нужно издържане, та като извършите Божията воля, да получите обещаното. „Защото още твърде малко време и ще дойде Оня, Който има да дойде, и не ще да се забави. А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми!“. Ние, обаче, не сме от ония, които се дръпнуват назад, а от тия, които вярват, та им се спасява душата” (Евр. 10:35-39).

Божият народ беше длъжен да върви по единствения верен път, пазещ светлината, получена веднъж от Бога, уповаващ на Неговите обещания и продължаващ изучаването на Писанието, търпеливо да бодърства, за да получи нова светлина.

Глава 53

Небесното светилище

Основа и стълб на адвентната вяра беше Дан.8:14, от Свещеното писание: „До 2300 денонощия, тогава светилището ще се очисти“. Тези думи бяха познати на всички, вярващи в скорошното идване на Христос. Хиляди уста бяха произнесли тия думи като символ на своята вяра. Те съзнаваха, че предсказаното в тях събитие беше запалило най-хубавата надежда и очакване. Беше ясно, че тези пророчески дни трябваше да свършат през есента на 1844 година. Заедно с останалия християнски свят, адвентистите от това време считаха, че „светилище“ означаваше „очистване на земята с огън в последния велик ден“ и това щеше да се случи по време на Второто пришествие на Христос. Оттук следваше и извода, че Христос трябваше да се върне на земята през 1884 година.

Определеното време минаваше, а Господ не идваше. Вярващите знаеха, че Божието слово не се шегува, следователно, грешно бяха изтълкували пророчеството. Но къде беше грешката? Мнозина необмислено опитваха да разсекат възела на противоречивото твърдение, че 2300 пророчески дни не свършват в есента на 1884 година. Те твърдяха, че ако пророческите дни свършеха в 1884, Христос щеше да обнови светилището, очиствайки земята с огън, но понеже Той не беше дошъл, тези пророчески дни още продължаваха. Но да се докажеше такова твърдение, беше невъзможно. Оставаше само да признаят, че кой знае защо, Христос не беше дошъл, когато Го очакваха.

Макар че мнозина се бяха отказали от предишните изчисления на пророческите периоди и ги отричаха, част от адвентистите не се бяха отрекли от вярата си и тези опитности, които потвърждаваха истинността на движението, основано на такова изчисление от Свещеното писание и свидетелството на Божия Дух. Те вярваха, че при изследване на пророчествата бяха използвани верни принципи и сега, считаха за свое задължение да не се отказват от тези истини, които вече бяха открити от хората, и се придържаха към приетото направление в изучаването на Свещеното писание. С горещи молитви те отново и отново проверяваха изводите и изследваха Писанията, за да открият грешката си. Не намирайки грешка в изчисленията на пророческия период, те съсредоточиха вниманието си на въпроса, засягащ светилището.

Земното и небесното светилище

Изучавайки въпроса за светилището, очакващите Пришествието си изясниха, че скинията, построена от Моисей, беше построена по Божия заповед, в съответствие с

образца, който Той беше дал на Моисей на Синай, и представляваше „образ на сегашното време, съгласно което се принасят дарове и жертви“; нейните свети отделения бяха „образец на небесните“; а Христос – нашият велик Първосвещеник, „Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек“; „Христос влезе не в ръкотворно светилище, образ на истинското, но в самите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас” (Евр. 9: 9, 23; 8:2; 9:24).

Небесното светилище, в което Христос извършваше Своето служене заради нас, се явяваше грандиозен оригинал, от който Моисей беше копираше земната скиния. Отделенията на небесното светилище представляваха двете отделения на земното светилище – Светая и Светая Светих. Освен това, ковчегът, в който се намираха скрижалите с изсечения на тях Божий закон, кадилният жертвеник и другите предмети, служещи за извършване на службите в земното светилище, се явяваха праобраз, на намиращата се на небето скиния. Когато на апостол Йоан му беше показан във видение Божият храм на небесата, той видя „седем огнени светилника” и „златен жертвеник”, а когато „се отвори Божият храм”, можеше да гледа зад вътрешната завеса, където видя „ковчеза на Неговия завет” (Откр. 4:5; 8:3; 11:19).

Тези, които се стремяха към истината, намериха неопровержими доказателства за съществуването на небесното светилище. Моисей беше издигнал земното светилище, съгласно показния му образец. Павел, в своето Послание към евреите потвърждаваше, че земното светилище се явяваше копие на небесното (Евр. 8:2,5), а Йоан свидетелстваше, че го беше видял на небето.

В 1844 година – при приключването на 2300 пророчески дни, на земята вече много столетия не съществуваше никакво светилище. Затова пророчеството „до 2300 денонощия; тогава светилището ще се очисти” (Дан. 8:14), можеше да се отнася само за небесното светилище. Но от какво очистване се нуждеше небесното светилище? Обръщайки се отново към Свещеното писание, изследователите на пророчеството откриха, че очистването на светилището никак не означаваше отстраняване на физическа нечистота; и понеже то трябваше да се извърши с кръв, би следвало, това да е очистване от греха. Ето какво казва за това апостол Павел: „И тъй, необходимо беше образите на небесните неща да се очищават с тия жертви, а самите небесни, с жертви, по-добри от тях” /т.е. с със скъпоценната кръв на Исус Христос/ (Евр. 9:23).

Те искаха повече да научат за очистването на светилището, към което ги насочваше пророчеството, но затова беше нужно да разберат, в какво се състоеше службата в небесното светилище. Затова можеха да научат само от картината на службата на първосвещеника в земното светилище, „образ на небесното” (Евр. 8:5).

Очистване на светилището

Подобно на това, как в древността греховете на народа бяха възлагани на жертвата за грях и посредством нея, кръвта образно се пренасяше в небесното светилище, така и нашите грехове, посредством кръвта на Христос, фактически се пренасяха в небесното светилище.

Праобразното очистване на земното светилище се осъществяваше по пътя на премахването на греха; следователно и очистването на небесното светилище трябваше да стане посредством унищожаването на греховете, записани там. За да разберат повярвалите, как чрез покаяние и вяра в Христос можеха да получат право на спасение, необходимо беше изучаването на записите в небесните книги. Затова очистването на светилището включваше работата на изследователния съд. Тя трябваше да бъде завършена до времето на идването на Христос, за да изкупи Своя народ, понеже когато Той дойдеше, щеше да донесе възмездие, „за да въздаде всекиму, според делата” (Откр.

22:12). По такъв начин повярвалите в откритата им се светлина за пророческите думи разбраха, че в 1844 година Христос, вместо да дойде в земното светилище в края на 2300 денонощия, беше влязъл в Своето свято небесно светилище – мястото на Божието присъствие – за привършване на завършващата работа по примирението, подготвящо Неговото Второ пришествие.

Глава 54

Вестта на третия ангел

Когато Христос влезе в Светая Светих на небесното светилище, за да свърши заключителната част на службата по изкуплението, Той предупреди слугите Си да разпространят по целия свят Неговата последна вест. Това поръчение провъзгласи третият ангел от Откровение 14 глава. Във видение на пророка беше показано, че веднага след провъзгласяването на тази вест, щеше да дойде Човешкият Син, за да пожъне жетвата на земята.

Както беше предсказано в Свещеното писание, службата на Исус Христос в Светая Светих на небесното светилище започваше със завършването на пророческия период от „2300 денонощия“, т.е. есента на 1844 година. Към това време се отнасяха думите: „И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчег на Божия завет” (Откр. 11:19). Ковчегът на завета се намираше в Светая Светих – във второто отделение на светилището. Когато Христос влезе там, за да пристъпи към завършване службата на примирението, вътрешната част на храма се откри, и пред погледа Му се изпречи ковчег на завета. Този, Които с вяра видя застъпническата служба на Спасителя в небесното светилище, сега изяви Божията сила и величие. Когато шлейфът на Неговата слава изпълни храма, от Светая Светих се изля светлина над очакващите, Неговото завръщане, хора на земята.

С вяра те последваха своя Първосвещеник от Светая в Светая Светих и видяха, как Той извършваше служба пред ковчег на Божия завет, ходатайствайки за грешниците със Своята кръв. В свещения ковчег се намираше законът на Отец – този закон, който беше провъзгласен от Господ сред гръмотевичните тътнежи горе, на Синай, и който Той беше написал със Собствения Си пръст на каменните плочи. Нито една заповед не беше отменена от него, ни една буква, ни една черта не беше променена. Когато Бог даде на Мойсей копие от Своя закон, великият оригинал се остана на съхранение в Светая Светих на небесното светилище. Изследвайки изчерпателно неговите свети заповеди, търсещите истината, намериха в самото сърце на Декалога четвъртата заповед, която беше обявена в самото начало: „Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиш никаква работа – ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито чужденецът, който е отвътре портите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови седмия ден и го освети” (Изх. 20:8-11).

Божият Дух оказа Своето влияние на сърцата и тези, които изучаваха Неговото Слово. Настойчивата мисъл, че в незнанието си бяха нарушавали Неговата заповед, не съблюдавайки деня на Твореца за почивка, постоянно безпокоеше изследователите на Словото. Заеха се с причината, подбудила хората да празнуват първия ден на седмицата, вместо деня, осветен от Бог; но колкото и да търсеха, не можаха да намерят в Свещеното писание никакво основание за премахване или преместване съботния ден

от четвъртата заповед. Първоначалната заповед, отличаваща седмия ден, никога не беше премахвана. Стремейки с цяла душа да разберат Божията воля, те осъзнаха, че бяха виновни в нарушение на Неговия закон и дълбока печал изпълни сърцата им. Тогава, желайки да докажат своята вяроност към Бога, започнаха да освещават съботния ден.

Предстоеше много настойчиво изпитание за колебаещите се във вярата. Но всеки от тях разбираше, че ако земното светилище беше праобраз на небесното, то законът, съхраняван в ковчега на завета на земята, представляваше сам по себе си точно копие на закона, намиращ се в ковчега на завета на небето. Затова приеха истината за небесното светилище, включваща в себе си признаването на Божия закон, който изискваше задължителното пазене на съботата, съгласно четвъртата заповед.

Приелите светлината за посредническата служба на Христос и вечния, непоклатим Божий закон откриха, че именно тази истина се съдържаеше във вестта на третия ангел от Откровение 14 глава. Ангелът беше провъзгласил: „Тук е нужно търпението на светиите, тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса” (Откр. 14:12). Това изискване предшестваеше тържественото и страшно предупреждение: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ, и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето” (Откр. 14:9, 10). За да разберат тази вест, беше необходимо да дадат правилно тълкуване на символите, съдържащи се в нея. Какво олицетворяваше звярът, неговият образ и написаното? И отново този, който се стремеше да достигне истината, започна още по-дълбоко да изучава пророчествата.

Звярът и неговият образ

Първият звяр от пророчеството символично представляваше римокатолическата църква – религиозна организация, облечена със светска власт, имаща правомощия да наказва всички сектанти, несъгласни с учението ѝ. Образът на звяра олицетворяваше друга религиозна сила, облечена в подобна власт. Създаването на този образ беше дело на самия звяр, чието мирно появяване на сцената и кротки речи, символично представляваше Съединените Американски Щати. В образа на звяра отчетливо се проследяваха характерните черти на папството. Когато църквите на САЩ, обединени около всички признати доктрини, започнат да оказват влияние на държавата, с цел внедряване на свои законите и поддръжка на свои учрежденията, тогава в протестантска Америка щеше се сформира образ на римската йерархия, и истинската църква щеше бъде подложена на нападки и гонения, подобно Божия народ в минали времена.

Съгласно указанията на звяра „с рога, подобни на агнешки”, „всички - малки и големи, богати и бедни, свободни и роби – им тури белег на десницата им, или на челата им; за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра, или числото на неговото име” (Откр. 13:16, 17). Това беше описанието, за което третият ангел предупреждаваше жителите на земята, т.е., това беше изображението на първия звяр – папството, което се отнасяше за отличителните особености на тази религиозно-политическа власт. Пророк Даниил уточни, че дадената власт символично представлява малкия рог, замислил да промени „празничните времена и закони” (Дан. 7:25). А апостол Павел нарече тази власт „човекът на греха”, който се превъзнася над Бога (2 Сол. 2:3, 4). Само чрез промяна на Божия закон папството можеше да се превъзнесе по-високо от Бог; и този, който съзнателно щеше да съблюдава този изкривен закон, му отдаваше най-висша почит на властта, която беше докарала тези промени.

Четвъртата заповед, която Рим се беше опитал да отстрани, беше единствената заповед, съдържаща се в Декалога, която определяше Бога като Творец на небето и земята и посочваше различията между истинския Бог и лъжебоговете. Съботата беше установена от Него, за да увековечи спомена за сътворението на нашата планета и по този начин насочваше съзнанието и сърцата на хората към истинския и жив Творец. В цялото Свещено писание се говори за творческата сила на Създателя, доказателство за това, че израелевият Бог беше по-висш от всички езически божества. Ако съботата беше винаги съблюдавана свято, човешките мисли и привързаност щяха да са обърнати към техния Създател като към Личност, достойна за поклонение и почитание, и хората никога нямаше да станат идолопоклонници, атеисти или богоотстъпници.

Постановленията, посочващи Бога като Творец, бяха изменили Неговата пълноправна власт, от сътворените от Него същества. Пренасянето на съботата за празнуване в първия ден от седмицата беше знак или изобразяване властта на римокатолическата църква. Тези, които разбираха съдържанието на четвъртата заповед, но въпреки това съблюдаваха лъжливата събота, вместо истинската, сами щяха да си платят дан на властта, която беше пренесла празнуването в първия ден от седмицата.

Тържествената вест

Третият ангел извести на хората едно от най-жестоките предупреждения, отправено някога към смъртните. Ставаше дума за страшния грях, който предизвиква Божия гняв върху главата на човека, не размесен с милост. Безусловно, всички хора трябваше да знаят същността на поставения въпрос, понеже той беше твърде важен за познанието на истината. Светът трябваше да чуе предупреждението за този грях, за да има възможност да се спаси.

В процеса на великата борба постепенно се образуваха две противоположни групи хора. Първата бяха тези, които „се кланят на образа на звяра и приемат неговия белег на челото си или на ръката си” и по такъв начин си навличаха ужасния съд, за който предупреждаваше третият ангел. Другата група поразително се различаваше от грешния свят по това, че съблюдаваше „Божии заповеди и вярата в Исуса” (Откр. 14:9, 12). Такива бяха изключително важните истини, разкрити пред тези, които приеха вестта на третия ангел. Когато осмислиха живота си, започвайки от Първата провъзгласена им вест за Второто пришествие на Христос през есента на 1844 година, те видяха, че разочарованието им е напълно закономерно. Разбраха за какво става дума в пророчеството на Данаил за 2300 денонощия, и отново надеждата и радостта оживяха в сърцата им. Светлината, идваща от светилището, освети миналото им, настоящето и бъдещето, и те разбраха, че Бог ги водеше в безгрешното Си провидение. Сега с нова мъжественост и по-твърда вяра адвентистите започнаха да проповядват Третата ангелска вест. Започвайки от 1884 година, в изпълнението на пророчеството, съдържащо се във вестта на третия ангел, вниманието на много хора беше привлечено към истинската събота, и все повече и повече хора се обръщаха за съблюдаване на светия Божи ден.

Глава 55

Твърда основа

В едно от виденията си съзерцавах група хора, твърди във вярата си и защитени от Божието слово. Те не насърчаваха тези, които се опитваха да разрушат вярата им. Бог с

одобрение гледаше на тях. Бяха ми показани три етапа – първата, втората и третата ангелска вест. Съпровождащият ме ангел каза: „Горко на тези, които премахнат или променят даже една дума от тези вест! От верността и разбирането им зависи вечната участ на хората. Съдбата на всеки е свързана с приемането или отхвърлянето на тези вест!“.

Отново пред очите ми бяха представени трите ангелски вест и аз видях на каква скъпа цена Божият народ беше придобил своя опит – цена на много страдания и сурова борба. Крачка по крачка Бог беше водил народа си, докато не постави платформа на твърда почва. Аз видях, как отделни хора подхождаха към тази платформа и внимателно я изучаваха. Някои с радост веднага се настаняваха на нея, други се отдръпваха и изнамираха в нея недостатъци и слабости. Искаше им се да подобрят тази основа, за да бъде по-съвършена, а хората – по-радостни.

Някои се качваха на тази платформа, желяйки основно да я изследват. Такива заявяваха, че основата не е положена вярно. Но аз видях, че почти всички стояха твърдо на нея и увещаваха раздвоените да изоставят недоволството си, понеже Бог беше великият Строите, и не си струваше да се борят с Него. Те подробно разискваха по какъв чудесен начин Бог беше ги довел на тази платформа и всички заедно вдигнаха очи към небето, и със силен глас прославиха своя Творец. Това направи впечатление на тези, които преди бяха недоволни и изоставяха платформата; и някои отново със смирен вид се качваха на нея.

Повторение опита на юдеите

Във видение ми беше показано провъзгласяването на Първото пришествие на Христос сред юдейския народ. Йоан беше изпратен в духа и силата на Илия, за да приготви пътя на Исус. Изпратената вест, предсказваща Неговото пришествие, ги докара дотам, щото не можаха с готовност да приемат неопровержимите доказателства, че Той беше Месия. Сатана отведе още по-далеч от истината тези, които отхвърлиха вестта, проповядвана от Йоан Кръстител. В резултат юдеите отхвърлиха и разпънаха Спасителя. Правейки това, те се лишиха от възможността да приемат благословенията в деня на Петдесетница, които биха им разкрили пътя към небесното светилище.

Раздралата се на две завеса в храма в момента на смъртта на Христос, нагледно показваше, че Бог повече не приемаше жертвите и обредите, принесени от юдеите, съгласно Моисеевия закон. В този ден беше приета голямата Жертва и Светият Дух, излял се в деня на Петдесетница над Христовите ученици, наведе мислите им от земното светилище - към небесното, където Исус беше влязъл със Собствената Си кръв, за да излее над учениците Си благословенията, извършени от Него на кръста на примирението. Юдеите останаха в пълна тъмнина. Отхвърляйки плана за спасението, те бяха отхвърлили цялата светлина, която можеха да имат и по старому уповаваха на своите станали сега безполезни жертви и приношения. Небесното светилище вече заемаше мястото на земното, но юдеите не разбраха това. Затова те не получиха благословенията от посредническата служба на Исус Христос в първото отделение на небесното светилище.

Мнозина с ужас се учудват, как юдейският народ беше отхвърлил и разпънал Христос, и четейки тази срамна история мислят, че Го обичат по-силно, и не биха отхвърлили подобно Петър своя Господ, и не биха Го разпънали, както направиха юдеите. Но Бог, четейки сърцата, изпитваше любовта им към Исус, която те изповядваха на думи.

С дълбок интерес цялото небе наблюдаваше приемането на Първата ангелска вест от хората. Много, които говореха за своята любов към Исус, как леят сълзи, четейки за

Неговото разпятие, отхвърлиха Благата вест за идващото Пришествие. Вместо да я приемат с радост, те заявиха, че това било заблуда. Тези хора ненавиждаха очакващите Неговото явление и започнаха да ги гонят от църквата. Отхвърляйки Първата ангелска вест, те не можаха да приемат и да се възползваха от благословенията на Втората вест. Не ги събуди и среднощният вик, който трябваше да ги подготви заедно с Исус, да влязат в Светая Светих на небесното светилище. Отхвърляйки двете вести, те само затъмниха разума си, щото не видяха даже проблесналата светлина и във вестта на третия ангел, посочваща пътя към Светая Светих на небесното светилище.

Глава 56

Мрежите на сатана

Сатана започна да използва изкушението от Едем. „Никак няма да умрете”, беше казал на Ева. С тези думи дяволът започна своя първи урок за безсмъртието на душата и в продължение на цялата човешка история – от онова време, та чак до наши дни – не престава да внушава на хората тази лъжа. Той щеше да лъже хората до тогава, докато всички Божии чада не се освободяха от неговия плен. Бяха ми показани Адам и Ева в Едемската градина. Бяха вкусили забранения плод и огнения меч беше обградил дървото на живота; после бяха изгонени от градината, за да бъдат лишени от възможността да вкусят от дървото на живота и да станат безсмъртни грешници, понеже плода на това дърво увековечаваше безсмъртието. Аз слушах, как един ангел попита: „Кой от потомството на Адам беше престъпил през огнения меч и вкусил от дървото на живота? - И друг ангел му отговори: - Никой от потомството на Адам не е престъпвал през този меч и не е вкусвал от дървото на живота, затова няма безсмъртен грешник. Душата, която съгреши, ще умре”, с вечна смърт - смърт, след която няма никаква надежда за възкресение; и тогава щеше да угасне Божият гняв.

Аз се учудих как сатана така леко беше заставил човека да повярва, че думите на Бог „душата, която съгреши, ще умре” (Езек. 18:4) означаваха, че душата на сгрешилия нямаше да умре, но щеше да живее вечно, да страда и да се мъчи. Ангелът каза: „Животът в скърби, в страдания или в щастие и радост, е живот. В смъртта няма нито радост, нито болка, нито ненавист”.

Сатана беше заповядал на ангелите си специално да внушават на хората лъжата, казана отначало на Ева в Едемската градина: „никак няма да умрете”. И когато хората приемаха тази лъжа и повярваха, че човекът е безсмъртен, сатана ги довеждаше до убеждението, че грешникът щеше вечно да живее в мъки. По такъв начин той представяше Бога като отмъстителен тиранин, хвърлящ в ада всички, които са Му неугодни, и предаващ на вечни мъки всички, които предизвикват Неговия гняв. Сатана внушаваше на хората, че Бог с удовлетворение се вира в мъчещите се в невъобразими страдания грешници, гърчейки се в неугасимия пламенен адски огън. Врагът на човешкия род знаеше, че ако му се удадеше да внуши на хората тази заблуда, мнозина вместо любов и възхищение, щяха да изпитват ненавист към Бога; а други повярваха, че предупрежденията на Божиите думи никога нямаше да се изпълнят буквално, тъй като това противоречеше на неговият благосклонен и любящ характер да захвърли сътворените от Него същества във вечни мъки.

Още една крайност, която сатана се опитваше да внуши на хората беше, че Божието правосъдие и предупрежденията на Неговите думи бяха нереални, че милостивият Бог е всепощаващ и никой нямаше да погине, но всички – и светии и грешни – щяха в края на краищата да бъдат спасени и да пребъдват в Неговото царство.

На основа на тези общоприети заблуди, във връзка с безсмъртието на душата и вечните мъки, сатана използва следващата уловка, внушавайки на хората, че Библията, уж, не беше боговдъхновена книга. Макар - казваше той, - хората да мислят, че тя учи на много добри принципи, не трябваше да ѝ се доверяват, нито да я обичат, тъй като говореше за вечни мъки. Но някои от хората сатана заведе още по-далеч – към отричане съществуването на Бог. Такива нямаше да видят последователността и целостта на изображения Божии характер в Библията, тъй като считаха, че Той подхвърля на ужасни вечни мъки значителна част от човечеството. Затова тези хора отричаха Библията и нейния Автор, считайки, че смъртта – това е вечно небитие.

Още една категория хора – страхливите и плахите. Изкушавани от сатана, те съгрешаваха, а после се сблъскаха с неговите обвинения, че възмездието за греха не е смърт, а вечен живот в страшни мъки. Преувеличавайки по такъв начин вечните адски мъки, дяволът толкова точно обладаваше слабото съзнание на тези хора, че те губеха способност да разсъждават здраво. Тогава той и неговите ангели тържествуваха, а нечестивите и атеистите се обединяваха заедно, хвърлящи упреци срещу цялото християнство. Те твърдяха, че такива отклонения бяха естествени резултати от вярата в Библията и Бога, и тогава наистина причината се заключаваше в приемане на вярата в популярните ереси.

Свещеното писание предпазва от лъжа

Видях с какво отвращение се изпълниха небесните ангели, гледайки на тази дръзка работа на сатана. Тогава попитах защо допускаха нелепи заблуди да пълнят ума на хората, когато Божиите ангели можеха лесно да разрушат всичките уловки на врага. Тогава ангелите ми съобщиха, че на Бог бяха известни всевъзможните опити, които предприемаше сатана, за да погуби човека; затова Той чрез избрани мъже беше записал Вечното слово, в което откриваше Своите намерения по отношение на човечеството толкова ясно, че даже най-слабият и необразован човек да можеше безпогрешно да го разбира. Давайки на човека словото Си, Бог старателно и грижливо пазеше Библията от унищожението ѝ от дявола, неговите ангели или неговите представители на земята. По времето, когато другите книги бяха изчезнали, на Библията беше отсъдено да остане безсмъртна. И към края на времето, когато сатана с особена сила ще съблазнява живеещите по земята, Библията ще бъде толкова достъпна, че всички желаещи да могат да имат екземпляр от Божието слово. Ако човека само имаше желание, той щеше да се въоръжи и да се противопостави на лъжата и лъжливите чудеса на сатана.

Видях, че Господ по особен начин пазеше словото Си, но във времето, когато великата книга беше рядкост, учени мъже в някои случаи промениха отделни думи и фрази, мислейки, че така правеха Библията по-разбрана, а в действителност, усложниха разбирането на това, което беше пределно ясно, приспособявайки Божието слово към своите възгледи, нагаждайки ги към влиянието на традиции и предания. Но беше ми показано, че в цялост Божието слово представляваше пълна и съвършена верига, в която всяка част преминава в друга и я обяснява. Истинските търсачи на истината могат да избегнат заблудите, понеже не само Божието слово ясно и просто открива пред изучаващите техния път в живота, но и Светият Дух ги ръководеше, помагайки им да намерят пътя към вечния живот, открит в Свещеното Писание. Вниманието ми беше насочено на това, че Божиите ангели никога не управляваха волята на човека. Бог ни предлага живот и смърт. Човекът сам прави избора си. Мнозина избираха живота, но продължаваха да ходят по навик в стария път. Те самите дръзко не признаваха Божието управление, въпреки голямото Му милосърдие и състрадание, с особена сила откриващи се в това, че за тях Той беше дал единородния Си Син. Който отхвърляше

спасението, купено с такава висока цена, той се обричаше на наказание. Но аз видях и друго – Бог не ги беше оставил в ада, да живеят във вечни мъки, но и нямаше да ги вземе на небето, защото, ако те се окажеха заедно с непорочните и свети същества, и това нямаше да ги ошастливи. Затова Той щеше да ги унищожи напълно и да направи така, като че изобщо не беше ги имало някога. Тогава щеше да възтържествува справедливостта. Творецът беше създал човека „от прахта на земята” и всички непокорни и нечисти щяха да бъдат погълнати от огън и отново да се върнат в прахта. Беше ми показано, че благоволенieto и състраданието на Бог към грешника предизвикваха у всички възхищение от Неговия свят характер и почет към свялото Му име. А когато нечестивите нямаше да ги има на земята, цялото небесно войнство щеше да възкликне: „Амин”.

С огромно удоволствие сатана гледаше на тези, които на думи изповядваха името Исус Христово, но в същото време твърдо се придържаха към собствените си заблуждения. Той, както някога, изработваше нови съблазни и неговите сила и умения постоянно се усъвършенстваха. Той беше подбудил своите представители – римският папа и свещениците да възвеличават себе си; беше подложил хората на жестоки преследвания, и унищожаваше тези, които не желяеха да приемат неговите лъжи. Какви само страдания и мъчения не трябваше да понесат последователите на Христос! Ангели записваха всичко до най-малките подробности. Сатана и злите ангели тържествуващо заявиха на небесните жители, че щяха да убият всички истински християни, така щото, нямаше да остане ни един. Но в резултат на тези гонения църквата се беше очистила и повече не я заплашваше опасност, членовете ѝ да станат неискрени хора. Тези, които открито се осмеляваха да говорят открито за своята вяра, ги заплашваха изтезания, клади и всевъзможни издевателства, на които само дяволът можеше да вдъхнови своите последователи и каквито само човешкият разум е способен да измисли.

Глава 57

Спиритизъм

Учението за посмъртното съществуване на човека подготви пътя на съвременния спиритизъм. Ако умиращите бяха допускани до общение с Господ и светите ангели и бяха снабдени със знания, превишаващи до голяма степен тези, които ги обладаваха в живота, защо да не се върнеха на земята заради просветление и наставления на живеещите? Как можаха хората, вярващи в задгробния живот, да отхвърлят това, което им се даваше като Божествена светлина? И посредством този, уж, „свещен път” сатана осъществяваше своите намерения. Падналите ангели, изпълняващи неговите заповеди, бяха хора с образа на вестители от задгробния свят, убеждавайки ги, че беше възможно общение с мъртвите. По такъв начин князът на злото въздействаше на разума на човека, помрачавайки го.

Сатана беше способен да се явява пред хората, приемайки образа на техните мъртви приятели. Той възпроизвеждаше с изумителна точност не само външността, но и изражението на очите, гласа и маниера на говорене. Мнозина се радваха, че техните близки бяха щастливи на небето, не подозираха за опасностите и внимаваха на „съблазнителните духовете и бесовски учения”. Когато хората започнеха да вярват, че умрелите наистина се връщаха, за да общуват с тях, сатана правеше така, че пред тях действително се появяваха образите на тези, които без покаяние отиваха в гроба. И появявайки се, умрелите започваха да разказват за своя щастлив живот на небето, за почетното положение, заели там. По такъв път широко се разпространяваше заблудата,

че след смъртта не съществувала никаква разлика между правените и нечестивите. Мнимите посетители от света на духовете понякога предполагаха и предупреждаваха при кого щяха да отидат и впоследствие тези предположения се оправдаваха. После, извоювали доверие, те започваха да навързват мисли, подриващи вярата в Свещеното писание. Изказвайки уж дълбоко безпокойство за благополучието на техните приятели, намиращи се на земята, тези духове се опитваха да им внушат крайно опасни заблуждения. Това, че понякога говореха истината и бяха способни да предскажат бъдещето, придаваше достоверност на техните твърдения; в резултат мнозина приемаха лъжеученията с такава готовност и с толкова безотговорна вяра, сякаш бяха самите свещени библейски истини. Ето по какъв начин Божият закон се оставяше на заден план, Духът на благодатта се отхвърляше и кръвта на завета не се почиташе като свята. Духовете отричаха божествеността на Христос и поставяха Твореца наравно със себе си. Така, скривайки се под нова маска, големият бунтовник продължаваше започнатата на небето борба против Бога, вече шест хиляди години на земята.

Много се опитваха да обяснят различните спиритически явления изключително като резултат на ловките ръце на медуима. Действително, често пъти за истина се даваха резултати от фактите, но се забелязваше и явно вмешателство на свръхестествени сили. Тайнствените похлопвания (точно с това съвременният спиритизъм започна извяването на съществуването си) не бяха плод на човешка ловкост и лъжа, а непосредствена работа на бесовете, които по такъв начин положиха началото на най-ефективната заблуда, водещи в погибел душите на хората. Отначало мнозина гледаха на спиритизма като на човешко мошеничество, но сблъсквайки се лице с лице с тези явления, които беше невъзможно да се преценят иначе, освен като проява на свръхестествена сила, те се поддадоха на измамите и ги приеха за велика Божия сила.

Тези хора не чува предупрежденията на Свещеното писание относно чудесата, извършени от сатана и съмишлениците му. Именно благодарение на сатанинското вмешателство влхвите на фараон можаха да подражават на Божията работа. Апостол Йоан, описвайки чудодейната сила, която щеше да се прояви в последните дни, казва: „И вършеше големи знамения, дотам, щото да направи и огън да слиза от небето на земята пред човеците. И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя” (Откр. 13:13, 14). Тук не се говори за мошеничество. Бесовете съблазняваха хората с истински чудеса, а не просто с видими.

Магия в съвременна форма

Днес думата „магия” сега се произнася с насмешка. Твърдението, като че ли хората могат да взаимодействат със злите сили, се счита за измислица от тъмните времена на средновековието. Но спиритизмът, към когото се причисляват стотици и хиляди, и даже милиони последователи, беше проникнал в научните кръгове и в църквата, намери последователите си на държавно ниво, сред управители и законодатели. Тази гигантска лъжа се проявяваше не в какво да е, а в прераждането - под новата маска на осъжданата и забранена в миналото магия.

В наше време сатана изкушава хората така, както в миналото беше изкушил Ева в Едем, възбуждайки желанието ѝ за забраненото познание. „Ще бъдете като боговете – каза той – познаващи добро и зло” (Бит. 3:5). За мъдростта на спиритизма апостол Яков казва: „Това не е мъдрост, която слиза отгоре, но е земна, животинска, бесовска” (Яков 3:15).

Князът на тъмнината, който само временно подостря майсторлъка си, умело изкушаваше всички хора, от което и да били ниво, съсловие и култура. Той действаше с всякакви „съблазни и неправда”, стремящ се да достигне абсолютно господство над съзнанието на хората. Целите си можеше да достигне само в случай, когато те доброволно се поддаваха на изкушението. Тези, които се покоряваха на неговата власт, поощрявайки порочните наклонности на характера си, много смътно си представяха къде ще ги отведе в крайна сметка. Изкусителят ги губеше, а после чрез тях отбиваше и други.

Никой не трябва да се заблуждава

Не трябва да се подлъгваме с лъжливите изяви на спиритизма. Бог е изпратил на хората достатъчно светлина, за да са в състояние да открият примките на дявола. Даже ако не съществуваше никакво друго доказателство за истинския характер на спиритизма, за християнина трябваше да бъде достатъчен фактът, че духовете не правят никаква разлика между праведността и греха, между най-благородните и чисти по сърце апостоли на Христос и нравствено най-покварените слуги на сатана. Твърдението за пребиваването на небето на най-порочните хора, които заемали там високо положение, потвърждаваше думите на сатана: „Няма никакво значение колко ще сгрешите, вярвате в Бога и Библията или не. Живейте както ви харесва, вашият дом е небето”. Нещо повече, тези духове лъжеха, наричайки се апостоли, противоречаха на всичко, написано под влияние на Светия Дух. Те отричаха Божествения произход на Библията, рушейки по такъв начин християнската надежда и отстранявайки светлината, откриваща пътя към небето.

Сатана заставяше хората да вярват, че Библията – това е само една измислица или в по-малка степен, книга, която съответстваше на юношеската възраст на човешкия род; сега към нея не следваше да се отнасяме сериозно или въобще най-добре е, да я сложим настрана като вече остаряла. Вместо словото Божие той предлагаше всевъзможни спиритически откровения. Този лост се намираще всецяло по негов контрол и с негова помощ можеше да застави целия свят да вярва в каквото му е угодно. Книгата, по която предстоеше да бъдат съдени сатана и неговите последователи, той отмени на сянка, именно там, където желае да бъде видяна. Той направи Спасителя на света не повече, отколкото човек. И подобно стражите, охранявали гроба на Христос и разпространили лъжата, внушена им от свещениците и старейшините, за да опровергаят очевидния факт на Неговото възкресение, те, които вярва в спиритическите явления, се стараеха да докажат, че в живота на нашия Спасител не е имало никакво чудо. Измествайки Исус на заден план, те привличаха вниманието на хората към собствените си чудеса, далеч превъзхождащи по техните думи, даже Христос.

Ето какво казва за това пророк Исаия: „И когато ви рекат: Допитайте се до запитвачите на зли духове, и до врачовете, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допитва до своя Бог? Ще прибегне ли при мъртвите, заради живите? Нека прибегнат при закона и при избавлението. Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях: (Исаия 8:19, 20). Ако хората пожелаеха да приемат само ясно изложените на страниците на Свещеното писание истини за природата на човека и състоянието на мъртвите, те щяха да се убедят, че спиритизмът беше интригата на сатана, действаща със сила, и със знамения, и с лъжливи чудеса. Вместо да се откажат от слободията, облажаваща необърнатите сърца да оставят любимите си грехове, мнозина се отвърщаха от света и отиваха наслуки, не гледайки на никакви предупреждения дотогава, докато не станеха плячка на сатана, заплели се в неговите мрежи. А изхождаха от това, че „защото не приеха да обичат истината, за да

се спасят. И затова Бог праща заблуждение да действа между тях, за да повярват лъжа” (2 Сол. 2:10, 11).

Тези, които се съпротивляваха на учението на спиритизма, водеха борба не толкова с хората, отколкото със сатана и неговите ангели. Те се бореха против „началства, власти и нечистите духове поднебесни”. Сатана не отстъпваше ни една педя земя, ако не ще беше нужна отстъпка пред силите на небесните вестители. Божият народ трябваше да е готов го посрещне думите: „Писано е” – както правеше Спасителят. Сатана можеше да цитира Священото писание, както в дните на Христос, той щеше да извърта Библейските учения, за да поддържа лъжата си. Но ясните Библейски твърдения щяха да станат мощно оръжие във всяка съпротива със силите на злото.

Тези, които искаха да запазят твърдостта си в тези опасни времена, трябваше да си изяснят свидетелството на Священото писание, относно природата на човека и това, какво се случва след смъртта, тъй като много нечисти духове се явяваха се явяват под външността на умрели роднини или приятели и щяха да внасят най-коварни заблуди. Щяха да играят с най-нежните им чувства и да извършват чудеса, излагаша своите претенции. Трябваше да сме готови да ги посрещнем с Библейските истини, твърдящи, че мъртвите нищо не знаят, а явяващите им се в техен облик – са дяволски души.

Сатана старателно се приготвяше за своите последни изкушения да прелъсти света. Основата на неговата работа беше положена в Едем, където уверяваше Ева: „Никак няма да умрете; но знае Бог, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бог, да познавате доброто и злото” (Бит. 3:3, 4). Незабелявано той се готвеше за шедьовъра на своята коварна лъжа – спиритизма. Още не беше му се удало в пълна мярка да осъществи намеренията си, но това щеше да бъде достигнато до останалото пред Второто Пришествие време. Целият свят щеше да повярва в неговата лъжа, с изключение на тези, които бяха защитени от Божията сила и вярваха в Неговото слово. Приспали чувствата си за безопасност, хората щяха да се опомнят чак в момента при изливането на Божия гняв.

Глава 58

Високият вик

Видях ангели, които загрижено се спускаха на земята и отново се отправяха към небето, готвейки се за изпълнението на някаква важна работа. После видях един особено могъщ ангел, на когото беше поръчано да слезе на земята и да се присъедини към гласа на третия ангел, за да придаде по-голяма сила и мощ на провъзгласяваната от него вест. Този ангел беше надарен с голяма сила и слава. Когато се спусна, земята се освети от славата му. Светлината, разпръскваща се около него, проникваше навсякъде, когато той гръмогласно извика: „Падна, падна великият Вавилон и стана жилище на бесовете, свърталище на всякакъв нечист дух, и свърталище на всякаква нечиста и омразни птица; защото всичките народи пиха от виното на нейното разпалено блудстване” (Откр. 18:2, 3).

Вестта за падането на Вавилон, както и прогласяването на втория ангел в Откр. 14 гл., се повтаряше с допълнително напомняне за разврата, постигнал църквата след 1844 година. Този ангел проповядваше за падането на Вавилон във времето, когато над земята вече се съобщаваше вестта на третия ангел, прерастваща във висок вик. Тази вест подготвяше Божия народ да устои в часа на изкушенията, с които щеше да се сблъска. Беше ми показано, как небесна светлина почиваше над тях и те, обединявайки се, безстрашно проповядваха по целия свят вестта на третия ангел. На помощ на този

могъщ ангел бяха изпратени други небесни ангели и аз чух гласове, които наистина звучаха навсякъде: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ, и да не споделяте язвите ѝ; защото греховете ѝ стигнаха дори до небето, и Бог си спомни нейните неправди” (Откр. 18:4, 5). Наистина, тази вест допълваше вестта на третия ангел, сливаше се с нея, подобно на среднощният вик със Втората ангелска вест през лятото на 1844 година. Славата Божия почиваше на тези, които търпеливо очакваха Пришествието на Господ и безстрашно проповядваха последното сериозно предупреждение за падането на Вавилон и призоваваше Божия народ да го напуснат, за да не ги постигне страшната участ. Светлината, изливаща се над очакващите Христовото Пришествие, проникваше навсякъде и християните, които получаваха макар и частичка от нея, и не бяха отхвърлили Тройната ангелска вест, послушаха призива и напуснаха падащите църкви. През последвалите години, след като вестите прозвучаха за пръв път, мнозина видяха светлината на истината, осветила ги и направиха избора си между живота и смъртта. Твърде малко, избрали живота и присъединили се към очакващите Господното Пришествие, съблюдаваха заповедите Му. Третата ангелска вест свърши работата си; всички бяха проверени приели ли са я или не са я приели; и откликналите излизаха от отстъпилите църкви.

Непреодолима сила действаше над честните хора по времето, когато нейното проявление довеждаше до страх и обуздаваше техните невярващи роднини и приятели, така че никой не се осмеляваше, а и не беше в състояние, да попречи на този, който чувстваше влиянието на Божия Дух. Последният призив стигна даже до нещастните роби; най-благочестивите и набожни от тях, откликнаха на призива, изливаха радостта си във възторжени песни на хвала, уверени в близкото идващо щастливо избавление (Това, че до Второто пришествие на Христос щеше да съществува робство, е ясно от пророческата книга Откровение (Откр. 6:15, 16), където ярко е описана картината на явяването на Господ. „Всеки роб и всеки свободен” беше извикан от „горите и пещерите”, умолявайки ги: „Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето”). От страх и изненада техните господари не можеха да ги възпрепятстват или им да кажат каквото и да било. Вършеха се велики чудеса, изцеляваха се болни, знамения и проявления на Божията сила съпровождаха вярващите. Сам Бог действаше, извършвайки невероятното и всеки, който с вяра беше откликнал на Неговия призив и не се беше боял от последствията, следвайки убежденията на своята съвест, се обединяваше с тези, които съблюдаваха всичките Божии заповеди, и със сила провъзгласяваха вестта на третия ангел. Беше ми показано, че тази вест беше проповядвана със сила и власт, превъзхождаща много повече среднощния вик. Божиите слуги, получили сила свише, с осветени от радост лица, със сияеща посветеност на своя Творец и желание да Му служат в святост, постоянно съобщаваха вестта, изпратена от небето. Душите, пръснати по всичките църкви, откликнали на Божия призив, бяха изведени от Божиите ангели от обречените църкви, както Лот беше изведен от Содом преди гибелта на града. Божият народ се укрепил от превъзхождащата всичко и обилно почиваща слава над слава, и се приготвиха да понесат времето на изпитанието. Аз чух, как навсякъде се носеха множество гласове, казващи: „Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса” (Откр. 14:12).

Глава 59

Завършване на изпитателния срок

Вниманието ми беше върнато във времето, когато свършваше вестта на третия ангел. Сила Божия пребиваваше с Неговия народ, получил „късния дъжд”, или както още беше наречен в Писанието, „радост от лицето Господне”, и провъзгласяваше по целия свят Неговото живо свидетелство. Навсякъде звучеше последното голямо предупреждение, което възбуждаше и изпълваше със злоба тези земни жители, които не го бяха приели. Сега Божият народ привършваше своето дело и се приготвяше за предстоящите временни изпитания.

Видях, как ангели бързаха от небето на различни страни. Един от тях, държащ мастилница, във вид на рог, се върна от земята и доложи на Исус, че беше изпълнил поръчението, че всичките светии бяха преброени и запечатани. После видях как Исус, свършвайки работата Си пред ковчегата, където се намираха Десетте заповеди, хвърли кадилницата, вдигна ръце и каза със силен глас: „Свърши се!”. Тогава цялото небесно войнство сне венците си и чу Неговото тържествено изявление: „Който върши неправда, нека и занапред върши неправда; и който е нечист, нека бъде и занапред нечист; и несправедният нека и занапред върши неправда, и светият, нека бъде и занапред свят” (Откр. 22:11).

Участта на всеки беше решена – за смърт или за живот. По време на службата във небесното светилище отначало беше извършен съд над починалите праведни, а после над праведните живи. Христос беше получил Своето царство, извършвайки примирение между падналия човешки род и Отец, и заличил всички човешки грехове. Сред определено число Неговите поданици, бракът на Агнеца се състоя, „царство, а и власт, и величие царствено под цялата поднебесна” сега бяха връчени на Исус и наследниците на спасението, и Той вече щеше да царува като Цар на царете и Господ на господстващите.

Когато Христос излезе от Светая Светих на небесното светилище, чух, как на дрехите Му звънтяха звънчета. И когато излезе от там, облак от множество покри обитателите на земята. Повече нямаше посредник между виновния човек и оскърбения Бог. До това време Исус беше стоял между грешните хора и Бог, Неговата власт задържаше злите сили на земята, но когато Той напускаше това място, нищо повече не можеше да ги задържи, а сатана щеше да получи неограничена власт над непокаялите се.

Докато Исус служеше в небесното светилище, язвите не можеха да се излеят над земята, но със свършването на Неговата служба в Светая Светих и завършването на Неговото ходатайство, нищи не спираше Божия гняв, който с ярост щеше да се стовари на непокаялите се грешници, лишавайки ги от покривалото на Божиите милости, пренебрегнали спасението и възненавидели изобличението. В това ужасно време щяха да бъдат преведени пред свящото Божия лице без Ходатай. Участта на всички преброени верни души, приели спасение, беше решена от по-рано. За кратко време Исус се задържа във външното отделение на небесното светилище; а греховете, изповядани, докато Той се намираще в Светая Светих, бяха възлагани на сатана, родоначалника на греха, който сега беше длъжен да понесе наказание за тях. (Предстоящите страдания на сатана в никакъв смисъл не трябва да се разглеждат като изкупление за чужда вина. Както е казано в „Разпятието на Христос”, гл. 29, стр. 213: „на Христос, като на заместителна жертва и поръчител за грешните хора, беше възложено тяхното безчестие”, но след това, когато приелите жертвата на Христа бяха свършени и справедливо изкупени, сатана, като родоначалник на греха, беше длъжен да понесе наказанието).

Късно! Прекалено късно!

После видях, как Исус сне от Себе Си, свещенически одежди и Се облече в Своите царски дрехи. На главата Му имаше много венци, един в друг. В обкръжението на множество ангели Той напусна небето. Над обитателите на земята се изляха язвите. Някои хора започнаха да проклинат Бога. Други се втурнаха към Божия народ, молейки да ги научат как да избегнат Неговия съд. Но праведните повече на никого не можеха да помогнат. Вече беше пролята последната сълза на неразкайващ се грешник, беше отнесена на небето последната молитва на отчаяние, нежният Божий глас вече не ги канеше. Когато праведните и цялото небе бяха заинтересовани за тяхното спасение, те не бяха проявили никакъв интерес. Пред тях имаше избор: живот или смърт. Много пожелаха живота, не приложиха никакви усилия, за да се обърнат. Те не бяха избрали живота и сега изкупителната кръв на Христос вече не можеше да очисти греховете им, и състрадателният Спасител повече не ходатайстваше за тях пред Отец, говорейки: „Пощади, пощади още малко тези грешници”. Чувайки думите: „Свърши се! Свърши се!”, цялото небе се обедини с Исус. Планът за спасението беше свършен, но само малко бяха избрали предложеното им спасение. И когато нежният, пълен с милост глас на Христос замълча, ужас и страх обхвана нечестивите. С ужасяваща отчетливост те чува вика: „Много късно! Твърде късно!”.

На тези, които не бяха въздали слава на Бога и сега се скитаха по земята от едно море до друго, от север до изток, търсейки слово от Господа, ангелът каза: „Те няма да го намерят. Този глад – е глад, не за хляб и жажда – не за вода, но жажда за слушане словото Господне. Какво ли не биха пожертвали само за една дума на одобрение от Господ! Но не, сега им предстои да търпят глад и жажда. Ден след ден те пренебрегваха спасението, поставяйки земните ценности и богатства по-високо от небесните съкровища и вечния живот. Отхвърлиха Исус и презираха тези, които живееха праведен живот. Нечестивите остават винаги нечестиви”.

Страдащи от изливането на последните язви, мнозина нечестиви изпаднаха в ярост. Ставащото по земята само по себе си представляваше ужасно зрелище. Родители горчиво упрекваха своите деца, деца – родителите си, братя – сестрите си, а сестри – братята си. Навсякъде се чуваха високи упреци и плач: „Заради теб не приех истината, която можеше да ме спаси от това ужасно бедствие”. С ненавист хората се нахвърляха на служителите на църквата си и упреквайки ги им казваха: „Вие не ни предупредихте. Вие говорихте, че целият свят трябвало да се обърне, вие викахте: „Мир, мир!”, желяйки да успокоите растящия страх. Вие не ни предупредихте за настъпването на този час, а тези, които ни говореха, вие обявихте за фанатици и негодяи, желяещи да ни погубят”. Аз видях, че тези служители на църквата не избягнаха Божия гняв. Техните страдания бяха десетки пъти в повече, отколкото мъките на обикновените хора.

Глава 60

Времето на Якововата скръб

Аз наблюдавах как праведните напускаха градовете и селата, и обединявайки се на групи, се заселваха на най-усамотени места. Ангели се грижеха за храната и водата им, а в това време нечестивите страдаха от глад и жажда. После забелязах, как земните управители се съвещаваха помежду си, докато в същото време сатана и неговите ангели кръжаха около тях. Видях указ, копия от който бързо бяха разпространени навсякъде. В

тях се съдържаше заповед, че ако праведните не се откажеха от вярата и убежденията си, не престанеха да съблюдават съботата и не започнеха заедно с тях да празнуват първия ден на седмицата, скоро щяха да бъдат предадени на смърт. В този час на сурови изпитания праведните бяха спокойни и непреклонни, всецяло доверявайки се на Бога, и разчитаха на Неговите обещания, че Той ще ги избави.

Преди този указа да влезе в сила, на някои места нечестивите се нахвърлиха на праведните, за да ги убият, но ангели, в облик на войници, станаха да ги защитят. Сатана се стремеше да погуби светиите на Всевишния, но Исус заповяда на ангелите Си да ги охраняват. Сключил завет с тези, които спазваха Божия закон, Бог прославяше Себе Си пред окръжаващите ги езичници; така Исус прослави Себе Си и пред тези, които щеше да възнесе на небето, без да видят смърт, тези, които търпеливо и вярно бяха очаквали Неговото завръщане.

След известно време видях, как праведните страдаха от непосилна душевна болка. Истина, от всички страни ги обкръжаваха нечестивите жители на земята. Всички се бяха опълчили срещу тях. Мнозина започнаха да се опасяват, че Бог ги беше изоставил, и сега нямаше да избегнат смъртта от ръцете на нечестивите. Ако можеха да им се отворят очите, те биха видели, че от всички страни ги обкръжаваха Божии ангели. Наоколо бяха тъпни разярени безбожници, съпроводени от множество зли ангели. Те се предвиждаха към праведните, за да ги убият. Но, за да доближат до избрания Божий народ, преди това трябваше да минат през войнството на могъщите свети ангели. Това беше невъзможно. Божиите ангели принудиха нечестивите да отстъпят, а също и съпровождащите ги зли ангели.

Вопъл за помощ

Настъпваше времето за изпитание на праведните време, часове на ужасни мъчения. Ден и нощ те викаха към Бог, молейки Го да ги избави. На пръв поглед изглеждаше, като че нямаха никакъв шанс да се спасят. Нечестивите вече започнаха да тържествуват, викайки: „Защо вашият Бог не ви избави от нашите ръце? Защо не литнете на небето и да спасите живота си?“ Праведните не им обръщаха внимание. Подобно Яков, те се бореха с Бога. Ангелите силно желяеха да ги спасят, но трябваше малко да почакаат, тъй като на Божия народ му предстоеше да изпие чашата, която беше пил Христос и да се кръстят с кръщението, с което Той се беше кръстил. Верните на своя дълг небесни посланици продължаваха да наблюдават. Бог нямаше да допусне Неговото име да бъде потъпкано от езичниците. Настъпваше времето, когато Му предстоеше да изяви силата и могъщата Си власт и с голяма слава щеше да освободи Своите избрани. За прослава на името Си, Той щеше да избави всички, които търпеливо Го бяха очаквали и чиито имена бяха записани в небесните книги.

Беше ми показан верният Ной. Няколко дена след като на земята се беше изсипал порой и започна потоп, той с цялото си семейство беше влязъл в ковчега, и Бог беше затворил зад него вратата. Този Божий човек неуморно беше предупреждавал жителите на допотопния свят за надвисващото бедствие, а те издевателстваха над него и му се надсмиваха. И когато водата на потопа заля земята и хората започнаха да се давят, с какво съжаление гледаха ковчега, над който толкова се бяха смели, и видяха, как той уверено плаваше по водата, съхранявайки живота на Ной и семейството му. Точно така ми беше показано, как Божият народ, непрестанно предупреждаващ света за идващото изливане на Божия гняв, щеше да бъде спасен. Бог нямаше да допусне, нечестивите да погубят тези, които с вяра очакваха явлението на своя Спасител и възнесението си на небето. Това са тези, които не склониха глава пред указа на звяра и не приеха неговия белег. Аз видях, че ако на нечестивите беше позволено да убият Божиите свети, то

сатана, цялото негово войнство и всички, ненавиждащи Бога, бяха изпитали огромна наслада. Какъв триумф щеше да бъде за негово сатанинско величество, в последния завършек на битката да прояви своята власт и сила над тези, които толкова дълго бяха чакали Пришествието на любимия на всички сърца Избавител. Всички надсмиващи се на надеждата на праведните за възнесение на небето щяха да станат очевидци на Божията грижа за Своя народ и да видят славното избавление на верните.

Когато праведните бяха изоставили своите градове и села, нечестивите ги преследваха, опитвайки се да ги убият. Но мечът, вече надвиснал над главите на Божиите избрани, беше счупен като сламка, и падна, без да им причини вреда. Ангели Божии защитаваха праведните, слушайки силните им молби, които отправяха ден и нощ, молейки за избавление.

Глава 61

Освобождението на Божия народ

Бог реши да осъществи избавлението на народа Си в полунощ. В същото време, нечестивите се надсмиваха на праведните, когато изведнъж слънцето засия с ослепителен блясък, а луната си стоеше. Нечестивите с ужас и смайване наблюдаваха всичко, докато праведните с тържествена радост следяха признаците за своето избавление. Чудесата и знаменията се сменяха бързо едно след друго. Изглежда всичко в природата беше изменило своя обикновен ход. Реките спряха. Надвиснаха тъмни тежки облаци, блъскайки се помежду си. Само едно петно на небето оставаше светло, огряно от неопикуема светлина; оттук се чу Божият глас, подобно шума на много води, разтърсващ небето и земята. Стана голямо земетресение. Гробовете се отвориха и всички, умрели с вяра, пазещи съботата и приели вестта на третия ангел, излязоха прославени от гробовете, за да чуят Божия завет на мир с тези, които съблюдаваха Неговия закон.

Небето сякаш се разтвори широко и се съедини от объркване. Планините се клатеха като разлюляна от вятъра тръстика и отломки от скала се разлетяха на всички страни. Морето кипеше като котел, изхвърляйки камъни на земята. От небето дойде Божият глас, обявяващ деня и часа на Христовото Пришествие, и утвърждаващ вечен завет със Своя народ. Славата Му се разнесе по цялата земя. Божият Израел, устремил поглед нагоре, се вслушваше във всяка дума, излизаща от устата на Йехова, подобно силен тътнеж на гръм. Тържествено, величествено зрелище! В края на всяко изречение праведните възкликаваха: „Слава! Алилуя!“. Техните лица, осветени от Божията слава, сияеха като лицето на Моисей, когато се беше върнал от планината Синай. Нечестивите не можеха да ги гледат. После беше произнесено вечно благословение за тези, които почитаха Бога, съблюдавайки Неговата свята събота, след което се раздаде мощен вик на победа над звяра и неговия образ. Беше настъпило юбилейното хилядолетие, в продължение на което земята щеше да си почине и отдъхне. Видях, как благочестивите роби се издигнаха с победа и тържество, изтърсвайки от себе си обвиващата ги окови. В това време техните нечестиви господа бяха в крайно смущение и не знаеха какво да правят, тъй както не бяха успели да разберат и дума, изречена от Бога.

Второто пришествие на Христос

Скоро се появи голям бял облак, на който тържествено седеше Човешкият Син. Когато този облак се пови на хоризонта, беше едва различим. Един ангел каза, че това е знамението на Човешкия Син. Когато облакът приближи земята, можахме да видим великолепната слава и величие на Исус, Който слизаше от небето както „победоносен, за да победи”. Съпровождаше Го свита от небесни ангели с ярко светещи венци на главите.

Ни един език не беше в състояние да опише това зрелище. Живият облак с ненадмината слава се спускаше все по-ниско и по-ниски, и ние можахме отчетливо да видим нашия скъп Исус. Челото Му не беше обезобразено от трънен венец; на главата Му почиваше венец на слава. На дрехите и на бедрото му беше написано името „Цар на царете и Господ на господарите”. Изражението на лицето Му беше като пладнешко слънце. Очите Му – подобно огнен пламък, главата Му – като блестяща мед, а гласът Му звучеше подобно множество музикални инструменти. Пред Неговото лице земята потрепери, небето се нагъна като свитък и всяка планина, всеки остров се премести от мястото си. „И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, всеки роб и всеки свободен се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на скалите и планините: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето; защото е дошъл великият ден на техния гняв; и кой може да устои?” (Откр. 6:15-17).

Безбожниците, старали се да унищожат верните Божии деца, сега видяха славата, почиваща на тях. С ужас те слушаха радостния възглас на светиите: „Ето, Тоя е наш Бог. Чакахме Го и Той ще ни спаси!” (Исая 25:9).

Първото възкресение

Земята потрепери от гласа на Божия Син, зовящ спящите. Те откликнаха на Неговия повик и излязоха от гробовете, облечени с безсмъртна слава, възкликавайки: „О, смърт, де ти е победата? О, смърт, де ти е жилото?” (1 Кор. 15:55). Гласовете на „не вкусили смърт” праведници и възкръсналите светици се сляха в победоносно ликуване. Тези, които излязоха от гробовете, носещи последствията от белезите на греха и смъртта, станаха прекрасни и безсмъртни. Живите праведници се измениха „в миг на око”. Те, заедно с възкръсналите светици се вдигнаха да срещнат Господа. О, каква славна среща! Приятели, разделени някога от смъртта, сега бяха отново заедно, за да не се разделят никога.

От всяка страна облачната колесница имаше крила, а под нея живи колела и когато колесницата се движеше нагоре, колелата възлицаваха: „Свят!”. И крилата при движение, също казваха: „Свят!”. И цялата свита ангели възлицаваха: Свят! Свят! Свят, Господ на силите!”. И изкупените праведници, намиращи се в облака, възлицаваха: „Слава! Алилуя!”. Колесницата се качи на светия Божи град. При входа на Божия град изкупените се наредиха в идеален ред около своя Спасител. Главата и плещите на Исус надвишаваха над главите на окръжаващите Го хора и ангели; всички събрали се можеха да видят Неговата величествена фигура и прекрасно лице.

Глава 62

Наградата на светиите

После видях огромно множество ангели. Те изнесоха от града венците на славата – по един за всеки от изкупените с неговото име. Исус помоли да Му донесат тези венци и ангелите ги сложиха пред Него. Той сам сложи на главите на изкупените венците на славата. Ангелите донесоха арфи и Исус ги връчи на светиите. Ръководещите ангели дадоха тон и с неизречен възторг, изпълващ сърцето на веки, гласовете на всички се сляха в благодарност и славословие. Божиите изкупени умело прекарваха пръсти по струните на арфите, изтръгващи богата, хармонична, съвършена по красота мелодия.

После ми беше показано, как Исус предвождаше множеството изкупени към Светия град. Той широко разтвори блестящите врати и през тях влязоха верните. Вътре се намираще всичко, което можеше само да радва окото. Навсякъде се разливаше Божията слава. После Исус отново обърна поглед към изкупения народ – избраните сияеха в слава и Неговите очи с любов се спираха на щастливите им лица. Със звучен, мелодичен глас Той произнесе: „Видях плода от тежкия труд на душата Си и Съм доволен. Аз приготвих за вас вечността; всичката слава и великолепиe отсега са ваши. Повече няма да има печал и мъка... няма да има нито смърт, нито скърби, ни ридания и болка повече няма да има”. Аз видях как цялото множество изкупени се поклониха, снеха бляскавите си венци и ги положиха в нозете на Исус. А когато любящите Му ръце ги повдигнаха, те взеха в ръце златните си арфи и цялото небе се изпълни с прекрасна музика и песни на хвала и благодарност към Агнеца, изкупил ги със Своята кръв.

После видях как Исус поведе Своя народ към дървото на живота. Всички отново чува Неговия ласкав глас, който беше по-прекрасен от всяка музика, звучала когато и да било за смъртно ухо. Той им каза: „Листата на дървото са за изцеление на народите. Всички опитайте от него”. На това дърво растяха прекрасни плодове, които изкупените можеха свободно да ядат. В града се намираще най-славния от всичките престоли, от който извираще чиста реката на живота, светла, като кристал. Дървото на живота растеше от двете страни на тази река, а освен него на бреговете ѝ растяха и други прекрасни дървета, раждащи плодове.

Ни в един от най-богатите езици няма да се намери дума, която да може да предаде красотата на небесното царство. Когато видях всичко това, дъхът ми спря от изненада и възторг. Унесена към висините, превъзхождащи разбирането на великолепната картина и сияеща слава, аз оставих перото и възкликнах: „О, каква любов! Каква непостижима любов!” Най-възвишеният език не беше в сила да опише небесната слава и несравнимата дълбочина на любовта на Спасителя.

Глава 63

Хилядагодишното царство

Вниманието ми отново беше насочено към земята. Нечестивите бяха унищожени и техните тела лежах по повърхността на земята. Седемте язви на Божия гняв се бяха излели над жителите на земята; стискайки зъби от болка те бяха проклинали Бога. Лъжливите пастори бяха станали предмет на особения гняв на Йехова. Макар че те още стояха на крака, очите им се свиха в очните кухни, същото стана и с езика в устата им. След като по зова на Бога праведните бяха взети на небето, тълпите нечестиви бяха обърнали гнева си едни срещу други. Изглеждаше, като че кръв заля цялата земя, и мъртвите тела я покриха от край до край.

Цялата земя изглеждаше безжизнена и пуста. Навсякъде бяха натрупани развалини от разрушените от земетресението градове и села; разхвърляни дървета, изскубани с

корените; каменни блокове, изхвърлени от морето или откъснати от скалите; на места зееха бездънни пропасти, образувани на мястото на разцепените планини. Такива щяха да бъдат жилищата на сатана и неговите зли ангели в течение на хиляда години. Тук той щеше да бъде прикован и щеше да блуждае из пустата земя, съзерцавайки плодовете на въстанието си против Божия закон. Хиляда години той можеше да се наслаждава на плодовете на проклятието, причина за което беше сам той.

Ограничен само на земното пространство, той нямаше да има възможност да прониква до други светове, за да изкушава непадналите обитатели и да им досажда. Крайно тежки щяха да бъдат страданията му през всичкото това време. Откакто на небето беше станал бунта, той постоянно беше изкушавал и съсипвал, но сега беше лишен от силата си и оставен в самота, да размишлява какво беше извършил, започвайки от момента на своето възмущение против небесното управление. С трепет и ужас дяволът щеше да очаква страшното възмездие, когато щеше да му се наложи да отговаря за всичкото причинено от него зло, и да понесе наказание за всички грехове, за извършването на които той беше съблазнявал хората.

Аз слушах победните възгласи на ангелите и Божиите изкупени, звучащи подобно десетки хиляди звучащи инструмента. Те ликуваха за това, че сатана повече нямаше да им досажда и да ги изкушава, че обитателите на другите светове сега бяха избавени от неговото зловещо присъствие и изкушенията му.

След това ми бяха показан престоли и аз видях Исус и изкупените светии, седящи на тях. Праведните управляваха като царе и свещеници на Бога. Заедно с тях Христос извършваше съд над мъртвите нечестиви, сравнявайки постъпките им с Книгата на закона и Божието слово, и определяха наказанието на всеки, съгласно това, какво беше „живял в тялото”. След това техните имена се записваха в Книгата на смъртта. Исус и Неговите изкупени щяха да съдят даже сатана и неговите зли ангели. Наказанието, очакващо дявола, беше много по-сурово, отколкото участва на тези, които беше прелъстил. Неговите страдания даже не можеха да се сравняват със страданията на неговите жертви. След това, когато всички излъгани от него загинеха, сам той още дълго щеше да живее и да се мъчи.

След приключването на съда над мъртвите нечестиви, когато изтекоха хилядата години, Исус излезе от града и небесното войнство Го последва. Той се отправи към земята и се спусна над великата планина, която, само когато нозете Му докоснаха повърхността ѝ, се разцепи на две и се превърна в огромна равнина. После всички погледнаха нагоре и видяха огромен прекрасен град с дванадесет основи и дванадесет порти – по три от всяка страна. Всички възкликнаха: „Градът! Великият град! Той идва от Бога от небесата!” Той се спусна на земята в цялото свое великолепие и ослепителна слава и слезе на огромната долина, приготвена от Исус.

Глава 64

Второто възкресение

После, Исус с цялото войнство небесни ангели и множеството изкупени, излязоха от града. Ангелите, окръжаващи своя Повелител, Го съпровождаха, а зад тях следваха изкупените. Наскоро с голяма и страшна сила Той беше заповядал на всички нечестиви да възкръснат. Те излязоха с предишните си слаби, поразени от болестите тела, с които бяха влезли в гроба. Толкова голямо множество! Каква потресаваща картина! Праведните, вдигнали се от гробовете в първото възкресение, бяха облечени в безсмъртна младост и красота; а нечестивите, вдигнати с второто възкресение, бяха

белязани със следи от проклятието. Изметта и властелините на земята, могъщите и нисшите, образованите и неграмотните, излязоха от гробовете. Всички гледаха Човешкия Син и тези, които Го презираха и се надсмиваха над Него, които надянаха трънен венец на святото Му чело, който Му дадоха жезъл от тръстика – всички те, сега Го видяха – в цялото Му царско величие. Тези, които по време на съда плюха в лицето Му, сега се отвръщаха от пронизителния Му поглед и от славата, почиваща на лицето Му. Тези, които забиваха гвоздеите в ръцете и краката Му, сега с ужас гледаха следите от разпятието. Пронизалият с копие ребрата Му сега виждаше следите от жестокостта си. Всички разбраха, че това беше Той, Когото те бяха разпънали и на Когото се надсмиваха, наблюдавайки смъртната Му агония. След всичко, последва общ, пронизителен вопъл от отчаяние и мъка, и всички побягнаха с надежда да се скрият от лицето на Царя на царете и Господа на господарите.

Всички се спуснаха да се скрият в скалите, да се защитят от великолепието на Този, Когото някога мразеха. Слисани и изплашени от Неговото величие и ослепителна слава, те, всички заедно, с ужасяваща отчетливост възкликнаха: „Благословен, Идещият в името Господне!”

После, Исус и небесните ангели, в съпровод с всички изкупени, се върнаха в града. Горките ридания, стенания и вопли на обречените нечестиви изпълват пространството. Аз видях, че след всичко това сатана и отново се захвана за делото си. Той обходи поданиците си, правейки немощните и слабите - силни. Уверяваше ги, че той и неговите ангели били достатъчно могъщи, и им показваше безчислените милиони свои привърженици, излезли от гробовете. Сред тях бяха могъщи войни и пълководци, изкусни в бой, покорили много царства; величествени исполини и доблестни герои, не знаещи поражение; гордият и честолюбив Наполеон, едно доближаване на когото, довеждаше до трепет цели страни; хора с мощно телосложение, паднали в сражението, което се надяваха да спечелят.

Те излязоха от гробовете с тези мисли, които бяха владели съзнанието им преди смъртта, с това желание да победят, което гореше преди да паднат.

Отначало сатана се посъветва с ангелите си, а после с възкръсналите царе, управители, завоеватели и пълководци, а после, поглеждайки огромната си армия, им предложи да превземат този град и прогонвайки не многочислените му слаби обитатели, да завладеят всичките богатства и слава.

За последен път на сатана се отдаваше възможността да излъже хората и всички начаса започнаха да се приготвят за битката. В тази армия се събраха достатъчно умели майстори, които за кратко време изготвиха най-различни оръжия. После, това неизчислимо пълчище начело със сатана, тръгна към града. Зад него вървяха царе и могъщи пълководци, а по-нататък в, боен ред, следваше огромна армия. Начело на всеки, стоеше опитен военачалник, а по цялото протежение из пътя по осакатената земя към Светия град, се съблюдаваше пълен порядък. Исус затвори портите на града и тази огромна армия го обкръжи, строена в боен ред, и очакваща яростна битка

Глава 65

Коронацията на Христос

Сега, враговете на Христос отново можеха да Го видят. Над града, построен върху основи от ослепително злато, се извисяваше престол, „висок и превъзнесен”. На него седеше Божият Син, а наоколо – поданиците на Неговото царство. Нито едно перо не беше в състояние да опише и ни един език не беше в сила да изрази силата и величието на Христос. Славата на вечния Отец окръжаваше Сина. Присъствието на Неговата светлина заливаше Божия град, проникваше през вратите, изпълваше цялата земя със своето сияние.

До самия престол стояха тези, които някога ревностно бяха служили на сатана, но подобно главня, изтръгната от огън, те, с дълбоко и искрено посвещение бяха дошли при своя Спасител. Зад тях стояха тези, които сред измама и неверие бяха достигнали християнското съвършенство, зачитайки Божия закон тогава, когато целият християнски свят го беше обявил за ненужен; а по-нататък – милионите мъченици на вярата през всичките векове. Освен тях имаше „голямо множество хора, които никога не можеше да се преброят – от всяко племе и коляно, и народ, и език... пред престола и пред Агнето, с бели дрехи и палмови клонки в ръцете си” (Откр. 7:9). Тяхната борба беше привършена, победата – одържана. Те бяха преминали през трънлив път и бяха удостоени с награда. Палмовите клонки в ръцете им бяха символ на тържество, а белите дрехи означаваха безупречната праведност на Христос, която сега беше станала и тяхна праведност.

Изкупените пееха песен на хвала, чието ехо се връщаше под небесните сводове: „Спасение на нашия Бог, Който седи на престола и на Агнето!” Гласовете на ангелите и серафимите се сливаха във възхищение. Виждайки силата и злобата на сатана, спасените, както никога преди, осъзнаха, че само със силата на Христос бяха станали победители. В това ослепително множество нямаше ни един праведник, който би могъл да препише спасението на себе си, казвайки, че е постигнал спасение със собствената си добродетел и сила. Нищо не се казваше за това, какво бяха правили и преживели. „Спасение на нашия Бог... и Агнеца!” (Откр. 7¹⁰), беше лийтмотив на всяка тяхна песен и химн.

В присъствието на събраните жители на земята и небето се състоя тържествената коронация на Божия Син. Облечен в най-висше великолепие и власт, Царят на царете произнесе присъдата на въстаналите против Неговото управление, и започна справедлив съд над нарушителите на Неговия закон, и угнетителите на верния народ. Божият пророк беше казал: „След това видях един голям бял престол и Оногова, Който седеше на него, от Чието лице побягнаха земята и небето, че не се намери място за тях. Видях и мъртвите, големи и малки, стоящи пред престола; и една книга се разгъна; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си, по написаното в книгите” (Откр. 20:11, 12).

Когато бяха отворени книгите със записите и очите на Исус се обърнаха към нечестивите, те си спомниха всички някога извършени грехове. Видяха колко се бяха отклонили от пътя на чистотата и святостта, откриха своята гордост и съпротива, които ги бяха довели до нарушаване на Божия закон. Като че ли записани с огнено перо, пред тях бяха представени съблазнителните изкушения, които бяха следвали в угода на похотта си; всичките неправилно използвани благословения; презрителното отношение към Божиите вестители, чиито предупреждения бяха отхвърляли; а също и вълните на Божествена милост, разбити в техните упорити, непокаяни сърца.

Панорама на невидимата битка

След това пред престола се появи кръст и сменяйки се една с друга, бяха представени сцени от събитията на великия план за спасение. Изкушението и падането

на Адам; скромното раждане на Спасителя; Неговото юношество, предшествано с бедност и послушание; кръщението при Йордан; постът и изкушенията в пустинята; Неговата служба, донесла на хората най-скъпите благословения на небето; дните, наситени с дела на милосърдие и любов; нощните молитви и бодърстване сред възвишенията на планината; заговора, предизвикан от завист, ненавист и злоба от благодарността за Неговите благодеяния; Гетсимания; страшните мъки в свършена самота под съкрушаващото бреме на греховете на света. Той, предаден в ръцете на кръвожадната тълпа; ето и страшните събития на онази ужасна нощ, когато Той, Затворникът, не оказваше съпротивление, оставен и от най-близките Си ученици, водейки Го по улиците на Ерусалим, грубо блъскан напред. Синът Божий, изправен пред Анна и съда в двореца на първосвещеника, а после Той – в съдилището на Пилат и пред страхливия и жесток Ирод, където беше осмян, обруган, мъчен и осъден на смърт. Всичко това отчетливо беше представено пред очите на зашеметените хора.

А по-нататък – пред треперещата тълпа се откри последната сцена – търпеливият Страдалец отиващ към Голгота; Царят на небето - висящ на кръста; надменните свещеници и гаврещото се простолудие - надсмиващи се, издевателстващи над Неговите предсмъртни мъки; свръхестествената тъмнина, потръпващата земя, грохотът на рушащите се скали; отворените гробове - отбелязващи самия момент от смъртта на Изкупителя на света.

Тези страшни картини представяха всичко достоверно. Сатана, неговите ангели и привърженици не можеха да откъснат очи от зрелищата на собствените си дела. Всеки си спомняше ролята, която беше играл. Ирод, по заповед на когото бяха убити невинните младенци на Витлеем, с цел да погуби Царя на Израел; коварната Иродиада, изцапана с кръвта на Йоан Кръстител; слабоволевият Пилат, приспособяващ се към обстоятелствата и времето; издевателстващите войници; свещениците, началниците, всички от обезумялата тълпа, крещящи: „Нека кръвта Му бъде на нас и нашите деца!”, - всички сега видяха чудовищността на вината си. Напразно те се опитваха да се скрият от Божието величие, от Неговото лице, превъзхождащо със славата Си слънцето, докато в това време изкупените хвърляха венците си в краката на Спасителя и викаха: „Той умря за мен!”.

Сред множеството изкупени бяха и Христовите апостолите. Тук беше мъжественият Павел, пламеният Петър, възлюбеният и обичащ Йоан, техните добродушни събратя и още огромно множество мъченици, а зад стената на града се намираха тези, които ги бяха преследвали, заточвали в тъмници, убивали. Тук беше и Нерон – жестокото порочно чудовище. Сега той видя радостта и щастието на тези, над които някога издевателстваше и в чието страшно мъчение беше намерил сатанинска наслада. Неговата майка също беше тук – тя гледаше труда на ръцете си – нали беше наследил определени черти от характера ѝ; когато се намираше се под влиянието и ръководството на нейния пример, римският кесар вършеше престъпления, от които светът трепереше.

Тук бяха папските служители и прелати, наричащи се посланици на Христос, които прибегваха до изтезания, тъмници и палене на клади, стремейки се да унищожат Неговия народ. Тук бяха и гордите понтификати, провъзгласили се за по-висши от Бог и присвоили си правото да променят Божия закон. Наричайки се „отци на църквата”, те трябваше да дадат отчет пред Господ, какво са искали да избегнат. Твърде късно те се бяха убедили, че Всевишният Бог беше ревнив за Своя закон и че Той в никакъв случай нямаше да остави греха ненаказан. Сега те видяха, че Христос беше на страната на страдащите и съзнаха силата на Неговото слово: „Понеже сте направили това за един от тия, най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили” (Мат. 25:40).

Пред Божия съд

Всички нечестиви, обвинени в измяна на небесното управление, сега стояха пред Божия съд. Те нямаха защитник, за тях нямаше оправдание и над тях беше произнесена присъда за вечна смърт.

Всички станаха очевидци на това, че възмездието за грях в най-висша степен не беше независимост и вечен живот, а робство, разрушение и смърт. Нечестивите видяха от какво се бяха лишили заради съпротивата си. Те се бяха отнесли с пренебрежение към предлаганата им небесна вечна слава, но как желана се оказваше тя сега! „Всичко това, – мислеше загиващият грешник – аз можех да бъда, но предпочетох да го отхвърля”.

Как очаровани гледаха те коронацията на Сина Божий! Видяха в ръцете Му плочите с Божия закон, заповедите, които бяха отхвърлили и нарушавали. Слушаха гласовете на изкупените, напълно смутени от възторга и обожанието, и когато очароващата музика достигна до тях, и до тълпата зад вратите на града, всички единогласни възкликнаха: „Велики и чудесни са Твоите дела са Господи, Боже Всемогъщи! Праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете!” (Откр. 15:3), и падайки ничком, се поклониха на Княза на живота.

Глава 66 Втората смърт

Славата и величието на Христос сякаш парализираха сатана. Осеняващият някога херувим си спомни от къде беше изхвърлен. Светлият херувим, „синът на зората” – как се беше изменил! Как беше паднал!

Дяволът осъзна, че заради своеволното си въстание, той се беше лишил от възможността да пребивава в небето. Старателно беше упражнявал способностите си в разнообразни борби против Бога, затова чистотата, мира и царящата на небето хармония не можеха да му донесат нищо, освен неизразима мъка. Той вече не се възмущаваше, виждайки милосърдието и справедливостта Божии. Обвинението, което беше хвърлил на Йехова, се обърна напълно срещу него. Склонил глава, сега падналият херувим признаваше справедливостта на произнесената му присъда.

Всички въпроси, истини и заблуди, бивш предмет на завързалата се борба, сега станаха ясни. Пред цялата Вселена беше представена великата жертва, понесена от Отец и Сина, заради човека. Настъпи часа, когато Христос щеше да заеме принадлежащото Му по право положение. Той беше прославен по-високо от всички началства, власти и всяко име.

Но същността на дявола си остана непроменена, макар че беше принуден да признае справедливостта на Бог и върховната власт на Христос. Духът на възмущение и съпротива, подобно могъщ поток, отново го беше завладял. Обхванат от ненавист, той реши да не се предава във великата борба. Настана момента на последната отчаяна схватка с Царя на небесата. Той се хвърли в най-гъстата част на поданиците си, старайки се да ги въодушеви с яростта си и да ги убеди незабавно да встъпят в бой. Но от всичките несметни милиони, въвлякъл ги във въстанието, никой повече не признаваше властта му. Беше дошъл краят на сатанинското владичество. Нечестивите бяха изпълнени с такава ненавист към Бога, както и той, но разбираха своята обреченост, знаейки, че да превъзмогнат Йехова, не беше по силите им. Обзети от гняв

против сатана и неговите съмишленици, с демонична ярост, хората се обърнаха против тях и започнаха грандиозна битка.

Огън от небето

Тогава се изпълниха думите на пророка: „Защото Господ негодува на всички народи. И пламенно се гневи на всичките им множества; обрекъл ги е на изстребление. Предал ги е на клане” (Исая 34:2). „Над нечестивите ще навали примки; огън и сѳра и горещ вятър ще бъдат съдържанието на чашата им” (Пс. 11:6). Огън пада от небето от Бога. Земята се разтвори, от всичките ѳ бездни изригна всепоглѳщащ пламък. Даже скалите – и те горяха. Беше дошъл денят „горящ като пещ” (Мал. 4:1). Земята и всичко, изпълващо я, се топеше от горящия огън (вж. 2 Петр. 3:10). Особен огън – огънят Тофет – приготвен за царя на грешниците, предводител на вѳстанието. Затова погребалният огън, наречен в пророчеството на Исая „Тофет”, дълбок и широк, „дишането Господне, като поток от сѳра ще го запали” (Исая 10:33). Цялата повърхност на земята сякаш беше една разтопена маса, огромно кипящо огнено езеро. Беше настѳпил денят на съд и гибел за нечестивите, „ден за възмездие от Господа, година за въздаяние по Сионовото състезание” (Исая 34:8).

Нечестивите получиха своето възмездие на земята. Те, „ще бъдат като плява и тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите” (Мал. 4:1). Едни щяха да бъдат унищожени мигновено, други – щяха да се мъчат много дни. Всяко наказание беше според делата. Греховете на праведните, бяха възложени на сатана, родоначалника на греха, който щеше да понесе наказание за всеки грях, към който той подстрекаваше Божия народ, а не само за своята съпротива. Щеше да бъде наказан доста по-строго, отколкото изкушените от него. После, когато нечестивите изгоряха, той все още щеше да живее и страда. В очистващия огън окончателно щяха да бъдат унищожени и корен, и клонка (сатана – коренът, а неговите последователи – клонките). Правосъдието Божие беше справедливо. Изкупените и цялото небесно войнство извикаха със силен глас „Амин!”.

Когато земята беше обхваната от унищожителен огън, праведните се намираха в пълна безопасност в Светия град. Над вѳстаналите в първото възкресение „втората смърт нямаше власт” (Откр. 20:6). Ако за нечестивите Бог беше огън пояждащ, за своя народ Той беше „слънце и щит” (Пс. 84:12).

Глава 67

Новата земя

„И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя преминаха” (Откр. 21:1). Огънят, унищожил нечестивите, очиства земята. Премахнато е всяко проклятие. „Вечно пушещият ад” няма да напомня на изкупените за страшните послѳствията на греха. Завинаги остават единствено следите от разпятието по тялото на нашия Изкупител - раните на някога окървавеното Му чело, под ребрата, на ръцете и краката – само те ще напомнят за жестокостта на греха.

„И ти, Крепосте на стадото, Укрепление на Сионовата дъщеря, в Тебе ще се върне предишната власт” (Мих. 4:8). Христос Си върна владичеството над царството, изгубено заради греха и го даде на изкупените за вечно владение. „Праведните ще наследят земята и ще живеят на нея до века” (Пс. 37:29). Съществуваше опасение, че бъдещото наследство на изкупените ще се окажат твърде материални и затова мнозина

се опитаха да дадат само духовно тълкование даже на тези истини, които ни позволяват да погледнем на нашето бъдещо отечество, както на свой дом. Христос увери учениците Си, че заради тях, Той отиваше да им приготви обиталища при Отца Си. Тези, които приемат учението на Божието слово, няма да се намират в пълно неведение за небесната обител. И все пак апостол Павел провъзгласява: „Каквото око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят” (1 Кор. 2:9; Исаия 64:4). Човешкият език е неспособен да опише наградата на праведните. Тя ще стане разбрана само за тези, които я видят. Нито един ограничен разум не е в състояние да сметне славата и великолепието на Божия рай.

В Библията наследството на спасените е наречено „отечество” (Евреи 11:14-16). Там небесният Пастир води Своите овце към източника на живата вода. Там дървото на живота ежесечно дава плодовете си, а листата му служат за благото на народите. Там текат вечни потоци, чисти като кристал, и край тях растат дървета, хвърлящи сянка на пътеките, приготвени за изкупените от Господа. Там обширните долини плавно преминават в прекрасни хълмове и Божията планина се издига нависоко. Там, в мирните долини, по бреговете на живите потоци, Божиите спасени – тези уморени, скитащи се пътници, накрая намират дома си.

Новият Ерусалим.

Новият Ерусалим – градът, който „имаше Божествена слава, като светеше, както свети някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал” (Откр. 21:11). Господ говори: „Аз ще се радвам на Ерусалим и ще се веселя за людете си. И няма да се чуе вече в него глас на плач, нито глас на ридание” (Исаия 65:19). Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях. Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина” (Откр. 21:3,4).

„В Божия град няма да има нощ”. Никой няма да има нужда от почивка или да я очаква. Изпълняването на Божията воля и прославянето на Неговото име не могат да предизвикат умора. Ние винаги ще усещаме свежестта на безкрайното утро. „И няма да имат нужда нито от светилник, нито от слънчева светлина, понеже Господ Бог ще ги осветява”. Слънчевите лъчи ще бъдат заменени с приятно меко сияние, в много пъти превъзхождащо обедния блясък на светилото. Славата на Бог и на Агнето, с неугасваща светлина ще озаряват Светия град. Изкупените ще живеят в славата и светлината на вечния ден, със светлина, която не идва от слънцето. „И храм не видях в него, защото неговият храм е Господ, Бог Всемогъщият, и Агнето” (Откр. 21:22). Божият народ ще усети предимството в свободното общуване с Отец и Сина. „Защото сега виждаме нещата неясно, като в огледало, а тогава ще ги видим лице в лице; сега познаваме отчасти, а тогава ще познаем напълно, както съм бил напълно познат” (1 Кор. 13:12). Ние съзерцаваме Божия образ, отразен като в огледало - в творенията на природата и в отношенията си с хората; но тогава ще Го видим лице в лице, между нас няма да остане разделящата завеса. Ще се намираме в Неговото присъствие и ще гледаме славата на лицето Му. Там, безсмъртният разум на спасените, с неугасващо възхищение ще съзерцават чудесата на творческата сила и тайна на изкупителната любов. Там няма да има жестоки врагове – съблазнители изкушения да ни отвърнат от Бога. Всички способности на изкупените ще се развиват, ще се умножава всеки талант. Придобитите знания няма да водят до умствено претоварване или изтощение на жизнените сили. Там могат да се осъществяват най-грандиозни проекти, претворявайки живота към най-възвишени стремежи, най-смели планове; но след това, пред нас ще се простират нови

върхове, които ще ни предстои да покорим; нови чудеса, предизвикващи възхищение; нови истини, които трябва да постигнем; нови цели, изискващи сили, ум, душа и тяло.

Изминалите години във вечността все повече ще откриват дълбоките и славни истини за Бог и за Христос. По количество знанието ще се увеличава пропорционално на любовта, благоговението и щастието. Колкото повече хората познават Бога, толкова повече ще се възхищават от Неговия характер. А когато Исус открие пред тях богатството на тайната на изкуплението и удивителните достижения на великата борба със сатана, сърцата на изкупените ще се изпълнят с още по-голяма любов, с още по-голям възторг ще засвирят на златните си арфи, неизброими хиляди гласове ще се присъединят към мощния хор от славословия.

„И всяко създание, което е на небето, на земята, и под земята, и по морето, и всичко, що има в тях, чух да казват: На Тогова, Който седи на престола, и на Агнето, да бъде благословение и почет, слава и господство, до вечни векове” (Откр. 5:13).

Няма вече грах и грешници, цялата Божия Вселена е очистена и великата борба е